

VE • POLICE LINE • POLICE LINE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

một lời nói dối

ONE LITTLE LIE

COLLEEN COBLE | Nguyễn Hải An dịch

Một nửa sự thật không phải là sự thật

1988
NOVEL

NHÀ XUẤT BẢN
THANH NIÊN

COLLEEN COBLE

Nguyễn Hải An dịch

**MỘT LỜI
NÓI DỐI**

• ONE LITTLE LIE •

(Pelican Harbor, #1)

1980 BOOKS & NXB THANH NIÊN

ebook©vctvegroup | 31-05-2021

Dành tặng gia đình Anh Quốc đã giúp đỡ tôi viết cuốn sách này!

Các bạn là những người tuyệt vời nhất!

LỜI DẪN

Tháng Năm...

Nút Áo quan sát lối ra của trại và buộc mình lê bước theo sau cha mẹ, mặc cho cơn đau đang ngày càng nhói lên trong bụng. Cô nén tiếng rên rỉ và nối gót vào hội trường của hội thánh Núi Sinai*.

Khu đất của hội nằm lọt giữa những cánh rừng bang, gió thổi qua cánh cửa mang theo hương thơm của gỗ thông. Khối kiến trúc bằng gỗ trắng này từng là một nhà thờ của giáo hội Giám Lý và giờ vẫn che khuất những ô cửa kính màu ghép hướng về phía đường. Bên trong nhà thờ có khoảng bốn mươi người. Nút Áo lĩnh đến một băng ghế gần cửa sổ, còn cha mẹ cô thì tiến đến vị trí của họ ở hàng phía trên.

Từ bé đến giờ cô chỉ biết đến cộng đồng nhỏ này, nhưng khi cơn đau ở lưng lớn dần và quăn quanh cái bụng khổng lồ, tất cả những gì cô mong ước bây giờ là có thể thuyết phục cha cho mình đến bệnh viện. Đôi mắt cha cô lộ rõ vẻ do dự, nhưng sau khi thấy mẹ cô lập tức từ chối lời van xin thì ánh mắt ông đánh lại và ông lắc đầu. Trưởng nhóm chưa bao giờ cho phép bất cứ ai rời đi, ít nhất không phải vì một việc tầm thường như sinh đẻ.

Nhưng cô sợ. Cơn đau khiến cô run rẩy với những bất trắc mà mình có lẽ sẽ phải đối mặt. Người bạn thân nhất của cô đã qua đời trong khi sinh

nở vào cuối mùa thu năm ngoái. Điều gì sẽ xảy ra nếu Nút Áo cũng qua đời và ai sẽ là người nuôi con thay cô đây?

Cô muốn tự mình ôm lấy con. Cô đã dành vô số đêm băn khoăn về những gì có thể làm để trốn thoát cùng với đứa con của mình. Nhưng kể cả khi tìm được cách trốn ra khỏi cánh cổng trại, cô sẽ đi đâu đây? Làm thế nào cô có thể tự chăm sóc cho bản thân và đứa bé? Đó dường như là điều không thể.

Moses* Bechtol xoa hai tay vào nhau khi đến gần bục giảng. Mọi người im lặng khi trưởng nhóm bắt đầu bài giảng của mình, một cơn sấm chớp rền vang rung chuyển những ô cửa sổ. Nút Áo co rúm người lại và nhắm mắt. Người đàn ông đó không có dáng vẻ thần thánh như anh ta nghĩ, còn Nút Áo thì ngày càng chán nghe những gì anh ta nói.

Chẳng lẽ cô là người duy nhất nhìn thấu vẻ ngoài giả dối của anh ta?

Đã đôi lần cô cố nói chuyện với mẹ. Nhưng bà yêu quý gã đàn ông đó. Có lẽ còn hơn cả tình cảm mà bà dành cho người chồng của mình.

Nút Áo tỉnh ra từ sáu tháng trước, sau khi chiêu mộ được hai cô gái ở thị trấn gần đó. Hai người này đã mang theo vài cuốn sách, và cô đã hoàn toàn bị hấp dẫn bởi cuốn *Nhật Ký Công Chúa*. Cuốn sách mở ra một thế giới hoàn toàn khác với thế giới mà cô đang sống.

Sự lơ đãng của Nút Áo bị cắt ngang bởi cơn đau đang lớn dần trong bụng. Cô nén tiếng rên rỉ và lau mồ hôi túa ra trên trán. Những bức tường dường như đang đổ sụp về phía cô, bụng cô sôi réo. Cô phải ra khỏi đây. Cô muốn mẹ ở bên, nhưng lại không dám thu hút sự chú ý của mẹ.

Cô lên ra cánh cửa sau cũ kỹ và hòa mình vào bầu không khí mát lạnh của Michigan. Những chiếc lá khô còn sót lại của mùa thu năm ngoái lướt

nhanh qua tàn tích của trận bão tuyết mùa xuân. Hơi lạnh trên gò má giải thoát cô khỏi sức nóng đang sôi sục trên da thịt.

Nút Áo cúi mình xuống, lao đảo đi về phía căn nhà gỗ được chỉ định. Có khoảng hai mươi căn nhà gỗ và lều nằm lộn xộn xung quanh nhà thờ, căn của cô nằm ở phía tây. Cơn đau bóp nghẹt lưng cô giảm đi đôi chút, Nút Áo càng trở nên vội vã hơn.

Cô dò dẫm tìm tay nắm cửa, và gần như ngã vào trong khi một cơn đau khác ập đến. Chết lờng đọng lại dưới chân cô. Cô đang chết ư? Cô thở hổn hển khi cơn đau lan dần từ lưng xuống bụng. *Hôm nay* đứa bé sẽ chào đời.

Cô mò đường đến chiếc cũi cứng trong phòng ngủ và ngã vào đó. Cô mất nhận thức về thời gian khi đau đớn dồn từng cơn. Có lẽ là hàng tiếng sau đó, cô mới cảm nhận được một bàn tay rắn chắc đặt lên trán và nhìn thấy gương mặt của mẹ mình.

“Đứa bé,” Nút Áo thì thào qua đôi môi khô khốc.

“Đúng thế, gần chào đời rồi.” Mẹ cô nhúng khăn vào thau nước và lau trán cho cô. “Con đang làm tốt lắm, con yêu. Mẹ đã báo cho Moses rồi.”

Cô không muốn cha đưa trẻ đến đây chút nào. Cô thậm chí còn chưa từng nhìn rõ mặt anh ta. Cha mẹ đã hứa hôn cô cho người đó khi cô mới mười hai tuổi. Một năm trước, khi cô mười bốn, Moses đã buộc tay họ vào nhau. Anh ta đến với cô hai lần trước khi cô cảm thấy bản thân mình ngày càng nặng nề, và thời điểm này anh ta sẽ không còn cảm thấy thoải mái chút nào.

Cô bám lấy tay mẹ. “Mẹ ơi, con đau quá! Con sợ. Con muốn đến bệnh viện.”

“Mẹ biết là đau, con yêu.” Mẹ đỡ dành cô bằng bàn tay điềm tĩnh đặt lên trán. “Hít thở đều là cơn đau sẽ qua. Mẹ sẽ đỡ đỡ ngay cho con.”

Thế giới xung quanh cô thu hẹp lại chỉ còn gian phòng nhỏ này, còn cơn đau thì xóa nhòa mọi thứ. Sau khoảng thời gian tưởng chừng như vô tận, tiếng khóc mỏng manh báo hiệu sự ra đời của một sinh linh cất lên. Nút Áo chẳng còn đủ sức để hỏi giới tính của đứa bé được nữa.

“Một bé trai!” Mẹ Nút Áo đặt đứa bé lên ngực cô. “Khá bụ bẫm. Nghe tiếng khóc mà xem. Thằng bé đòi ăn đấy.”

Nút Áo đã chứng kiến thủ tục này rất nhiều lần trong suốt những năm ở cùng cộng đồng, nhưng mẹ phải giúp thì cô mới giữ chắc con được. Cô đưa tay vuốt mái tóc đen của con. “Thằng bé kháu khỉnh quá!”

Đứa trẻ có nước da đỏ hồng. Cô đưa tay lướt dọc theo cánh tay thằng bé. Mềm mại quá! Tình yêu ngập tràn và mãnh liệt dành cho con trai khiến chính cô cũng phải kinh ngạc. Cô nhắm mắt lại, hít vào mùi hương của con trong khi mẹ cô chụp vài tấm bằng máy ảnh lấy ngay. Sẽ phải có cách nào đó để thằng bé được hưởng nhiều hơn những gì cô có trong cộng đồng này.

Nút Áo không để ý rằng mẹ mình đã để đứa bé vào một chiếc hộp nhỏ được chuẩn bị sẵn và cô cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức, cô bật dậy. “Mẹ ơi?”

Không ai trả lời. Cô ngửi thấy mùi khói và nghe thấy những tiếng hét bên ngoài căn nhà gỗ. Có nhiều tiếng ồn hơn trước. Tiếng súng ư? Chẳng

lẽ họ bị tấn công? Moses từng cảnh báo chuyện này có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Cô lăn khỏi giường và lao tới để bế đứa bé ra khỏi hộp, nhưng thằng bé không có ở đó. Có lẽ mẹ đã đưa con cô đi tắm, hoặc tới chỗ cha và Moses. Cô mệt mỏi vì thử thách ban nãy, giờ lão đảo bước ra khỏi phòng ngủ để đi đến phòng khách. Làn khói len lỏi qua khe gỗ và ngọn lửa liếm lấy khung cửa.

“Mẹ ơi?” Con của cô đâu rồi?

Cô điên cuồng nhìn khắp căn nhà nhỏ, nhưng chẳng hề thấy bóng dáng con trai hay mẹ mình. Khói đã đốt cháy cổ họng và đang len dần xuống phổi. Cô ho sù sụ, tránh xa khỏi ngọn lửa bùng lên nơi vách tường trước cửa căn nhà và lê bước ra cửa sổ.

Cô phải ra khỏi đây.

Tấm kính cửa sổ vỡ tan sau lưng cô, ngọn lửa bùng lên nhờ luồng không khí mát lành tràn đến.

“Nút Áo!”

Cô quay về hướng phát ra giọng nói của cha. Ông đã đập vỡ cửa sổ và đang đưa tay ra. “Nhanh lên, không có nhiều thời gian đâu.”

Cô lao đến, cha đỡ cô trèo ra ngoài hít thở không khí trong lành. “Con của con. Mẹ và con của con đâu?”

“Đi theo cha.” Cha dùng tay nhắc cô lên và bế cô đi qua làn khói dày.

Lửa bùng lên từ những căn nhà xung quanh, mùi khói cay sè khiến cô bật ho. Những tiếng la hét và tiếng súng vang lên khắp nơi. Một viên đạn rít qua đầu cô, khiến cô sợ hãi vùi mặt vào ngực cha. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cha cô đi tới bên chiếc xe Jeep cũ màu xanh lá đã móp méo với gần ba mươi năm tuổi đời. Ông đặt cô xuống cạnh cửa bên và mở nó ra. “Vào trong đi.”

Cô lắc đầu quây quây. “Không! Con phải tìm con con. Và cả mẹ nữa!”

“Mẹ con không chịu đi. Bà ấy ở lại với Moses.”

Đôi mắt của Nút Áo mở to đầy kinh hoàng. “Mẹ đưa con của con đi ư? Mẹ không thể giữ nó ở đây được. Nó là con của con!”

Cha nhìn xuống đất. “Con yêu, đứa bé chết rồi. Chúng ta phải rời khỏi đây, nếu không tất cả sẽ phải ng ồi tù. Con phải vào xe ngay.” Giọng cha mềm mỏng.

Chết? Đứa con nhỏ bé hoàn hảo của cô đã chết rồi ư? “Con không tin,” cô thì thào.

Cha nhìn thẳng vào mắt cô. “Chính mắt cha đã thấy đứa bé. Thằng bé tím tái và lạnh ngắt. Mẹ con đưa cha bức ảnh này để con có thể nhớ về thằng bé.” Cha cúi một tấm ảnh chụp lấy ngay vào tay cô.

Mắt cô ướt nhòe. Cô gần như bất tỉnh khi ngã vào trong chiếc Jeep, được cha mình lái xe đưa qua hỏa ngục để tìm về chốn an toàn.

CHƯƠNG MỘT

Mười lăm năm sau...

“Mẻ lưới cuối cùng của đêm nay đây, ông chủ.”

Alfie Smith gật đầu với Isaac, trợ thủ mới mười sáu tuổi của mình, và cho chạy tời để kéo lưới lên. Năm nay ông đã gần tám mươi tuổi và kiếm ăn bằng con tàu Seacow này được hơn sáu mươi năm. Những bóng đèn của Gulf Shores lấp lánh ở phía xa và ánh sáng lóe lên phía bên phải mạn thuyền. Những chiếc thuyền đánh bắt tôm khác cũng đang thu mẻ lưới cuối cùng trong đêm trước khi hướng đến một bến cảng ở Pensacola, Gulf Shores hoặc Mobile.

Ánh dương nhuộm hồng những đám mây ở phía đông và phủ một lớp kim tuyến óng ánh lên những ngọn sóng. Đây là khoảng thời gian yêu thích nhất trong ngày của Alfie, khi cơ bắp của ông đau nhức vì lao động và khoang thuyền đầy ắp tôm. Hầu hết mọi người đều nói mùi này tệ đến mức giết chết cả lũ giòi, nhưng với Alfie, đây là mùi thơm mùi gạo.

Ông liếc nhìn Isaac, thằng bé trông như một tay lướt sóng với đôi mắt màu xanh dương sáng và khuôn mặt rám nắng. Tóc nó hoe vàng vì ánh nắng và gió biển. Thằng bé đẹp trai, nhưng có linh hồn của một người thủy thủ và năng khiếu bẩm sinh đối với nghề đánh bắt tôm.

Isaac lôi điện thoại ra. “Con gái ông nói đây sẽ là chuyến cuối cùng của ông. Có lẽ ta nên làm gì đó để kỷ niệm chứ ạ? Cháu sẽ chụp một tấm ảnh.”

“Nó nói với cháu thế à?” Alfie cau có và nhìn về phía chân trời. “Cắt cái điện thoại ngớ ngẩn đó đi. Bác sĩ Cosby lúc nào cũng lảm chuyện, cứ làm quá lên thôi, ông sẽ đi biến tới lúc nào còn khỏe. Con bé chỉ muốn ông nằm dài trên ghế rồi chết luôn trên đó. Nếu có một ngày ông nằm vật xuống thì cũng phải là trên chiếc thuyền này.”

Isaac nhìn ông bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng vẫn cắt điện thoại vào túi. “Nếu ông nói vậy thì thôi ạ. Chứ con gái ông có vẻ kiên quyết lắm.”

“Nó không phải sếp của ông.” Con bé là một cô gái tốt bụng, giống như người mẹ đã lên thiên đàng mười năm trước. Nhưng nó luôn cho rằng mình đúng khi cứ cố gắng đi đầu khiến ông. “Ông vẫn sẽ ra khơi ngày mai. Còn cháu thì cần cái phiếu đó đến ngân hàng lấy lương đi.”

Isaac gạt những lọn tóc xoắn cho khỏi vướng mắt. “Thế ông vẫn cần cháu chứ ạ?”

“Đương nhiên. Khi nào thấy ông nằm trong quan tài thì cháu mới phải thôi việc.”

Lão bác sĩ già đó cứ khẳng khẳng tim Alfie có vấn đề, nhưng ông thấy vẫn ổn. Có lẽ chỉ hơi mệt hơn bình thường một chút, nhưng ông đã già rồi.

Tiếng rít của động cơ chọt khiến Alfie chú ý.

“Động cơ đang kéo căng. Chúng ta sẽ có một mẻ hời đấy,” Isaac nói.

Alfie gạt đầu và chuyển lưới qua bàn phân loại, rồi mở lưới. Một tiếng đập nặng nề rơi xuống bàn, và ông bật đèn pha lên.

Isaac rên rỉ. “Có một thùng đá kìa, ông Alfie. Nó làm hỏng lưới mất rồi.”

Đó là một cái thùng đá hiệu Grizzly khá lớn, loại ba trăm bảy mươi tám lít, dài gần mét rưỡi. Alfie luôn muốn mua một cái thế này, nhưng nó khá

đất. Ông đoán cái thùng này phải gần bảy trăm đô-la. Ngày hôm nay, mẹ đại dương đã tặng ông một món quà quá tuyệt.

Alfie vẫn luôn phát khùng với cách người ta cứ quẳng tất cả mọi thứ xuống bãi đánh tôm. Họ đem rác ra ngoài khơi đủ xa để khi ném chúng đi không bị ai phát giác. Đôi lúc, ông nghĩ người ta cố tình làm vậy để phá hoại những cái lưới đánh tôm.

Alfie nhìn lỗ hồng lớn trên lưới. “Dù sao cũng xong việc rồi.” Lưới sẽ được sửa xong trước khi ông ra khơi chuyển tiếp theo.

Isaac càu nhàu kéo thùng đá về phía mình. “Quá nặng so với một thùng đá rỗng.” Cậu vật lộn với cái nắp và cuối cùng cũng mở được nó ra.

Khi Isaac kêu lên và loạng choạng lùi lại, Alfie vội bước tới bên cạnh cậu bé. “Sao thế?”

Với đôi mắt tròn tròn, Isaac đưa bàn tay run rẩy lên. “C... cháu nghĩ có xác con gái trong đó.”

Alfie bước đến gần thùng đá và dòm vào. Một chiếc váy cưới đầm máu cuộn tròn bên trong. Không, không chỉ là một chiếc váy. Đó là một thân người, ông lùi lại, xoay người và nôn thốc nôn tháo qua mạn thuyền. Sau khi bụng đã trống rỗng, ông vội lấy điện thoại.

Jane Hardy ngồi trên ghế đối diện với năm ủy viên ban chấp hành đang ngồi trên chiếc bàn cong bóng loáng. Chú chó Parker thuộc giống Golden Retriever nằm dưới chân cô. Miệng cô khô khốc, cô không biết tại sao mình lại có mặt ở đây. Họ không định thực sự thăng chức cho cô đấy chứ?

Nhưng nhóm người ba nam hai nữ này đang nhìn cô với vẻ gì đó gần như là ngợi khen. Ánh mắt Jane thoáng bắt gặp đôi mắt xanh nhạt của Victor Armstrong. Ông ta không hề cười.

Armstrong đằng hắng. Dù đã ở tuổi năm mươi, trông ông vẫn cao to và là thành viên duy nhất của hội đồng thành phố mặc com-lê và đeo cà vạt. Ông buôn bán bất động sản thương mại và rất nổi tiếng trong thị trấn.

Jane nhận ra Armstrong đã nói gì đó khi cô mất tập trung. “Xin lỗi?”

Mắt ông nheo lại. “Hi vọng chúng tôi không cản trở công việc quan trọng của cô.”

“Không, thưa ông.” Cô ngậm chặt miệng, vì bất kỳ lời bào chữa nào được nói ra đâu sẽ khiến tình hình tệ hơn. Jane vén một lọn tóc màu nâu nhạt ra sau tai, nở một nụ cười đầy lo lắng với bà Thị trưởng Lisa Chapmen, người đang ngồi cạnh ông Armstrong.

Lisa đã kết bạn với Jane ngay từ ngày cô mới đến thị trấn này. Lisa cũng sở hữu Petit Charms, một tiệm bánh beignet* và bánh ngọt, nhưng sau khi được bầu làm thị trưởng, bà đã giao cửa hàng lại cho con gái. Dù đã ở tuổi năm mươi nhưng Lisa vẫn trông như mới ba mươi mấy với làn da ngăm đen không tỳ vết và thân hình thon gọn.

Lisa mỉm cười. “Chúng tôi đã quyết định bổ nhiệm cô làm cảnh sát trưởng, Jane ạ. Xin chúc mừng.”

Cảnh sát trưởng. Jane ngẩng thẳng lên. “Tôi... tôi không biết phải nói gì. Tôi không biết mình có thực sự xứng đáng hay không.”

“Cô có đủ năng lực để đảm nhiệm vị trí này. Chúng tôi đã tiến hành các cuộc phỏng vấn ở sở. Kỹ năng quản lý của cô rất xuất sắc, cô là một người có tổ chức và thông minh. Tất cả chúng tôi” - Lisa liếc nhìn Armstrong và

nhấn mạnh thêm một chút vào từ *tất cả* trước khi tiếp tục - “biết rằng cô sẽ là một đại diện tốt cho sở giống như cha của cô đã làm trong suốt những năm qua.”

Jane cảm thấy choáng váng như máu không tuần hoàn được lên não. Cô đã không dám hy vọng mình sẽ thực sự được bổ nhiệm. “Cảm ơn mọi người rất nhiều. Tôi hứa sẽ không làm mọi người thất vọng.”

Armstrong nhú mồm. “Tôi phải nói rằng, tôi không tin tưởng lắm khi giao vị trí này cho một phụ nữ. Tôi biết nói thẳng ra lo ngại của mình như vậy thì không được đúng đắn lắm về mặt chính trị, nhưng tôi chưa bao giờ quan tâm tới cái gọi là đúng đắn về chính trị cả. Cô là một người phụ nữ nhỏ nhắn, Jane ạ. Về ngoài của cô không khiến lũ tội phạm cảm thấy sợ hãi. Vụ án về kẻ ‘anh hùng’ tự phong của cô cũng không có tiến triển gì suốt hai tháng nay rồi.”

Nụ cười của Jane đông cứng lại. Cô phải cố gắng lắm mới kiềm được nổi tức giận đang chộn rộn nơi cuống họng. “Vụ án về gã ‘anh hùng’ không phải ưu tiên của chúng tôi, thưa ông Victor. Chúng tôi chỉ là một lực lượng cảnh sát nhỏ, và việc tổng cổ những kẻ buôn bán ma túy và tội phạm vào tù là việc khiến tôi quan tâm hơn.”

Lisa cũng lao vào bảo vệ cô. “Victor, không ngờ anh lại có thể nói ra những điếu như thế đấy. Jane đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình trong mọi vị trí mà cô ấy đảm nhiệm ở sở, từ tuần tra cho tới thanh tra. Cô ấy đã thực hiện nhiều vụ bắt giữ với vai trò là một thanh tra nhiều hơn bất kỳ ai mà chúng ta từng thuê.”

Armstrong nhún vai. “Thị trường có quyền đưa ra quyết định cuối cùng, nhưng tôi đoán mấy tháng nữa chúng ta sẽ lại phải tới đây để thay đổi quyết định hôm nay thôi.”

Lisa di chuyển giấy và bút chì, dấu hiệu chắn chắn cho thấy bà ấy đang giận dữ. Bà lên tiếng bằng giọng cẩn trọng và kiên chế. “Tôi không muốn nghe anh nói thêm gì nữa đâu, Victor. Cuộc họp ngày hôm nay sẽ ngừng tại đây.” Bà đứng dậy, đi vòng quanh bàn để tiến tới bắt tay Jane.

Jane nắm lấy tay bà một lúc lâu. “Cảm ơn bà rất nhiều, Lisa.”

“Đây là niềm hân hạnh của tôi. Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng cô có thể hoàn thành xuất sắc công việc của mình. Tôi cảm thấy rất tự hào khi chúng ta có một sĩ quan tuyệt vời có thể đảm nhận vị trí này.” Mắt bà sáng lên. “Tôi tin chắc rằng tin tức này sẽ lan ra nhanh thôi.”

Nụ cười của Jane nhạt đi. Liệu có phải giới tính nữ là lý do khiến cô được đảm nhiệm vị trí này?

Cô gần như không thể đón nhận những lời tán tụng và chúc mừng trước khi trốn ra ngoài tắm mình trong sức nóng của mùa xuân Alabama với Parker. *Cảnh sát trưởng*. Paul Baker sẽ không vui khi nghe được tin này.

Liệu cô có làm được việc hay không? Ông Armstrong liệu có đúng về những thách thức mà cô phải đối mặt khi là phụ nữ? Cô nhẹ lắc đầu. Thị trấn này tin tưởng vào năng lực của cô. Cô sẽ vượt qua thử thách. Ở các đồn cảnh sát lớn, cảnh sát trưởng chỉ huy mọi người. Nhưng chỗ của cô chỉ có năm sĩ quan tính cả cô trong lực lượng, nên cô sẽ phải là một cảnh sát trưởng tự lao vào thực chiến.

Cảng Pelican nằm giữa Vịnh Oyster và Barnwell, dọc theo làn nước trong xanh của Vịnh Bon Secour. Trước đây, khách du lịch hầu như không đổ về Gulf Shores, nhưng từ khi những tiệm bánh beignet và những căn nhà ống của Cảng Pelican xuất hiện trên tạp chí *National Geographic Traveler*^{*}, mọi thứ thay đổi hẳn. Khách du lịch kéo đến mang theo sự thịnh

vượng cho ngôi làng vốn chỉ có hai ngàn người. Kể từ đó, cư dân nơi đây bắt đầu dựng lên những ban công bằng sắt và sơn những ngôi nhà kiểu Pháp cổ kính. Thị trấn khiến du khách nhớ đến Khu phố Pháp nổi tiếng của New Orleans.

Bây giờ, đây là thị trấn mà cô phải bảo vệ. Và cô sẽ làm đi đầu đó bằng mọi khả năng của mình.

Cô quay người về phía quán cà phê và đụng phải một người đàn ông. Anh ta đưa tay ra để đỡ lấy cô. “Xin lỗi, tôi đi đường mà không để ý.”

Mắt anh ta hơi nheo lại như thể nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi, dù rằng hiện tại anh ta không cười. Anh ta cao hơn hẳn chỉều cao một mét năm tám của cô, nên chắc cỡ ngoài mét tám. Cái đầu cạo trọc tăng thêm sức hấp dẫn cho đôi mắt nâu vốn giàu biểu cảm, trên người anh ta toát ra nguồn năng lượng dồi dào và sức mạnh tiềm ẩn dưới vẻ ngoài cuốn hút. Đôi tay rắn chắc và khuôn mặt rám nắng cho thấy anh ta đã dành khá nhiều thời gian hoạt động dưới ánh mặt trời. Cô bị sức hấp dẫn của anh ta cuốn hút tới nỗi ngay lập tức lùi lại một bước. Cô vẫn luôn né tránh những mối quan hệ. Đánh mất người mình thương yêu là đi đầu quá đau đớn.

Đôi mắt sẫm màu mỉm cười với cô. “Cô là Jane Hardy?”

“Chính tôi đây. Anh trông quen quá.”

Màu đỏ ửng lên dưới làn da rám nắng của anh. “Có lẽ cô đã từng thấy ảnh của tôi rồi.” Anh giơ tay ra và bắt tay cô. “Tôi là Reid Dixon. Cô hẳn đã xem một số phim tài liệu của tôi.” Anh thả tay cô ra.

Tất nhiên cô đã từng xem chúng. “Anh đã quay một bộ phim về các hội cùng giáo cách đây vài năm.”

“Đúng thế. Tôi định mua một tách cà phê. Cô có muốn uống cùng tôi không?”

Cô không muốn đồng ý, nhưng anh ta ở đây hẳn vì một lý do nào đó. Và vì anh ta đã chỉ đích danh cô, nên cô đoán mình sẽ không thích ý định của anh ta khi đến thị trấn này. Cứ chuẩn bị trước vẫn hơn.

“Tôi cũng định uống cà phê.” Cô sững bước cùng anh ta tới tòa Pelican Brews và để chú chó của mình ngồi dưới mái hiên râm mát bên ngoài trước khi bước vào trong. Mùi hương tươi mới của cà phê Guatemalan khiến bước chân cô lâng lâng. Cô gọi một cốc cà phê rồi trả tiền, sau đó ngồi đợi bên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ.

Người đàn ông gọi cà phê đen rồi ngồi xuống cạnh cô. Cô nhấp một ngụm nhỏ và đợi anh ta nói ra điều mình muốn. Nhưng không thấy anh ta nói gì, cô quyết định phá vỡ sự im lặng. “Tôi không biết anh sống ở đâu, nhưng chắc hẳn nó cách xa thị trấn nhỏ này của chúng tôi.”

“Tôi sống ở New Orleans nhưng đã ở đây được vài tuần để quay một bộ phim tài liệu mới.” Anh ta chỉ về hướng nam. “Tôi thuê Holbrook.”

Ngôi biệt thự bằng gạch cạnh sông Bon Secour chưa được bán. Không phải ai cũng chấp nhận được giá thuê ấy. “Chỗ đẹp đấy.”

“Đúng thế.” Anh nhấp một ngụm cà phê và nhìn ra cửa sổ.

“Cô sống ở đây lâu rồi đúng không?”

“Gần như là cả đời.”

“Một vùng đất đẹp. Tôi và con trai dự định sẽ đi đánh tôm.”

Anh ta muốn gì ở cô nhỉ? “Vậy anh nên đi vào ban đêm, đó là khoảng thời gian tốt nhất.”

“Đúng thế. Vài tiếng nữa, Will, con trai tôi, sẽ kết thúc khóa bóng rổ của mình, nó đang bồn chồn muốn chạy đi đánh tôm lăm rưỡi.” Anh ta liếc nhìn cô, định mở miệng nói thêm gì đó, nhưng đúng lúc này, điện thoại từ đi đâu phớt viên vang lên.

“Cảnh sát trường Hardy nghe.”

“Jane, có một vụ án mạng,” Olivia Davis cất tiếng. “Em cần đến bến tàu ngay. Một người đánh tôm đã kéo được một cái xác.”

“Em lên đường ngay đây.” Cô chớp lấy cốc cà phê và đứng dậy. “Rất vui được gặp anh, Reid. Tôi phải đi rưỡi.”

“Không sao, cô cứ đi đi. Tôi sẽ liên lạc với cô sau.”

Nghe giống như một lời đe dọa hơn chứ không phải một lời hứa hẹn.

CHƯƠNG HAI

Những con tàu màu trắng dập dềnh dọc theo các còi tàu.

Jane ra hiệu cho thanh tra Brian Boulter đi theo sau mình và Parker xuống con đường lắt lư dẫn tới tàu đánh tôm Seacow. Brian có thể đe dọa nghi phạm bằng vẻ ngoài to lớn của mình. Cậu khiến người ta nhớ đến diễn viên Dwayne Johnson* nhờ kích thước đồ sộ của đôi tay săn chắc. Cô thường xuyên cảm thấy biết ơn vẻ ngoài mạnh mẽ đó, dù trông cô chẳng khác nào một chú lùn khi đi bên cạnh.

Cảm giác căng thẳng nơi ổ bụng lớn dần khi cô trông thấy con tàu cũ nát mà mình vẫn thấy suốt những năm qua. Thi thể hẳn phải có dấu vết của bạo lực nên điều phối viên mới gọi đây là một vụ giết người.

Cô nhìn thấy Paul Baker và đi về phía anh ta. Paul cao khoảng một mét tám bảy, sải bước về phía cô với dáng vẻ của một người đã quen khiến phụ nữ phải ngoái nhìn. Cô biết anh ta mới khoảng ba mươi và là một người có tham vọng. Anh ta muốn được bổ nhiệm làm cảnh sát trưởng thay cho cô và sẽ chẳng vui vẻ gì khi phải đứng ở vị trí thứ hai. Nhất là sau một người phụ nữ.

“Chuyện là thế nào vậy?” Cô hỏi.

“Tàu đánh bắt tôm đang kéo mẻ lưới cuối cùng thì phát hiện một cái thùng đá. Bên trong chứa phần thân.” Nghe giọng điệu bình thản này thì

chắc hẳn anh ta chưa hay về chuyện cô mới được bổ nhiệm, chứ không thì phải giận dữ hơn nữa.

Cô nhăn mặt. “Chỉ có phần thân thôi à?”

Paul gật đầu. “Giám định y khoa vừa đến, nhưng tôi đã nhìn qua dù không chạm vào cái xác. Không có đầu hay tay chân gì cả. Chắc là hung thủ không muốn nhận diện được danh tính nạn nhân.” Anh ta ngáp ngừng. “Cô ấy mặc váy cưới.”

Jane lại nhăn mặt. “Tôi chưa thấy có báo cáo nào về cô dâu mất tích cả.”

“Đúng thế.”

Trên bến tàu, có hai người đàn ông đang ngối với đôi chân buông thõng xuống bên dưới. Cô nhận ra ông Alfie Smith ngay lập tức. Cô thích ông già thường hay cho mình tôm này. Ông đang ngây người nhìn về phía Cảng Pelican. Trợ thủ hăng còn tuổi thiếu niên của ông, Isaac, ném bánh mì cho lũ mòng biển đang tranh giành nhau từng mẩu nhỏ. Họ đều mặc áo dài tay, quần dài được nhét trong đôi ủng cao su vốn là màu trắng.

Nhìn thấy thi thể không lành lặn của một cô dâu hẳn sẽ khiến cả người đi ớn lạnh nhất cũng phải thất kinh.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô vang lên trên sàn gỗ, ông Alfie quay đầu lại. Ông đứng lên và nhét tay vào túi quần kaki.

“Ông ổn chứ, Alfie?”

Đôi mắt xanh dương đã nhạt màu của ông liếc nhanh cô một cách khó nhọc. Dường như sáng nay ông trở nên nhỏ bé và uể oải hơn. Hài kết của ông giật giật. “Tôi thấy yếu quá, Jane ạ. Tôi chưa từng thấy cái gì tương tự như vậy cả.”

“Cái thùng đá chứa xác bây giờ ở đâu rồi ạ?”

“Vẫn ở trên thuyền. Chính giữa bàn phân loại. Để tôi chỉ cho cô.”

“Ông có thể nói cho cháu biết bất cứ điều gì về thi thể mà ông tìm thấy không? Ông đã chạm vào nó chưa?” Cô hỏi nhanh những câu theo thủ tục thông thường, dù Paul chắc hẳn đã hỏi ông ấy trước đó rồi. ông Alfie mến cô, nên có lẽ ông sẽ mở lòng với cô hơn những người khác.

Ông lắc đầu. “Ban đầu, tôi nghĩ đó chỉ là một chiếc váy cưới cho đến khi tôi nhận ra nó nặng thế nào. Tôi... tôi có thể nhìn thấy các bộ phận của cánh tay dưới ống tay áo. Chẳng thể nào mà một thi thể nguyên vẹn lại nằm vừa thùng đá được, dù thùng đá này khá lớn. Thậm chí còn kh... không có đầu. Trông chỉ như có phần thân thôi.”

Bụng Jane quặn lên, nhưng cô cố gắng kiểm soát biểu cảm trên gương mặt. “Ông có nhận ra dấu hiệu gì trên thùng đá hay cái xác không?”

“Không. Tôi nói rồi, tôi không hề chạm vào. Tôi nghĩ kẻ đã thả thùng đá đó xuống vịnh muốn nó được tìm thấy. Đây là vùng đánh bắt tôm chính. Nếu kẻ đó không muốn nó bị phát hiện, hẳn phải đem ra xa ngoài khơi cơ.”

“Trừ khi kẻ giết người không biết gì về nghề đánh bắt tôm cả.” Jane liếc nhìn cậu bé. “Cháu thì sao hả Isaac?”

Cậu bé cựa quậy, nhìn xuống đôi ủng trắng đã lấm bẩn. “Chẳng có gì nhiều mà nhìn, cháu cũng chẳng muốn nhìn.” Gương mặt cậu nhóc xanh lét. “Cháu gọi ông Alfie tới, rồi cháu nôn luôn, ông ấy cũng thế.”

Có lẽ cái xác sẽ tiết lộ nhiều thông tin hơn hai người đã tìm ra nó. “Cảm ơn hai người nhé. Chắc cháu sẽ phải hỏi thêm nhiều điều hơn sau khi khám nghiệm tử thi.”

Alfie ngẩng thẳng lưng lên và chạm vào cánh tay cậu bé. “Cô biết tìm chúng tôi ở đâu rồi đấy.”

Nhân viên giám định y khoa Robert Yong đến. Jane dẫn anh ta lên tàu. Mùi tanh của tôm và sinh vật biển khiến mũi cô ngứa rát, nhưng cô bước tới chỗ thùng đá lớn với dáng vẻ tự tin hơn những gì bản thân cảm thấy. Cô bước lùi lại để Yong có thể quỳ gối xuống bên cạnh cái thùng đá. Từ chỗ này, cô có thể nhìn thấy những động tác kiểm tra sơ bộ bằng bàn tay đeo găng của Yong qua bả vai anh.

Chiếc váy cưới hẳn từng có màu trắng ngà và sang trọng với những họa tiết ren và kim sa. Việc xác định được vị trí của cửa hàng bán chiếc váy này sẽ giúp cô tìm ra cô dâu đang nằm đây là ai, mặc dù không có cả đầu lẫn tay. Nếu cô gái này không nằm trong kho cơ sở dữ liệu DNA thì rất khó để xác định danh tính, mặc dù chắc chắn người ta sẽ báo cáo nếu một cô dâu biến mất trong ngày cưới.

Yong đã làm giám định y khoa được ba năm rồi. Jane khá quý anh ấy. Chủ nghĩa thực dụng đi kèm tính của anh được phát huy một cách hiệu quả trong những tình huống như thế này. Dù đã ngoài bốn mươi nhưng tóc anh vẫn đen láy, đôi mắt nâu lúc nào cũng biểu lộ sự tươi vui. Anh đã kết hôn với một giáo viên tiểu học và có hai đứa con đang học cấp ba. Họ sống cùng đường nhưng xa chỗ cô hơn một chút.

Yong thở hổn hển và lùi lại đủ để ngã lưng lên boong tàu. “Tôi không ngờ đấy,” anh nói bằng giọng run run.

Jane tiến lại gần hơn. “Sao thế?”

“Nạn nhân của chúng ta không phải phụ nữ. Đây là một người đàn ông.”

“Trong một chiếc váy cưới? Một người thích hóa trang ư? Hay một người chuyên giới?”

“Chắc chắn là nam.” Robert đứng dậy và đóng cái nắp lại. “Và đương nhiên, tôi sẽ yêu cầu đưa đến Mobile để khám nghiệm tử thi.”

“Hẳn rồi.” Cô gật đầu đồng ý.

Robert không thể tự mình khám nghiệm tử thi được. Nếu anh ấy cảm thấy có gì đó cần được chứng minh, anh sẽ yêu cầu Sở Pháp Y Alabama khám nghiệm. Còn vụ việc như thế nào thì cần khám nghiệm ư? Chắc chắn là vụ như thế này.

Tấm lưới được mở tung trên bàn phân loại, trộn lẫn mùi tôm với mùi khét của nhiên liệu động cơ. Nắng chói lọi rực rỡ trên cánh tay Reid khi anh và Will chạy thuyền máy tới Vịnh Mexico. Một đàn cá heo mũi chai hộ tống họ từ bờ biển. Lũ mòng biển kêu gào trên những thanh lan can thuyền và chỉ chực để chộp lấy những con tôm bị loại. Một con bônông và vài con diệc xanh vỗ cánh phía trên đầu, càng khiến anh cảm thấy hôm nay là một ngày hoàn hảo.

Reid nhú mào trước đồng lõa nào là tôm và những mảnh rác vụn bị kéo lên theo lưới. Có nhiều rác và ít tôm hơn anh muốn. Có lẽ bởi vì anh đã không tập trung vào việc đánh bắt tôm sau khi gặp Jane Hardy bằng xương bằng thịt sáng ngày hôm nay.

Cô ấy không còn là một cô bé ngây ngô nữa, mà đã trở thành một phụ nữ xinh đẹp rồi.

Dải đất Perdido Key vươn lên từ phía xa, một vài chiếc thuyền lướt đi trên vùng nước động. Thời điểm đánh tôm tốt nhất là vào ban đêm, nhưng cậu nhóc nhà anh đã nài nỉ đi ngay nên Reid không thể từ chối được. Sao lại có một đứa trẻ thích đi chơi với ông cha già như anh nhỉ?

Anh ra hiệu cho Will tới giúp phân loại mớ bòng bong sinh vật biển và rác rưởi. Will cao hơn mét tám, cơ bắp đang phát triển. Chẳng mấy chốc, Reid sẽ không thể ghì thẳng bé trong những trận đấu vật được nữa.

“Chẳng có gì nhiều cha ạ.” Will ném rác vào một cái rổ. “Con nghĩ chúng ta nên di chuyển đến Vịnh Pensacola và xem có thể tìm thấy gì không.”

Will dường như có giác quan thứ sáu đối với nghề đánh bắt tôm, và Reid đã học cách tin tưởng vào khả năng thả lưới bẫy sinh của con trai mình. “Con nói gì cũng được. Cha sẽ phân loại nốt, còn con lái tàu đi.”

Quãng thời gian quý giá để hai cha con có thể cùng nhau đi đánh tôm không nhiều. Khi những bộ phim tài liệu ngày càng được sản xuất thì anh càng phải di chuyển nhiều hơn mong muốn.

Điện thoại của Reid rung lên, anh nhìn vào dãy số. Anh không nhận ra số này, nhưng nhìn mã vùng thì chắc chắn đây là số di động của vùng này. Có lẽ là một khách hàng mà anh chưa kịp lưu vào danh bạ, nhưng các nhà sản xuất và khách hàng thường là người lạ. “Reid Dixon nghe.”

Một khoảng lặng kéo dài trước khi người gọi đến cất giọng khàn khàn. “Reid?”

Giọng nói của cô là thứ đầu tiên anh chú ý. Anh đưa điện thoại ra khỏi tai và nhìn lại vào dãy số. Anh đang mơ ư? Anh liếc nhìn Will, người đang

đứng nơi bánh lái. Gió và sóng biển khiến con trai anh không thể nghe lỏm được cuộc trò chuyện này.

Reid lại đặt điện thoại vào tai. “Lauren?” Cỗ họng anh nghẹn lại. *Không thể nào là cô ấy được. Không đời nào.*

“Bằng xương bằng thịt.” Tiếng cười khùng khục của cô nghe thật quen thuộc, thật quyến rũ.

“Cô còn sống.” Câu này nghe ngu ngốc làm sao. Đương nhiên cô ấy còn sống thì mới có thể nói chuyện được. “Tôi chỉ muốn nói là, tôi đã tuyên bố rằng cô chết một năm rưỡi. Cô đã ở đâu?”

“Ngay khi pháp luật cho phép hả?” Giọng cô có gì đó sắc nhọn.

Anh không trả lời, cô thở dài một hơi. Anh dường như có thể ngửi thấy mùi thuốc lá luân quẩn quanh mình. Cô yêu những điều thuốc chẳng khác nào một kẻ nghiện cô-ca-in yêu ống hút.

Cô đã ở đâu, và tại sao cô lại gọi điện đến sau ngần ấy năm? Anh cố gom lại những dòng suy nghĩ đang lộn xộn của mình. “Tôi đã cố tìm cô nhiều năm. Cô kiểu như... biến mất. Cô muốn tôi phải làm sao?”

“Anh thế nào rồi, Reid? Ừm, cả Will nữa?”

Ý nghĩ về con trai khiến đầu gối anh run lên. Lauren đột ngột xuất hiện trở lại khiến anh choáng váng, đây chính xác là phản ứng mà Lauren muốn. “Ồn. Chúng tôi ổn cả. Cô muốn gì?”

Will đang ở trong buồng lái, mái tóc đen bờm xờm bị gió thổi bay. Reid phải nuốt lại nỗi kinh hoàng của mình. Nếu cô ta muốn cướp Will đi, anh sẽ chiến đấu tới cùng. Đáng ra anh không nên để cô ta nuôi dưỡng thằng bé, nhưng cô ta đã che giấu bản chất thật của mình đủ khéo để anh không thể nhận ra cho tới khi quá muộn.

“Tôi nghe nói bây giờ anh thành công lắm. Tôi thì đang gặp một chút khó khăn và tôi cần tiền.” Cô ta nói thẳng yêu cầu của mình bằng giọng chán nản, như thể biết thừa anh sẽ đáp ứng mọi điều mà mình muốn.

Anh đã từng làm thế. Từng cố gắng trao cho cô ta tất cả những gì cô ta muốn. Nhưng những việc anh làm, những thứ anh mua không bao giờ là đủ. Anh biết giờ không phải lúc cố gắng nữa. “Không.”

“Được thôi. Vậy tôi sẽ nói chuyện với Will. Để xem con sẽ nói gì khi biết anh đối xử với tôi như vậy.”

“Cô đã bỏ rơi một đứa bé bảy tuổi trong lúc nó đang cần mẹ. Cô thậm chí còn không có tư cách nói chuyện với con. Cô không chịu nổi việc làm mẹ, và tôi biết điều đó chắc chắn chưa hề thay đổi. Cô không cướp con đi khỏi tôi được đâu.”

“Bây giờ thì nó không còn khóc lóc và bám rịt lấy tôi nữa. Tôi chắc chắn rằng mẹ con tôi sẽ hòa hợp, thân thiết với nhau. Tôi biết tổng anh đấy, Reid ạ. Anh muốn bảo vệ nó khỏi bà mẹ tồi tệ này chứ gì? Anh không muốn cho nó biết tôi ghét làm mẹ đến nhường nào, hay chuyện tôi đã đẩy nó ra khi nó muốn được bế. Anh không muốn nó biết về những lần anh phải bế nó lên để tôi không quăng nó xuống sàn, đúng không? Tôi biết thừa. Nhưng anh sẽ phải trả giá nếu muốn bảo vệ thằng bé khỏi tôi.”

Cô ta khiến anh lạnh sống lưng. Lúc đầu, cô ta tỏ ra thật sự thương yêu Will. Sau khi kết hôn, anh bất lực chứng kiến cách hành xử của cô ta hoàn toàn thay đổi trong vô vọng. Anh đã làm tất cả mọi điều để Will không biết sự thật về Lauren. Trong tâm trí Will, cô ta vẫn là một người mẹ tuyệt vời, chỉ là đã gặp chuyện không may. Thằng bé sẽ suy sụp nếu biết chẳng có chuyện gì ép cô ta bỏ đi cả. Và nếu nó biết sự thật rằng cô ta thậm chí còn không phải mẹ ruột thì sẽ đau đớn hơn gấp bội.

Đi đâu này dẫn đến những câu hỏi mà Reid chưa sẵn sàng trả lời.

Anh hít một hơi thật sâu. “Bao nhiêu?”

“Năm trăm ngàn đô-la.”

“Tôi không thể kiếm ra nổi ngần ấy tiền. Có lẽ tôi sẽ gom được một trăm, nhưng chỉ thế thôi.” Ngàn đó đã là cả một vấn đề rồi. Anh khó mà kiếm được một trăm ngàn đô-la sau khi bị Gary trộm tiền và đánh cắp thiết bị. Reid đã phải dùng đến một khoản kha khá tiền tiết kiệm của mình để mua những chiếc máy quay và thiết bị chỉnh sửa phim đắt tiền.

Hắn cô ta đã nhận ra sự thật qua giọng nói của anh, nên thở dài. “Được. Tôi cần tiền càng sớm càng tốt.”

Anh sẽ phải bán một ít cổ phiếu, động đến quỹ hưu trí 401k* của mình. “Tôi cần vài ngày để gom tiền.”

“Tôi sẽ chờ anh đến thứ Tư, nếu không tôi sẽ tự tìm đến Will.”

“Tôi sẽ nhắn lại khi có tiền.”

Điện thoại bị ngắt kết nối, và anh nhìn vào màn hình. Cô ta đã kết thúc cuộc gọi. Hiển nhiên rồi. Anh đưa bàn tay run rẩy lên xoa gáy. Anh thậm chí không thể nói với bất kỳ ai về chuyện này. Vĩnh viễn không thể để cho Will biết.

Trò chơi đã bắt đầu.

Hắn thấy nổi hân hoan theo từng bước chân Jane khi cô rời cuộc họp với nụ cười trên môi. Nhưng cô sẽ không cười được lâu nữa. Đường nét trên khuôn mặt và vóc dáng cô có gì đó khiến hắn liên tưởng đến nữ diễn

viên Reese Witherspoon*. Thon gọn và nhỏ nhắn, Jane bước đi với tư thế ngẩng cao đầu và vẻ mặt như muốn nói “tôi có thể làm chủ cả thế giới”. Cô sẽ sớm nhận ra mình không thể nào sánh được với kẻ thù mà đến bản thân cũng chẳng hề hay biết.

Jane không biết hấn sẽ xáo trộn cuộc đời cô như thế nào. Chuyện đó còn lâu nữa mới xảy ra. *Quả báo* là một từ thú vị mà hấn đã ấp ủ trong đầu suốt nhiều năm trời. Nó như một con tàu chở hàng lao vào gia đình Hardy bằng vận tốc tối đa. Sẽ chẳng ai hiểu mục đích của hấn là gì cho đến khi quá muộn.

Hấn đã tìm được vài sự trợ giúp và giờ họ đang làm việc cùng nhau. Cô sẽ bận bù đầu với những vụ án dồn dập, rồi thời cơ thích hợp sẽ đến. Hấn móc đồng xu nửa đô-la Kennedy năm 1964 ra và lật nó qua lại giữa những ngón tay. Hấn sẽ bỏ nó ở nơi cô dễ dàng tìm thấy. Cô sẽ nghĩ mình tìm thấy đồng xu may mắn, nhưng thực tế lại là một sự hủy diệt.

Đây chỉ là nước đi đầu tiên trong ván cờ chết chóc. Chiều tướng và trò chơi kết thúc.

CHƯƠNG BA

“Chị nghe nói là phải xếp hàng mới được gửi lời chúc mừng đến em.”

Jane ngẩng đầu, nhìn về hướng giọng nói của Olivia vang lên trên ngưỡng cửa. Olivia Davis gần năm mươi tuổi, là đi đầu phối viên trưởng ở sở. Thời gian chị ấy làm việc ở đây lâu chẳng kém gì Jane. Chị ấy cũng là người đã che chở cho Jane ngay từ khi mới gặp mặt, lúc cha cô mới vào làm việc trong lực lượng cảnh sát.

Jane mỉm cười, đặt cây viết chì xuống. “Cảm ơn chị, em cũng bất ngờ lắm. Em vừa pha cà phê, chị uống không?”

Olivia ở vậy từ khi anh Chris, chồng chị, bị sát hại trong khi thực hiện nhiệm vụ năm ba mươi ba tuổi. Jane thường băn khoăn không hiểu tại sao người bạn của mình lại không đi thêm bước nữa dù chị ấy là một cô nàng tóc nâu tươi tắn khiến bất cứ ai cũng cảm thấy cực kỳ thân thiết ngay từ lần đầu gặp mặt. Jane rất quý chị.

Olivia đóng cánh cửa sau lưng. “Chị cần nói chuyện với em.”

Jane nhăn mặt. “Úi chà, em đã làm gì à?”

Nụ cười của Olivia không chạm đến đôi mắt màu xanh đen. “Không phải em, mà là chị.” Chị ấy ngã xuống một trong những chiếc ghế dành cho khách. “Chị bị xơ cứng teo cơ một bên*, Jane ạ.” Giọng chị run rẩy, nhưng ánh mắt nhìn Jane thì chứa đầy sức mạnh và sự kiên định mà cô vẫn

luôn quý mến. Parker hẳn đã nhận ra sự căng thẳng trong giọng nói của chị, nên đã đứng dậy và dụi mũi vào tay Olivia.

Jane vắt óc cố nghĩ ra lời an ủi gì đó. Cô chưa từng biết ai mắc bệnh xơ cứng teo cơ cả, nhưng cô cũng hiểu nó có khả năng gây tử vong. Cô ngẩng xồm xuống trước mặt Olivia, cầm lấy bàn tay đang đặt trên đầu Parker. “Kể cho em nghe mọi chuyện đi.”

Những ngón tay của Olivia lạnh ngắt khi nắm lấy tay Jane. “Cơ bắp trên người chị cứ giật, kỳ lắm. Chân phải của chị vẫn luôn khá yếu, và chị bị ngã nhiều lần rồi.” Chị ấy chỉ vào miếng băng gạc trên mắt cá chân của mình. “Sau khi bị ngã tới lần thứ ba, chị đã đi khám bác sĩ vì nghĩ mình bị đa xơ cứng. Và ông ấy giới thiệu chị đến gặp một bác sĩ khoa thần kinh.”

“Đó là lý do tuần trước chị xin nghỉ mấy ngày đấy à? Sao chị chẳng nói gì với em cả?”

Olivia nuốt nước miếng. “Chị không muốn em lo lắng. Bác sĩ đã cho chị làm một loạt xét nghiệm để loại trừ các nguyên nhân khác. Chẳng thấy gì cả, nên cô ấy kết luận chị bị xơ cứng teo cơ một bên.”

“Ôi, chẩn đoán kiểu gì điên rồ vậy! Chưa chắc đã là bệnh đó đâu. Chị nên đi khám lại với bác sĩ khác đi.”

“Có lẽ chị sẽ đi khám lại, nhưng vị bác sĩ ấy đã cam đoan là bệnh đó. Cô ấy sẽ thực hiện thêm vài xét nghiệm trong vòng sáu tháng tới để xem căn bệnh tiến triển thế nào và đã kê cho chị một vài loại thuốc để kiểm soát bệnh, nhưng có tới chín mươi lăm phần trăm khả năng người bệnh sẽ tử vong trong vòng hai tới năm năm. Chị mong rằng mình sẽ nằm trong số năm phần trăm những người có thể chống chọi với căn bệnh trong vòng hai mươi năm.”

Jane điếng cả người, cố gắng để không rơi nước mắt. Ngay lúc này, Olivia cần cô mạnh mẽ để giúp chị ấy vượt qua chuyện này. “Em rất tiếc, chị Olivia.”

Nước mắt rơm rớm giữa hai hàng mi chị ấy. “Chị hiểu. Sốc quá nhỉ? Chị vẫn chưa nói với Megan. Em sẽ ở bên chị khi chị nói chuyện với con bé chứ?”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Megan mới mười bốn tuổi và chỉ là một đứa trẻ khi chứng kiến chị Olivia qua đời. Hai mẹ con rất thân thiết, vậy nên chuyện này chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng không ít. “Chị đã tính phải nói thế nào chưa? Có lẽ cô bé không cần phải biết tường tận mọi chuyện đâu.”

Olivia lắc đầu. “Chị thấy khá yên tâm về chuyện này. Chị không nói dối con bé được, con bé cũng phải chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất. Nếu chị chỉ sống được ba năm trung bình như người ta thì sao? Lúc đó, Megan còn chưa tốt nghiệp cấp ba.”

Cha mẹ Olivia đi truyền giáo ở tận Campuchia, còn cha mẹ Chris thì sống ở Canada. Bốn năm năm họ mới gặp Megan một lần, và cô bé cũng chẳng gần gũi với bất kỳ ai trong số họ.

Jane siết chặt tay Olivia hơn. “Em sẽ chăm sóc cô bé, dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra. Chị chỉ cần tập trung vào những việc cần làm. Em sẽ nghiên cứu và tìm hiểu về cách đánh bại căn bệnh này.”

“Em hứa là sẽ chăm sóc con bé chứ? Nó chẳng có ai ngoài chị cả.”

“Em hứa.”

Mây mù phủ kín đôi mắt xanh của Olivia. “Chị không biết mình có thể làm việc được bao lâu nữa. Bây giờ thì việc cơ bắp bị suy yếu chưa phải

vấn đề lớn, nhưng đi đâu đó có thể thay đổi bất cứ lúc nào.”

“Đến đâu hay đến đó, chị ạ.” Jane quay cùng với những suy nghĩ làm thế nào để giúp chị ấy. Cô có thể mang đồ ăn tới và giúp Megan học. Cô cũng có thể đưa Olivia đi khám.

“Thôi đi.”

“Dạ?”

“Thôi ngay việc nghĩ rằng em phải chịu trách nhiệm đi. Em đâu có được trả lương để làm thế. Em có thể đi cùng chị qua cơn khó khăn này, nhưng em không thể thay đổi nó được đâu. Chị hiểu em mà. Em cứ gánh cả thế giới lên vai, và cố gắng kiểm soát mọi thứ. Trong công việc, em làm vậy là đúng, nhưng với những chuyện như thế này thì vô ích thôi.”

“Tại sao lại là chị chứ?” Jane không kiềm được nữa mà thốt lên. “Tại sao Chúa lại bắt chị phải chịu đựng chuyện này, trong khi chị đã làm biết bao điều tốt vì Chúa và vì những người khác. Chị đã chăm sóc biết bao đứa trẻ lang thang trên đường phố trong suốt năm năm qua chứ?”

“Bảy đứa,” Olivia lầm bầm.

“Bảy đứa. Và một đứa trong số chúng còn trộm đồ của chị nữa.”

“Sáu đứa còn lại hiện đang sống tốt. Tỷ lệ như vậy là quá đẹp rồi.”

“Chính xác. Vậy thì sao Chúa lại hành hạ chị như vậy chứ?”

Olivia siết chặt tay Jane. “Cuộc đời đâu phải lúc nào cũng tràn ngập ánh trăng và hoa hồng đâu hả Jane? Chúng ta sống trên đời là để tâm hồn mình được trưởng thành. Chẳng có ai sinh ra mà không phải đối mặt với cái chết cả. Ai rồi cũng sẽ chết. Chỉ là chị chưa sẵn sàng rời bỏ Megan thôi.”

“Tâm hồn chị đã đẹp lắm rồi. Em muốn nói chuyện với Chúa về cách Ngài đối xử với bầy tôi của mình. Chị là người *tốt nhất*, Olivia ạ. Thật

chẳng công bằng chút nào!”

Olivia nở nụ cười, một nụ cười thực sự khiến đôi mắt chị nheo lại và khuôn mặt bừng sáng. “Chà, chị thấy em đã tiến bộ khi muốn nói chuyện với Ngài đấy, dù là vì giận dữ.”

Jane đứng dậy, đi đi lại lại trên nền sàn gạch màu xám trong văn phòng của mình. “Em vẫn nghĩ người ta hẳn đoán sai rồi. Vô lý quá.”

Olivia đứng dậy, ôm chầm lấy Jane. “Đời đâu phải lúc nào cũng có lý,” chị ấy thì thầm vào tai cô. “Thế nên mới cần có niềm tin.”

Niềm tin là thứ gì đó mà tâm trí Jane không thể nắm bắt. Làm sao mà người ta lại có thể tin tưởng vào một thứ vô hình được chứ?

Anh vẫn cứ nghe thấy giọng đe dọa của Lauren vang lên trong đầu. Reid cởi bỏ quần áo ướt và bước vào phòng tắm. Anh ước mình có thể gột rửa những lo lắng trong lòng dễ dàng như gột bỏ mùi mặn của biển.

Sau khi đã sạch sẽ với hương xà phòng Dial xộc thẳng vào mũi, anh lau người rồi mặc một chiếc quần soóc và áo phông trước khi bước ra phòng khách để tìm Will. Nơi này chỉ là một chốn trọ, đúng như vẻ ngoài của nó. Các bức tường không hề có tranh. Ngôi nhà nhìn ra sông Bon Secour và chẳng có mấy đồ đạc. Will xứng đáng được ở một nơi tốt hơn, nhưng Reid chỉ định ở đây một thời gian để thỏa mãn nỗi tò mò của anh về Jane Hardy. Cuộc đi đầu tra đã bắt đầu từ sáng nay với cốc cà phê đó.

Vấn đề lớn hiện giờ là, anh phải làm gì với Lauren?

Anh càng nghĩ càng thấy việc đưa tiền cho cô ta không phải là một giải pháp đúng đắn cho lắm. Lòng tham vô độ sẽ khiến cô ta quay lại và đòi hỏi anh nhiều hơn nữa.

Giá như anh có thể tâm sự chuyện này với ai đó, nhưng anh không dám nói về tình cảnh của mình. Nhất là khi anh muốn giữ bí mật với Will. Anh đã kiểm tra tài khoản của mình, không thể nào gom được ngần ấy tiền nếu không động đến quỹ 401k.

Anh bước qua phòng khách tới thềm nhà rộng được vây bằng kính nhìn ra cảnh sông, rồi thả mình xuống chiếc ghế bên cạnh con trai. “Con đặt đồ ăn trưa rồi à?”

Will gật đầu. “Con đã gọi bánh mì kẹp Po-boys và súp cua. Họ sẽ giao đến trong khoảng nửa tiếng nữa.”

Reid không thích nấu ăn, nhưng anh vẫn cố nấu nướng hằng ngày vì không thể để Will sống bằng đồ ăn mua bên ngoài được, nhưng hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi. “Nghe được đấy.”

Anh lắng nghe tiếng ếch nhái ộp oạp và tiếng côn trùng râm ran phía bờ sông. Bùn bắn lên cầu tàu ngay sau tiếng gầm của một con cá sấu lớn. Sự cô tịch của nơi này thường khiến anh đi ềm tỉnh, nhưng bây giờ thì mọi âm thanh đều khiến anh giật mình. Anh không tin Lauren một chút nào cả. Mặc dù họ đã thỏa thuận, nhưng cô ta có thể mò đến trước cửa nhà bất cứ lúc nào. Nếu cô ta đã tìm được số điện thoại của anh thì chắc chắn cũng có thể tìm được địa chỉ.

Kịch bản tồi tệ cứ diễn hành trong đầu anh. Sự bàng hoàng và đau đớn của Will. Nụ cười tự mãn và vẻ thương hại giả tạo của Lauren. Cảm giác bị bỏ rơi của chính Reid.

Đối với cô ta, anh chưa bao giờ là đủ, dù đã cố gắng thế nào. Cô ta lợi dụng anh y như cha anh. Dù anh đã cố gắng sống theo những tiêu chuẩn mà ông ấy đặt ra, nhưng rốt cuộc anh vẫn chỉ là kẻ kém cỏi. Lúc nào cũng vậy. Nếu cha anh còn sống, liệu ông có tự hào về những gì anh đã làm được không? Chắc là không đâu.

“Cha sao thế ạ?”

Reid bị kéo ra khỏi dòng suy nghĩ của mình. Anh nhún vai, “Cha ổn mà. Chỉ là hơi mệt thôi.”

Will đứng dậy và bước tới cửa sổ để ngắm nhìn dòng nước đen lững lờ trôi. “Con thích nơi này.” Cậu quay sang Reid. “Chúng ta không quay lại New Orleans có được không ạ?”

Reid quan sát ánh mắt khẩn cầu của con. “Sao con lại muốn ở đây?”

“Trại bóng tuyết lắm. Bọn nó làm gì cũng kéo con theo. Nhịp sống ở đây chậm hơn. Không vội vã.”

Về mặt nài nỉ của thằng bé đủ để Reid thấy thương r ấi. “Thế còn các bạn ở nhà thì sao?”

Will nhún vai. “Bọn nó thì có sao đâu. New Orleans chứ đâu phải Sao Hỏa. Bọn nó có thể tới đây thăm con, và con cũng có thể đi thăm chúng nó.”

Bọn trẻ sẽ không tới đây đâu. Các mối quan hệ ở độ tuổi này rất mong manh. Will đã kết bạn ở đây r ấi. Thằng bé còn chạy tới nhà một người bạn để tập nâng tạ ba buổi tối trong tuần qua.

“Con biết thế là đòi hỏi.” Giọng Will lộ vẻ thăm dò. “Ý con là, có lẽ cha muốn quay lại với cô Saunders.”

Reid từng hẹn hò một vài lần với giáo viên tiếng Pháp của Will, nhưng điều đó không có nghĩa là anh nhớ Amanda. Tháng vừa rồi, họ có nói chuyện đôi ba lần, nhưng chẳng có gì nghiêm túc cả. Hồi ở Louisiana, giữa họ cũng chẳng có gì hết. Anh sẽ đi xa để quay phim tài liệu khi cần, giống như bây giờ. Sân bay Mobile khá gần đây. Đúng như Will nói, New Orleans không xa đến thế.

Thấy Reid không nói gì, Will lại quay mặt nhìn ra sông. “Cha không cần trả lời ngay đâu. Nhưng cha cứ nghĩ xem sao.”

Lòng ngực Reid căng tràn yêu thương. Từ khi nào mà Will đã trưởng thành đến mức không còn mè nheo nữa rồi? “Cha không cần nghĩ nhiều đến thế. Nếu con muốn sống ở đây, cha sẽ thử. Cha muốn có nhiều thời gian với con hơn, chẳng mấy chốc là con lên đại học rồi. Cha sẽ rao bán ngôi nhà, và chúng ta sẽ mua một ngôi nhà khác ở đây. Bây giờ con đã lớn, con cũng có thể đi du lịch với cha nhiều hơn.”

Will quay ngoắt lại, miệng cười toe toét. “Ngôi nhà này đang được rao bán đấy ạ. Mình mua nó đi cha!”

“Cũng được.” Công việc của anh kiếm được kha khá. “Cha sẽ gọi điện, để xem chúng ta có thể thương lượng về giá cả được không.”

Và thế là, cuộc đời lại biến chuyển. Nhưng vấn đề lớn nhất của anh vẫn đang lảng vảng ngoài cửa chính. “Ngày mai là ngày cuối cùng con tham gia trại bóng. Con có muốn đi chơi với ông già này trước khi kết thúc kỳ nghỉ xuân không?”

“Cha đoán xem!”

Reid chưa bao giờ coi nhẹ tình yêu của con trai dành cho mình. Will là một đứa trẻ tuyệt vời, nếu không muốn nói là tuyệt nhất. Reid đã lo sợ

thằng bé sẽ trở thành một chàng trai ngỗ nghịch, khó bảo khi đến tuổi nổi loạn, nhưng may mắn rằng nó chưa bao giờ quậy phá cả. Anh rất biết ơn về điều đó.

Chuông cửa reo lên và Will quay đầu lại. “Đề con ra mở cửa. Chắc là bữa trưa của chúng ta đấy.”

Về mặt lô gích, Reid biết Will đoán đúng, nhưng anh cứ không kiên được mà tưởng tượng ra cảnh con trai mở cửa ra và sẽ gặp Lauren. “Đề cha. Cha phải trả tiền nữa.”

Chỉ khi nhìn thấy anh chàng giao hàng trẻ tuổi qua khung cửa sổ của cửa trước thì anh mới nhẹ nhõm. Cả cuộc đời này anh sẽ như vậy suốt sao - bụng quặn lại mỗi khi có ai đó đến trước cửa hoặc gọi điện? Đáng ra anh nên đập máy ngay khi nghe thấy giọng của Lauren.

Không có ai chơi với lửa mà không bị phỏng tay cả. Anh phải gọi điện cho cô ta, nói với cô ta rằng sẽ không có bất kỳ thỏa thuận nào cả.

Will đưa tay ra để lấy đồ ăn. Reid chăm chú nhìn gương mặt thằng bé. Có lẽ con trai anh sẽ phải nghe sự thật. Nhưng không phải hôm nay.

Reid cần một cái bánh kẹp lên. “Sau bữa trưa, cha sẽ vào thị trấn để bắt đầu quay phim. Con muốn ở đây hay đi cùng?”

“Con sẽ ở nhà. Chắc con sẽ câu cá ở cầu tàu.”

“Cẩn thận lũ cá sấu đấy. Có vẻ quanh đây khá nhiều.”

Will đảo tròn mắt. “Cha ời, con có phải trẻ lên năm đâu.”

“Biết rồi, khổ lắm.”

Reid cần lấy cái bánh kẹp và phần súp của mình. Cảnh sát trưởng sẽ nổi cơn tam bành nếu nhận ra lý do tại sao anh lại tới nơi này. Anh đã định

nói cho cô nghe về bộ phim tài liệu lúc ở tiệm cà phê, nhưng rõ ràng là thị trưởng chưa nói gì với cô ấy cả.

CHƯƠNG BỐN

Jane đậu chiếc SUV của mình trên lối vào tòa nhà, đằng sau một chiếc xe tuần tra đang nhấp nháy rồi bước ra ngoài, ánh nắng mặt trời chiếu vào đôi mắt hần học của cô. Một cuộc gọi yêu cầu tiến hành đi đầu tra một thi thể khác đã kéo cô lên xe mà chưa kịp tắm rửa gì hết. Hai cái xác trong vòng hai mươi bốn giờ... Cô có thực sự đủ sức cho công việc này không?

Cô dẫn Parker ra phía sau, trước khi bước đến căn nhà ống với những bồn hoa được tưới tốt gọn gàng, nằm trải dọc hai bên cánh cửa chính màu đỏ. Cô để ý thấy một người phụ nữ đang đứng nép ở một bên cửa, hai tay ôm chặt lấy mình. Chắc hẳn đây chính là người hàng xóm đã gọi 911. Lát nữa Jane sẽ nói chuyện với cô ấy.

Có bóng người di chuyển bên cạnh căn nhà. Cô thoáng thấy ánh sáng kim loại lóe lên. Một khẩu súng chăng? Cô chỉ vào bụi cây. “Hạ hẳn, Parker!”

Tai của Parker hất về phía trước. Nó nhảy qua luống cây. Những chiếc lá rung lên khi kẻ đó cố thoát khỏi cuộc tấn công của chú chó, nhưng Parker là một chú chó nghiệp vụ dày dặn kinh nghiệm. Tiếng sủa của nó lẫn vào với tiếng hét cầu cứu của gã kia cho cô biết mục tiêu đã bị hạ gục. Hầu hết các chú chó giống Golden không được nuôi dạy để bảo vệ chủ nhân, nhưng Parker nặng tới hơn bốn mươi cân, khá lớn so với đồng loại và đã dễ dàng học được cách bảo vệ cô.

Cô rút súng ra và nhanh chóng lao tới bóng cây, nơi bàn chân Parker đang ghì lên ngực một gã đàn ông. Ngay lập tức, cô nhận ra gã chính là người đàn ông đã mời cô uống cà phê sáng ngày hôm qua. Reid Dixon. Cô không thấy anh ta mang theo vũ khí, nhưng có một chiếc máy quay đang treo lủng lẳng trên bụi cây.

Cô tra súng vào bao. “Thả ra, Parker.”

Chú chó nhảy xuống khỏi người Reid và trở về bên cạnh cô. “Ngoan lắm.” Cô nheo mắt nhìn anh ta đứng lên. “Anh đang làm gì ở đây?”

Reid phủi đất và lá vụn bám trên bộ đồ màu be của mình. “Thị trưởng đã cho phép tôi đi theo cô trong một vài tuần tới, cảnh sát trưởng ạ. Tôi đang quay một bộ phim tài liệu về sở cảnh sát ở các thị trấn nhỏ. Cô là một trong số ít nữ cảnh sát trưởng quanh đây, nên tôi sẽ tập trung phần lớn video của mình vào cô.”

Hóa ra đó là lý do anh ta tìm kiếm cô lúc ở thị trấn. Gò má cô nóng lên. “Không thể nào. Bà Lisa phải nói với tôi chứ? Tôi muốn anh đi ngay cho.”

“Cô tự gọi cho bà ấy đi.” Anh liếc nhìn Parker, chú chó vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình. “Tôi ổn mà, anh bạn. Tôi không tấn công cô ấy đâu.” Chú chó chẳng hề bớt cảnh giác.

Bây giờ mới là năm giờ sáng, nhưng Jane bắt buộc phải xác minh câu chuyện của anh ta. Cô gọi cho thị trưởng và đi ra xa để khỏi bị nghe thấy.

“Cô Lisa ạ? Ở đây có một phóng viên khẳng định anh ta đã được cô cho phép bám theo cháu. Nhưng đây là hiện trường vụ án đấy. Anh ta không thể ở đây được.”

“Cô đã nói với cháu rồi mà, rằng có một vài tờ báo quan tâm tới việc cháu được bổ nhiệm.” Giọng Lisa nghèn nghẹt vì ngái ngủ. “Anh ta nổi

tiếng lẩm bẩm, Jane. Đây là một cơ hội tuyệt vời cho Cảng Pelican.”

“Cô đã biết chuyện này từ khi bổ nhiệm cháu đúng không?”

“Ừ, nhưng mà cô không nghĩ anh ta lại xuất hiện nhanh đến thế. Anh ta mới gọi cho cô tuần trước thôi. Cô biết anh ta chắc chắn sẽ cảm thấy hứng thú hơn trong việc quay phim khi biết chúng ta có một nữ cảnh sát trưởng.”

“Vậy hóa ra tất cả là vì quảng bá cho hình ảnh của thị trấn? Cháu không muốn thế.”

“Cô e rằng cháu không có sự lựa chọn nào khác đâu. Chỉ vài tuần thôi mà. Đây là một cơ hội tốt cho danh tiếng của chúng ta.”

Giọng điệu cứng rắn của Lisa khiến Jane hiểu rằng việc tranh cãi sẽ không giúp cô đi đến đâu ngoài việc bị sa thải. Cô cúp máy và lờm Reid.

Anh ta đã lấy lại máy quay phim của mình và đang ghi hình. Cô chỉ muốn giật lấy nó rồi đập nó xuống đất. “Không có người quay phim à? Tôi tưởng anh có phải có cả một đội ngũ chứ?”

“Thường thì tôi sẽ có một người quay phim. Nhưng tôi đã cho anh ta nghỉ việc và bây giờ vẫn chưa tìm được ai khác thay thế.”

Lưng cô nổi da gà hết cả lên. Cô ghét bị ghi hình. Đây sẽ là hai tuần dài đăng đăng cho xem. “Tránh xa tôi ra.”

Cô bỏ mặc anh và đi về phía căn nhà. Hiện trường vụ án nằm ở giữa sân, các thanh tra của Jane đã dùng băng dính vàng quây nó lại.

Thi thể của một người phụ nữ nằm trần trụi giữa những mảnh vải thô ráp, bên dưới những chiếc lông vũ bị kết dính với thứ chất màu đen. Hắc ín và lông vũ khiến người ta nghĩ đến những hình phạt thời trung cổ. Dòng chữ *Phá hoại gia đình* được viết nguệch ngoạc lên tấm cổ phiếu được gắn cố định vào khúc gỗ bằng một cái đinh gỉ.

Jane nhăn mặt. Nicole Pearson. Cô vẫn luôn thích Nicole, cô ấy cũng tằm tuối cô và dường như chẳng bao giờ giao du với người lạ. Lại là gã “anh hùng” tự phong à? Nếu thế, giờ tội danh của gã đã nâng lên thành giết người.

Cô bước đến gần Paul. “Anh có gì r ồi?”

“Một người hàng xóm đã gọi điện.” Anh chỉ về phía người phụ nữ đang ng ồi gần hàng cây, quay lưng về phía họ. “Sáng nay cô ấy đến để ăn sáng với Nicole.”

Anh ta thậm chí còn không thêm che giấu giọng điệu hậm hực của mình. Hẳn anh ta đã nghe về việc cô được bổ nhiệm, nhưng còn lâu anh ta mới chúc mừng cô. Cô phớt lờ giọng điệu của anh ta và tiến đến xem xét hiện trường.

Robert Yong đang quỳ gối bên cạnh thi thể, và cô bước đến bên cạnh anh. “Tôi không nghĩ sẽ gặp lại anh sớm thế này.”

“Người này cũng cần được chuyển tới Mobile. Có vẻ như cô ấy chết vì ngạt thở, nhưng phải phải khám nghiệm tử thi mới biết chắc chắn được.”

“Chết ngạt ư? Bị siết cổ à?”

Yong đứng dậy, lắc đầu. “Có lẽ cô ấy bị dị ứng với lông vũ. Cả người cô ấy toàn mề đay, dấu hiệu thông thường của chứng dị ứng.”

“Tức là gã ‘anh hùng’ đó có thể không có ý định giết cô ấy.”

“Có thể không. Kẻ đó có lẽ đã đổ hắc ín và lông vũ lên người nạn nhân, r ồi mang cô ấy ra đây để bị người ta nhìn thấy và giấu cọt. Có lẽ cô ấy đã bị sốc phản vệ và ngạt thở.”

Jane nhìn lại khuôn mặt của người phụ nữ. “Cô ấy là Nicole Pearson, làm việc ở thư viện.”

“Phải, tôi cũng nhận ra cô ấy.”

Jane bước tới nói chuyện với Brian. “Xem xem có thể vào nhà không. Chúng ta cần điện thoại hay bất kỳ thiết bị điện tử nào của cô ấy. Bất cứ thứ gì đó có thể chỉ ra ai đã làm việc này.”

“Tôi sẽ lo liệu việc này, cảnh sát trưởng.”

“Tốt hơn là tôi nên nói chuyện với nhân chứng.”

Jane bước qua thảm cỏ ướt lại gần người phụ nữ. “Cô là Gail Briscoe?”

Cô không nhận ra gương mặt hay cái tên của người phụ nữ này. Đây là điều đáng ngạc nhiên vì nơi này khá nhỏ bé, nhưng có lẽ là do cô mới đến. Cô gái này chừng ba mươi, tóc nâu, mặc quần leggings và áo thun cộc tay khoe cánh tay rắn chắc.

Đôi mắt xanh lục của Gail mở to. “Người ta đã đưa cô ấy đi chưa?”

“Họ sẽ sớm chuyển cô ấy lên xe van.” Jane di chuyển xung quanh để Gail không phải đối mặt với căn nhà hay cảnh tượng khủng khiếp trong sân. “Sao cô lại quen Nicole Pearson?”

Mặt Gail biến sắc. “Cô ấy chết rồi phải không?”

“Đúng thế, tôi rất tiếc. Hai người là bạn à?”

Gail gật đầu. “Tôi chuyển đến khu này vào tháng trước. Chúng tôi gặp nhau ở thư viện ngay ngày đầu tiên tôi đến thị trấn. Hôm nay chúng tôi đã lên kế hoạch chạy bộ trước khi ăn sáng, nên tôi mới tới đây.”

“Cô có nghĩ đến bất cứ ai có khả năng làm chuyện này không? Hoặc tại sao họ làm vậy?”

Ánh mắt của Gail nhìn về phía xa, rồi dừng lại trên mũi giày Adidas của mình. “Có lẽ tôi biết nguyên do.” Cô ấy đưa tay lên cổ họng. “Tôi chẳng phán xét cô ấy hay bất cứ điều gì đâu, nhưng cô ấy đang quen một gã đã có vợ. Mà vợ của gã khốn đó đang mang bầu tám tháng, họ còn có một đứa con hai tuổi nữa.” Cô ấy giận dữ thốt lên.

“Vợ người đó có biết không?”

“Tôi không biết. Có một lần tôi đã thấy họ ở thư viện với nhau.”

Jane gật đầu. “Cô có biết tên người đó không?”

Môi Gail mím lại. “Thanh tra Paul Baker.”

Jane cố gắng giữ vẻ mặt bình thản khi quay sang nhìn Baker, người đang giúp đưa thi thể của Nicole lên xe của nhân viên giám định y khoa. Baker đáng ra nên nói ngay với cô chuyện này.

“Cảm ơn cô. Tôi sẽ xác thực lại chuyện này. Cô có thấy ai lảng vảng quanh đây không? Hay có chiếc xe nào không?”

Gail lắc đầu. “Chẳng có ai ở đây khi tôi tìm thấy cô ấy cả. Tôi đã chạm vào người cô ấy, thấy lạnh ngắt nên tôi... tôi gọi 911 ngay.”

“Điều cô làm hoàn toàn đúng đắn. Hãy cho tôi biết nếu cô nghĩ ra thêm gì nhé.” Jane muốn mắng Baker một trận, nhưng cô vẫn ý thức được rằng mình đang bị một máy quay đáng ghét bám theo. Cô quay lưng lại với Reid.

Baker tiến lại gần Jane.

Dù có máy quay hay không, cô cũng không thể cứ để mặc chuyện này được. “Paul, tôi vừa mới được nghe anh đang qua lại với nạn nhân. Anh nên rút khỏi cuộc điều tra này ngay.”

Paul tỏ vẻ chần chừ, bàn tay to lớn đầy thịt siết chặt lại. “Ai nói với cô thế?”

Jane nhận ra vẻ tội lỗi trên gương mặt anh ta. “Chỉ cần một sợi tóc hay một chút dịch cơ thể thôi là DNA của anh sẽ được tìm thấy trên người cô ấy. Anh cũng có thể kể tôi sự thật. Lần cuối cùng anh gặp cô ấy là khi nào?”

Đôi mắt xanh thẫm của anh ta hết đảo sang trái rồi lại sang phải. Paul mím môi lại. “Tôi không giết cô ấy. Đáng ra tôi sẽ gặp cô ấy lúc mười giờ tối qua, nhưng khi tôi đến thì cô ấy không có mặt ở đó. Tôi đến trễ nửa tiếng. Con gái tôi không được khỏe.”

Jane không biết chắc có tin anh ấy được không. “Sau đó anh đi đâu?”

“Về nhà. Vợ tôi có thể làm chứng.”

“Chúng ta vẫn chưa xác định được thời điểm tử vong,” cô nhắc nhở. “Tôi sẽ phải nói chuyện với vợ của anh.”

“Tina đã đưa Ivy đến phòng khám khẩn cấp* lúc năm giờ sáng.” Anh liếc nhìn đồng hồ. “Một tiếng trước. Tôi sẽ gọi điện để xem khi nào cô ấy về nhà.”

“Không, đừng làm vậy. Tôi không muốn anh nói cho cô ấy biết chuyện gì đã xảy ra.” Cô nghiêm khắc nhìn anh. “Lời khai của cô ấy sẽ không tốt cho anh đâu, Paul.”

Gò má anh ta đỏ lên, quai hàm bạnh lại. “Tôi sẽ không làm thế đâu, Jane.”

“Vậy hãy chứng minh đi đâu đó.”

Anh nhìn cô một lúc lâu. “Được thôi. Cứ làm những gì cô muốn. Nếu cô ghé qua trong khoảng vài giờ nữa, hẳn cô ấy đã về nhà và đưa Ivy đi

ngủ.”

“Trước khi có thêm thông tin, anh không được tham gia vào vụ này. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác.”

Anh ta nghiêng chặt răng trước khi xoay người lại và bước ra xe. Cô đưa tay lên bóp trán. Thật là quá tải. Đáng ra cô không bao giờ nên để cho hội đồng chỉ định cô vào vị trí này.

CHƯƠNG NĂM

Hai tiếng đồng hồ tiếp theo, Reid đã cố cho Jane nhiều không gian nhất có thể để cô và đồng nghiệp của mình cào xới hiện trường, nhưng chuyện này cũng đến lúc phải chấm dứt. “Cảnh sát trưởng!” Anh sai những bước lớn để đuổi kịp cô. Lúc này, cô và chú chó của mình đang chúi đầu qua cây sồi nước phủ đầy rêu để lao về phía chiếc SUV. Dù nhỏ bé, nhưng cô di chuyển rất nhanh.

Cô quay lại và quăng cho anh một cái lườm. “Anh đang làm phiền công việc đi điều tra của tôi đấy, anh Dixon.”

“Thôi nào, Cảnh sát trưởng Hardy. Tôi có quyền đến đây. Cô cũng đã nhận được lệnh rồi. Cô nên để tôi đi cùng, chứ không phải lẻo đẻo theo sau cô.”

Hai tay cô chống nạnh. “Còn lâu!”

“Tôi đoán ngay sẽ thế này mà. Nếu cần, tôi sẽ gọi cho thị trưởng. Tôi đoán cô không muốn bị mắng ngay tuần đầu tiên nhận chức đâu.”

Anh bắt chẹt được cô rồi. Và từ biểu hiện trong mắt cô, cô cũng biết đi đâu đó.

Anh không đợi cô thừa nhận mình đã rơi vào thế bí. “Tôi đã nghiên cứu một chút trước khi tới đây và xem qua một vài tác phẩm của một gã ‘anh hùng’ tự phong trong quận. Có một kẻ đeo mặt nạ đã ép một cô gái lao xe ra rìa đường, trong khi cô ấy mắc kẹt trong xe thì hắn đã cắt tóc và viết chữ

Dối trá bằng hắc ín lên trán cô ấy. Cô ấy thừa nhận mình đã khai báo gian dối về vụ cưỡng hiếp. Tôi cũng đã xem một vụ khác, về một gã đàn ông bị ván ép ghim trên giường hai ngày. Lực lượng cứu hộ thấy có chữ *Ăn cắp* được viết bằng hắc ín trên miếng ván đó. Anh chàng kia hoảng loạn đến độ thừa nhận đã trộm hai trăm đô-la của ông chủ. Có vẻ đây cũng là một tác phẩm khác của gã ‘anh hùng’ đó.”

“Còn quá sớm để kết luận.”

Anh chìa máy quay về phía cô. “Cô có nghĩ gã ‘anh hùng’ này là người ở đây không?” Có lẽ anh cần nhanh chóng tìm một người quay phim mới. Để người khác quay tất tần tật mọi thứ sẽ liền mạch hơn nhiều.

Cô nhún vai. “Chúng tôi không biết. Kẻ đó tấn công vào giữa đêm, các nhân chứng không thấy gì cả. Chúng tôi đã nhận được báo cáo về một chiếc bán tải cũ đậu trong khu phố khi nạn nhân - người được cho là kẻ trộm - đang bị ép ván trong phòng của mình. Nhưng bác gái đã báo cáo không thể xác định được nhà sản xuất hay mẫu mã của chiếc xe đó, chỉ nói là nó được sơn màu tối thôi.”

“Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu đây?”

Cô nhìn anh một hồi lâu. “Đây là những gì anh muốn nói với tôi khi ở quán cà phê đấy hả?”

Đúng thế, và cả những đi đâu khác nữa. Anh gật đầu.

“Đáng ra anh nên thẳng thắn với tôi ngay từ đầu thay vì giả vờ muốn tìm hiểu tôi.”

“Tôi đã định làm thế, nhưng lúc đó cô có điện thoại.”

Cô hơi nghiêng đầu. “Cái cớ này nghe thuận tai nhỉ? Anh có thể nói đi đâu đó với tôi trước khi chúng ta tới quán cà phê. Vậy sẽ chân thành hơn

nhieu.”

Anh giơ tay lên, lòng bàn tay ngửa ra - dấu hiệu rằng anh muốn làm hòa. “Thôi nào, chúng ta có thể đình chiến không? Tôi chỉ đang cố gắng hoàn thành công việc của mình, và cô cũng vậy. Tôi sẽ cố hết sức để nhanh chóng tìm một người quay phim, mọi sự rồi sẽ đỡ phiền phức hơn nhiều.”

Jane nhướn mày. “Tôi không tin. Nếu là mình thì anh có thích bị máy quay chĩa vào mặt như này cả ngày không?”

Anh dành tặng cô nụ cười tươi tắn nhất. “Tôi quen rồi mà. Cô sẽ ngạc nhiên khi thấy mình sớm chẳng hề để ý tới máy quay nữa ấy chứ.”

Anh thích khí thế của cô và cách những tia sáng ánh lên trong đôi mắt màu hạt dẻ tràn đầy sức sống. Cơ hội tiếp cận cô khi cô không biết anh là ai chính là động lực của anh đằng sau bộ phim này, nhưng anh không ngờ cô lại ghét anh đến thế.

Anh vẫn không biết mình đã từng tự giới thiệu trước cô chưa.

Sấm rền rĩ và gió nổi lên, anh ngửi thấy mùi cơn mưa đang đến. “Sắp bão rồi đấy. Chúng ta nên đi thôi. Tôi sẽ theo cô tới văn phòng rồi bỏ chiếc SUV lại đó.”

Cô trả lời “Được” nhưng giọng nghe có vẻ không đồng ý chút nào.

Anh ngồi sau tay lái chiếc SUV của mình và đi vào thị trấn. Khi đến sở cảnh sát, anh đậu xe ở bãi dành cho khách. Jane không vào trong và vẫn để xe mình nổ máy. Cơn bão đã nổi lên từ lúc anh cầm túi đựng máy quay lao vào ghế phụ, nước nhỏ từng giọt lên ghế khi anh bò vào trong.

Cô đưa cho anh một tờ khăn tay. “Không có tác dụng lắm, nhưng tôi chỉ có thể thôi. Anh có thể về nhà và thay đồ bất cứ lúc nào.”

“Sẽ không đâu.” Anh dùng khăn lau mặt mình, nhưng nước mưa vẫn nhỏ từng giọt từ trên đầu. “Cô vẫn chưa nói chúng ta sẽ đi đâu.”

“Đến nói chuyện với vợ của Paul Baker.”

“Thanh tra mà cô vừa cho tạm nghỉ hả?”

“Đúng.”

Rõ ràng là cô không hề muốn nói gì về chuyện này, nhưng cũng được thôi. Anh đã nghe ngóng đủ để biết Paul có thể vĩnh viễn không dính líu đến vụ này. Không chừng anh ta chính là một nghi phạm giết người.

Cơn bão đã dịu bớt khi hai người họ đến nhà Paul. Bụng của Jane sôi lên sùng sục. Cô chẳng có gì lót dạ ngoài chút cà phê từ tối qua và cũng chẳng có đủ thời gian để mà ăn sáng. Cô đứng trên thềm ngôi nhà được xây theo lối kiến trúc kiểu Pháp với cửa sổ có mái vòm của Paul. Trong những năm qua, anh ấy đã dành khá nhiều tâm huyết cho ngôi nhà, và vườn hồng của vợ anh ấy thì đang nở rộ.

Parker đứng cạnh cô với đôi tai hướng về phía trước, còn Reid thì đứng phía sau. Cô đã nói với Reid rằng anh không được quay phim cuộc thăm vấn này và anh ta không phản đối gì về điều đó. Liệu Paul có giữ lời hứa, không nói với vợ mình rằng cô sẽ đến? Jane không tin tưởng anh ấy. Anh ấy đang giấu giếm gì đó và chắc chắn sẽ cảnh báo vợ mình không được tiết lộ bất cứ điều gì cho cô.

Cánh cửa mở ra và Jane mỉm cười với Tina. Jane cố tỏ vẻ yên tâm khi người phụ nữ tóc nâu đang mang bầu xuất hiện trong tầm mắt.

Tina hơi ấn tay vào eo lưng. “Chào Jane. Mọi việc ổn chứ?” Ánh mắt cô xuyên qua vai Jane, hướng về phía Reid. “Paul vẫn ổn phải không?”

“Anh ấy ổn. Tôi muốn nói chuyện với cô một lát. Tôi vào được không?”

Đôi mắt màu xanh dương của Tina sáng lên vì nhẹ nhõm, cô ấy bước sang một bên. “Đương nhiên rồi. Cô ăn sáng chưa? Tôi làm bánh kẹp đấy.” Cô ấy không hỏi gì về Reid, có lẽ nghĩ anh cũng là một sĩ quan không mặc đồng phục.

“Được ăn vài cái thì tốt quá.” Có lẽ Tina sẽ bớt cảnh giác nếu họ cùng nhau ăn sáng. Xem chừng Paul không báo trước gì cho cô ấy.

“Ngồi xuống”, Jane ra lệnh cho Parker. Chú chó liền ngồi xuống sàn gạch cạnh cửa sổ, đầu thư giãn gối lên chân.

Cô và Reid đi theo Tina băng qua phòng khách và vào trong căn bếp ở giữa nhà. Bánh kẹp đang được xếp thành chồng trên một chiếc đĩa cạnh lò nướng.

Jane hít một hơi. “Thơm quá!”

Tina cười rạng rỡ. “Cảm ơn cô.” Cô xếp những chiếc bánh kẹp vào ba cái đĩa, sau đó chỉ tay về phía chiếc bàn trắng gần chỗ ghế ngồi trong phòng khách. Si-rô lá phong và bơ đã được đặt sẵn trên bàn. Jane chưa muốn dò hỏi gì trước khi ngồi xuống bàn ăn cả. Cô ngồi xuống bàn, cố lờ đi sự hiện diện của Reid ở ngay ghế bên cạnh. “Ivy đang ngủ à? Cô bé đỡ hơn chưa?”

Tina gật đầu. “Bác sĩ nói là do virus thôi. Khoảng một giờ nữa con bé sẽ xuống đây.” Cô ấy đặt nĩa xuống và nhìn thẳng vào Jane. “Mà có chuyện gì thế?”

Cảm giác thèm ăn của Jane bỗng chốc bay biến. Làm sao cô có thể nói với một người vợ đang mang bầu rằng chồng của cô ấy là nghi phạm giết

người? Hay cả chuyện cô ấy cũng đang bị tình nghi?

Jane đằng hắng. “Cô biết Nicole Pearson không?”

Tina thở hắt ra. “Thì ra là chuyện đó hả? Tình nhân của Paul? Cô ta không phải người đầu tiên, chắc cũng chẳng phải người cuối cùng. Tôi đã khá bình tĩnh trước mấy chuyện như này rồi.” Cô ấy nhún vai. “Anh ấy là một người đàn ông tốt về nhiều mặt. Ivy rất ngưỡng mộ cha của mình, con trai của chúng tôi cũng thế. Anh ấy chu cấp cho chúng tôi đầy đủ và anh ấy có tham vọng nữa. Chúng tôi sẽ không sống trong căn nhà nhỏ này mãi đâu.”

Jane cho rằng đây là cách nhìn rất thực dụng. Hôn nhân có lẽ không nên như vậy, nhỉ? Nếu cô kết hôn, cô muốn có thể tin tưởng chồng mình từ tận đáy lòng. Nếu có một thử phá vỡ niềm tin thì đó chắc chắn là sự dối trá.

“Cô phát hiện Paul qua lại với Nicole từ lúc nào?”

“Có một hôm tôi đã thấy họ khi đến thư viện. Nhìn cái cách họ thì tôi biết ngay.” Tina cắn môi. “Hôm qua anh ấy nói với tôi rằng muốn ly hôn, nhưng tôi đã cố gắng thuyết phục. Tôi cảnh báo anh ấy chuyện này sẽ bùng nổ như thế nào. Chúng tôi sẽ ổn thôi.”

“Đây là lần đầu anh ấy đề nghị ly hôn à?”

Tina gật đầu. “Nhưng cái thai khiến anh ấy điên đầu. Anh ấy đã thừa nhận đi đâu đó và nói với cô ta rằng sẽ ở lại bên tôi.”

“Anh ấy đã nói vậy với cô ta vào tối qua à?”

“Phải. Anh ấy rời nhà khoảng lúc mười một giờ.”

“Anh ấy quay về nhà khi nào?”

“Lúc nửa đêm. Anh ấy không đi lâu và cũng chẳng muốn nhắc gì đến chuyện đó lúc về tới nhà. Tôi biết nó chẳng dễ chịu gì.” Mắt Tina lóe lên.

“Phụ nữ không nên đeo bám một người đàn ông đã có vợ. Thế là sai trái.”

“Nicole Pearson đã chết và được tìm thấy vào sáng nay.” Jane chăm chú nhìn cách đôi mắt của Tina mở to trước tin này. “Giám định y khoa chưa xác định được đây là một vụ giết người hay ngộ sát.”

Tina ngồi xuống chiếc ghế ở bàn ăn. “Và cô nghĩ chuyện đó do Paul làm à? Anh ấy chẳng bao giờ làm hại ai đâu.”

“Chúng tôi chưa xác định được thời điểm tử vong. Paul có rời nhà sau khi đã trở về lúc nửa đêm không?”

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt Tina, cô khịt mũi. “Không. Chúng tôi vất vả với Ivy cả đêm. Con bé sốt và nôn mấy lần liên. Anh ấy ở nhà suốt từ đó.”

Như vậy tức là Tina cũng có chứng cứ ngoại phạm. Jane cố gắng để không tỏ ra nhẹ nhõm. Nếu thời điểm tử vong là trước nửa đêm, Paul vẫn sẽ bị tình nghi, nhưng Jane không muốn nghĩ tới cảnh phải đưa Tina vào tù.

Tina vội lấy tờ khăn giấy ở giữa bàn và lau mặt. “Cô tin tôi chứ?”

“Tôi tin cô mà. Có ai khác biết Paul ngoại tình với Nicole không?”

Tina xoay chiếc nhẫn cưới quanh ngón tay. “Ừm, một nhóm nhỏ những người ở cùng nhà thờ với tôi. Tôi đã nhờ họ cầu nguyện.”

“Tôi cần danh sách tên những người đó. Đây có lẽ là một sự trừng phạt cho những gì cô ta đã làm.” Tina không cần biết về dấu hiệu đó. Jane xé một tờ giấy khỏi cuốn sổ ghi chép của mình và đẩy nó qua bàn cho Tina.

“Bạn bè tôi không ai giết Nicole đâu!”

“Tôi vẫn cần biết tên của họ.”

Tina cau mày, nhưng bắt đầu viết. Jane đứng dậy, cần lấy đĩa của mình và Reid ra bồn rửa, xả sạch sẽ trước khi xếp vào máy rửa bát. “Cảm ơn vì

bữa sáng nhé, Tina. Và vì đã nói thật với tôi nữa.” Cô nhận lấy tờ giấy mà Tina đưa cho và liếc xuống. Jane nhận ra một vài cái tên, bao gồm cả Olivia và bạn gái của cha cô ấy. Cô không hề biết họ tới chung một nhà thờ.

Cô bỏ danh sách vào túi áo. “Đề phòng cô nghĩ thêm được gì khác, thì đây là danh thiếp của tôi.”

Tina đẩy nó trở lại. “Tôi có số của cô trong điện thoại rồi. Mong là cô sẽ tìm ra kẻ đó. Mặc dù tôi muốn Nicole tránh xa chúng tôi, nhưng tôi không mong cô ta bị làm hại.”

Jane nghe thấy tiếng khóc vang lên ở hành lang. “Có vẻ Ivy dậy rồi. Chúng tôi sẽ tự mình ra về, cô không cần tiễn đâu.” Parker đứng dậy và theo họ ra tới cửa.

Những đám mây nặng nề đã tan và nắng bắt đầu chiếu xuống con đường, biến hơi ẩm thành một làn sương mỏng. Từ lúc vào trong nhà, Reid chưa hề nói một lời nào.

Anh nhét tay vào túi áo hiệu Dockers của mình và theo cô ra xe. “Cô có gì rồi?”

“Các mối nghi ngờ. Cho tới khi bên khám nghiệm tử thi thông báo thời điểm tử vong, Paul vẫn là nghi phạm chính của chúng ta.”

“Tiếp theo là đâu?”

“Cửa hàng áo cưới, để xem có thể xác định chiếc váy mà nạn nhân đã mặc hôm qua không.”

“Cô có một vụ án mạng khác à? Lúc nào vậy?”

“Thi thể được tìm thấy vào sáng sớm ngày hôm qua. Một chiếc tàu đánh bắt tôm đã kéo lưới và phát hiện phần thân của một người đàn ông

mặc váy cưới. Chúng tôi vẫn chưa xác định được danh tính của thi thể đó. Chắc phải mất một thời gian, vì anh ta không có ngón tay.”

“Không thể dùng vân tay để xác định đúng không?”

“Chính xác.”

“Mà sao cô lại nhận vụ đó vậy?”

Cô nhún vai. “Chủ tàu đã cập bến ở Cảng Pelican và đưa cả tàu lẫn thi thể cho chúng tôi. Chúng tôi đã báo cho cảnh sát biển rồi, nhưng hiện giờ thì họ để vụ này cho chúng tôi lo liệu, trừ khi chúng tôi thấy cần nhờ họ.”

“Cô nghĩ cần phải xác định thương hiệu chiếc váy cưới đó à?”

Cô thắt dây an toàn và khởi động xe. “Có lẽ thế. Có một cửa hàng thanh lý đồ cưới trong thị trấn, người chủ là bạn tôi. Nhân viên đi điều tra đã cởi chiếc váy ra khỏi thi thể, và tôi sẽ xem thử có lấy được ảnh chụp không. Có lẽ Fiona sẽ nhận ra nó, hoặc chí ít là biết thương hiệu.”

CHƯƠNG SÁU

Vào thời điểm Jane đẩy cánh cửa tiệm Áo Cưới Nhiệt Đới cũng là lúc cô nhận được những tấm ảnh chụp chiếc váy. Cô bước vào trong cửa tiệm sáng trưng. Fiona là chủ một cửa hàng một điểm đến*, nơi này bán cả những loại hoa khác nhau đang tỏa hương thơm hòa quyện với mùi của những cục xà phòng và nến được làm thủ công.

Cô để Parker ng ỡ cạnh cửa trước, sau đó liếc nhìn những tấm ảnh để đảm bảo rằng không có bức nào gồm ghiếc tới nỗi Fiona phải kinh hãi. Đôi chân dài của Reid đã theo kịp tốc độ của cô và nhanh chóng bước vào bên trong cửa hàng. Anh lặng lẽ ngắm nhìn xung quanh. “Nơi này đẹp đấy.”

Cô tắt màn hình điện thoại và gật đầu. “Cửa tiệm của Fiona khá nổi tiếng ở khu Gulf Shores. Cô ấy bán những bộ váy được thiết kế riêng cho tất cả mọi người, từ các cô dâu cho đến các bé gái rải hoa. Với rất nhiều phụ kiện váy cưới nữa.”

Một vài khách hàng ng ẩng đầu lên khi Jane đi về phía sau, nơi Fiona đang hỗ trợ cho một cô gái trẻ. Jane không nhận ra cô ấy, nhưng có rất nhiều khách quen đến từ những nơi rất xa như Pensacola hay Mobile, nên cũng chẳng đáng ngạc nhiên.

Fiona nhìn lên và mỉm cười, sau đó hướng dẫn cô dâu tương lai vào phòng thay đồ với vô số những chiếc váy đang chờ được thử. Mẹ của cô gái đó cũng đi theo.

Fiona khoảng chừng ba mươi tuổi. Hai người họ đã quen nhau khi Jane đến đây vào khoảng năm năm trước để tìm một chiếc váy dạ tiệc cho một buổi lễ trang trọng mà cha muốn cô tới dự. Fiona luôn búi gọn mái tóc vàng của mình. Jane chưa bao giờ thấy cô mặc quần, luôn là váy liền hoặc chân váy. Cô ấy cứ như đang sống ở những năm năm mươi và luôn thân thiện như June Cleaver* vậy.

Fiona chuyển ánh mắt tò mò của mình từ Reid sang Jane. “Jane, ngạc nhiên thật đấy. Cậu họ tổng anh chàng đẹp trai này đến đây để ăn trưa với tớ à?” Cô ấy chìa tay ra. “Fiona Hamilton.”

“Reid Dixon.”

Nụ cười của Fiona rạng rỡ hẳn lên. “Tôi đang nghĩ đúng là anh. Tôi có xem bộ phim tài liệu của anh về nạn buôn bán tình dục ở Campuchia và Thái Lan. Rất xúc động, có nhiều thông tin hữu ích nữa.”

“Tôi luôn hy vọng việc bóng tối bị phơi bày sẽ khiến lũ chuột nhào nhào bỏ chạy.”

Jane đứng ngẩn không yên. “Tớ cần cậu giúp xác định một chiếc váy.”

Jane kể cho Fiona nghe về vụ giết người. Ánh sáng chợt mờ dần nơi đôi mắt xanh của cô ấy.

Fiona rùng mình. “Tớ có phải nhìn thi thể không?”

“Không. Tớ có ảnh chiếc váy được chụp riêng cũng như nhãn mác. Hy vọng cậu sẽ nhận ra nó.” Jane mở những tấm ảnh trên điện thoại ra và đưa cho Fiona.

Fiona lướt qua tất cả những tấm hình mà chẳng nói năng gì cho tới khi xem hết tất cả. Cô trả điện thoại lại cho Jane. “Đây là một chiếc váy Vera Wang.”

“Đất không?”

“Không đến nỗi. Chiếc váy này thuộc dòng Bạch sắc, và có giá khoảng một ngàn hai trăm đô-la nếu còn mới. Nó là một chiếc váy dạ hội với phần lưng chữ T.”

“Cậu có bán cái nào như thế chưa?”

Mắt Fiona hấp háy. “Tớ có một cái như thế, nhưng bị mất vài ngày trước.”

Jane nhú mày. “Tớ không nhớ mình đã nhận được báo cáo đó.”

“Tớ không báo cáo mất trộm. Có mỗi cái đó bị mất thôi. Thực lòng thì tớ cứ băn khoăn không biết có phải mình đã bán rồi quên đánh dấu hay không.”

“Nhưng cậu nhớ dai như đĩa ấy.”

Fiona mỉm cười. “Dạo gần đây tớ hơi lơ đãng vì sắp có em bé.”

Ngực Jane thất lại. Cô gượng cười. “Chúc mừng nhé! Dự sinh khi nào thế?”

“Khoảng Lễ Tạ ơn. Tớ cũng vẫn đang thấy ngạc nhiên lắm.”

Cô dâu tương lai ra khỏi phòng thay đồ trong một chiếc váy trắng như bông. Fiona liếc nhìn về hướng đó.

“Cậu cứ làm việc đi. Bọn mình xong rồi mà,” Jane nói. “Tớ muốn xem bất kỳ video giám sát nào mà cậu có trong cửa hàng.”

“Cứ tự nhiên. Màn hình giám sát ở đằng sau.”

Jane và Reid cùng đi về phía sau cửa hàng. “Chúng ta đã biết thương hiệu của chiếc váy đó, nhưng tôi dám cá đó chính là chiếc váy bị mất trộm, tức là nó chẳng giúp ích gì trong việc xác minh danh tính thi thể cả.”

Anh nhìn cô với một biểu cảm nghi ngờ ngấm rất lạ.

“Sao thế?” Cô hỏi.

Anh chớp mắt, lắc đầu. “Không có gì. Chỉ là tôi chưa từng tới cửa tiệm áo cưới nào thôi.”

“Anh chưa kết hôn à?” Một câu hỏi ngu ngốc hoàn toàn không cần thiết, nhưng cô không rút lại được nữa rồi.

“Tôi đâu có nói thế. Chỉ là cuộc hôn nhân của tôi hơi khác thường chút thôi.”

Mặc dù không hiểu ý anh là gì, nhưng cô cũng không định hỏi thêm. Cô mở cánh cửa phía sau tiệm rồi dẫn Reid tới văn phòng nhỏ của Fiona. Một đống những chiếc váy cưới nằm rải trên chiếc ghế bành duy nhất trong phòng. Jane phải chuyển đống váy lên bàn để mở màn hình. Cô loay hoay với những nút đi đầu khiên và xem qua những video của mấy ngày gần đây.

Reid đứng ở một góc phòng, nơi có thể quay lại hình ảnh của cô trước màn hình, nhưng cô chẳng hề bận tâm vì đang bận tua nhanh những đoạn video. Cô nhận ra một vài khách hàng, có cả Brian và một trong số rất nhiều bạn gái của cậu ấy.

Cô nhăn mũi. Chắc cậu ấy tới mua đồ lót cho một trong số các cô bồ của mình. Chắc chắn là thế, vì cô gái kia ôm một đống đồ ren vào phòng thử. Paul Baker cũng xuất hiện. Anh ta đến cùng với Nicole Pearson. Jane cho video phát chậm lại và quan sát họ một lúc.

“Cô thấy gì à?”

“Chẳng có gì tôi chưa biết hết.”

Nicole thử một vài chiếc váy dạ tiệc, nên chắc là Paul đang giúp cô ấy chọn đồ cho một chuyến đi chơi. Cảnh chuyển dần về đêm, cô phát chậm

video hơn nữa. Một thân hình đồ sộ di chuyển trước một trong số những bóng đèn nhỏ nằm trên sàn nhà, nhưng cô không thể nhìn rõ bất cứ chi tiết nào. Một ánh chớp trắng lóe lên, và hình ảnh chuyển màu trắng xóa.

“Là sự cố hay là âm mưu gì đây?”

“Tôi không biết.” Cô sao chép tập tin và gửi nó qua email của chính mình. “Tôi sẽ nhờ sở pháp y kiểm tra.”

Reid theo cô quay trở lại gian hàng và đi ra cửa trước. Cô vỗ đùi, ra hiệu cho Parker đi cùng mình trước khi đẩy mở cửa và bước vào dưới màn mưa. “Có lẽ nên kiếm bữa trưa khi ta còn ở đây thôi, mong là lát nữa trời tạnh.”

Và vì nói chuyện về đồ ăn sẽ an toàn hơn nói chuyện về các mối quan hệ. Dù sao thì cô cũng chẳng muốn biết thêm gì về người đàn ông phiến phức này.

Mùi sốt cà chua và tiêu đập vào mặt Reid khi anh bước vào cửa tiệm Pelican Pizza sau chân Jane. Ở bên ngoài, mưa như trút nước. Anh lắc bớt nước bám trên đầu. “Ôi, chẳng khác gì trận lụt trong *Kinh thánh cả*.”

Đôi mắt màu hạt dẻ của Jane liếc nhìn gương mặt ướt đẫm của anh. “Cần khăn tay nữa không?”

‘Tạo là khô ngay thôi.’

Cô không trả lời và dành chút thời gian để bắt Parker ngã xuống cửa sổ phía trước, tránh đường cho những khách quen đi lại.

Reid tiến đến quầy, cô theo sau anh. “Cô muốn loại pizza nào?” Anh hỏi.

“Tôi có thể tự mua cho mình.”

“Để lần sau đi. Tôi muốn thử loại hải sản.”

“Ngon lắm đấy. Tôm càng, tôm hùm và cua đầu được đánh bắt tại đây. Tôi cũng sẽ lấy như vậy.” Jane lấy tờ khăn ăn trên quầy để lau khuôn mặt dính nước mưa của mình. “Và trà ngọt nữa nhé.”

“Đã làm sẵn cho cô rồi đây, Jane.” Người đàn ông đứng sau quầy đưa một ly cho cô. Ở tuổi ba mươi, anh ta có một đôi mắt nâu mơ màng và nụ cười thân thiện. “Tôi đã nghe tin mừng rồi, Cảnh sát trưởng Hardy. Làm tốt lắm.”

“Cảm ơn anh, Troy. Tôi vẫn đang cố thích nghi đây.”

“Cha cô thế nào rồi? Gần đây tôi không thấy ông ấy.”

Jane mỉm cười. “Tôi cũng chưa gặp cha mình mấy ngày nay rồi. Chắc ông ấy đang bận tận hưởng kỳ nghỉ hưu.”

“Cha cô là một người tốt. Tôi chưa bao giờ quên ông ấy đã giúp tôi nhiều thế nào lúc mới mở cửa hàng.”

“Ông ấy cũng mừng vì giúp được anh.” Jane bước đến những ô cửa sổ lớn, kéo ghế ở một chiếc bàn dành cho hai người ra.

Người đàn ông đưa trà cho Reid. “Tôi sẽ mang pizza ra bàn cho các bạn.”

Reid cảm ơn anh ta và ngồi xuống cùng Jane. “Cha cô giúp anh ta mở nhà hàng à?”

Cô gật đầu. “Cha của Troy đã phải vào tù vì giết một trong các đội phó, còn mẹ và chị gái anh ấy qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi khi Troy đang học đại học. Troy và em trai anh ấy chẳng còn họ hàng thân thích nào cả. Nơi này được rao bán khi Troy đang làm trợ lý phó giám đốc. Cha tôi đã giúp anh ấy trả khoản tiền đó, và sau đó Troy đã trả lại trong vòng một năm.”

“Và thanh tra giỏi nhất của tôi, Brian, chính là em trai của Troy. Troy đã nuôi em mình ăn học, rồi nhờ cha tôi xin cho anh ấy vào làm. Đó là quyết định đúng đắn nhất của cha tôi đấy. Cái tính đào hoa của Brian khiến tôi vô cùng đau đầu, nhưng cậu ấy là một thanh tra tuyệt vời. Cậu ấy có thể đánh hơi ra manh mối như Parker đánh hơi ra lũ sóc ấy.”

“Cha cô nghỉ hưu bất ngờ lắm à?” Anh cố giữ giọng thản nhiên để không tỏ ra mình đang tò mò.

“Đột nhiên ông ấy quyết định như thế vào tháng trước. Cha tôi vẫn luôn cứng cỏi nên tôi quên mất là ông đang già đi.”

Cô liếc qua nhóm bốn cậu thiếu niên bàn bên cạnh, về hoài niệm và khao khát trên gương mặt cô khiến Reid chú ý. “Cô có con chưa?” Hàng mi cô vội sụp xuống, nhưng anh đã kịp thấy vẻ đau buồn trong mắt cô. “Xin lỗi, tôi hỏi chuyện riêng tư quá.”

“Không sao. Tôi không có con, mặc dù rất thích trẻ con.”

Anh nâng máy quay lên và hướng nó vào mặt cô. “Vậy chúng ta sẽ tiếp tục cuộc đi điều tra thế nào?”

Anh phải khen ngợi vì cô không còn nhú mày nhăn mặt gì hết. “Chúng ta cần đợi báo cáo giám định pháp y. Brian sẽ đi lấy rồi gửi cho tôi. Chúng

ta sẽ lấy những gì có thể dùng được để bắt đầu phỏng vấn những người có thể giúp xác minh danh tính nạn nhân.”

“Cô không nghĩ bên pháp y sẽ xác định được danh tính nạn nhân ư?”

Chiếc máy quay bị hấp dẫn bởi gương mặt góc cạnh và cầi cổ dài. Cô có vẻ thoải mái dù anh đang ghi hình cô mọi lúc.

“Nếu may mắn thì chúng ta sẽ có thông tin về người đó trong kho dữ liệu DNA, nhưng thường thì không. Đi ầu tra danh tính thường là một công việc mệt mỏi, phải nói chuyện với rất nhiều người và cào xới đống báo cáo của người mất tích để kiểm cho ra danh tính nạn nhân.”

“Cô đã làm trong lực lượng cảnh sát bao lâu rồi?”

“Cứ như cả đời rồi vậy.” Cô nhìn lên và mỉm cười khi thấy một cậu nhóc có lẽ vừa mới thành niên mang pizza tới cho họ. “Tôi được cha truyền cho tình yêu công lý và tốt nghiệp chuyên ngành Tư pháp hình sự ở Đại học Alabama. Trường này khá gần nên thi thoảng tôi về nhà vào cuối tuần.”

“Có vẻ cô và cha cô rất thân thiết.”

Cô chun mũi. “Không thân như anh nghĩ đâu. Không phải là do tôi lạnh nhạt. Chỉ là cha tôi... hơi khó hiểu một chút.”

“Tôi nghĩ chúng ta có điểm chung đấy.”

Cô ngược lên, nhìn xoáy vào anh. “Anh cũng có một người cha khó tính à?”

“Ông ấy được rất nhiều người ngưỡng mộ, tôn thờ là đẳng khác. Ông ấy kỳ vọng ở tôi nhiều hơn những đứa trẻ khác rất nhiều, để rồi sau cùng ông ấy khiến nhiều người thất vọng, trong đó có cả tôi. Tôi thường cảm thấy rằng mình phải chuộc tội thay cho cha.” Reid lắc đầu. “Tôi thường

bản khoản liệu có đi đâu gì đó trong *Kinh thánh* nói về tội lỗi của người cha ứng nghiệm lên đời con hay không.”

Anh chưa bao giờ bày tỏ nỗi sợ này với bất kỳ ai, nhưng Jane rất dễ nói chuyện.

“Olivia, bạn của tôi, sẽ nói rằng đi đâu đó nghe thật điên rồ. Chúa không bao giờ làm những việc như thế.”

“Thế nếu là cô thì cô sẽ nói gì?”

“Tôi không phải người đáng để hỏi.” Giọng cô như một lời cảnh báo, anh không nên tiến xa thêm.

Mùi thơm của hải sản khiến anh ứa nước miếng, hóa ra anh đang rất đói. Lớp vỏ bánh mỏng và giòn, đúng kiểu anh thích, với lượng phô mai vừa đủ. Thay vì sốt cà chua, cửa tiệm này dùng loại sốt trắng của pizza, rất thích hợp với đồ biển.

“Pizza ngon nhất từ trước đến nay mà tôi ăn,” anh cảm thán, miệng vẫn nhồm nhoàm.

Cô gật đầu đồng ý. “Đây cũng là loại pizza yêu thích của tôi.”

Họ dành vài phút ăn trong im lặng. Riel dùng khăn lau miệng và những ngón tay, sau đó nhấc máy quay lên. “Tại sao cô lại quyết định thử sức với vị trí cảnh sát trưởng? Vốn không có nhiều cảnh sát trưởng là nữ. Đó có phải là một phần lý do không?”

“Không hẳn. Tôi có ý thức mạnh mẽ về công lý, và tôi ghét phải chứng kiến bọn tội phạm làm tổn thương những người tốt.”

“Sự nghiệp cống hiến cho công lý của cô bắt đầu thế nào?” Nhìn biểu cảm hoài niệm của cô, tim anh bắt đầu đập thành thịch. Cô sẽ kể cho anh về quá khứ của mình chứ?

Cô nhấp một ngụm trà rồi chăm chú nhìn anh qua miệng ly. “Anh xem phim *Ngày Tận Thế* chưa?”

“Đương nhiên. Một bộ phim tuyệt vời. Bruce Willis là diễn viên yêu thích của tôi.”

“Đó là bộ phim đầu tiên mà tôi xem. Nghe khá ngốc nghếch, nhưng bộ phim đó khiến tôi muốn trở thành một người đứng ra hành động khi mọi thứ dường như hỏng hết. Tất cả những người sẵn sàng lên vũ trụ và phá hủy thiên thạch không giống anh hùng. Bọn họ hầu hết đều tự làm cuộc đời mình rối tung cả lên. Nhưng một hành động dũng cảm đã thay đổi cả lịch sử.” Cô nhìn chăm chăm xuống ly của mình.

“Cô xem bộ phim đó lúc nào?”

“Khi tôi gần mười lăm tuổi.”

Trái tim anh như nhảy lên tận cuống họng. “Trước đó cô chưa từng xem bộ phim công chúa Disney nào à?”

Anh có thể thấy sóng ngầm dậy lên đằng sau đôi mắt xinh đẹp ấy, nhưng cô không kể cho anh thêm gì nữa. Anh có thể nói rằng cô không muốn nhắc về quá khứ của mình. Anh đã hy vọng cô cởi mở hơn, nhưng dường như trái tim người con gái này đã bị khóa trong kết sắt.

Anh tắt máy quay. “Tôi sẽ không dùng cảnh vừa rồi đâu, nhưng tôi nghĩ muốn làm anh hùng cũng là đi đầu tốt mà. Cô đã từng gặp rắc rối nào khiến bản thân muốn chuộc tội chưa?”

Cô ngược nhìn anh, đôi mắt màu hạt dẻ mở to. “Còn tùy vào góc độ. Tôi thừa nhận rằng khi chúng tôi tới đây thì tôi đang trong giai đoạn cố gắng vượt qua chấn thương tâm lý. Tôi từng cảm thấy mình là một nỗi thất bại suốt một thời gian dài. Thậm chí tôi còn không thể...”

Khi cô đột ngột dừng lại, anh nghiêng người về phía trước. “Cô không thể làm gì cơ?”

“Không có gì. Đi đâu đó chẳng quan trọng. Tôi chỉ muốn giúp mọi người thôi. Dù tôi biết nói thế nghe có vẻ ngốc thật.”

“Thực ra nghe rất hay mà.” Nhận thức được ánh mắt mình quá mãnh liệt, anh vội lấy ly trà của mình. “Vậy cô không muốn có ảnh hưởng chính trị hay gì đó tương tự ư?”

Cô nhăn mặt. “Tôi ghét chính trị. Đó là phần tệ hại nhất của công việc này. Tôi phải tuân theo mệnh lệnh của thị trưởng, đó là lý do tại sao anh ở đây. Tôi không thể chịu được sự giả dối. Chỉ riêng cái ý nghĩ phải tham gia vào mớ bòng bong ấy đã đủ khiến tôi dị ứng rồi. Nhưng nếu muốn công việc này thì tôi phải chấp nhận những việc như thế. Và tôi thì muốn công việc này.”

“Cô nghĩ sao về việc trở thành một hình mẫu cho các cô gái trẻ muốn tham gia lực lượng cảnh sát?”

“Tôi không nghĩ đây là vấn đề giới tính. Là vấn đề tâm huyết thì đúng hơn. Tất cả chúng ta đều nên làm những gì trái tim mình mách bảo.”

“Vậy đây là đi đâu trái tim cô mách bảo sao? Cô vẫn có thể trở thành một thanh tra và đưa những kẻ vi phạm pháp luật ra trước công lý mà.”

“Với tư cách là một cảnh sát trưởng, tôi sẽ có khả năng giám sát nhiều vấn đề hơn và đảm bảo mọi thứ được thực hiện đúng.”

“Cha cô thì làm không đúng à?”

Gò má cô ửng lên. “Cha tôi là một cảnh sát trưởng vĩ đại, và ông ấy đã truyền nhận thức về công lý cho tôi. Tôi muốn tiếp tục sự nghiệp tuyệt vời của ông ấy ở nơi đây.”

“Tức là có khá nhiều lý do để cô vươn lên chức cảnh sát trưởng.”

“Tôi đoán thế. Tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ về nó một cách kỹ càng. Đường như đó là công việc mà tôi nhất định phải làm.”

“Có lẽ là một nhiệm vụ do Chúa giao cho chăng?”

Cô lắc đầu. “Tôi không nghĩ Chúa liên quan tới việc này. Có vẻ Ngài không lắng nghe tôi.”

“Cô không tin vào vai trò của Chúa trong cuộc đời chúng ta sao?”

Cô cầm khăn giấy lên và xé nó ra thành từng sợi. “Nói cho đúng thì là Ngài chưa bao giờ xuất hiện khi tôi cần.” Cô ném tờ khăn giấy đi. “Sao chúng ta lại nói về chủ đề này nhỉ? Tôi nghĩ mình nên quay lại văn phòng để xem đã có báo cáo của giám định pháp y chưa.”

Reid đứng dậy. “Tôi cũng có một số công chuyện lặt vặt cần giải quyết, nên phải chào tạm biệt cô rồi. Cho tôi biết nếu cô nghe được đi đâu gì hay ho nhé.”

CHƯƠNG BẢY

Anh đang làm gì bên ngoài nhà của cha cô thế này? Sau khi tạm biệt cô trước cửa văn phòng, Reid không thể kiềm được niềm thôi thúc muốn đến nơi này. Anh lái xe qua cánh cổng sắt lớn vào khu đất được rào kín. Bây giờ là một buổi chiều đẹp trời, chim hót ríu rít trên cao và những đám mây trắng lững lờ trôi trên nền trời xanh. Có hệ thống kiểm soát ra vào ở cổng, nên anh hạ cửa kính xuống và ấn nút loa.

“Anh là ai và anh cần gì?” Giọng một người đàn ông kỳ quái vang lên.

“À vâng, tôi là phóng viên Reid Dixon. Tôi đang quay phim về con gái ông và muốn được trò chuyện với ông.”

Người đàn ông không trả lời, nhưng cánh cổng mở ra. Reid lái xe qua hai cánh cổng khác mà không cần phải nhập mật khẩu, rồi dừng lại trước căn nhà. Rõ ràng ông Charles có ý thức về an ninh rất mạnh. Tuy nhiên, đây là một chốn xinh đẹp. Hàng sồi nước diêm rêu phong xen kẽ với những cây thông và tuyết tùng tạo thêm nét tinh tế cho cánh rừng bên trái.

Anh không chắc mình sẽ nói gì.

Nhìn từ bên ngoài, đây là một ngôi nhà lớn kiểu bốn gian hai tầng được xây dựng giống với phong cách từ những năm 1920. Mái nhà bằng kim loại màu xanh lá phủ lên những bức tường gạch. Mái hiên trông như được xây dựng bằng vật liệu tổng hợp hay nhựa, chất liệu được cho là sẽ bền mãi mãi. Ông Charles hẳn đã đổ rất nhiều tiền bạc vào ngôi nhà của mình. Chắc

hắn niền thôi thúc phải chuẩn bị sẵn sàng đã đeo bám ông ấy suốt những năm qua.

Reid tắt động cơ và chờ xem ông Charles có bước ra cửa trước với một khẩu súng không. Anh ngay lập tức nhận ra người đàn ông vạm vỡ bước qua cánh cửa lưới chống côn trùng. Mái tóc trắng xù xì và dày của ông chạm tới vành tai. Ông Charles có bộ ria mép và lông mày rậm cũng màu trắng, mặc quần yếm nhưng không kèm theo áo sơ mi bên trong. Trông không giống hình tượng của một vị cảnh sát bình thường cho lắm.

Charles nheo mắt trước ánh nắng mặt trời, đặt tay lên báng súng ở thắt lưng. “Bước tới nơi tôi có thể nhìn rõ anh.”

Cảnh sát lúc nào cũng là cảnh sát. Reid đẩy cửa xe và bước ra. “Cảm ơn vì đã cho tôi vào, thưa ông. Tôi đang thực hiện một bộ phim tài liệu về sở cảnh sát ở các thị trấn nhỏ và đã dành phần lớn thời gian trong ngày với con gái ông. Không biết tôi có thể hỏi ông vài câu được không?”

Ông Charles rời tay khỏi khẩu súng của mình, cầu nhàu. “Chắc là ổn. Tôi đã có nhiều năm làm việc trong một đơn vị cảnh sát nhỏ. Ngồi ngoài hiên đi.”

Reid lấy máy quay phim và mang nó theo. Trên hiên nhà có một vài chiếc ghế bập bênh cùng một cái bàn nhỏ và một chiếc xích đu. Ông Charles ngồi xuống một cái ghế bập bênh, nên Reid quyết định ngồi xuống cái bên cạnh ông.

“Ông không phiền nếu tôi quay phim cuộc phỏng vấn này chứ?”

Ông Charles nhún vai. “Được. Cậu muốn biết gì?”

Reid cố định máy quay của mình lên giá đỡ ba chân. “Thách thức ông gặp phải khi làm việc trong lực lượng cảnh sát quy mô nhỏ là gì?”

“Khó khăn lớn nhất là không có thời gian nghỉ ngơi thực sự. Khi là một trong năm cảnh sát duy nhất, người ta sẽ gọi cho cậu kể cả sau giờ làm việc về tất cả các cuộc xâm phạm tư gia, hay những lỗi vi phạm rất nhỏ. Hầu như không bao giờ có thể thực sự nghỉ ngơi cả. Ngoài ra, vì cậu biết tất cả mọi người, nên sẽ rất khó khăn khi phải bắt giữ bạn bè hay hàng xóm của chính mình. Chúng tôi thường không có đủ ngân sách để bảo vệ bản thân. Tôi đã phải vận động trang bị máy quay tuần tra trong một thời gian dài. Chúng tôi mới có mic không dây gần đây thôi, quả là một hướng đi đúng đắn, nhưng còn thiếu thốn rất nhiều thứ để đảm bảo an toàn cho các sĩ quan.”

“Việc nghỉ hưu của ông khá đột ngột. Có phải ông đã mệt mỏi với những chuyện đó không?”

“Tôi già rồi. Đã đến lúc dành thời gian đi câu cá và tận hưởng cuộc sống.” Charles nheo mắt một lúc, rồi nhìn sang chỗ khác.

Có thể một bác sĩ y khoa đã chẩn đoán ra gì đó nên mới dẫn ông ấy đến quyết định nghỉ hưu? Ngay cả Jane cũng có vẻ ngạc nhiên khi ông đột ngột nghỉ hưu như vậy.

Ông Charles ngả về sau, gác một chiếc bốt lên lan can hiên nhà. “Tôi nghĩ tôi đã xem một vài bộ phim tài liệu của anh. Bộ phim về các hội cường giáo thú vị đấy. Có vẻ anh đã đặt ra những câu hỏi chính xác.”

Nhịp tim của Reid tăng lên. “Tôi có ngu ần tin tốt.” Anh chỉ về hướng nhà kho lớn ở đằng xa. “Tôi nghe nói ông là một trong những người theo chủ nghĩa sẵn sàng sinh t ần. Người ta nói ông có đủ mọi thứ cần thiết cho cả thị trấn nếu thảm họa xảy ra.”

“Cả thị trấn thì không, nhưng đủ để lo cho gia đình tôi.”

“Nhưng ông chỉ có một cô con gái mà?”

Ông Charles gật đầu. “Bây giờ thì thế. Nhưng tôi luôn nghĩ tới ngày nó lấy chồng, rồi sinh cho tôi mấy đứa cháu ngoại. Ấy thế mà nó còn chẳng buồn hẹn hò. Hồi trước, nó...” ông đột ngột dừng lại và nhìn về phía nhà kho.

“Hồi trước?” Có lẽ đã tới lúc khám phá thêm về quá khứ và lý do anh thực sự ở đây.

“Không có gì.” Ông Charles đứng dậy. “Tới giờ ăn tối rồi. Hy vọng anh đã có đủ thông tin cho bộ phim tài liệu của mình.”

Reid hạ máy quay xuống. “Những gì ông chia sẻ rất hữu ích. Cảm ơn ông.” Giờ vẫn chưa phải lúc khám phá những chuyện đó.

Ông Charles khoanh cánh tay chắc nịch trước ngực. “Đừng quên đóng công khi ra về”

“Tôi sẽ đóng.” Không có trò chuyện gì nữa. Ông Charles đã chịu đựng đủ những kẻ lạ mặt dòm ngó cuộc đời mình.

Ít nhất thì ông ấy cũng không gặng hỏi những hiểu biết của Reid về các hội cùng giáo.

Để không phải lo lắng về chị Olivia, Jane dành phần lớn thời gian buổi chiều làm việc với đồng hồ sơ và sắp xếp những cuộc đi đầu tra khác. Cô đã gửi đoạn video ở cửa hàng áo cưới cho bộ phận pháp y của sở cảnh sát bang, nhưng chắc phải mất một thời gian nữa họ mới có thể cho cô biết liệu đoạn video có chút bằng chứng nào không.

Tại sao cô lại tiết lộ quá nhiều điều cho Reid như vậy nhỉ? Cô ước gì có thể rút lại những gì mình đã nói. Sau bữa trưa, cô đã rất mừng khi thấy bóng lưng anh rời đi.

Văn phòng của cô bắt đầu ngập trong những tờ giấy ghi chú được dán trên bảng tin, với những phác họa về hai vụ án mà cô đang điều tra. Cha cô chắc sẽ lên cơn đau tim nếu biết cô bày bừa như thế này với văn phòng gọn gàng đến mức hoàn hảo của mình. Sau khi ông nghỉ hưu, mọi thứ đã thay đổi. Việc cuối cùng cô làm là đặt một tấm hình lên bàn làm việc. Đó là tấm hình hồi cô khoảng ba tuổi, đứng giữa cha và mẹ trên thềm căn nhà gỗ. Cả ba cùng mỉm cười, trông có vẻ rất hạnh phúc.

Jane chạm vào gương mặt mẹ mình. Bây giờ mẹ đang ở đâu? Đã qua đời như cha nói sao? Cô đã cố tìm bà suốt nhiều năm, nhưng vô vọng. Cha bảo cô đừng bận tâm nữa, nhưng chuyện về mẹ như một cái gai vướng vướng trong kẽ móng tay, cô bắt buộc phải để tâm và lôi nó ra.

Sẽ có ngày cô tìm được bà.

Hôm nay là một ngày dài. Khi cô đang chuẩn bị về nhà thì nhận được điện thoại từ Sở Khoa học Pháp Y Alabama. Cuối cùng cũng đến.

“Cảnh sát trưởng Hardy nghe.”

“Chúng tôi đã thực hiện khám nghiệm tử thi cho phần thân thi thể mà cô gửi đến chiều nay, thưa cảnh sát trưởng. Tôi sẽ gửi kết quả cho cô và thanh tra viên của cô, nhưng tôi nghĩ mình nên gọi trực tiếp cho cô. Chúng tôi đã có kết quả DNA ngay khi vừa kiểm tra. Tôi đã gửi kết quả đó qua email cho cô rồi.”

Có kết quả DNA rồi à? Cô đã dám chắc họ sẽ không thể tìm ra danh tính của nạn nhân cơ đấy. “Cảm ơn anh, mọi người vất vả rồi. Anh có thể

nói cho tôi biết nguyên nhân tử vong chứ?”

“Chúng tôi không thể đưa ra kết quả chắc chắn khi không có đầu của thi thể. Nhưng dựa trên những vết cắt và bầm tím, tôi cho rằng nạn nhân bị người ta dùng gậy golf đánh tới chết.”

“Nạn nhân bị phân thân sau khi đã tử vong à?”

“Đúng thế.”

Cô không đặt câu hỏi gì thêm nữa mà chỉ cảm ơn rồi cúp máy.

Bảy giờ tối, tòa thị chính tĩnh lặng. Hầu hết tất cả nhân viên đều đã ra về lúc năm giờ. Mặc dù sở cảnh sát chỉ có bốn sĩ quan khác ngoài cô, nhưng một hoặc hai người họ sẽ phải ở lại trực để nghe các cuộc gọi nếu được đi đầu phối. Hy vọng đêm nay sẽ là một đêm yên tĩnh.

Jane mở hòm thư đến và nhìn thấy báo cáo khám nghiệm tử thi. Nạn nhân là Gary Dawson. Gần đây, anh ta đã bị bắt giữ vì trộm tiền và thiết bị của ông chủ. Cô sẽ xem hồ sơ tạm giữ sau khi nói chuyện với người vợ góa của anh ta. Nhìn địa chỉ nhà thì anh chàng này sống ở Mobile. Cô lại tiếp tục xem báo cáo pháp y.

Có hai điểm khiến cô chú ý. Một đồng nửa đô-la Kennedy được tìm thấy giấu ở phần trước của chiếc váy. Để làm gì nhỉ? Một tờ ghi chú đề *Phá vỡ lời thề* cũng được dính bên trong áo choàng. Tim cô đập dồn dập. Gã “anh hùng” tự phong à? Vì anh chàng Dawson này bị buộc tội phá vỡ lời thề, vậy có phải chiếc váy cưới ngụ ý anh ta đã phá vỡ lời thề hôn nhân không? Ngoại tình chăng?

Dáng người to lớn của thanh tra Boulter choán hết khung cửa trước khi bước vào phòng cô. “Sếp, cô ở lại muộn thế? Chúng ta đã có kết quả giám định pháp y rồi đấy.”

“Họ gọi cho tôi rồi. Tôi đang xem đây. Chúng ta cần thông báo cho người vợ, để xem cô ấy có biết gì không.” Cô thấy ánh mắt sắc bén của Brian lóe lên, nhưng cậu ta không nói gì, có lẽ đã đoán được đây sẽ là nhiệm vụ của mình. Chẳng ai trong số họ thích nhiệm vụ khó khăn đó cả. “Cậu đã xem lưu ý về thứ được tìm thấy ở mặt trước của áo choàng và tờ ghi chú chưa?”

Brian gật đầu, bước đến bàn để pha cà phê. “Lạ nhỉ? Có lẽ ông già, ông Alfie ấy, không đoán sai như tôi nghĩ. Có lẽ kẻ giết người đã cố tình bỏ thi thể ở đó để nó bị tìm thấy, như những gì ông ấy đã nói. Tôi đoán đầu và chân nạn nhân đã bị chặt bỏ để gây khó dễ trong quá trình xác minh danh tính, nhưng bất kỳ ai dù chỉ biết một chút về pháp y cũng hiểu kiểm tra DNA sẽ ra kết quả ngay, vì anh chàng này từng bị bắt giữ. Có lẽ kẻ giết người chỉ muốn trì hoãn việc xác minh danh tính chăng?”

“Chắc thế. Tôi sẽ kiểm tra lại cái váy.” Cô nói Brian nghe về nhãn hiệu và tên trộm váy cưới. “Tôi đã thấy cậu đưa một cô bạn gái đến đó để mua đồ lót.”

Brian cười toe toét. “Phụ nữ thích cửa hàng đó lắm.”

Cà phê đã được pha xong. Cô đi quanh bàn để lấy cho Brian và mình mỗi người một cốc. “Mà sao cậu ở lại đây muộn vậy? Bị người ta cho leo cây à?”

“Đúng thế đấy, chị tin nổi không? Các du khách.” Anh lắc đầu. “Họ phản ứng như thể Dwayne Johnson thật sự đi ra bãi biển và mời một cô nàng lạ hoắc lạ hươu hẹn hò với mình vậy.”

“Trông cậu cũng giống lắm.”

Brian đưa bàn tay to lớn lên xoa đầu. “Ít nhất thì tôi có tóc nhé.”

Cô mỉm cười, đưa cho anh cốc cà phê. “Của cậu đây.”

Khi mới vào làm việc, Brian đã mấy lần ngỏ ý muốn mời cô đi chơi nhưng cô đều từ chối, khiến cậu ấy rẽ sang hướng khác. Khi hai mươi lăm tuổi, cô chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ, nhưng giờ đã gần ba mươi, cô bắt đầu để ý tới những anh chàng có vẻ ngoài đẹp mã. Brian là một hình mẫu lý tưởng. Nhưng nguy hiểm. Quá nguy hiểm. Cô không dám chắc chỉ có một người phụ nữ có đủ cho cậu ấy hay không.

Cô nhấp một ngụm cà phê và quay ra cửa. “Chúng ta đi mua bánh mì kẹp đi, sau đó cùng đến nhà nạn nhân.”

“Chị cũng đi à?”

“Nghe tin từ một người phụ nữ chắc sẽ khiến bà góa dễ chịu hơn. Tôi khá chắc cậu không muốn làm việc này một mình.”

Brian nở một nụ cười với cô, nhưng cô không để siêu lòng đến thế. Hình ảnh anh chàng Reid cúi kính bống nảy ra trong tâm trí. Cô nhú mày. Sao cô lại nghĩ đến anh ta nhỉ?

Cô vợ lấy túi của mình khi điện thoại đổ chuông. Đó là cuộc gọi của thị trưởng. “Xin chào, cô Lisa.”

“Chuyện với Reid thế nào rồi?” Giọng Lisa hơi hồ hởi quá mức.

“Khó xử. Một người dân bình thường không nên bám theo các vụ đi điều tra án mạng.”

“Cháu đã xác định được danh tính của thi thể kia chưa?”

“Bọn cháu có rồi.” Jane thuật lại cho bà ấy những gì được pháp y phát hiện. “Cháu đang chuẩn bị đi đến đó.”

“Hy vọng là với Reid?”

Jane nhăn mặt. “Anh ta đã bỏ đi từ mấy tiếng trước rồi.”

“Kéo anh ta theo đi. Để anh ta thấy cháu đi đầu tra nhanh như thế nào. Đây là một cơ hội tốt để gây ấn tượng mạnh đấy, Jane. Cô không muốn chúng ta bỏ lỡ cơ hội này.”

Jane thở dài. “Được rồi, cháu sẽ gọi cho anh ta.” Cô kết thúc cuộc gọi và nói Brian nghe mệnh lệnh của thị trưởng. “Tôi sẽ nhắn cho anh ta sau khi chúng ta ăn xong. Nếu không có đủ thời gian, chắc anh ta phải chịu thua thôi.”

CHƯƠNG TÁM

Cô ngắ m nhìn đường nét trên gương mặt của cậu con trai anh từ ghế trước. Will có vẻ là một đứa con ngoan, biết tôn trọng người khác và cư xử lễ phép. Jane đoán cậu bé khoảng chừng mười sáu tuổi, chắc Reid trông cũng y như thế ở tuổi này.

Cô đậu xe đằng trước một ngôi nhà màu trắng sạch sẽ rồi liếc nhìn Brian, “sẵn sàng chưa?”

“Tất nhiên rồi, sẵn sàng như bất cứ ai làm việc này.”

Reid cất tiếng từ ghế sau. “Chờ đã. Đây là nhà Gary Dawson mà?”

Ngực cô căng ra, cô nhìn chăm chăm vào Reid. “Anh biết anh ta à?”

“Anh ta là người quay phim đã bị tôi cho thôi việc. Anh ta trộm đồ của tôi để trả nợ cờ bạc, nên tôi đã báo cảnh sát.”

Hay lắm, hay lắm. Cô có luôn một nghi phạm tiềm năng ngồi trong xe với mình. “VẬ y anh không thể vào trong được.” Hắ n anh ta cũng tự hiểu. Cô khởi động xe và bật quạt gió lên nắ c cao hơn. “Tôi sẽ để đi ầ u hòa mớ cho anh.”

Anh nhìn vào mặt cô qua gương chiếu hậu. “Tôi biết rõ vợ anh ấy. Có lẽ cô ấy sẽ cảm thấy đỡ hơn khi được nghe tin từ người quen.”

“Anh là nghi phạm. Tôi muốn anh ở lại trên xe.” Anh định mớ miệng phản đối, nhưng cô đã nhanh chóng quay sang Brian. “Muốn tôi đi trước không?”

Brian nhăn mặt. “Vậy thì may cho tôi quá.”

Reid đặt tay lên tay nắm cửa. “Tôi muốn đi.”

Cô quay ngoắt lại. “Chỉ cần anh bước ra khỏi xe thì tôi sẽ lập tức bắt giữ anh và áp tải anh về sở để thẩm vấn đấy.”

Đôi mắt giận dữ của anh trừng trừng nhìn cô, nhưng cuối cùng anh giơ tay lên. “Được thôi. Dù sao tôi cũng chưa từng gặp Gary kể từ khi anh ta bị bắt.”

Cô không hề đáp lại và mở cửa bước ra ngoài. Cô thả Parker đang ở ghế sau và bước tới cánh cửa chính của ngôi nhà trệt cùng với đoàn tùy tùng phía sau. Chú chó sẽ luôn cảnh giác trước bất kỳ loại vũ khí nào được rút ra, còn Jane thì không biết người vợ liệu có liên quan tới vụ án mạng này hay không.

Khoảng sân được trang trí đẹp mắt, gọn gàng, nhưng cánh cửa chớp màu xanh nước biển cũng như cửa chính đã đến lúc cần được sơn mới. Cô nhấn chuông cửa và lắng nghe tiếng bước chân qua âm thanh gọi mẹ yếu ớt của một đứa trẻ đang ở bên trong.

Cuối cùng cánh cửa cũng mờ hé ra, để lộ một phần gương mặt của một người phụ nữ trẻ. Ít nhất, với một nửa gương mặt mà Jane có thể nhìn thấy thì đây là một người phụ nữ có mái tóc dài màu vàng và đôi mắt màu xanh lam.

Jane giơ cao huy hiệu của mình. “Xin chào, tôi là Cảnh sát trưởng của cảng Pelican. Tôi có thể nói chuyện với cô một lát được không?” Cánh cửa được mở rộng hơn, cùng với tiếng trẻ con khóc cũng ồn ào hơn. “Cô có cần vào với con mình trước không? Tôi có thể đợi.”

Khi cánh cửa được mở hẳn ra, Jane chột hiệu lý do tại sao cô ấy lại tỏ vẻ đề phòng như thế. Một vết bầm lớn sưng to khiến hai mí mắt của cô ấy gần như dính vào nhau. Jane nhìn nhưng không nói gì cả.

Người phụ nữ do dự một chút, rồi liếc nhìn Brian đang đứng sau lưng Jane. “Mời vào. Thằng bé không muốn đi ngủ. Tôi sẽ vào với con một lát.” Cô ấy để cửa mở và chạy vào một gian phòng khác.

Jane bước vào bên trong, theo chân cô ấy vào một phòng khách gọn gàng và ngăn nắp bày chiếc sofa bằng vải tuyết màu nâu và ghế bành màu lam ngọc. Brian và Parker theo sau. Jane ra hiệu cho chú chó ngẩng xuống dưới chân mình.

Người phụ nữ đi về phía hành lang, giọng đưa bẻ nhỏ dần lại. Khoảng chừng năm phút sau, Jane nghe thấy tiếng lách cách của chốt cửa, và bà Dawson trở lại hành lang.

“Thằng bé đang xem sách,” cô ấy nói.

“Cháu mấy tuổi rồi?”

“Bốn. Cô vừa nói tên cô là gì ấy nhỉ?”

“Tôi vẫn chưa giới thiệu. Tôi là Cảnh sát trưởng Hardy của Cảng Pelican. Còn cô là?” Jane vẫn đứng thẳng.

“Fanny Dawson.”

“Cô và con trai sống một mình ở đây à?”

“Cả chồng tôi, Gary nữa.” Dawson đưa tay chạm vào con mắt bầm tím, sưng tấy của mình.

Bàn tay Jane cuộn lại thành nắm đấm. “Cô gặp anh ấy lần cuối khi nào?”

“Ừm, có lẽ là Chủ nhật?”

Vậy là ba ngày trước. “Cô có gặp anh ấy hôm thứ Hai vừa rồi không?”

“Tôi đã cố gọi cho chồng, nhưng cuộc gọi chuyển thẳng sang hộp thư thoại. Anh... anh ấy có chút vấn đề”

“Anh ta là người đã khiến mất cô như thế à?” Brian hỏi.

Fanny gật đầu. “Nhưng đó không phải lỗi của anh ấy. Do tôi đã chọc tức anh ấy mà.”

Liệu có phải hành vi bạo lực của Gary là nguyên do dẫn đến cái chết của anh ta? “Đàn ông không bao giờ nên đánh phụ nữ. Anh ta đã thề rằng sẽ yêu thương và trân trọng cô, chứ không phải đánh đập cô.” Jane giơ tay lên trước khi Fanny kịp phản đối. “Hành vi bạo hành của anh ta không phải vấn đề tôi muốn nói đến. Chồng cô có kẻ thù nào không?”

Môi Fanny run rẩy. “Tôi không biết ai như thế cả. Tại sao cô lại hỏi những câu như thế? Anh ấy vẫn ổn mà, phải không?”

“Tôi e là không, Fanny ạ. Thi thể của anh ấy đã được tìm thấy vào sáng ngày hôm qua ở Cảng Pelican.”

Đôi mắt xanh dương của Fanny mở to và ướt đẫm. “Không thể nào là anh ấy được. Tôi muốn gặp anh ấy.”

Đi đâu cuối cùng Jane muốn nói cho cô ấy nghe là tình trạng của thi thể. Nhưng có lẽ cô không nên làm vậy. Ít nhất thì bây giờ chưa phải lúc. “Chúng tôi đã xác định được danh tính nhờ DNA của anh ấy. Gần đây, anh ấy đã từng bị bắt nên thông tin vẫn lưu trong cơ sở dữ liệu. Tôi e rằng không có nhàn lẩn gì ở đây đâu.”

“Anh... anh ấy bị giết ư? Cô đã hỏi về kẻ thù. Vậy chắc chắn anh ấy bị sát hại rồi. Bị bắn, hay bị đâm?”

Đến nước này thì Jane phải nói ra thôi. “Khám nghiệm tử thi cho thấy anh ấy bị đánh. Phần đầu và tay chân anh ấy hiện chưa được tìm thấy.”

Gương mặt Fanny trắng nhợt, mí mắt run lên khi người ngã về phía sau. Jane vội chạy tới và kéo đầu cô ấy xuống, để trán ép lên hai chân*. “Hít thở thật sâu. Cô r ấ sẽ ổn thôi.”

Fanny làm theo. Jane vỗ nhẹ lên lưng cô ấy cho đến khi Fanny tự ngẩng lên được. “Cô có người thân ở gần đây không?”

“Mẹ tôi hiện đang ở Washington, D.C. Em trai tôi là phi công của đội Thiên Th ầ Xanh ở Pensacola. Cha tôi thì đã mất mấy năm trước r ấ.”

“Chúng tôi có thể gọi ai đó giúp cô không?” Jane hỏi.

Fanny lắc đầu. “Tôi sẽ gọi cho mẹ mình. Bà ấy đã ra khỏi thị trấn mấy ngày trước, nhưng hẳn sẽ muốn biết tin này.”

“Tôi có thể lấy số điện thoại của cô phòng trường hợp cần nói chuyện thêm không? Tôi e rằng chúng tôi sẽ cần lấy máy tính của cô và tìm kiếm thủ tục giấy tờ mà ch ờng cô bỏ lại. Tôi có lẽ cần lấy lệnh khám xét trước, nhưng tôi muốn lấy đ ồ đi ngay bây giờ hơn. Và đương nhiên, nếu được cô cho phép.”

Người phụ nữ nhỏ bé này có đủ khả năng giết ch ờng mình không? Có lẽ là không, nhưng Jane luôn cố gắng không bao giờ đưa ra một quyết định vội vàng. Cô ngập ngừng. “Có phải ch ờng cô có vấn đề về cờ bạc đúng không?”

Nước mắt lạnh lẽo chảy dài trên gương mặt Fanny. “Mọi vấn đề của chúng tôi đầu bắt ngu ờn từ đó.”

“Có nhiều người biết chuyện đó không?”

“Có một vài người. Cứ lấy bất kỳ giấy tờ nào mà cô cần. Tôi muốn vạch mặt kẻ giết người.”

Jane gật đầu với Brian. Cậu đi ra hành lang để tìm phòng làm việc.

Fanny ghi lại số điện thoại của mình vào một tờ ghi chú vừa được lấy từ bàn cà phê. “Còn về những người có thể biết chuyện, tôi có tham gia một câu lạc bộ nấu ăn, có lẽ có đôi lần tôi đã nói gì đó với các bạn của mình.”

“Cô có thể cho tôi danh sách những người đó không?”

“Họ không làm hại Gary đâu.”

“Tôi biết, nhưng chúng tôi vẫn cần tiến hành cuộc đi điều tra này đầy đủ.”

Fanny gật đầu và viết ra một vài cái tên rồi đưa mảnh giấy cho Jane.

“Reid Dixon thì sao? Chúng tôi biết anh ta đã tố cáo Gary tội trộm cắp. Họ có cãi vã hay tranh chấp gì không?”

Fanny lắc đầu. “Reid đã gửi tiền cho tôi, hai ngàn đô-la, sau khi Gary bị bắt. Anh ấy không muốn tố cáo đâu, nhưng chẳng còn cách nào khác. Gary đã lấy trộm rất nhiều tiền và thiết bị có giá trị của công ty. Reid là một người tốt, anh ấy chỉ muốn giúp tôi và con trai mà thôi. Tôi dám chắc rằng anh ấy không liên quan tới chuyện này.”

Jane không thể dám chắc như thế. “Cô có biết chừng mình đã làm gì với số tiền lấy trộm đó không?”

“Tôi đoán anh ấy dùng nó để trả nợ cờ bạc, nhưng chắc không đủ.”

Fanny vươn tay lấy một tờ giấy ăn từ trong hộp đang đặt ở cuối bàn, rồi lau nước mắt.

“Cô có biết tên của chủ sòng không?”

“Không. Tôi chưa từng gặp người bạn chơi bạc nào của anh ấy cả. Tôi xin lỗi.”

“Cô có nghĩ ra lý do nào mà chồng mình lại mang đồng xu nửa đô-la Kennedy trên người không?”

Fanny nắm chặt hai bàn tay đặt trên đùi. “Không, anh ấy không sưu tập xu hay bất cứ thứ gì tương tự cả.”

“Có một tờ giấy ghi dòng chữ *Phá vỡ lời thề* trên áo của chồng cô. Cô có sát hại chồng mình không, Fanny?”

“Đương nhiên là không! Tôi yêu anh ấy.” Đôi mắt Fanny lại ướt đẫm. “Tôi muốn gọi cho mẹ. Cô đi đi, được không? Làm ơn đấy! Tôi muốn ở một mình.”

Jane gật đầu. “Tôi rất lấy làm tiếc vì sự mất mát của cô, Fanny. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Phòng tạm giữ đầy mùi của nỗi sợ và thuốc lá. Reid nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã khóa. Lẽ ra anh nên gọi luật sư, nhưng anh đâu có gì phải giấu giếm. Đó chỉ là cách hành xử khi người ta bị dồn ép thôi, đúng không nhỉ?

Cửa mở, Jane bước vào cùng với thanh tra Boulter. Cả hai đều tỏ ra nghiêm nghị.

Jane bắt đầu trước. “Anh Dixon?”

Ruột anh quặn lại khi ánh mắt anh chạm vào đôi mắt màu hạt dẻ của cô. “Chuyện gì đã xảy ra khi cô gọi tôi là Reid?” Cô không trả lời, anh chỉ

muốn túm lấy cổ cô để hỏi cho ra nhẽ. “Con trai tôi đâu?”

Jane ng ẫ xuống chiếc ghế đối diện anh. “Đang uống Coca và ăn khoai tây chiên ở phòng nghỉ.” Jane lôi ra một cuốn sổ ghi chép. “Anh đến từ New Orleans? Tại sao anh lại đến nơi này?”

“Tôi đã nói cho cô r ẫ.”

“Tôi muốn nghe lại l ần nữa.”

Anh mím môi lại, r ẫ thở dài. “Vì tôi đang thực hiện một bộ phim tài liệu về cô. Tôi và con trai của mình đã đến đây từ mấy ngày trước.” *Phải thật cẩn thận. Không bao giờ được tiết lộ thông tin.*

“Tôi hiểu r ẫ,” Boulter nói. “Với công việc của mình, anh có thể tự do sống ở bất cứ nơi đâu mình thích?” Mùi quế của kẹo cao su thoang thoảng tỏa ra từ miệng anh ta.

“Đi đâu đó thì có liên quan gì tới việc giết người?”

Jane nhướn mày. “Vui lòng trả lời câu hỏi của thanh tra Boulter.”

Reid mím môi l ần nữa và nhún vai. “Vì công việc nên tôi đi suốt. Chỉ cần nơi ở có thể lái xe tới sân bay là được r ẫ. Tôi vẫn bay tới bay lui tới Mobile. Lúc nào cũng vậy hết.”

Jane nhìn chăm chăm vào anh. “Hãy cho chúng tôi biết về mối quan hệ của anh với Gary Dawson.”

Anh không bận tâm lắm về phần này của cuộc thẩm vấn. “Anh ta làm việc cho tôi suốt mười năm. Về cơ bản mà nói, anh ta chính là cánh tay phải, chứ không chỉ là người quay phim cho tôi. Tôi đánh giá rất cao và tin tưởng anh ta. Thế nên tôi đã thực sự rất hoảng loạn khi biết chính anh ta là người đã trộm thiết bị và tiền của mình.”

“Anh ta có thể tiếp cận nguồn tài chính của anh à?” Giọng Jane nghe có vẻ hoài nghi.

Reid không trách cô. “Bây giờ nhìn lại, thì việc để anh ta đi rút tiền gửi ngân hàng hay những việc tương tự đúng là ngu ngốc. Nhưng tôi nói rồi, tôi tin tưởng anh ta.”

Về mặt của Jane dịu đi đôi chút. “Làm thế nào mà anh phát hiện được hành vi trộm cắp của anh ta?”

“Tôi định mua một chiếc SUV mới và nhận ra tài khoản của mình có ít tiền hơn đáng ra phải có. Tôi đã gửi hồ sơ và biên lai cho kế toán, và chính người này đã tìm ra điểm bất hợp lý. Tôi biết người duy nhất có thể lấy tiền của mình chỉ có thể là Gary mà thôi, nên đã chất vấn anh ta. Anh ta còn chẳng buồn nói dối. Anh ta hứa sẽ trả lại tôi đủ số tiền, nếu được tôi cho thêm chút thời gian. Tôi cũng đã định làm thế ấy chứ, nhưng lại phát hiện thiết bị cũng bị trộm mất. Anh ta đã thừa nhận bản thân đang gặp rắc rối về cờ bạc và hỏi vay tôi một trăm ngàn đô-la để trả nợ cho chủ sòng trước khi bị người ta đánh nếu không trả đủ.”

“Anh ta gặp rắc rối à?”

Reid không muốn nhớ lại vẻ sợ hãi trong mắt Gary. “Anh ta phát hoảng cả lên. Tôi nghĩ anh ta sẽ an toàn nếu ở trong tù. Và đó là một trong số những lý do khiến tôi đi tố cáo. Sao anh ta lại được thả ra vậy?”

“Anh ta được tại ngoại. Chúng tôi đã xác định được danh tính nạn nhân nhờ lấy mẫu DNA và tải nó lên kho dữ liệu tội phạm. Hồ sơ của anh Dawson có ở đó bởi anh ta bị bắt vì tội trộm cắp. Thế nên đã có kết quả ngay lập tức.”

Reid cảm thấy hoàn toàn mất phương hướng trước vẻ nghi ngờ lại xuất hiện trên gương mặt cô. “Cô nghĩ tôi có liên quan sao?”

“Anh đã tố cáo anh ta. Tôi cho rằng có sự thù địch nhất định giữa hai người.”

“Không hề. Tôi chỉ muốn giúp anh ta bỏ cớ bạc. Tôi không đòi nào muốn nổi giáo cho giặc.”

“Lần cuối anh gặp Dawson là khi nào?”

“Hai tuần trước, khi tôi gọi anh ta tới nhà để chất vấn.” Khung cảnh hôm đó vẫn khiến anh bận tâm. Anh đã tin tưởng Gary. Anh đã quy ngã khi phát hiện ra kẻ trộm tiền.

“Anh đã chuyển tới Cảng Pelican chưa?”

“Chưa, nhưng tôi đã thuê một căn nhà. Chúng tôi mới dọn đến đó vài ngày trước.”

“Được rồi,” Boulter nói. “Anh có nói chuyện với vợ anh ta sau khi anh ta bị bắt không?”

“Không.” Anh chẳng biết phải nói gì cả, chỉ đảm bảo rằng mình đã chuyển đi một tấm séc trị giá hai ngàn đô-la có ghi tên cô ấy. Anh hy vọng ngân đó là đủ để giúp đỡ cô, dù ít dù nhiều.

Jane liếc nhìn cuốn sổ của mình. “Dawson chưa từng liên hệ với anh sau khi được tại ngoại ư? Chẳng lẽ anh ta không xin anh rút đơn à?”

“Anh ta đã cố gọi điện thoại cho tôi, nhưng tôi không bắt máy. Chẳng có gì để nói cả.”

“Tức là anh có tức giận,” viên thanh tra kết luận.

“Không phải là tức giận. Thất vọng và buồn bã mới đúng. Nhưng tôi hiểu rõ bản thân mình. Tôi cũng đã nghĩ tới chuyện bỏ qua cho anh ta. Nhưng đó không phải cách làm đúng đắn và tôi biết điều đó. Anh ta đã trộm tiền của tôi suốt hai năm, thậm chí càng ngày càng liều hơn. Anh ta cần được giúp đỡ.”

"Anh phát hiện ra anh ta có vấn đề về cờ bạc khi nào?" Jane hỏi. "Anh có biết điều đó trước khi anh ta trộm cắp không?"

“Nhân viên kỹ thuật của tôi đã tìm thấy mấy trang web đánh bạc trên lịch sử truy cập trong máy tính của anh ta. Và tất nhiên anh ta cũng đã thừa nhận điều đó. Anh ta chết khi nào vậy?”

“Khám nghiệm tử thi chưa thể đưa ra kết quả chính xác nhất vì thi thể bị ngâm trong nước, nhưng theo đánh giá khả quan nhất thì anh ta bị sát hại vào Chủ nhật. Anh đã làm gì vào ngày hôm đó?”

Anh đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. “Sau khi đến nhà thờ, tôi họp qua điện thoại với nhà sản xuất khoảng một tiếng. Sau đó, Will và tôi tới Mobile ngắm cảnh. Chúng tôi đã đi xem một con tàu chiến và đến bảo tàng lễ hội hóa trang. Nếu kiểm tra máy quay an ninh, chắc chắn cô sẽ thấy chúng tôi ở đó.”

Jane hí hoáy ghi gì đó, sau đó cô và thanh tra Boulter đứng lên. “Còn vợ anh thì sao, anh Dixon?”

“Vợ cũ.” Bàn tay anh co lại thành nắm đấm. “Cô ta thì sao?”

“Cô ấy đã mất tích được tám năm rồi. Có một cuộc đi điều tra khá kỹ lưỡng về vụ mất tích của cô ấy. Anh có sát hại vợ mình không?”

Anh bật dậy. “Tôi không liên quan gì tới việc cô ta biến mất cả. Nếu cô thực sự đi điều tra, thì sẽ thấy tôi đã ba lần thuê người cố gắng tìm kiếm cô

ta.”

Nếu bắt buộc, anh có thể nói với họ rằng Lauren đã trở lại. Nhưng nếu vậy thì tin sẽ đến tai Will, mà anh thì muốn tránh đi điều đó trừ phi không còn lựa chọn nào khác.

Về mặt cô vẫn còn nguyên nỗi hoài nghi. “Tôi nghĩ tạm thời chúng ta đã xong. Anh có thể đón Will ở phòng nghỉ. Trước khi chứng cứ ngoại phạm của anh được kiểm chứng, tôi muốn anh dừng quay bộ phim này.”

Anh biết tốt hơn mình không nên phản đối. Cô nói đúng. Anh theo cô qua cửa rồi bước ra hành lang. Cô chỉ cho anh phòng nghỉ rồi đi về hướng ngược lại.

Ít nhất thì họ đã không thăm vấn Will. Anh không muốn nói cho họ biết rằng con trai anh và Gary là bạn đi câu. Ai biết họ sẽ làm gì với thông tin đó.

CHƯƠNG CHÍN

Mẹ đang ở đó, mỉm cười với cánh tay rộng mở. Jane chạy qua đám hoa dại về phía mẹ, người đang bế một đứa trẻ sơ sinh trên tay. Những bông hoa violet nhỏ bé bao bọc cô trong hương thơm ngọt ngào của chúng. Nỗi hân hoan cất tiếng ca xuyên qua từng mạch máu của Jane bằng âm vực cao vút đánh thức mọi tế bào. Cô nóng lòng muốn vùi mặt vào cổ mẹ và hít hà mùi hoắc hương thoang thoảng trên tóc. Mẹ có trách nhiệm lo việc thờ phụng và vẫn đốt nhang trong nhà thờ hàng đêm. Mùi hương quen thuộc đó cho Jane biết rằng cô đã an toàn trong vòng tay của mẹ, nơi cô thuộc về. Cô không thể chờ tới lúc được bế con trai mình lần nữa, được ngửi mùi hương ngọt ngào của trẻ con và chạm vào làn da mềm mại như cánh hoa ấy.

Cô vươn tới bên mẹ, ném mình vào vòng tay bà. Mẹ ở đây rồi, cô sẽ không bao giờ để bà đi nữa. Sẽ không có gì có thể chia cách họ nữa. Mùi hương cay nồng của hoắc hương khiến cô mỉm cười. Cô có thể cảm nhận được mái tóc của mẹ mình đang đan vào với tóc cô, giống như hai mành đậu trong một hạt đậu, giống như hai ngọn cỏ đan móc vào nhau. Họ phải ở bên nhau, phải cùng nhau tay trong tay suốt cuộc đời này. Mẹ chỉ cần nói nửa câu, Jane tin chắc rằng mình có thể hoàn thành nốt nửa câu còn lại. Đáng ra phải luôn như vậy.

Con của cô. Cô muốn con của mình. Cô lùi lại và đưa tay về phía con. Cậu bé vẫy bàn tay nhỏ xíu nhăn nheo về phía cô. Nhưng mùi khói chột

kéo Jane đi xa.

“Mẹ! Con của con!” Cô cố kéo đứa bé ra khỏi vòng tay mẹ, nhưng bà lắc đầu và bước lùi lại.

Mùi hôi thối xuất hiện, xua đi mùi nhang thơm nồng. Jane nhìn thấy những ánh lửa nhảy múa trên đám cỏ đằng sau lưng mẹ. Cô cố gắng đưa con trai mình đi thêm một lần nữa, nhưng mẹ quay đầu và bước đi.

“Mẹ, mình phải chạy thôi!” Jane cố đuổi theo bà, nhưng chân cô bị mắc kẹt trong đám cỏ như thể bị lún trong bê tông. Ngọn lửa bùng cháy hòa vào bầu trời đột ngột chuyển đen. Những lưỡi lửa đua nhau chạy tới nơi Jane bị ghìm chân dưới đất.

Mẹ và con trai cô biến mất trong làn khói đen cuộn cuộn ngay lúc lửa quấn lấy chân Jane và đốt cháy gấu váy dài của cô. Lửa bùng lên theo chiều dài của vải, tóc cô cũng bắt lửa.

“Mẹ ơi! Con ơi!”

Jane mở mắt khi nghe thấy tiếng kêu đầy lo lắng và cảm nhận được chiếc mũi lạnh của Parker áp lên gò má ẩm ướt của mình. Mắt cô cay xè, cô hống vẫn nghe thấy tiếng khóc. Dù vẫn còn thấy khó thở, nhưng cô ngẩng dậy và thả chân xuống sàn.

Những cơn ác mộng này bao giờ mới kết thúc?

Như thường lệ, cô vươn tay tìm tấm ảnh chụp lấy ngay đã rách nát và mờ nhạt của cậu con trai bé bỏng. Nước mắt làm mọi thứ nhòe đi, cô chớp mắt vài lần để nhìn thấy gương mặt dễ thương của thằng bé. Giá như cô có thể quay trở lại mười lăm năm trước và ôm lấy con. Có lẽ con sẽ không qua đời nếu cô luôn giữ con trong vòng tay mình.

Cô nuốt xuống những tiếng nức nở đang trào lên từ lồng ngực và với lấy máy đọc sách điện tử của mình. Ép chặt chiếc máy vào lồng ngực, cô mở chốt cửa kính và bước ra ban công để ngắm nhìn con phố Oyster cùng với Parker ở phía sau. Hai giờ sáng, đường phố vắng lặng ngoại trừ tiếng nhạc jazz văng vẳng vọng lại từ quán bar đêm phía cuối đường. Một vài ngọn đèn chiếu sáng dọc theo vỉa hè lát gạch và phản chiếu lấp lánh trên cửa kính của một vài cửa hàng.

Quay trở vào trong, cô lấy tập giấy vẽ và phác họa những gì mình nhớ được về khuôn mặt của mẹ. Sau chừng ấy năm, ký ức về bà đã mờ dần, chỉ trừ giấc mơ sống động ấy. Tại sao quá khứ lại đột ngột trào dâng như vậy sau ngần ấy năm? Chẳng lẽ cô mất trí rồi ư?

Cha luôn cấm cô nói đến chuyện này, nhưng cô muốn thử lại. Tất cả những gì ông làm là ngậm chặt miệng. Chắc chắn một ngày nào đó ông hẳn sẽ muốn nói về chuyện đó, phải không?

Nhất là nếu ông biết chuyện này đang xé toạc linh hồn bên trong cô như thế nào.

Âm thanh bên ngoài khiến cô chú ý. Và trong tích tắc, cô đã nghĩ rằng đó là tiếng khởi động của một chiếc xe ô tô cho tới khi cửa kính phòng mình vỡ vụn. Parker sửa vang. Jane nhảy qua bên kia thành giường, với lấy khẩu súng của mình. “Parker, yên lặng nào.”

Cô cúi mình xuống để tránh bị nhìn thấy, rồi nhón chân chạy tới ô cửa sổ không bị vỡ và nhìn ra con đường chìm một nửa trong bóng tối. Không có phương tiện hay người nào đang đứng bên ngoài cả. Cô xỏ chân vào dép trước khi đi xung quanh kiểm tra thiệt hại. Những mảnh thủy tinh vương vãi trên mặt sàn gỗ cứng, cô nhìn thấy một tờ giấy được buộc vào miệng cái chai đã phá tan cửa sổ phòng mình. Cô xuống bếp, lấy một cái bao

nilon bọc tay mình lại rồi quay trở lại và nhặt cái chai vỡ lên. Cô thận trọng mang nó vào bếp, bật đèn lên để đọc tờ giấy đó.

Quả báo ngọt ngào lắm. Sẵn sàng đi.

Jane hạ cửa kính xe tuần tra, để hương sương sớm tràn vào. Cô nhấp mặt khẩu ở lối vào khu đất của cha, cánh cổng sắt lớn mở ra chậm chạp hơn cô tưởng. Parker đang ngồi ở ghế sau, đưa mũi qua tai trái cô hỗn hển hít thở mùi không khí bên ngoài cửa sổ. Chú chó rên ư ử. Parker thích tự do đuổi theo lũ sóc ở chỗ của cha lắm.

Cơn ác mộng và chiếc cửa sổ vỡ đêm qua khiến cô thấm mệt. Brian đã đến ngay sau khi cô gọi điện và thu thập chứng cứ, nhưng chắc họ sẽ chẳng tìm thấy dấu vân tay hay chút DNA nào từ cái chai đó đâu. Brian có vẻ lo lắng, nhưng cô chỉ nhún vai, giục cậu ấy đi cho nhanh để cô có thể nhanh chóng lên giường đi ngủ.

Một sĩ quan cảnh sát sẽ chẳng bao giờ biết được thời điểm kẻ mà từng bị họ bắt nổi cơn thịnh nộ. Chuyện này có thể coi là đặc thù của ngành rồi.

Cha đã nghe về chuyện cô được bổ nhiệm vào vị trí cũ của ông chưa nhỉ? Nếu đã nghe rồi, ông đã chẳng hèn nhát tin hay gọi điện chúc mừng cô gì cả. Có lẽ tin đó khiến ông khó chịu. Mà không biết ông có hay biết gì về những sự kiện đã xảy ra hai hôm nay không?

Cô lái xe qua cánh cổng đang mở dẫn vào mảnh đất của cha và vẫn để ngỏ vì không định nán lại lâu. Mái các nhà kho và căn nhà chính hiện ra mờ mờ từ đằng xa, cách con đường chừng một phần tư dặm. Cô sẽ còn phải đi

qua một hàng rào thép gai và một cánh cổng gỗ kín nữa mới có thể đậu xe trước nhà của cha mình.

Cô thấy cha đang ngồi ở thềm nhà khi dừng chiếc SUV lại. Ở tuổi sáu mươi, cha vẫn rắn chắc như một người lính lục quân nhờ những trang thiết bị thể dục tiên tiến nhất đang được để ở một trong những nhà phụ. Cô mở cửa xe và chui vào bóng râm của hàng cây hồ đào thẳng hàng xếp dọc bên con đường dẫn vào nhà, sau đó mở cửa sau để cho Parker ra ngoài. Chú chó lập tức chạy ra hít người gì đó trong cỏ, rồi biến mất vào khoảng xanh của cây cối.

Trong bộ đồ rằn ri, cha cô đưa tay lên chào khi gác khẩu súng trường lên lan can. “Chào con, Jane.”

Cô bước lên bậc thềm và ôm người cha rắn chắc như cột nhà của mình, ông luôn đứng thẳng và hầu như không chạm má mình vào má cô. “Chào buổi sáng, cha. Cha thấy việc nghỉ hưu như thế nào?” Cô sẽ kể cho ông nghe về mấy vụ án sau.

Ông lùi lại và nhướn một bên lông mày trắng lên. “Con là cảnh sát trưởng mới.”

“Chỉ mình ông Victor Armstrong là bỏ phiếu phản đối thôi.” Cô chạm vào huy hiệu trên đồng phục của mình. “Con hy vọng có thể hoàn thành tốt công việc như cha đã làm suốt những năm qua.”

Cha cô tỏ vẻ hài lòng hết mức như thể khuôn mặt bằng đá hoa cương của ông có thể. “Armstrong luôn ghét cha. Cha biết ông ta sẽ không đời nào bỏ phiếu để con gái ta lên chức đó đâu. Ông ta ủng hộ Paul Baker. Hai gã đó dính lấy nhau như keo ấy.”

Cánh cửa trước bật mở. Elizabeth Spicer, người bạn gái đã bên cha nhiều năm, cần một tờ báo bước ra và thoáng nhìn về phía Jane.

Elizabeth vén một lọn tóc vàng bồng bênh của mình ra sau tai. “Jane, thật là một bất ngờ thú vị đấy.” Cô ấy mặc một chiếc áo phông và quần Jane dính một chút bùn nơi đầu gối, chắc hẳn cô đã làm vườn sáng nay. “Đáng ra cô phải biết cháu đến mới phải, nhưng cô bận mình vì phiên tòa đó quá.” Jane chẳng hề muốn hỏi cô ấy đang nói đến phiên tòa nào. Cô Elizabeth coi mọi sự bất công như chuyện riêng của bản thân mình vậy, có lẽ vì đã sống quá lâu với một cảnh sát trưởng chẳng? “Uống cà phê chứ?”

Cha chỉ hơi nghiêng đầu, rồi đi về phía cửa.

Cô Elizabeth luôn khiến Jane cảm thấy mình được chào đón. Cô không hiểu nổi tại sao cha không ly dị mẹ để cưới cô ấy. Nhưng cô Elizabeth chưa bao giờ thúc ép cha cả. Họ sống cùng nhau như vậy ít nhất đã mười năm rồi và cô Elizabeth có vẻ hài lòng với mối quan hệ này. Có lẽ là do cuộc hôn nhân tồi tệ với ông chồng vũ phu trước đây của cô.

Jane gật đầu. “Nếu có cà phê thì cho cháu với ạ.”

“Có chứ, vào đi. Cô có bánh mì cuộn nho quế nữa.” Cô Elizabeth chợt ngập ngừng. “Cháu mới được bổ nhiệm à?”

Jane theo cô ấy và cha đi vào trong và kể cho hai người nghe về cuộc bỏ phiếu. Đạo này cha có bao giờ nghĩ về mẹ không? Cô ước mình có thể thật sự quên hết.

Hơi mát dịu bên trong ngôi nhà bao trùm lấy cô khỏi cái nóng nực của ban ngày. Căn nhà phản ánh rõ sở thích của cô Elizabeth, chứ không phải của cha. Hồi Jane còn sống ở đây, căn nhà gần như không thay đổi trong hơn chục năm. Còn bây giờ, các căn phòng đã được mở rộng để tăng

không gian. Đồ nội thất màu trắng dịu mắt đối lập với sàn gỗ hồ đào và những bức tường xám. Một không gian vừa thoải mái vừa thân mật, nhưng Jane hiếm khi đến đây hay ở lại lâu. Khi cô càng trở nên độc lập hơn thì các đòi hỏi của cha càng khiến cô mệt mỏi. Cha cô luôn yêu cầu sự hoàn hảo. Dù đã rất cố gắng, nhưng cô luôn cảm thấy mình chưa bao giờ đạt được những tiêu chuẩn của ông. Ra ở riêng khi lên đại học khiến cô nhẹ nhõm hơn nhiều, chẳng khác nào được đổi sang dùng máy điều hòa thay vì mấy cái quạt gió cũ.

Jane bước vào bếp sau Elizabeth và tự rót cho mình một tách cà phê, còn cô ấy thì lấy một cái bánh cuộn nho quế đặt lên đĩa.

Cha cô đã ngồi sẵn trên một chiếc ghế tại quầy bar cạnh bàn đá hoa cương. “Cha đã nghe về vụ đột nhập ở cửa hàng tạp hóa rồi. Có manh mối nào không?”

Cô lắc đầu. “Chưa có gì hết. Chúng con đang kiểm tra hệ thống camera giám sát.”

Nói chuyện về các vụ án là một trong những cách cô giao tiếp với cha. Trước khi tới Núi Sinai, cha đã từng làm việc ở sở cảnh sát Mobile. Kể cả khi ở trại, ông ấy vẫn giữ vị trí phụ trách an ninh cũng như thủ quỹ. Sau khi hai người rời đi, ông đã làm việc ở Cảng Pelican cho tới khi nghỉ hưu. Ông hiểu công việc điều tra cũng như lũ tội phạm. Kể từ năm hai mươi một tuổi, cuộc đời ông đã xoay quanh công việc đó rồi.

Ông nhướn mày. “Con cho chạy cơ sở dữ liệu để tìm ra những vụ tương tự à?”

“Vâng. Nhưng chẳng có gì cả.” Bây giờ là lúc cô nên kể với ông về hai vụ án mạng, ông sẽ ngạc nhiên khi biết những chuyện như thế lại xảy ra ở đây. Nhưng sau khi những cơn ác mộng lại trở về, đã có thứ khác khiến cô

bận tâm hơn. Cô liếm môi. “Ừm, cha, gần đây con hay mơ thấy mẹ lắm. Cha đã bao giờ thử tìm kiếm mẹ chưa?”

Ông vươn tay lấy cốc cà phê. “Tại sao cha phải làm thế chứ? Cha không bao giờ muốn gặp lại bà ta. Bà ta đã chọn Moses chứ không phải cha con ta. Con cũng đừng phí thời gian nhớ về bà ta nữa.”

Ý định phản bác của Jane tắt ngấm trước phản ứng dữ dội của cha. “Nghe như có vẻ cha rất ghét mẹ. Con thì không thể. Dù sao thì vẫn là mẹ của con,” giọng cô nghẹn lại, mắt ầng ậng nước.

Dạo này cô làm sao vậy? Chẳng phải cô đã học được cách vượt qua những cơn sóng lòng từ lâu rồi sao? Sự bộc phát này hẳn khiến cô trông rất yếu đuối trong mắt cha. Cô đang mang trọng trách lớn đối với công việc của mình, sao có thể để chuyện này làm mình phân tâm. Dù cha không nhìn mình, nhưng cách ông đột ngột cứng người khiến cô hiểu rằng ông đã kiên trì lại những lời định nói ra.

Gương mặt cứng nhắc như đá hoa cương của ông dịu lại. “Cha biết cha thường không nói thế này, nhưng cha rất tự hào về con. Con đã luôn không sợ, kể cả khi ở Núi Sinai lẫn sau khi rời khỏi đó, nhưng con chưa bao giờ than vãn, chưa bao giờ không nghe lời. Cha ước con có thể bỏ mọi thứ lại phía sau và quên bà ta đi. Bà ta không xứng với tình yêu của con.”

Sự im lặng kéo dài thêm một lúc lâu, rồi cô thở dài. Có lẽ cô nên từ bỏ đi thôi.

Có tiếng đấm cửa dồn dập, một giọng nói cộc cằn vang lên, “FBI* đây.”

Cha cô nhướng mày và lê chân ra ngoài thềm. Qua cửa sổ, Jane thấy có bốn người đàn ông đang đứng ngoài cửa chính. Đúng là FBI rồi.

Cô lao qua cha và mở cánh cửa gỗ nhưng vẫn để cửa lưới đóng. “Có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi cần nói chuyện với Charles Hardy.”

Cha gạt cô sang một bên và mở cánh cửa lưới. “Tôi là Charles Hardy đây. Chuyện này là sao?”

Người đàn ông đứng gần cửa nhất nhét một tờ giấy vào tay cha. “Ông bị bắt vì hành vi ăn cắp ngân quỹ của liên bang và rửa tiền. Vui lòng đi với chúng tôi.” Anh ta vươn người qua ngưỡng cửa, tóm lấy cẳng tay của cha trong khi những người còn lại tiến vào lục soát căn nhà. “Tịch thu điện thoại và thiết bị điện tử cũng như bất kỳ giấy tờ nào tìm được.”

Jane lấy căn cước của mình đưa cho họ. “Các vị nhầm rồi. Cha tôi là cựu cảnh sát trưởng, ông ấy đã cống hiến cả đời cho cơ quan thi hành pháp luật.”

Cha không phản kháng mà để những người đó dẫn mình ra một trong những chiếc xe SUV đen đang đợi sẵn. “Gọi cho luật sư của anh, Elizabeth,” ông ấy nói vọng lại khi bị đẩy vào ghế sau xe. “Các người nhầm rồi. Tôi đang bám theo kẻ phạm tội, các người đi sai hướng rồi.”

Ngực Jane thắt lại, cô gần như không thở được khi chạy đuổi theo họ. “Tôi muốn xem giấy tờ.”

Nhưng tay đặc vụ lắc đầu và bước lên xe. Jane cảm thấy hoàn toàn bất lực khi chứng kiến bánh xe SUV bốc lên bụi bẩn và chạy về phía cổng. Cô không chịu nổi cảnh những đặc vụ còn lại lục soát toàn bộ căn nhà nên đã bỏ ra xe.

CHƯƠNG MƯỜI

Reid đã nhấn tin cho Lauren từ hai tiếng trước, nói với cô ta rằng cần gặp mặt. Quay lưng về bến thuyền, anh ngẩng trên bực gỗ với đôi chân lúng lẳng, lắng nghe tiếng lũ cá khuấy động làn nước đục. Một con diệc xanh đứng ở cuối cầu tàu và quan sát mặt nước. Mùi thơm của bữa trưa đang được chuẩn bị từ nhà hàng nơi bến thuyền thoảng về phía anh hòa lẫn với không khí mặn mòi của biển, nhưng anh quá căng thẳng nên không thấy vui thú gì được.

Lauren đã nói sẽ đến đây trong vòng một tiếng, nhưng anh đoán chắc cô ta sẽ đến muộn. Cô ta muốn anh cảm thấy cô ta mới là kẻ đang cần đằng chuôi.

Sau khi nói rõ cho cô ta rằng anh không chấp nhận chuyện đưa tiền, anh sẽ phải nói chuyện với Will. Sự thật chắc chắn sẽ khiến thằng bé tổn thương, nhưng Reid không biết phải làm cách nào khác. Lauren muốn đòi tất cả những gì cô ta cho là thuộc về mình, còn anh phải làm tất cả những gì có thể để chắc chắn rằng trong những thứ cô ta đòi hỏi, không có thứ gì thuộc về Will.

Những bước chân gõ nhịp khiến sàn gỗ đã xám màu năm tháng của bến tàu rung lên dưới lòng bàn tay anh. Reid quay người lại thì thấy bóng dáng cô. Đã tới lúc rồi.

Anh đứng dậy, đối mặt với cô ta. “Tôi đã bắt đầu nghĩ rằng cô sẽ không xuất hiện đây.”

Nhưng cô ta đã đến đây rồi, vẫn lộng lẫy như mọi khi, dù đã gầy hơn trước. Mái tóc vàng hoe trượt qua vai, phần đuôi hơi cong lên luôn khiến cô bức bối, nhưng anh lại thích thế. Đôi mắt xanh lục ẩn chứa nỗi buồn mà anh không muốn nhìn thấy. Cô đã sống thế nào suốt những năm qua? Và tại sao cô lại làm như vậy? Có quá nhiều câu hỏi dồn lên đầu lưỡi, nhưng anh không mở miệng. Cô ta sẽ nhận ra sự yếu lòng qua những câu hỏi đó trong anh.

Cô dừng lại khi chỉ còn cách anh khoảng hai bước chân và vén tóc ra sau tai. “Anh gom được tiền nhanh hơn tôi nghĩ đấy. Tôi không ở trong thị trấn, nên phải mất một lúc mới đến đây được.”

Lauren mà biết giải thích cơ à? Có lẽ cô ta đã trực giác được chuyện này sẽ diễn ra thế nào. Chỉ cần cô xuất hiện là đã đủ làm anh rối trí rồi. Ngay cả bây giờ, anh vẫn cảm nhận rõ sức hút của cô đối với mình, dù anh không hề thích đi đâu đó. Không một chút nào.

“Giải quyết cho nhanh đi.” Giọng cô ta trầm và khàn. “Tôi không muốn ở gần anh, anh cũng chẳng muốn ở gần tôi. Tôi muốn tiền mặt, không phải séc. Tiền đâu?”

Anh đứng thẳng dậy, khoanh tay trước ngực. “Tôi không có tiền. Tôi đã quyết định không để mình bị tống tiền nữa, Lauren.”

Cô hất đầu như thể vừa ăn một cái tát. “Anh không muốn biến tôi trở thành kẻ thù của mình đâu.”

“Chẳng phải bây giờ hai ta đã là kẻ thù rồi sao? Cô không xứng đáng đòi hỏi ở tôi bất cứ điều gì cả. Cô đã chọn cuộc sống của riêng mình, vậy

thì hãy chấp nhận nó và để tôi yên đi.”

Cô tiến gần thêm một bước và đặt một tay lên cánh tay anh. Anh gạt ra. “Trò đó không còn hiệu quả với tôi nữa đâu.”

Nỗi đau nguyên vẹn nơi da thịt họ vừa tiếp xúc phản đối lời nói dối của anh, nhưng anh không thể để cô ta biết cô ta vẫn còn sức ảnh hưởng đối với anh được. Anh sẽ vượt qua, như khi anh từng vượt qua cú sốc khi nhận ra rằng cô chưa bao giờ quan tâm đến anh ngoại trừ tiền của anh.

Mùi nước hoa cô dùng thoảng tới bên anh. “Chúng ta có thể bắt đầu lại. Chỉ có anh, em và Will thôi. Đây là chốn lạ. Chẳng ai biết gì về quá khứ của chúng ta cả.”

“Về mặt pháp lý, cô chết rồi. Sao cô có thể hoàn toàn biến mất như thế được chứ? Ngay cả các nhà điều tra tư nhân cũng không thể tìm thấy bất cứ tung tích nào về cô.” Anh không nên hỏi gì về cô mới phải. Cô sẽ nhìn thấu trái tim anh.

Đôi vai mảnh khảnh co lại như thể không muốn trả lời. Một khoảng lặng kéo dài trước khi cô lên tiếng. “Tôi có một người bạn lo chuyện đó.”

Anh rùng mình. “Một người đàn ông, phải không?”

Đôi mắt xanh của cô ngược lên bắt gặp ánh mắt của anh, sau đó quay đi. “Phải.”

“Thế anh ta đâu rồi? Để mặc cô túng quẫn như này à?”

Cô nhún vai. “Đời vẫn trôi mà, Reid. Anh bước tiếp được, thì tôi cũng vượt qua được. Chẳng có gì quan trọng cả. Điều quan trọng là tôi muốn lấy lại số tiền vốn dĩ thuộc về tôi. Tôi đã giúp đỡ khi anh vừa mới vào nghề”

“Ồ? Cô đã làm gì ấy nhỉ? Lúc đó cô đang đi học, tôi đã phải làm thêm một công việc khác để trả học phí cho cô. Cô còn nghĩ phóng viên là cái nghề lỗi thời mà.”

“Tôi đã làm sổ sách cho anh đấy!”

“Cô làm báo cáo thuế vào năm đầu. Thế nên cô nghĩ mình xứng đáng đòi hỏi mọi thứ hả?”

Cô nhếch cằm lên và trừng mắt nhìn anh. “Thẩm phán sẽ đồng ý.”

“Thẩm phán sẽ tống cô vào tù vì có ý định tống tiền. Cô có bao giờ nghĩ về số tiền cô nợ tôi không? Cô đã khoắng sạch tiền tiết kiệm và toàn bộ tài khoản, và bỏ lại cho tôi một đứa trẻ đang cần nuôi nấng.”

Vẻ lưỡng lự xuất hiện trong mắt cô, nhưng cô lập tức quay đi chỗ khác. “Tôi cần có thứ gì đó để bắt đầu lại chứ.”

“Cô không hề quan tâm tới Will chút nào cả. Những gì cô làm với tôi chẳng là gì so với những gì cô làm với con trai chúng ta đâu.” Chỉ hai từ *chúng ta* thôi đã đủ làm anh đau lòng, vì cô ta chưa bao giờ gắn bó với Will cả.

“Vậy mà anh định để nó phải khổ hơn à?”

Anh lại nhăn mặt. “Tôi không còn lựa chọn nào khác. Cô chắc chắn sẽ lại đòi thêm tiền sau khi tiêu hết số tiền tôi đưa. Thà để thằng bé đối diện với sự thật còn hơn. Nó đã gần mười lăm tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa.”

“Anh không thể làm thế được. Anh nợ tôi.” Giọng nói khàn đặc của cô nhuộm màu tuyệt vọng.

“Tôi đang làm thế đấy. Cô sẽ không có gì đâu, Lauren, dù chỉ một xu!”

“Anh bắt tôi đi cả chặng đường đến đây chẳng vì cái gì cả ư? Tại sao chứ?” Cô ta bùng nổ.

Tại sao nhỉ? Có lẽ là vì anh muốn gặp cô lần cuối cùng. Anh cần kiểm tra sự quyết tâm của chính mình. Mặc dù vẫn bị cô cuốn hút, nhưng anh đã chịu đựng được và nhận ra rằng đó không phải là tình yêu. Anh không điên đến mức bị cô ta bẫy tới lần thứ hai.

Anh nhét tay vào túi quần soóc hiệu Docker của mình. “Tôi muốn gặp mặt nói chuyện trực tiếp với cô.”

“Anh sẽ không thích hậu quả của chuyện này đâu. Tôi sẽ gọi luật sư.” Cô quay gót và nện bước rời khỏi bến thuyền.

Đôi lúc, cuộc đời đưa chúng ta đến những khúc ngoặt bất ngờ. Tất cả mọi người rồi sẽ phải học cách làm thế nào để thích ứng.

Jane trở về phạm vi thành phố Cảng Pelican với tiếng còi hú và đèn nhấp nháy. Tại sao FBI lại nghĩ cha cô là tội phạm? Ông sống và hít thở ra mùi nhân viên hành pháp.

Cô đỗ xe đằng sau tòa thị chính và dừng lại đủ lâu để Parker giải quyết việc riêng ở chỗ dành cho chó. Sau khi quẹt thẻ ở cửa, cô đi thẳng tới văn phòng với chú chó bám sát chân mình.

Cô thả người lên chiếc ghế da đã sờn cạnh bàn làm việc của cha - không, giờ là của cô rồi. Phải mất một thời gian cô mới có thể cảm thấy thân thuộc với nơi nhuộm đầy hình bóng to lớn của cha. Văn phòng vẫn vương mùi ông, thứ mùi được trộn lẫn bởi mùi của lăn khử mùi Old Spice,

mùi bánh rán vòng và mùi cà phê. Dù cha hiếm khi khen ngợi, nhưng cô yêu và tôn trọng ông. Ông ấy đã phục vụ thị trấn này quá nhiều năm, không thể nào lại mất đi tất cả chỉ vì những cáo buộc sai lầm được.

Jane mở máy tính lên và bắt đầu tìm kiếm. Trước khi có kết quả, tiếng gõ cửa phòng cô vang lên. Elizabeth đang đứng trước ngưỡng cửa, trông có vẻ căng thẳng. “Cô nói chuyện với cháu được không?”

Jane đứng dậy. “Cô đóng cửa lại đi. Cháu không muốn tin tức này lan ra sớm đâu.” Elizabeth hẳn đã nhảy lên xe ngay sau Jane nên mới có thể đến đây nhanh như vậy.

Elizabeth đóng cánh cửa sau lưng, Jane bước quanh bàn của mình. Cô ước mình có thể ôm lấy cô Elizabeth, nhưng Jane chưa bao giờ thích tiếp xúc da thịt. Đó là thói quen mà quá khứ đã tạo ra cho cô. Cô chỉ tay vào một cái ghế. “Cha bị buộc tội gì vậy, cô biết không?”

Elizabeth ngẩng lên thành ghế. “Họ nói ông ấy đã đánh cắp đủ thứ từ phòng tang chứng rồi bán chúng đi để kiếm tiền, ông ấy gửi các khoản tiền dưới mười ngàn đô-la vào một tài khoản khác để không bị phát hiện. Ít nhất đó là những gì FBI tuyên bố.”

“Chúng ta đều biết không thể như thế được. Cha là người chính trực nhất mà con biết. Cha thậm chí còn không biết nói dối.”

Bóng tối che phủ đôi mắt nâu của Elizabeth, cô nhìn xuống tay mình. “Mọi người đều có bí mật của riêng mình, Jane ạ. Cô không biết phải nghĩ thế nào nữa.”

“Cô không thể tin những lời cáo buộc đó là sự thật được! Cô phải là người biết rõ hơn ai hết chứ?”

Elizabeth đan hai tay vào nhau. “Gần đây ông ấy hành xử lạ lắm. Ông ấy hay ra ngoài và im như hến vậy. Khó mà tin được việc FBI lại bắt người mà không có lý do chính đáng.”

Jane bước quanh trước khi ngã ra ghế. Parker chạy lại, ghé đầu lên đầu gối cô. Chú chó rên rĩ khi nhận ra cô đang kích động. Cô đưa tay vuốt ve bộ lông đỏ mượt mà của nó cho đến khi bình tĩnh lại.

Cô Elizabeth nói đúng. FBI sẽ không bắt cha nếu không có chứng cứ. “Cha nói cha đang bám theo tên tội phạm thật sự. Cô có biết người đó là ai không?”

“Không, cha cháu chẳng bao giờ nói chuyện về công việc với cô cả. Chắc ông ấy biết cô sẽ khó chịu khi nói đến tội phạm và nhà tù.”

“Cô đã gọi điện cho chú Scott chưa?”

“Rồi. Chú ấy đang tìm cách bảo lãnh.”

Scott Foster là luật sư hình sự giỏi nhất miền nam. Chú ấy sẽ tìm được cách.

Jane liếc nhìn màn hình máy tính và thấy đã có kết quả tìm kiếm. Cô kéo tài liệu lên và xem lướt qua các cáo buộc, sau đó há hốc miệng vì kinh ngạc. “Họ nói cha đã lấy trộm kim cương, tiền mặt, súng và ma túy trị giá năm trăm ngàn đô-la. Cháu biết cha không bao giờ làm chuyện này cả. Chúng ta thậm chí còn chưa bao giờ thấy ngân ấy tiền xuất hiện trong quận này.”

Elizabeth nhìn xuống. “Cháu là một người có lòng tin, Jane ạ. Cô luôn quý điểm đó ở cháu. Nhưng cô... cô nghĩ có lẽ ông ấy đã làm điểu đó.”

Jane không thể tranh cãi khi chưa có chứng cứ, nên cô đành im lặng nhìn Elizabeth đứng dậy và đi ra cửa. Khi người phụ nữ lớn tuổi ấy ra khỏi

phòng, Jane rên rĩ r ấ vùi mặt vào lòng bàn tay.

Cô không những phải tìm cách kéo cha ra khỏi vụ này, mà công việc của cô còn có thể bị ảnh hưởng. Hội đồng thành phố sẽ nghĩ cô cũng có liên quan đến vụ này.

Cô ngẩng đầu lên và vươn tay tới chỗ bàn phím. Phải giải quyết từng việc một. Cô vẫn còn những việc khác phải làm, còn một nạn nhân chưa được hưởng công lý, còn cái chết chưa được đi ều tra của Nicole Pearson. Cô buộc phải tìm ra cha đã làm gì. Cô sẽ tìm hiểu vụ của cha vào giờ nghỉ. Dù không chắc mình có đủ năng lực để đảm đương vị trí này hay không, nhưng cô vẫn sẽ phải nỗ lực hết mình.

Cô nghiên cứu các ghi chép của thanh tra và những cuộc phỏng vấn mà họ đã thực hiện cho đến nay. Tới khi xong việc thì mặt trời đã lặn và bụng cô sôi lên.

Điện thoại cô vang lên vì có tin nhắn mới. Chú Scott Foster muốn gặp cô ở văn phòng của mình.

Cháu tới ngay đây.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Tòa nhà bốn gian kiểu Pháp của chú Scott là một công trình ốp gạch màu nhạt với lan can tinh xảo bằng sắt uốn lượn nhô ra dưới mái nhà kiểu Mansard đen thẫm. Đây là tòa nhà được chụp ảnh nhiều nhất trong thị trấn, nhưng hôm nay Jane không có thời gian chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó. Hoàng hôn khiến đường nét của tòa nhà mờ ảo hơn và che khuất những đường gờ rộng dưới mái hiên.

Cửa đang để mở, cô bước vào trong. Gót giày của cô kêu lộp cộp trên sàn đá cẩm thạch, cô vội vã bước qua sảnh chính vào văn phòng nằm ở phía bên phải của chú Scott. Ánh sáng lọt qua khe cửa và cô giật mở tung nó ra khi nghe thấy giọng nói trầm ấm của cha mình.

Ông đang ngồi cùng chú Scott trên chiếc ghế da mềm mại ở phòng chờ. Cha trông không hề có vẻ gì là bức bối hay cáu gắt vì bị bắt.

Cô vội bước tới bên ông. “Chuyện gì đang xảy ra vậy cha?”

Nước mắt cô đã trực trào ra, cô phải chớp mắt mấy lần mới không tự làm xấu mặt mình trước mặt cha. Một cảnh sát trưởng sẽ không khóc. Một sĩ quan cảnh sát sẽ chỉ tập trung vào sự thật và công lý. Họ sẽ cùng vượt qua và chứng minh cha cô vô tội.

“Ngồi đi,” chú Scott nói.

Chú Scott và cha cô là bạn bè đã lâu như cô có thể nhớ. Chú ấy và gia đình sống ở khu đất rộng ngay bên cạnh khu đất của cha. Các cửa hàng của

chú ấy đủ để nuôi sống nửa thị trấn trong vòng năm năm. Chú ấy chính là lý do họ dừng chân ở cảng Pelican. Chú đã bán mảnh đất hiện tại cho cha với giá gần như cho không và giúp ông tìm việc. Vợ chú mở một cửa hàng bán nến trong thị trấn, người dân cả vùng này vẫn luôn tìm tới đó để mua những tác phẩm của bà. Jane từng là bạn của con gái chú, nhưng vào năm mười tám tuổi, cô bạn này đã chuyển đi và chẳng bao giờ trả lời bất kỳ tin nhắn hay cuộc gọi nào từ Jane cả.

Jane hiểu. Đôi khi người ta muốn rời bỏ quá khứ và tất cả những người thuộc về quá khứ đó. Theo như những gì cô được biết, con gái chú Scott chưa bao giờ trở lại thị trấn.

Cô thả người xuống chiếc sofa bên cạnh cha. Giá như cha có thể vươn tới và nắm tay an ủi cô, nhưng đó không phải phong cách của ông. Ông là người không giỏi thể hiện ra bên ngoài.

Chú Scott trạc tuổi cha, nhưng dáng người hơi gầy còn cha thì vạm vỡ. Cô đã từng nói trông chú chẳng khác gì một con chim gõ kiến*, nhưng mái đầu đỏ rực bây giờ đã nhạt dần thành màu đỏ nâu vì tuổi tác. Ít nhất thì chú ấy vẫn không bị hói.

Chú Scott hắng giọng. “Cha cháu bị cáo buộc bán tang vật và trộm tiền.”

“Thật vô lý!”

Cha vẫn không nói gì, Jane quay sang nhìn ông. Cha có nhận ra chuyện này nghiêm trọng thế nào không? Cha chẳng hề tỏ ra bức bối hay ngạc nhiên gì cả. “Cha?”

Ông cựa quậy như vừa bừng tỉnh khỏi giấc ngủ. “Dối trá hết, nhưng có vẻ FBI lại tin dù không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào.” Lần đầu tiên, cô

nghe thấy sự tức giận gần lại trong giọng nói của ông.

Những lời của cô Elizabeht chột vang lên bên tai Jane. “Tại sao cha lại nghỉ hưu? Có phải cha đã đoán trước được chuyện này không?”

Lúc này, ông quay sang nhìn cô, đôi mắt màu hạt dẻ ẩn chứa vẻ mệt mỏi. “Đương nhiên. Cha là cảnh sát trưởng. Cha đã nghe được mọi tin đồn xoáy trong trong thế giới ngầm. Cha không muốn bị bắt khi đang tại chức, cũng không muốn con gặp khó khăn khi được bổ nhiệm vào vị trí thay thế cha. Vậy nên cha đã quyết định nghỉ hưu, ẩn mình, cố gắng tìm kiếm kẻ hãm hại.”

“Không thể tin rằng cha lại không nói gì với con.”

“Tránh xa vụ này ra. Cha không muốn Lisa nghi ngờ quyết định của cô ấy.”

“Cha thực sự cho rằng bà thị trưởng sẽ không kéo con ra ngay đấy à? Việc này sẽ khiến bà ấy rơi vào thế khó.”

Ông nhún vai. “Chuyện của cha không liên quan gì đến con. Con còn chẳng biết gì về những cáo buộc ngớ ngẩn này cả.”

“Chắc phải có ai đó khiêu nại từ trước chứ?” Cô nhú mày, ngả người về phía trước. “Tại sao con không nghe được động tĩnh gì hết? FBI nhất định đã thẩm vấn nhân viên của sở rồi. Họ sẽ phải nói chuyện với nhân viên phòng tang chứng rồi thẩm vấn kha khá nữa.”

“Cha đoán họ nghĩ rằng con sẽ không nói sự thật.”

“Hóa ra đó là lý do mọi người cảm như thóc khi con bước vào phòng. Con cứ nghĩ là họ đã coi con là cảnh sát trưởng rồi nên mới vậy.”

“Có lẽ không phải vậy đâu,” cha đáp. “Chỉ là những cáo buộc bịa đặt thôi mà.”

“Nhưng ai đã làm vậy chứ? Tên tội phạm mà cha nói đến thực ra là ai?”

Ánh mắt cha rời khỏi cô. “Cha không muốn chỉ đích danh cho đến khi có đủ chứng cứ. Cha cũng muốn con đứng ngoài vụ này. Chúng muốn hãm hại cha, còn cha thì không muốn con trở thành mục tiêu tiếp theo.”

“Ai muốn hãm hại cha chứ?”

“Ai lại không muốn nhỉ? Cha đã tổng khá nhiều tội phạm vào tù. Cha đã sống cả đời trong cơ quan thi hành pháp luật. Danh sách kẻ thù của cha dài lắm.”

Một lời giải thích dễ hiểu, nhưng chỉ với cô Elizabeth thôi, còn Jane vẫn thấy có chỗ nào đó không ổn. “Cha đang nắm giữ chứng cứ chống lại ai vậy?”

“Cha muốn con làm công việc của mình và không cần lo gì cho cha cả. Cứ để đó cho cha và chú Scott. Khi có nhiều bằng chứng hơn, cha sẽ tự mình xử lý.”

Không đời nào cô có thể để mặc như thế được. Cha cần cô giúp, và cô sẽ không bỏ đi.

Ruột gan Reid quặn lại khi bước vào căn nhà cho thuê ngập trong tiếng tivi phát ra từ phòng khách. Căn nhà nồng nặc mùi tỏi và phô mai. Anh xăm xoi chỗ mì Lasagna đông lạnh còn thừa trên bàn. Lại thêm một thất bại của người làm cha. Anh có đang lặp lại những sai lầm của cha mình không? Reid lắc đầu. Ngày mai anh sẽ nấu một bữa ăn tử tế, có lẽ là tôm hấp. Hai cha con anh đều thích món này.

Anh đứng ở ngưỡng cửa phòng khách ngắm nhìn hình ảnh con trai mình. Will đang mặc một chiếc áo phông Saints cùng quần soccer, bàn chân trần của con hình như lại to hơn rồi. Con trai anh từng đi giày cỡ mười bốn, nhưng chắc sẽ phải mua một đôi giày thể thao khác. Cơ bắp thằng bé cũng bắt đầu phát triển hơn, và hẳn khi trưởng thành, Will sẽ cao bằng Reid.

Hai cha con đã trải qua rất nhiều chuyện cùng nhau. Sự gắn bó giữa họ là một trong những nguồn vui của đời anh. Will là cậu con trai chăm chỉ, có trách nhiệm, sống tình cảm và có chút trưởng thành hơn so với tuổi. Mọi người luôn nhận xét Will rất giống anh, nhưng Reid luôn có thể nhận ra chút đường nét của mẹ trên khuôn mặt thằng bé. Một sự thật khiến anh đau lòng.

Tất cả những gì Reid có thể làm là cầu nguyện anh có thể giải thích mọi chuyện mà không khiến con bị tổn thương.

Will đang ngồi ở mép sofa, xem cảnh Tiger Woods* nhắm một cú gạt. Bình luận viên đang giải thích những thách thức mà Woods đã gặp phải trong những năm qua, nhưng Reid chẳng bận tâm, anh quyết định đã tới lúc lên tiếng. Tiger đã gạt bóng vào lỗ trước khi tivi chuyển sang chương trình quảng cáo.

Will nhìn lên và tắt tiếng tivi. “ôi, con không biết là cha đã về. Cha có muốn ăn một chút mì Lasagna không? À, tuần này mình đi đánh golf thì sao nhỉ? Cũng lâu rồi hai cha con mình chưa đi.”

“Cha sẽ ăn sau, nhưng chuyện đi đánh golf thì hay đấy.”

Will chăm chú nhìn anh. “Mọi chuyện ổn chứ ạ?”

Reid không cười nổi, vì nếu có cười thì cũng giả dối lắm. “Không hẳn. Cha cần nói với con chuyện này. Thực ra là một vài chuyện. Con đang trong kỳ nghỉ xuân, vậy con có muốn trở thành người quay phim cho bộ phim tài liệu của cha không? Cha không thể tìm được nhân viên thời vụ gấp gáp thế này.”

“Tuyệt. Con sẽ làm.” Will ngả người về phía sau và quàng tay lên thành sofa. “Cha trông nghiêm túc quá. Cha đổi ý về việc chuyển tới đây à?”

“Hả? Không, không hề” Reid ngẩng lên chiếc ghế sofa thư giãn. “Cha đã liên hệ với đại lý bất động sản để đề nghị mua chỗ này rồi. Bên bán vừa mới đồng ý mấy phút trước, nơi này sẽ sớm là nhà của chúng ta.”

“Tuyệt vời!” Nụ cười của Will vụt tắt khi nhìn thẳng vào cha. “Vậy là chuyện gì thế?”

Có lẽ anh nên đâm lao theo. “Là về mẹ con.”

Will hạ tay khỏi thành ghế, nghiêng người về phía trước. “Cha đã biết mẹ gặp chuyện gì rồi à?”

“Không hẳn. Con có nhớ cuộc gọi mà cha nhận được lúc đi đánh tôm không? Là mẹ con. Mẹ con còn sống.”

Will há hốc miệng. “Còn sống ư? Tức là mẹ đã trốn chúng ta suốt ngần ấy năm? Mẹ đang ở đâu? Tại sao không đến thăm con?”

Dù giọng của Will chỉ cao lên một bậc, khóe miệng nó cũng thẳng băng nhưng Reid thoáng thấy lo lắng. Đứa trẻ tội nghiệp chưa bao giờ hiểu, và Reid chưa bao giờ có thể giải thích cho con. Anh đâu biết làm thế nào, vì chính anh cũng chẳng hiểu nổi?

Reid gơ tay lên. “Từ từ thôi nào, con trai.” Anh thở dài. “Mẹ con gọi điện cho bố để đòi tiền. Bà ấy nghĩ rằng sẽ nhận được số tiền đó bằng cách

đe dọa sẽ tới tìm con và khiến con nghĩ rằng mẹ không quan tâm tới con.”

Đôi mắt đen của Will mở to. “Bất ngờ chỗ nào vậy ạ? Con thừa biết mẹ bỏ đi vì mẹ muốn thế. Hồi bé, con cứ nghĩ là có ai đó đã bắt cóc mẹ đến một nơi nào đó mà mẹ không muốn, nhưng con đã hiểu ra từ lâu rồi. Mẹ chưa từng quan tâm đến con, nếu không ít nhất mẹ đã liên lạc. Rồi bỏ con cái thì thôi cũng đành, nhưng mẹ chưa từng gọi điện, chưa từng gửi thiệp chúc mừng sinh nhật, chưa bao giờ có một cái gì hết.”

Thằng bé sắc sảo quá. “Tuy nhiên, mọi chuyện không phải do con, con trai ạ. Là tại cha. Có lẽ cha đã quá cồng kềnh mẹ. Lúc mới khởi nghiệp, cha luôn về nhà trong tình trạng mệt mỏi, còn mẹ con thì muốn ra ngoài. Cha đã than vãn, và thế là mẹ đi một mình. Đáng lẽ cha nên cố gắng hơn.”

Will thu tay lại. “Không phải lỗi của cha đâu. Lúc nào cha cũng có mặt vì con. Con biết cha cũng đã nỗ lực vì mẹ.” Cậu nhóc nhìn ra tấm kính sát sàn, sông Bon Secour đang lững lờ trôi, lấp lánh dưới ánh mặt trời tàn lụi. “Mẹ có nói là mình đã ở đâu không cha?”

Reid do dự, sau đó nhún vai. “Mẹ con không nói rõ, nhưng theo lời bà ấy thì cha đoán rằng người bạn trai hiện tại không chu cấp nữa. Mẹ con biết cha đã có được chút thành công trong nghề phóng viên nên định tổng tài cha. Mẹ con hứa sẽ tránh xa nếu có được tài.”

“Bằng cách đe dọa sẽ làm tổn thương con thì có. Một bà mẹ ra gì đấy. Ước gì cứ mẹ cứ mất tích như cũ đi.” Cậu bé hùng hổ đứng dậy và đi ra cửa. “Con sẽ đi dạo một lát.”

Reid muốn đi theo con nhưng cố kìm lại và nhìn Will băng qua con đường trải vỏ sò trên sân nhà và ra hướng sông. Will cần học cách tự mình chấp nhận chuyện này. Đây là rào cản đầu tiên đã đổ, nhưng nếu Lauren làm đúng như những gì cô ta đe dọa và xuất hiện trở lại thì sao?

Không chừng cô ta sẽ nói với Will rằng thằng bé là con nuôi. Reid không muốn đối mặt với những câu hỏi không thể tránh khỏi xảy ra sau đó.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Jane đỗ xe bên lề đường và leo lên các bậc thang bằng sắt được sơn đen về căn hộ của mình. Parker cào móng lên bề mặt kim loại khi bước theo cô. Người cô đau nhức vì cả ngày bận tối tăm mặt mũi. Cô phải tìm cách minh oan cho cha, đồng thời phải xử lý những vụ án mạng đang đeo đuổi. Vậy mà cô vẫn chưa biết phải làm thế nào.

Cô cũng không chắc phải làm thế nào để giúp chị Olivia. Căn bệnh của người bạn thân khiến vai cô nặng trĩu.

Chân cô đá phải một thứ gì đó và nghe thấy tiếng *keng* nhỏ. Cô nhìn thấy một đồng xu bạc, liền nhặt nó lên và xem xét. Một đồng nửa đô-la Kennedy. Sao nó lại ở trước cửa nhà cô nhỉ? Cô liếc nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy gì khác lạ. Vật lộn với sức nặng của túi xách và máy tính, cô mở cửa và gần như ngã vào trong. Cô bỏ đồ đạc lên quầy và xem xét đồng xu kỹ hơn.

Nó được đóng dấu năm 1964. Cô mở điện thoại để tra cứu thông tin. Đó là năm đầu tiên đồng xu kiểu này được đúc và trị giá khoảng mười đô-la, giống như đồng xu được tìm thấy trên thi thể Dawson. Cô đã nhặt nó lên nên e rằng không thể lấy vân tay được, nhưng dù sao thì cô cũng sẽ chuyển nó cho bên pháp y.

Cô đặt đồng xu lên điện thoại xuống và đi vào phòng ngủ để thay đồ. Việc cuối cùng cô cảm thấy mình cần làm trong ngày là ra ngoài ăn tối,

nhưng chị Olivia cần cô và Jane muốn xem tình hình chị ấy thế nào rồi. Tối nay họ cũng sẽ nói chuyện với Megan về những việc đang xảy ra.

Cô thấy đầu mình nhói lên vì bản thân khiến mọi người thất vọng.

Thường thì khi về nhà, cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng tối nay sự mệt mỏi lại không đến từ công việc. Theo thời gian, cô đã biến căn hộ một phòng ngủ này thành thiên đường dành riêng cho mình. Cô yêu mọi góc ngách, mọi bóng đèn lắt lắt thiết kế mở thoáng mát của nơi này. Tất cả mọi chi tiết đều hoàn hảo, từ trần nhà mái vòm đến vách tường gỗ lát trong phòng khách và cả mặt bàn đá cẩm thạch lẫn chiếc tủ màu xám trong bếp.

Parker dụi mũi vào tay cô, cô lắc đầu và hít một hơi thật sâu. Có lẽ công việc hằng ngày sẽ kéo cô ra khỏi cảm giác chán nản này. Cô đổ đầy bát nước của Parker và cho chú chó ăn tối, sau đó bước vào phòng tắm. Khi chuông cửa reo, mái tóc màu nâu sáng của cô vẫn chưa khô, nhưng ít nhất đã mặc đồ xong rồi. Cô vuốt gel lên tóc thêm lần cuối rồi chạy tới cửa.

Cô mở cửa và tránh sang một bên để chị Olivia bước vào. “Em đã để cửa mở sẵn cho chị đấy.” Olivia hôm nay mặc quần Jane, đi xăng đan cùng với một chiếc áo màu đỏ. “Biết trước nên chị cũng mặc đồ đỏ luôn à?”

Olivia đóng cánh cửa lại. “Em là cảnh sát trưởng, em phải hiểu rõ hơn ai hết rằng không nên để cửa mở.” Chị ấy mỉm cười và trao cho cô túi quà. “Chúc mừng sinh nhật sớm nhé!”

“Chỉ còn một tuần thôi mà.” Jane thích quà. “Em mở ra được không?”

Chị Olivia dừng lại để nựng Parker. “Được chứ.”

Hôm nay Olivia có vẻ khỏe hơn. Jane không thấy chị đi khắp khiêng nữa. Cô vẫn hy vọng chẩn đoán ban đầu bị sai.

Jane mang theo món quà và đi đến sofa, ngồi xuống trước khi mở nó ra. Bên trong có một quyển sách lớn, cô reo lên khi lấy nó ra ngoài. “Tập đầu tiên của bộ *Những Chủ Nhân Thành Rome*.

Em đã muốn đọc bộ này lâu rồi.” Sau khi học tiếng Latin ở trường đại học, cô bắt đầu yêu thích những cuốn sách liên quan tới La Mã cổ đại và chị Olivia là một trong số ít người biết được điều đó. Colleen McCullough là một trong những tác giả yêu thích của cô.

“Có cả mã sách điện tử trong túi nữa đấy.”

Jane lục túi quà và lấy ra một mảnh giấy in bìa sách và mã. “*Những lá thư của Screwtape*, hình như em không biết cuốn này.” Bìa sách trông không giống thể loại cô thường đọc. “Chị đã đọc chưa? Em chưa thấy tên tác giả C. S. Lewis bao giờ.”

“Em chưa từng nghe tới tên C. S. Lewis sao? Ông ấy đã viết *Sư tử, Phù thủy và Tủ áo* đấy.”

“Em có xem phim rồi.” Sao chị Olivia lại tặng cô một cuốn sách dành cho thiếu nhi nhỉ? Mặc dù bìa sách trông không được “thiếu nhi” cho lắm. Cô đặt tờ giấy in bìa sách và mã sang một bên. “Cảm ơn chị. Chắc chúng ta nên đi thôi. Nhưng Megan đâu? Em nghĩ tối nay chúng ta sẽ nói cho cô bé nghe về căn bệnh của chị chứ? Chị đổi ý rồi à? Có định tìm bác sĩ khác chẩn đoán lại không?”

“Con bé có một buổi luyện tập, nên sẽ đợi chị em mình ở nhà hàng. Chị đã lên lịch khám với một bác sĩ thần kinh học khác vào tuần tới.”

Điện thoại của Jane đổ chuông, cô nhấn nút trả lời. “Cảnh sát trưởng Hardy nghe.”

Brian thông báo cho cô rằng Reid đã được loại khỏi danh sách tình nghi nhờ các video an ninh. Anh ta có chứng cứ ngoại phạm vào Chủ nhật. Cô đã hy vọng có thể tránh được anh ta lâu hơn cơ.

Sau khi ngắt máy, Olivia cần ví của mình lên. “Em không định bỏ rơi chị đó chứ?”

“Em sẽ không bỏ rơi chị đâu. Nhất là tối nay.”

Sẽ rất khó để nói rõ mọi chuyện cho Megan, và Jane không định để Olivia làm đi đâu đó một mình.

Olivia đặt một tay lên cánh tay cô. “Đừng cố giữ mặt bình thản với chị. Cả sở đang xôn xao vì tin cha em bị bắt.”

“Chị có nghe được tin gì về cuộc đi đâu tra không?”

Olivia lắc đầu. “FBI chắc chắn đã giữ kín chuyện đó. Những người chị nói chuyện chẳng biết gì hết.” Chị ấy nhăn mặt. “Chị tình cờ chạm mặt Paul ở quán Petit Charms. Anh ta hớn hờ với tin đó lắm.”

“Đương nhiên rồi. Anh ta ghét cha và em. Em cũng không hiểu nổi nữa. Em phải tìm cho ra kẻ đứng đằng sau vụ này. Cha muốn em đứng ngoài cuộc và để ông ấy tự mình đi đâu tra, nhưng em phải giúp cha.” Jane nhìn ra ban công, nơi cô đã đứng sau cơn ác mộng đêm hôm trước. “Tối qua em lại gặp ác mộng. Dường như chúng không tha cho em. Có lẽ em sẽ đến đi tham vấn tâm lý như chị nói.”

Những ngón tay của chị Olivia siết chặt cổ tay Jane. “Chị mong em sẽ đi.” Nói đoạn chị ấy bỏ tay ra và đi tới cửa. “Sẽ có ngày em thoát khỏi bóng của cha mẹ và quá khứ của mình. Em là một người phụ nữ mạnh mẽ và xinh đẹp. Chị cầu nguyện mỗi ngày để em có thể nhìn thấy chính mình như những gì Chúa nhìn thấy ở em.”

Olivia là người duy nhất trong thị trấn biết về quá khứ của Jane và cô mong rằng chuyện này sẽ không thay đổi. Nhưng cô cũng chẳng hề muốn nghe những lời mà chị ấy vừa tâm sự. Chúa chưa bao giờ ngăn cản bất kỳ hành vi nào của những trưởng nhóm trên Núi Sinai, nên cô không tin tưởng Ngài. Không một chút nào.

Cầu thang bằng kim loại vang lên kèn kẹt khi họ đi xuống. Họ đặt chỗ ở tiệm Hải Sản Của Billy ngay dưới đường. Anh này có món hào ngon nhất thị trấn.

Vài phút sau, họ ngã xuống một chiếc bàn trông ra mặt trời lặn trên vịnh. Mùi thơm của các loại hải sản khác nhau tỏa ra từ nhà bếp khiến Jane ứa nước miếng.

Olivia nở nụ cười thăm dò. “Em nghĩ thế nào về Reid Dixon?”

“Anh ta làm sao cơ?”

“Cưng à, chị biết anh ta đã thực hiện bộ phim tài liệu về các hội cuồng giáo và trở nên nổi tiếng. Chị và em đã cùng xem nó, nhớ chứ? Có phải gặp anh ta khiến em nhớ lại những chuyện buồn không? Em đã có quá đủ những cơn ác mộng rồi.”

Jane cau mày. “Em gặp ác mộng hằng đêm kể từ khi anh ta đến thị trấn này.” Cô loay hoay nghịch chiếc khăn ăn. “Em biết nói ra sẽ thoải mái hơn, nhưng em cảm thấy xấu hổ lắm. Em sợ rằng vẫn còn những người mắc kẹt ở đó, những người mà em đã chiêu mộ ấy. Có lẽ em đã hủy hoại đời họ.”

Olivia vươn tay qua bàn để nắm lấy tay cô. “Jane, cha mẹ em đã đưa em tới đó khi em mới lên năm. Em chỉ là một đứa trẻ. Em đâu chọn nơi đó. Chị biết em luôn sợ khi bị cho là cả tin, nhưng em hoàn toàn không có lỗi gì cả.”

“Nhưng em không muốn bỏ đi khi cha bắt em theo. Em đã tin tất cả những lời dối trá ấy, từng từ một. Thế nên em cũng ngu độn và cả tin như cha mẹ em thôi.”

Megan bước qua ngưỡng cửa với mái tóc đuôi ngựa lắc lư. Sự xuất hiện của cô bé khiến cuộc trò chuyện chấm dứt, may mắn làm sao. Jane không muốn nhớ lại đêm kinh hoàng khi cô chạy trốn khỏi Núi Sinai.

Dù mới mười bốn tuổi, nhưng Megan trưởng thành hơn các bạn đồng trang lứa. Chị Olivia đã nuôi dạy rất cẩn thận, nên chuyện cô bé trở nên tuyệt vời như thế này là lẽ đương nhiên. Jane chờ chị Olivia gọi chuyện trước. Đây không phải là chuyện cô nên kể, cô chỉ ở đây để hỗ trợ thôi.

Chị Olivia đợi cho đến khi họ ăn xong món hào nướng, khoai tây nghiền tỏi và măng tây. Khi cả ba đang chia nhau món kem cháy* thì chị ấy đằng hắng. “Megan, mẹ có chuyện này cần nói với con.”

Megan đặt thìa ăn đồ tráng miệng xuống và nhìn thẳng vào mắt mẹ. “Mẹ bị đa xơ cứng, phải không? Mẹ à, con có gốc đâu chứ. Con đã tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của mẹ với bác sĩ. Mẹ nghĩ con không để ý chuyện mẹ hay vấp ngã à? Thi thoảng mẹ còn bị cứng lưỡi nữa. Không sao đâu. Con sẽ chăm sóc cho mẹ.”

Mắt Jane cay xè và ngấn nước trước tình yêu vang vọng trong giọng nói của Megan. Tin này sẽ khiến cô bé sụp đổ, chẳng khác nào từng mắt nhìn đoàn tàu đang lao đến mà không có cách nào ngăn chặn được. Cô siết chặt hai tay bàn tay đang đặt trên đùi vào nhau.

Olivia vươn tới để nắm tay con gái mình. “Con là một đứa trẻ tuyệt vời, con yêu của mẹ. Không biết mẹ đã làm gì để xứng đáng có được một cô con gái như con? Mẹ ước đó là căn bệnh đa xơ cứng. Chuyện còn tệ hơn thế, con gái à. Tệ hơn nhiều.”

Đôi mắt xanh lam của Megan mở to. “Ung thư ư?” Cô bé thì thào. “Ung thư não?”

Olivia lắc đầu. “Mẹ bị xơ cứng teo cơ một bên.”

Megan liếc nhìn Jane, rồi quay sang mẹ mình. “Đó là bệnh gì vậy ạ?”

“Một loại bệnh về thần kinh vận động. Còn gọi là bệnh Lou Gehrig. Nó ảnh hưởng tới các tế bào thần kinh trong não và tủy sống. Nói đơn giản là thoái hóa, nên việc đi đứng của mẹ mới khó khăn, đôi lúc thì bị cứng lưỡi.”

“Sẽ chữa được mà, phải không?”

Olivia cắn môi, rồi lắc đầu. “Căn bệnh này có tỷ lệ tử vong rất cao, Megan ạ. Nhưng mẹ sẽ cố gắng chiến đấu với nó, đương nhiên rồi, mẹ sẽ làm tất cả những gì có thể. Mẹ không muốn nói ngọt với con. Những gì chúng ta đang đối mặt không hề đơn giản.”

“Tử... tử vong ư?” Nước mắt Megan giàn giụa, cô bé lắc đầu nguầy nguậy. “Chắc chắn họ nhầm rồi, mẹ ơi. Mẹ vẫn còn trẻ mà! Phải tìm bác sĩ khác thôi.”

“Tuần tới mẹ sẽ đi khám lại, nhưng không có nhiều hy vọng đây là một căn bệnh khác đâu. Bác sĩ đã kiểm tra kỹ rồi.”

Megan quay nhìn sang Jane. “Cô sẽ giúp mẹ con cháu chứ? Chúng ta phải tìm cách chữa cho mẹ.”

Jane không thể ngăn nước mắt mình trào ra, cô gật đầu. “Cô sẽ làm mọi điều có thể, Meg ạ. Cô sẽ luôn có mặt khi cháu và mẹ cháu cần, dù có chuyện gì đi chăng nữa.”

“Chúng ta phải tìm cách chữa! Phải có cách chữa!”

Jane hiểu nỗi lòng cô bé. Cô cũng đã xới tung Internet để tìm kiếm một câu trả lời đỡ đau đớn hơn, nhưng đôi lúc sự thật là thứ mà họ phải nỗ lực chấp nhận.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Fanny chớp đôi mắt cay xè và tấp xe vào công viên công cộng yêu thích của Harry. Nơi này nằm sát bên dòng nước gần Cảng Pelican, giữa những cây cọ đứng thẳng hàng và những chú diệc xanh liệng trên cao cạnh tranh với bầy nông để kiếm cá dưới làn nước xanh. Cậu con trai đáng thương của cô không hiểu cha mình đã gặp phải chuyện gì, dù cô đã cố gắng giải thích cha đã đi xa và không thể gặp lại con nữa rồi.

Cô muốn nói với con rằng Gary, cha của con, đã lên thiên đàng, nhưng chính bản thân cô cũng cảm thấy khó mà nói ra đi đâu mình không tin. Anh ta thường chế nhạo đức tin của cô, trừ khi vào phút cuối cùng của cuộc đời, đột nhiên anh ta tin vào Chúa, còn không thì hẳn cô sẽ không thể gặp lại anh ta khi đi qua cánh cổng ngọc trai.

Cô nhắc Harry ra khỏi ghế ngỗ dành cho trẻ em và đặt con xuống. “Mẹ sẽ trải khăn để hai mẹ con mình cùng nhau dã ngoại nhé. Sau đó con có thể đi nhặt vỏ sò. Có được không?”

“Hôm nay chúng ta sẽ gặp bà chứ ạ?”

Cô đã cố trì hoãn việc gặp mặt càng lâu càng tốt, nhưng mẹ cô hào phóng tới mức thuê một chiếc xe hơi cho hai mẹ con. “Lát nữa chúng ta sẽ tới nhà bà.”

Mẹ của cô đã về nhà vào tối qua, họ vẫn thường liên lạc với nhau kể từ khi có tin về cái chết của Gary. Mẹ cô chưa từng thích anh ta, dù Fanny

không bao giờ hé răng nửa lời về thói vũ phu của chồng mình trong năm qua. Fanny ước mình có thể nói thật. Cô ước mình đã sớm bỏ anh ta để Harry không phải chứng kiến cơn thịnh nộ của cha mình. Cô không muốn phải thừa nhận rằng mẹ đã đúng, thật là một lý do ngu ngốc để tiếp tục trở thành bao cát cho kẻ khác.

Cô trải khăn ra, sau đó vào xe lấy bữa sáng mới được mua ở McDonald's. Harry cần lấy bánh mì kẹp và bắt đầu ăn, nhưng ánh mắt thì lướt nhìn về phía bờ cát một cách khao khát. Khoảng đất trống nhỏ giữa những hàng cây dọc theo vịnh Mobile là một chốn rất đẹp để nhặt sò. Harry đã sưu tập được vô số vỏ sò ở đây. Nơi này gọi cho người ta cảm giác an toàn và cô tịch nhờ rừng cây chắn gió từ cả hai hướng bắc lẫn nam.

Một chiếc xe hơi tấp vào lề đường sau xe cô, người đàn ông bước ra. Cô mỉm cười, vẫy tay chào rồi lại quay sang nhìn Harry.

“Không biết cô có thấy phiền nếu tôi mượn điện thoại một lát không?” Người đàn ông hỏi cô. “Xe của tôi vừa kịp đến đây và sắp hết xăng. Tôi bỏ quên điện thoại ở nhà, và cần gọi điện để tìm người giúp.”

Fanny đứng dậy. “Được thôi. Anh đợi chút, tôi để điện thoại trên xe.”

Người đàn ông này trông có vẻ trẻ và tử tế, chắc chỉ khoảng hơn hai mươi hoặc đầu ba mươi. Thời buổi này khó mà đoán đúng tuổi người khác được. Cô mở cửa xe, vươn người tới để lấy điện thoại ra khỏi hộc. Khi cô đứng thẳng dậy và quay người lại, người đàn ông kia bất ngờ quàng một tay quanh eo cô, một tay kẹp chặt lấy cổ cô. Gã lôi cô xềnh xệch về phía xe của mình, bất chấp sự chống trả quyết liệt.

Harry tròn mắt sợ hãi nhìn mẹ. “Chạy đi, Harry!” Cô cố giãy dụa mạnh hơn khi gã mở cốp xe và đẩy cô vào trong.

Liệu Harry có chạy được không? Gã ta muốn gì ở cô? Ôi, Gary, anh đã kéo *mẹ con chúng tôi* vào chuyện gì thế này?

Gã đàn ông trói cô bằng băng dính, sau đó dán một đoạn lên miệng cô trước khi sập cốp lại, giam cô trong bóng tối. Mùi xăng và dầu khiến cô nghẹt thở, cô cố gắng hết sức thoát khỏi sự trói buộc.

Cô phải ra ngoài để bảo vệ con trai.

“Harry,” gã đàn ông gọi. “Lại đây, đi với mẹ cháu nào.”

Đừng nghe hắn, Harry!

Cô đã dạy con rằng nếu cô bảo con chạy thì con không bao giờ được quay lại trừ khi có ai đó trong gia đình gọi. Nhưng trẻ con mà, bạn không bao giờ có thể đảm chắc nó có đủ hiểu biết để phân biệt tình huống nguy hiểm hay không. Cô nín thở, lắng nghe gã đàn ông gọi con trai mình. Sau vài phút dài như vô tận, cô nghe thấy tiếng bước chân gã ta lao xạo trên lớp vỏ hầu trái trên mặt đất. Cửa xe đóng sập lại, gã ta nổ máy khiến xe rung lên rồi nhanh chóng phóng đi.

Con trai cô hẳn đang ở đâu đó trong khu rừng rậm. Liệu thằng bé có tìm được người giúp không? Nước mắt cô chảy dài trên gò má, cô thầm cầu xin Chúa dẫn đường và dõi theo con.

Harry mới bốn tuổi. Con trai cô có thể gặp bất cứ chuyện gì. Nó có thể bị lạc hoặc rơi xuống nước. Có thể bị rắn độc cắn hay bị cá sấu tấn công. Cô bắt đầu run rẩy với những tưởng tượng về những gì có thể xảy ra với con trai mình khi chỉ có một mình ở ngoài kia.

Cô cố gắng giãy giụa hòng nới lỏng băng dính đang siết chặt cổ tay mình. Người cô ướt đầm mồ hôi và xây xẩm vì thiếu không khí nhưng

chẳng có ích gì. Hơi thở cô dồn dập, cô đã nằm đây đủ lâu để bắt đầu quan sát mọi thứ. Cô cố gắng tìm kiếm gì đó trong cốp để có thể cắt băng keo.

Bảy giờ năm phút tối, Jane ngồi xuống một chiếc ghế gần cửa nhất. Nếu cảm thấy không thoải mái, cô có thể rời đi dễ dàng như lúc đến. Cô đã cho Parker ngủ trên ổ của nó trong phòng khách để có thể đến đây mà không thu hút quá nhiều sự chú ý. Hơi khó khăn một chút, nhưng cô cuối cùng cũng đã tìm được tòa nhà ở phía đông Mobile này. Đi trễ cũng có cái lợi, cô không cần phải tâm sự với những người này trước khi buổi họp mặt bắt đầu.

Cô nhìn lướt qua nhóm tám người đang ngồi rải rác giữa vòng tròn hai mươi chiếc ghế gấp. Cô đã tự tranh luận với bản thân trên suốt quãng đường đến đây. Nếu không lỡ hứa với chị Olivia rằng tối nay cô nhất định đến, chắc Jane sẽ cúp đuôi trở về căn hộ nhỏ bé và an toàn bên trên tiệm bánh beignet của mình. Nhưng nếu chị Olivia có thể đối mặt với nỗi kinh hoàng trong tương lai, thì chắc chắn Jane cũng có thể đối mặt với quá khứ đã không còn có thể đeo bám và tổn thương cô được nữa.

Người phụ nữ ngồi đối diện Jane đã giới thiệu tên, nhưng Jane chẳng thể nào nhớ nổi. Cô ấy khoảng bốn mươi tuổi với những nếp nhăn hằn giữa đôi mắt nâu, mặc quần Jane cùng với áo phông màu xanh lá. Mái tóc nâu được cô ấy túm lại một cách cầu thả và dùng một chiếc băng đô co giãn màu xanh giữ cho không lòa xòa xuống mặt. Thần thái của một người mẹ tỏa ra từ người cô ấy mang đến cảm giác dễ chịu cho những người

xung quanh. Chắc vì lý do đó nên cô ấy là người chủ trì cuộc buổi nói chuyện này.

Người phụ nữ nhìn xuống những tờ ghi chú đặt trong lòng mình. “Có ai muốn chia sẻ về những trải nghiệm của mình trong các hội cộng đồng giáo không? Tôi biết mọi người sẽ cảm thấy đây là một chuyện khó nói, nhưng việc nói ra sẽ giúp chữa lành. Các bạn không cần phải nói ra tên của hội cộng đồng giáo đó. Chúng ta giấu tên, phòng trường hợp mọi người sợ bị báo thù.”

Chỉ cần nghe đến ba từ *hội cộng đồng giáo* thôi là Jane đã muốn trèo lên đầu để trốn cho rồi. Trước khi những cơn ác mộng bắt đầu vào ba tháng trước, cô tin chắc rằng mình đã hoàn toàn phục hồi khỏi quá khứ và không còn chịu bất kỳ hậu quả nào nữa. Suốt nhiều tuần, cô đã hy vọng những cơn ác mộng chỉ chợt đến rồi chợt đi hoặc do công việc quá căng thẳng, nhưng chúng vẫn không chịu buông tha cô. Olivia đã để ý thấy quầng thâm nơi mắt Jane và bắt cô phải làm gì đó.

Jane không nghĩ mấy thứ khái niệm triết lý và tâm lý sẽ giúp được mình, nhưng cô tới đây vì tình bạn. Hoặc có lẽ, tàn dư từ hội cộng đồng giáo đó đã ảnh hưởng đến hành vi của cô. Cô thường quá quan tâm đến suy nghĩ của người khác về mình. Đây là một điểm yếu mà cô vẫn luôn cố gắng vượt qua.

Một người phụ nữ gầy yếu, xanh xao, trông chưa tới ba mươi tuổi, giơ tay lên. “Ừm, tôi sẽ chia sẻ. Tôi đã rời khỏi hội... hội cộng đồng giáo khoảng sáu tháng trước, nhưng dường như vẫn cứ cảm thấy có gì đó bám theo. Tôi gặp khó khăn khi đưa ra quyết định, thậm chí còn bật khóc chẳng vì lý do gì cả. Tôi... tôi nhớ bạn bè của mình ở đó, sự tri kỷ, tình yêu mà họ dành cho tôi. Tôi nghĩ mình muốn quay lại.”

Về mặt của người phụ nữ lớn tuổi không thay đổi. “Tại sao trước đây bạn lại ra đi?”

“Họ xa lánh tôi vì tôi không tự nguyện kết hôn với người mà trưởng nhóm chỉ định.” Cô gái cắn móng tay, không nhìn ai cả. “Tôi muốn sống một cuộc sống cho riêng mình.”

“Vậy hiện tại bạn vẫn muốn sống cho riêng mình chứ? Hẹn hò với bất kỳ ai bạn muốn, tự chọn bạn bè cho riêng mình?”

“Tôi... tôi không biết nữa. Tôi thật sự không có bất kỳ người bạn nào. Thật khó mở lòng với những người lạ. Họ chỉ cần biết tôi từng tham gia hội cu ồng giáo là sẽ chỉ trích, nhắ n mặt. Vậy nên tôi thường chẳng nói gì cả, và làm sao có thể kết bạn khi không thành thật chứ?”

Chính bản thân Jane cũng có thể nói ra những đi ều tương tự. Olivia là người bạn thân duy nhất của cô, nhưng hơn cả thế, chị ấy còn đóng vai trò như một người mẹ. Làm sao mà người ta vượt qua được tất cả những chuyện này nhỉ? Cô cố gắng bằng cách tránh né mọi tôn giáo, mọi cuộc đối thoại hay suy nghĩ về Chúa, nhưng ảnh hưởng của chị Olivia đã dần dần bắt đầu khiến cô nghi ngờ phương pháp của mình. Những cơn ác mộng cũng khiến cô hoảng sợ. Với huy hiệu gắn trên áo và khẩu súng bên hông, cô cảm thấy mình mạnh mẽ và bất khả chiến bại. Nhưng trong màn đêm tĩnh lặng, cô phải đối mặt với những con quỷ không buồn chạy trốn nếu bị bắt. Chúng sẽ không bỏ chạy, dù cô lên tiếng đọc những đi ều luật. Chúng giấu mình bên l ề của giấc mơ và lý trí, khiến cô không còn biết bản thân là ai và có thể làm gì trong cuộc đời này.

Nếu có thể trở lại Núi Sinai, cô có về không?

Cô muốn trả lời là không, nhưng nếu nghe ngóng được bất cứ tin gì về địa điểm mới của hội cu ồng giáo, cô sợ mình sẽ lao tới đó ngay mất. Cô khao khát được gặp mẹ. Đi ều tệ hại nhất mà cô từng đối mặt là chuyện đã khiến mẹ và con trai thất vọng.

Cả những người cô chiêu mộ nữa, cô cũng khiến họ thất vọng. Cô kéo họ đến đó rồi bỏ đi khi khó khăn xảy ra, khi súng nổ và mọi người thì đang chết. Những chuyện đó đã khiến cô trở thành người như thế nào chứ? Có lẽ, cô làm việc trong lực lượng hành pháp là để chứng tỏ đi ều gì đó với bản thân mình. Nếu đúng là vậy, thì cô chẳng chứng tỏ được gì ngoài khả năng khoác lên mình một bộ mặt tử tế.

Nơi này nóng bức không chịu nổi, mồ hôi túa ra trên trán và dưới cánh tay cô. Cô lẩm bẩm một lời xin lỗi, rồi nhanh chóng đứng dậy lên đi. Đây không phải nơi dành cho cô. Có lẽ, cô chẳng thuộc về đâu cả.

Cô lái xe về nhà, dành ba tiếng đồng hồ để tìm kiếm thông tin về bệnh xơ cứng teo cơ một bên bằng máy tính. Những gì cô tìm được không mang lại nhiều hy vọng.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Reid đã rất kinh ngạc khi sáng nay Jane gọi đến và thông báo với anh rằng chứng cứ ngoại phạm của anh đã được xác nhận, nhưng anh vẫn kéo Will theo tới tòa thị chính. Anh được dẫn đến hành lang mà người ta gọi là “chiến đài”, hóa ra đó là một phòng họp. Tấm bảng trắng khổng lồ che kín một mặt tường, có bốn người đang ngồi trên ghế. Anh chỉ nhận ra thanh tra Boulter và hai người còn lại là sĩ quan của bang, nhưng không hề biết người phụ nữ ngồi ở hàng ghế đầu là ai. Chắc Jane đã nhờ đến sự trợ giúp của bang.

Jane đang đứng trước bảng với một cây bút dạ trong tay. Cái liếc mắt thoáng qua của cô khiến Reid nhận ra cô đã thấy anh và Will tới. Họ ngồi ở ghế phía sau, sau đó Reid gật đầu ra hiệu cho Will bắt đầu quay phim.

Cô quay lên bảng và viết xuống tên *Gary Dawson*. “Hãy xem lại những gì chúng ta có về vụ án này. Mọi người đã xem lời nhắn được giấu dưới đồng nửa đô-la Kennedy.” Cô vẽ một vòng tròn xung quanh và viết số 50 lên trên. “Nhưng hẳn mọi người chưa biết tôi đã tìm được một đồng trông y như thế trước cửa nhà mình vào đêm hôm kia. Cũng là một đồng xu được sản xuất vào năm 1964, giống hệt với đồng xu được tìm thấy trên thi thể Dawson.” Cô vẽ thêm một vòng tròn khác quanh số năm mươi trong khi những người đàn ông trong phòng đồng thời ồ lên kinh ngạc.

Reid nghiêng người về phía trước và nhúu mày. Anh không thích âm thanh đó.

“Tôi nghĩ kẻ giết người đang chế nhạo tôi vì chúng ta chưa thể tìm được hân. Tôi đã đưa đờng xu đó cho bên pháp y, nhưng tôi đã chạm vào nó nên chắc không thể tìm được dấu vân tay.” Jane lại quay lên bảng. “Hiện phần đầu và tay chân của Dawson vẫn chưa được tìm thấy. Tôi đoán kẻ giết người đã ném những phần đó xuống vịnh và chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy được, trừ khi may mắn. Hiện nay, cánh truy ền thông vẫn chưa biết được gì về những phần thi thể còn thiếu, và tôi hy vọng mọi chuyện không thay đổi. Giật tít về một thi thể xấu số chỉ tổ làm công chúng thêm sợ hãi, vậy nên tốt nhất hãy giữ kín chuyện đó.”

Người phụ nữ ngồi ở hàng ghế đầu giờ tay, Jane đưa tay về phía cô ấy. “Tôi đã cho kiểm tra đoạn video ở cửa tiệm áo cưới mà cô cung cấp, nhưng không tìm được bất kỳ chi tiết nào đáng giá cả. Tuy nhiên, chúng ta có thể công bố nó cho báo giới. Có lẽ cách đi đứng hay chuyển động của kẻ đó sẽ khiến ai đó chú ý.”

“Một ý tưởng hay. Cứ làm thế đi,” Jane nói. “Thế còn việc thẩm vấn bạn bè và người quen của Dawson tới đâu rồi? Có tìm được chủ sòng nơi anh ta chơi không?”

Boulter vẫy tay. “Tôi đã nhận được một manh mối về chủ sòng. Sẽ có thêm thông tin trong vòng một hai ngày tới.”

“Tốt lắm.” Cô nhanh chóng ghi từ chủ sòng lên bảng. “Còn gì nữa không?”

Người phụ nữ ở hàng ghế đầu lại lên tiếng. “Tôi đã kiểm tra máy tính của nạn nhân, nhưng vẫn chưa tìm thấy điện thoại đâu. Tôi đã thử định vị

nó nhưng vẫn không được. Có lẽ đã bị hung thủ phá hủy rồi.”

“Có gì trên máy tính anh ta không?”

“Rất nhiều trang web cò bạc, nhưng không có đường dẫn nào dẫn đến chủ sòng mà tôi tìm kiếm cả. Hy vọng Brian sẽ may mắn hơn.”

Chuyện này họ đều biết. “Còn gì nữa không?”

“VẬY còn lời nhắn *Phá vỡ lời thề* thì sao?” Boulter hỏi. “Tôi nghĩ thứ đó có liên quan tới gã 'anh hùng'. Tôi cũng đoán Nicole vô tình bị gã đó hại chết. Nhân viên giám định y khoa đã kết luận rằng cô ấy dị ứng với lông vũ. Có lẽ kẻ đó chỉ định trừng phạt cô ấy vì ngoại tình nhưng lại không biết cô ấy bị dị ứng với lông vũ. Nghe như vậy có lý hơn giết người nhiều.”

Jane gật đầu và viết *Nicole* lên bảng. “Chúng ta không thể biết chắc nguyên do của cái chết cho tới khi có báo cáo từ pháp y. Nicole làm việc ở thư viện. Chúng ta cần nói chuyện với đồng nghiệp và bạn bè của cô ấy, sau đó so sánh những gì chúng ta đã tìm được với các nạn nhân khác của gã 'anh hùng'. Gã này có vẻ toàn trừng phạt người ta về những vi phạm đạo đức chứ không phải vi phạm pháp luật. Hãy tới nói chuyện với các nhà thờ xung quanh để xem họ có giáo dân nào khiến người khác thấy khả nghi không.”

Giọng cô thay đổi khi nhắc tới nhà thờ, Reid chăm chú quan sát khuôn mặt cô. Có chút gì đó như thù hận len lỏi trong đôi mắt ấy. Hẳn cô sẽ không kể cho anh đâu, nhưng anh khao khát muốn biết cảm xúc của cô.

“Tôi sẽ đảm nhận việc này,” một sĩ quan lên tiếng. “Nhà thờ của tôi thuộc loại lớn nhất vùng đấy.”

Jane lại nhìn sang người phụ nữ kia. “Việc theo dõi bình luận trên Facebook sao rồi? Có gì trên Facebook của Nicole không?”

“Chỉ có một bình luận hơi lạ vào tối qua giữa những lời chia buồn. Nó nói rằng tội lỗi sẽ bám theo. Tôi đã theo dõi người để lại bình luận nó và đưa cho Brian kiểm tra.”

Jane liếc nhìn Brian, cậu ta gật đầu. “Tôi sẽ nói chuyện với người đó. Đó là Carmencita Cook, sếp của nạn nhân. Có lẽ cô ấy biết gì đó.”

“Hôm qua cô ấy cũng nhắn tin cho tôi,” Jane nói. “Tôi nghĩ tôi sẽ đi thăm vấn với cậu. Còn gì nữa không?”

Boulter nhìn cuốn sổ của mình. “Quay trở lại với Dawson đã. Tôi vừa nhớ ra tôi đã tìm thấy thùng đá chứa thi thể. Cái thùng đó là của nạn nhân, nó biến mất khỏi kho chứa đồ của anh ta.”

“Làm sao cậu biết đó là của nạn nhân?”

“Có một chữ *D* khắc dưới đáy thùng. Tôi đã cho vợ của nạn nhân xem. Và cô ấy đã xác nhận đi đầu đó.”

“Lại là một ngõ cụt.” Jane nhăn mặt. “Thế có tìm được gì trong các thiết bị điện tử và nhà của Nicole không?”

“Những tin nhắn với tình nhân,” người phụ nữ nói. “Paul Baker.”

Jane không phản ứng gì cả. “Có tin nhắn đe dọa nào không?”

“Không.”

Jane đặt bút xuống. “Được rồi, cứ thế đã. Hãy cho tôi biết nếu các bạn tìm được thêm bất cứ điều gì.”

Reid chờ cả nhóm ra ngoài rồi mới bảo Will dừng quay. Jane đi về phía họ, nhưng không có vẻ gì là chào đón.

Cô dừng lại trước mặt hai cha con. “Cháu đang được nghỉ xuân à, Will?” Giọng cô ấm áp, khóe môi thì cong lên nụ cười.

“Vâng. Cháu hy vọng cô không thấy ngại khi cháu đi theo để giúp cha.”

Đôi mắt hạt dẻ của cô quay về phía Reid. “Cô thích cháu hơn là cha cháu đấy.”

Cô rõ ràng không gọi cho anh vì muốn anh có mặt đây, nhưng chẳng sao cả. Anh sẽ sớm lấy được thứ mình muốn và cuốn xéo khỏi cuộc đời cô thôi.

Một buổi chiều thứ Sáu, người thì lang thang trên vỉa hè, người thì thư giãn ngoài ban công các nhà hàng với cuốn sách trên tay, lặng lẽ chìm trong tiếng nhạc jazz từ phía xa vắng lại theo làn gió oi bức. Jane xếp hàng ở Pelican Brews, hít hà hương cà phê nồng đậm và nhìn ra ngoài cửa sổ. Kỳ nghỉ xuân đã bắt đầu, nên cô không cần chen chúc với đám học sinh trung học để xếp hàng chờ mua latte nữa. Cô cũng không ngại đi đâu đó, vì cô thích trẻ con. Cô thường nhìn những đứa trẻ đang ở độ tuổi thanh thiếu niên và tự hỏi ở tuổi đó cô sẽ như thế nào, nếu không có quá khứ ối tệ đó.

Điện thoại đổ chuông ngay khi người pha chế đưa cho cô cốc cà phê đen như thường lệ. Cô mấp máy một câu *cảm ơn* rồi nhấn nút trả lời. “Cảnh sát trưởng Hardy nghe.”

“Chúng ta có việc rồi, thưa cảnh sát trưởng. Chỉ có đi đâu hơi... lạ,” Olivia nói.

“Lạ như thế nào?”

“Một người chạy bộ đã tìm thấy một chiếc xe bị bỏ lại ở Gulf.”

Đâu phải chuyện gì lạ lắm. “Thì?”

“Dấu hiệu cho thấy có người đang ăn sáng khi đi dã ngoại và bỏ lại mọi thứ. Có cả vết máu ở hiện trường nữa. Hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó. Chị đã dặn Brian giữ người chạy bộ đó lại và đợi em đến.”

“Gửi em địa chỉ nhé. Em đến ngay đây.” Cô cúp máy và nghe thấy âm thanh tin nhắn địa chỉ đã được gửi đến. Cô gọi Parker rồi phóng chiếc SUV của mình lao đi suốt hai dặm ra khỏi thị trấn tới một công viên nhỏ bên lề đường.

Cô để cốc cà phê của mình lại trong ngăn đựng cốc và cùng Parker đi ra gặp Brian ở hiện trường. “Chúng ta có gì rồi?”

Brian quơ tay về phía mặt nước. “Nhìn mà xem.”

Cô quan sát công viên đầy cỏ và hàng cọ rợp bóng thẳng hàng đón gió trước mặt. Sóng vỗ bờ, một chú bồng nông cắp cá lên từ dưới mặt nước. Mùi mặn nồng của muối và rong biển tan vào không khí gần mặt nước này. Đây sẽ là một khung cảnh bình dị vào sáng thứ Sáu hoàn hảo, trừ dấu vết của những thứ bị bỏ lại.

Đó là một chiếc Ford Taurus còn mới, màu xanh dương nhạt, trông không với cánh cửa tài xế đang mở. Túi McDonald's nằm ở góc tấm khăn trải trên nền cát đang bị lũ diệc bạch hau háu nhìn. Cô nhòm vào túi, tránh không động chạm vào bất cứ thứ gì. Trong đó có một bánh mì kẹp trứng đã bị ăn dở, một túi táo đã cắt sẵn các miếng và hai hộp nước trái cây.

Một tia bạc ánh lên trên ghế tài xế thu hút ánh mắt cô, cô phải khom người xuống để nhìn cho rõ. Một đồng xu nửa đô-la Kennedy. Ngay lập tức, cô đưa tay tới, rồi vội vã rút lại. Không thể để bằng chứng bị hỏng chỉ vì cảm xúc của cô được. Có chuyện gì đó đang xảy ra trong thị trấn này, mà cô thì vẫn chưa biết làm thế nào để giải câu đố đó.

“Người này đã ăn một chút đồ ăn rồi,” cô nói. “Bạn có nhìn thấy đồng nửa đô-la đó không?” Cô hắng giọng. “Tôi không nhìn được năm sản xuất, cũng không muốn chạm vào nó, nhưng hãy xem xem có phải là đồng xu được đúc vào năm 1964, giống với đồng xu được tìm thấy trên thi thể Dawson không.”

“Và đồng xu ở trước cửa nhà chị nữa.” Brian liếc mắt nhìn cô. “Khóa nhà chị tốt đấy, sắp.”

“Chuẩn rồi đó.” Cô mỉm cười, đặt tay lên súng. “Và có cả biện pháp an ninh tối ưu nhất này nữa.” Cô nhòm vào trong xe. Một loạt những chiếc túi đựng đồ ăn nhanh nhàu nhĩ nằm ngổn ngang trên sàn ghế phụ và ghế sau. Một thỏi son bóng nằm giữa bảng điều khiển và một túi đựng đồ trang điểm tung tóe trên ghế phụ.

Ánh nhìn của cô dừng lại nơi chiếc ghế màu xanh dương đậm dành cho trẻ em ở phía sau, bên cạnh vẫn còn một ít đồ ăn thừa của suất Happy Meal được bán ở McDonald's. Cảm giác khó chịu càng mạnh mẽ hơn. Chẳng lẽ có một đứa bé ở quanh đây sao?

Cô quay sang Brian. “Có thấy đứa bé nào không? Có ghế trẻ em ở phía sau. Trông có vẻ là của một bé trai.”

“Tôi cũng thấy rồi. Nhưng chẳng thấy dấu hiệu nào của đứa bé cả. Có vẻ người lái xe là một phụ nữ.”

Sống lưng cô ớn lạnh, cô gật đầu. “Hiện trường này làm tôi khó chịu.”

“Tôi cũng thế. Liệu đây có phải là một vụ bắt cóc không?”

Jane ưỡn ngực, đứng thẳng hết mức chiều cao một mét năm tám của mình, rồi đi về phía người chạy bộ với Parker bám theo sau. Người phụ nữ đó có vóc dáng săn chắc của một người thường xuyên luyện tập và khoảng

chừng bốn mươi tuổi. Mái tóc vàng của cô ấy được búi hết lên thành kiêu đuôi ngựa, vầng trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi. Cô ấy mặc một chiếc quần soóc màu xanh nhạt và áo phông trắng. Jane đoán là khách du lịch vì trông gương mặt này khá lạ.

Jane dừng lại đứng cách cô ấy hai bước chân. “Tôi là cảnh sát trưởng Hardy. Cô đã gọi báo cho cảnh sát về chiếc xe bị bỏ lại?”

Người phụ nữ gật đầu. “Tôi là Linda Mason. Tôi thuê nhà ở cuối đường được khoảng một tuần rồi. Tôi vẫn hay chạy bộ qua đây mỗi sáng. Khi tới chỗ ngoặt ở đằng kia thì tôi nhìn thấy chiếc xe. Thường thì tôi cứ chạy qua thôi, nhưng cửa xe để mở, trông có vẻ không ổn cho lắm.”

“Linh cảm của cô sắc bén đấy. Cô có thấy ai khác không? Một người phụ nữ hoặc một đứa bé chẳng hạn?”

Linda lắc đầu. “Tôi chỉ thấy chiếc xe và mấy thứ đồ nằm đó thôi. Tôi có thử lên tiếng gọi mấy lần, nhưng không ai trả lời cả. Tôi đã định chạy tiếp rồi, nhưng lại nghĩ nên để các vị kiểm tra thì tốt hơn. Chắc tôi sẽ lo lắng cả ngày nếu cứ thế chạy đi mà không làm gì mất.”

“Cô đã làm điều đúng đắn. Cảm ơn vì đã gọi điện báo cho chúng tôi.” Jane quay lại với Brian. “Đăng ký xe có gì không?”

“Đây là xe cho thuê.” Cậu ấy giơ tờ giấy đăng ký lên. “Nhưng không có hợp đồng, biển xe cũng mất rồi. Tôi sẽ liên hệ với công ty cho thuê xe để xem họ đã bán nó hay bị trộm.”

Jane cảm thấy hiện trường này toàn mùi mờ ám. “Trở lại văn phòng thôi.”

Chắc cô phải gọi cho Reid và báo cho anh ta về vụ này. Cô không nên khiến thị trưởng bức bối thêm nữa, nhất là sau khi cô ấy nghe được tin cha

cô bị bắt.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Ánh sáng đỏ của đồng hồ hiện rõ con số 12:02. Reid hất chăn ra và trèo xuống giường vì không ngủ được. Anh cứ mơ thấy ánh mắt giận dữ của Lauren khi cô ta thề rằng sẽ khiến anh phải hối tiếc vì không đưa tiều như yêu cầu. Anh không thể nói cho Will biết rằng Lauren không phải mẹ ruột của thằng bé. Làm sao anh có thể làm như thế?

Nhưng lỡ như cô ta lại đi kể với con trai anh thì sao? Cô ta sẽ có nhiều sức ảnh hưởng đối với Will hơn nếu thằng bé tin cô ta là mẹ mình.

Reid đưa tay xoa mái đầu đã được cạo nhẵn và bước vào bếp để lấy một cốc nước cam. Anh cần ly đi ra thềm sau nhà. Những ngôi sao đang lấp lánh trên nền trời thẫm như nhung, âm thanh của một con cá sấu phá tan màn đêm yên tĩnh. Anh chợt thấy thèm bánh beignet và cà phê không chịu nổi. Anh liếc nhìn đồng hồ. Hử giờ này tiệm Petit Charms đã đóng cửa, nhưng họ có bán lại những món thừa của mình ở cửa hàng tiện lợi mở hai tư giờ ở giữa thị trấn. Anh có thể đi tới đó rồi trở về trong vòng mười lăm phút.

Có lẽ mặc quần soóc chạy bộ để tạt qua thị trấn cũng ổn. Anh uống nốt cốc nước cam rồi chụp lấy chìa khóa trên quầy. Chẳng mấy chốc, anh đã đậu xe bên cạnh những tấm biển neon sáng chói. Anh bước vào bên trong, mua nửa tá bánh beignet và một cốc cà phê, sau đó nhăm nháp hai chiếc bánh ngọt khi ngồi trên băng ghế ở khu đất bên cạnh.

Một người đàn ông lớn tuổi đi về phía anh và dừng lại. “Sao trông cậu như mất số gạo vậy, chàng trai? Có cần giúp gì không?”

"Cháu chỉ đang tận hưởng buổi đêm thôi."

Mùi hải sản thoảng ra từ chiếc áo dính vảy cá trên người đàn ông đó. “Ông vừa đi đánh tôm về à?”

Ông lão chùi tay vào quần, rồi đưa tay ra. “Alfie Smith.”

Anh nhận ra ngay đây chính là người chủ tàu đánh tôm đã phát hiện ra thi thể của Gary. Reid lau đường bột còn dính lại trên ngón tay vào quần, rồi bắt bàn tay chai sạn của ông Alfie. “Reid Dixon.”

“Cậu là nhiếp ảnh gia đang khiến cảnh sát trưởng của chúng tôi cáu gắt đấy hả? Nghe nói cậu sẽ ở đây một thời gian.”

“Ông đã nghe đúng rồi đấy.”

“Ồ, nếu cậu ghé tiệm cá của tôi, tôi sẽ chào mừng cậu bằng những con tôm to nhất đời mình.”

“Cháu sẽ đến. Cảm ơn, ông Alfie.”

Ông lão cười toe toét và bước dọc theo con đường trước khi đi vào một quán bar đang phát nhạc jazz. Reid bắt đầu cảm thấy mình đã dần trở thành cư dân của nơi này, chứ không còn là khách vãng lai nữa. Từng nhịp đập trái tim anh đang dần hòa vào nơi này nhanh hơn anh nghĩ.

Ánh đèn nhấp nháy thấp sáng những con phố tĩnh lặng, bóng của những tòa nhà trong Khu phố Pháp đổ xuống đường, tạo thành những hình thù thú vị. Reid phúi đường bột bám trên những ngón tay rồi dựa vào lưng ghế. Tiếng nhạc yếu ớt vang lên trong không trung, anh có thể nhận ra giọng của ca sĩ Faith Hill đang hát bài “Cô gái Mississippi”.

Các căn hộ hầu hết đều nằm trên những tòa nhà kiểu Pháp cổ kính nằm dọc theo Phố Chính, một vài căn vẫn sáng đèn. Một chiếc xe tuần tra chậm rãi lăn bánh trên phố rồi dừng lại trước Reid, sau đó tấp vào một điểm đỗ.

Cửa sổ xe hạ xuống, thanh tra Boulter ngó ra. Cậu ta nheo mắt lại, chừng như đã nhận ra anh, rồi liếc mắt đến hộp bánh beignet. “Nộp bánh beignet ra đây, nếu không anh sẽ bị bắt vì tội lang thang.”

Reid cười toe toét và giơ chiếc hộp lên. “Tôi không hợp với quần áo kẻ sọc đâu. Cậu tự lo đi.” Anh mở hộp bánh. Anh chàng Boulter lấy ra hai cái, đập cho vụn đường rơi bột xuống bên thân xe.

Anh thích anh chàng thanh tra trẻ tuổi và lanh lợi này. Có lẽ Brian hơi kiêu căng, nhưng cậu ta dường như rất yêu thị trấn và công việc của mình. “Cậu đang đi tuần à?”

“Đâu có. Tôi vừa mới đi hẹn hò về, và giờ thì đang thém bánh rán beignet. Hình như anh cũng thế.”

Thành thật đấy. Reid chợt khao khát muốn trải lòng, nhưng sự phản bội của Gary vẫn còn nhức nhối. Anh đã tin tưởng Gary cả đời, và đến bây giờ anh vẫn cảm thấy khó mà tin được vào những gì đã xảy ra.

Boulter tắt động cơ và bước ra ngoài. Vào ban đêm, cậu ta càng trông giống diễn viên Dwayne Johnson hơn. “Anh đang có chuyện buồn. Anh có nghĩ ra kẻ nào đã khử Gary không?”

“Giá mà tôi biết gì đó. Có lẽ là chủ sòng chẳng? Cậu có phát hiện ra bất cứ điều gì kẻ đã cho anh ta mượn tiền không?” Sáng nay, lúc ở phòng họp, Brian đã nói mình sắp tìm ra điều gì đó.

Băng ghế kéo kẹt phản đối thân hình vạm vỡ của Brian ngẩng lên. “Sở cảnh sát New Orleans không tìm ra gì cả. Anh ta ra tù vào thứ Bảy, nhưng

không hề về nhà vào đêm đó. Chúng tôi đang cho kiểm tra máy quay an ninh ở các trạm thu phí và bãi đậu xe, nhưng vẫn chưa thu được gì cả. Xe của anh ta được tìm thấy trong bãi đậu xe của bến tàu ngay tại Cảng Pelican. Liệu có phải anh ta định tới gặp anh không? Xin anh thôi kiện chẳng hạn?”

Reid lấy một cái bánh rưỡi đưa cái cuối cùng trong hộp cho Brian, cậu ta ngửi ngửi nó. “Tôi đã nói rõ rằng tôi sẽ không làm thế. Ước gì tôi có thể giải quyết theo cách khác. Tôi cứ nghĩ đi tù sẽ giúp anh ta cai được cờ bạc và trốn được bọn đòi nợ. Nhưng tôi đã sai.”

Cũng có thể do sự yếu đuối của anh ta. Anh ta đã có lựa chọn sai lầm.

Brian liếm đường dính trên ngón tay. “Không phải lỗi của anh. Gary đã tự chọn con đường của riêng mình.”

“Chắc thế.” Những bản nhạc của Faith Hill vẫn đang được phát. “Chắc ai đó rất thích Faith Hill.”

“Là sếp đấy.” Brian gạt đầu về hướng căn hộ ở tầng hai phía trên một tiệm cà phê. “Jane bị khó ngủ. Chị ấy hay ra ban công nghe nhạc hoặc đọc sách, hay chơi máy tính gì đó.”

Reid nhướn mày. “Cảnh sát trưởng trông có vẻ tự chủ lắm. Không ngờ cô ấy bị khó ngủ đấy. Cô ấy ở đây bao lâu rồi?” Có lẽ đây là cơ hội để anh tìm hiểu thêm về Jane.

“Khoảng mười lăm năm, theo như tôi biết. Chị ấy lớn tuổi hơn tôi một chút, nhưng lúc chị ấy và cha mình tới thị trấn này thì mới mười lăm mà thôi, ông ấy sở hữu một khoảng đất khá rộng ở phía bắc thị trấn. Tôi vẫn nghe người ta kể rằng ông ấy và Jane đã trốn khỏi một hội cuồng giáo nào đó, nhưng chẳng ai nói gì hết. Nếu anh hỏi Jane về quá khứ của mình, chị

ấy sẽ ngậm chặt miệng. Tôi nghĩ những chuyện đã xảy ra khiến chị ấy bị tổn thương. Tôi thích chị ấy. Chị ấy là một bà sếp tốt và biết quan tâm lắm.”

Reid không dám chắc về đi đầu đó. Anh đứng dậy khi Brian tiến về phía xe của mình, nhưng tới khi viên thanh tra to cao biến mất, anh lại ngược nhìn về phía ban công nhà Jane. Có lẽ tối nay cô ấy sẽ bớt cảnh giác hơn một chút. Đáng để thử.

Giấc ngủ cũng khó bắt như một con kỳ lân vậy. Jane ng ồi trên ban công căn hộ của mình, nhìn ra thị trấn đã ngủ yên và mặt nước phản chiếu ánh đèn đường của vịnh. Những bản nhạc của Faith Hill dịu dàng vang lên từ loa máy tính. Parker đang ng ồi ngay bên cạnh, đầu nó gác lên đầu gối cô. Mùi biển mặn mặn từ bờ vịnh thường làm dịu tâm trí rối bời của cô, nhưng hiện tại, cô đang có quá nhiều suy nghĩ.

Cả hai món quà sinh nhật đã nằm trong sách điện tử. Cô có thể đọc chúng dễ dàng nhờ ánh sáng hắt ra từ phòng khách phía sau lưng, nhưng những đoạn văn kinh dị không còn đủ sức hấp dẫn cô sau những cảnh đâm máu mà cô đã chứng kiến trong tuần này.

Cô bấm sang trang sau của cuốn *Những lá thư của Screwtape*. Ban đầu, cuốn này khá khó đọc, vì cô không thể hình dung kẻ viết thư là ai và mục đích trong những lời khuyên của hắn là gì. Rồi thì hóa ra nhân vật chính là một con quỷ tên Screwtape.

Suýt chút nữa cô đã ném cuốn sách đi vì thấy gớm, nhưng có một câu đã ngăn cô lại. “*Biết ngữ mới là đồng minh tốt nhất, giúp cháu giữ anh ta*

tránh xa nhà thờ, chứ không phải tranh luận.”

Gã Moses ở Núi Sinai là một kẻ sử dụng biệt ngữ ở mức độ chuyên nghiệp để khóa chân các thành viên của hội cùng giáo.

Từ khi ra khỏi đó, cô chưa từng chạm tới cánh cửa nhà thờ. Ý nghĩ sẽ bị lừa dối lần nữa khiến cô rùng mình. Cô không muốn lại trở thành một kẻ cả tin, không hề phòng bị trước mọi lời dối trá.

Cô lại mở sách điện tử lên. Có lẽ cô sẽ đọc thêm một chút. Cuốn sách hấp dẫn tới nỗi khi Parker mới vừa gặm gừ, cô chẳng hề để ý. Chỉ khi nó lại kêu lên thêm lần nữa thì cô mới chớp mắt, nhìn xuống đường.

Anh chàng Reid đẹp trai và giản dị trong chiếc áo phong Saints và quần soóc đang đứng trên vỉa hè lát gạch. Một nụ cười kỳ quặc nở trên môi anh ta. “Có vẻ như cô rất chú tâm vào cuốn sách đó.”

Cô chẳng hề nghĩ ngợi gì nhiều mà giờ máy đọc sách lên. “*Những lá thư của Screwtape*. Anh đã nghe tới nó bao giờ chưa? Một cuốn sách khá lạ.”

“Đó là một cuốn hay đấy. Tôi đã đọc tất cả các tác phẩm của C. S. Lewis rồi.”

Cô vốn không định cho anh ta biết một chuyện cá nhân như vậy. “Anh làm gì mà lại đi lang thang vào giờ này thế?”

“Những chiếc bánh beignet réo gọi tên tôi.”

“Anh nên quay lại vào sáng mai, sẽ mua được bánh tươi ở Petit Charms.” Ý thức rõ mình đang mặc bộ đồ ngủ là quần soóc và áo ba lỗ, nhưng cô vẫn đứng dậy và bước ra trước lan can bằng sắt. “Anh cần gì ở tôi à?”

Anh giang tay ra. “Nhìn tôi chút đi, tôi có thể hét lên để nói chuyện với cô như thế này từ dưới đường, nhưng tôi thích lên trên đó hơn.”

Ánh đèn vẫn sáng ở cửa bên cạnh. Nói chuyện riêng tư một chút thì có hại gì đâu nhỉ? Cô cũng chẳng sợ anh. Cô ra hiệu về phía bên trái. “Có một cầu thang ngoài trời bên ngoài ngõ. Tôi sẽ mở cửa cho anh.”

Anh gạt đầu và đi về phía được chỉ, còn cô vào trong để mở cánh cửa dẫn ra từ bếp. Cầu thang bằng thép vang lên loạch xoạch theo bước chân anh, và vì một lý do nào đó, âm thanh đó khiến tim cô đập nhanh hơn. Có lẽ đây là một ý tưởng.

Cô tránh sang một bên để anh có thể đi vào, bờ vai rộng của anh khiến căn bếp dường như nhỏ lại. “Phòng khách ở phía này.”

Anh gạt đầu và theo sau. “Căn nhà đẹp đấy.” Parker dí mũi vào tay anh, rên rỉ.

Đồ phản bội. “Tôi rất thích nó.” Cô dẫn đường vào phòng khách và ngồi xuống ghế sofa. “Trẻ rồi. Anh muốn đi đâu vậy?”

Parker nhảy xung quanh Reid như thể bạn bè đã lâu ngày không gặp. Reid ngồi xuống sàn và kéo con chó vào lòng. “Tôi chỉ muốn biết tại sao cô lại ghét tôi đến thế. Bộ phim tài liệu này đâu có gì cá nhân đâu. Có đi đâu gì cô không muốn đưa lên phim à? Nếu thế thì cứ bảo tôi. Chúng ta có thể làm việc theo bất cứ cách nào cô muốn.”

Gò má cô nóng ran, cảnh tượng cuối cùng về các tòa nhà của khu trại phùng phùng trong lửa vẫn còn in đậm trong ký ức cô. “Tôi chưa hiểu anh tới mức ghét anh đâu.” Cô không thể kể cho anh nghe chuyện đó được. Anh sẽ không hiểu. Chẳng ai hiểu cả, thậm chí tới chị Olivia cũng không.

Anh nhướn mày. “Chỉ cần nói cho tôi biết đi đâu cô đang lo ngại thôi.”

Đôi mắt đen nhìn xoáy vào cô, khiến cô không tài nào nghĩ nổi, cũng chẳng thể cản được những lời nói đang sôi sục trong cuống họng. “Anh biết được bao nhiêu về các hội cuồng giáo?”

“Đó là một vấn đề khá nhức nhối hiện nay. Người ta tìm kiếm sự đảm bảo về kiếp sau, về chốn họ thuộc về. Các hội cuồng giáo có thể cho họ một cộng đồng gắn bó mà bây giờ không còn mấy vì sự xâm chiếm của các phương tiện truyền thông.”

Nói rất đúng, cô miễn cưỡng gật đầu. “Xem những cảnh đó thật gai mắt.”

“Tại sao?” Ánh mắt anh ghim chặt lấy cô. “Chỉ là phim tài liệu thôi mà.”

“Với một số người thì không.” Cô giật mình bởi giọng thì thào của chính bản thân. Cô đâu định kể cho anh nghe.

“Nghe như cô biết nhiều hơn những người khác.”

Dường như sự đồng cảm trong mắt anh đã khiến cô mờ lờ. “Ch... cha mẹ tôi. Họ từng tham gia hội cuồng giáo một thời gian. Nhưng rồi cha đưa tôi đi. Tuy nhiên, không ai biết chuyện đó cả.”

“Tôi nghĩ cha cô không giấu giếm gì, đúng không? Chắc hẳn khu trại lớn đó là nơi ông ấy bắt tội phạm.”

“Chẳng có ý nghĩa gì cả. Những người không nằm trong hội cuồng giáo vẫn có thể là tội phạm.”

Anh nhún vai. “Người ta vẫn đoán vậy mà. Thậm chí thanh tra Brian cũng nghĩ cha cô từng tham gia hội cuồng giáo.”

Cô giật nảy lên ngay khi nghe những lời đó. “Anh nói dối.”

Anh khoanh tay trước ngực. “Brian vừa nói cho tôi vài phút trước.”

“Anh đã kể cho cậu ấy rằng tôi từng tham gia hội cùng giáo sao?” Cô đã suýt nghẹt thở khi thốt ra từ kinh khủng đó.

“Đương nhiên là không. Tôi nói với cậu ta rằng cô là một cảnh sát trưởng có năng lực, rồi hỏi cậu ta biết cô bao lâu rồi. Cậu ta có nhắc tới nơi cha cô sống và những tin đồn về hội cùng giáo.”

Ngày mai cô sẽ xử Brian sau. Cậu ta có quyền gì mà bàn tán về cô chứ? Không phải với người đàn ông này, hay bất cứ ai khác.

“Trông cô như sắp bùng nổ đến nơi vậy. Cô khó chịu đến thế chỉ vì người ta có thể biết điều gì đó lúc cô còn nhỏ à? Cha mẹ đã đưa cô đến đó. Cô đâu có liên quan gì.”

Mặc dù những điều anh nói là sự thật, nhưng cảm giác tội lỗi cô mang theo chẳng thể nào tẩy rửa được. “Tôi không muốn nói về chuyện đó. Đó là quãng thời gian đau khổ nhất trong đời tôi. Chỉ cần nghĩ tới việc người trong thị trấn này đoán ra được, tôi cũng đã thấy ghét rồi.”

“Vậy nên cô ghét tôi sao? Vì bộ phim tài liệu về các hội cùng giáo của tôi?”

Nói như vậy thì nghe thực sự nực cười. Anh thậm chí còn chưa từng phỏng vấn cô. “Đừng bao giờ nhắc lại chuyện này với tôi nữa. Nếu thế, có lẽ chúng ta sẽ chịu đựng được nhau mấy tuần kế tiếp.”

“Được.” Anh vỗ Parker lần cuối, rồi đứng dậy. “Tôi về đây, hẹn gặp lại cô vào sáng mai.”

Cô mím môi lại, đi đến chốt cánh cửa đằng sau lưng anh. Bằng cách nào đó, cuộc nói chuyện vừa rồi khiến cô cảm thấy như bị lột trần khỏi lớp vỏ bảo vệ mà cô đã dệt quanh mình để tránh xa quá khứ. Những người trong thị trấn nhìn nhận và đánh giá cô như thế nào vì quá khứ đó đây?

Cô trở lại ban công, nhưng thay vì cầm máy đọc sách điện tử lên, cô phác họa gương mặt Reid. Suýt chút nữa cô đã phác họa anh với mái tóc thay vì cái đầu được cạo nhẵn, nhưng cô đã kịp hạ bút xuống trước ý định đó. Anh ấy trông cuốn hút khi là chính bản thân mình.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Nụ cười của Will có thể chiếu sáng cả một sân vận động.

Thằng bé đội mũ lưỡi trai có in logo của đội Saints ngược về phía sau, đeo hai cái túi đựng máy quay trên vai rồi trèo ra khỏi chiếc SUV của Reid vừa đậu bên ngoài đồn cảnh sát. Giá đỡ máy ba chân nhô ra khỏi ba lô thằng bé.

Một chú bồ nông lao xuống thanh chống trên bãi cỏ ven đường. Will chỉ vào nó. “Nhìn kìa!”

“Làm gì có cá trong thị trấn nhỉ?” Reid khóa cửa xe lại. “Con đừng háo hức quá. Sẽ vất vả lắm đấy.”

Will hơi vấp một chút vì đôi dép tông của mình. “Vui mà cha. Con biết mình sẽ làm được. Cảm ơn vì đã cho con làm nhé!”

Thằng bé bị máy ảnh và công việc làm phim ám ảnh. Điện thoại của nó chứa đầy những đoạn phim ngắn về đủ loại chủ đề. Nó khá có thẩm mỹ về bố cục và góc độ. “Sẽ là những ngày dài đấy. Không có thời gian để rong chơi đâu.”

“Con sẽ tập trung mà.” Will đi trước, dẫn đường vào tòa nhà.

Reid chậm rãi theo sau. Anh không cảm thấy chắc chắn lắm về việc này. Ở quanh Jane có lẽ là một việc nguy hiểm.

Vừa đúng lúc Jane bước ra khỏi cửa thì hai người họ đến nơi. Cô giữ cửa mở để Parker chạy ra ngoài. “Tôi nhìn qua cửa sổ thì thấy anh đến, nên

định đưa anh vào để khỏi phải đăng ký.” Cô liếc nhìn Will. “Anh đưa con theo à?”

“Thằng bé sẽ là người quay phim tạm thời cho tôi. Kỳ nghỉ xuân đã bắt đầu rồi, và nó quay khá tốt.” Anh đâu cần phải giải thích tất cả mọi thứ cho cô chứ?

Will khom lưng, nựng chú chó. “Anh bạn này có đi với chúng ta không ạ?”

“Lúc nào cô cũng dẫn cậu nhóc này theo. Nó là một chú chó nghiệp vụ rất được việc đấy. Anh có phiền nếu phải lái xe không? Tôi mang xe mình đi bảo trì rồi, đáng ra thì không sao, nhưng tôi vừa nhận được một cuộc gọi từ thị trưởng yêu cầu đến họp.”

“Tôi lái được mà,” Reid trả lời, rồi cả ba cùng ngồi vào chiếc xe SUV. Sáng nay, đôi mắt màu hạt dẻ của cô có chút quầng thâm, có lẽ cô đã không ngủ ngon giấc sau khi anh bỏ đi vào đêm qua.

Cô dừng lại khi thấy con bồngông. “Là Pete đấy.”

“Cô biết con chim đó à?”

Cô gật đầu. “Nó giống như là thú nuôi ở chỗ này vậy. Tôi thường mang cá tuế ra bên cho nó, nhưng chắc cậu chàng ngán bị tôi bỏ rơi rồi.” Cô ngồi xổm xuống trước mặt con chim. “Xin lỗi nhé, Pete. Hôm nay không có cá đâu. Mà phải tự đi bắt đi.”

Con bồngông nhìn cô bằng đôi mắt bé như hạt đậu rồi vỗ cánh bay về phía mặt nước.

Reid mỉm cười, lắc đầu. “Cứ như thể nó hiểu lời cô vậy. Thế cuộc họp với bà Lisa là thế nào?”

Cô nhăn mặt. “Hình như cô ấy khá bực và muốn tới đến nhà cô ấy, chắc dễ dãi bị người khác nghe thấy. Cô ấy hẳn sẽ hài lòng khi tôi chưa bỏ rơi anh. Cô ấy sống ngoài thị trấn.”

“Cô lo bà ấy đã nghe về chuyện của cha cô à?”

“Chắc chắn là về chuyện đó. Tin tức lan đi nhanh lắm.”

“Thế thì sao chứ?”

"Thì chúng ta cứ chờ xem."

Một câu trả lời nước đôi. Cô đang có dự định gì vậy? Nhìn vẻ mặt, rõ ràng cô không định nói thêm gì về ý định trong đầu mình.

Sáng hôm nay là một buổi sáng mùa xuân tuyệt đẹp. Mặt trời Alabama nóng bỏng chiếu trên kính chắn gió, anh bật đi đều hòa. Jane nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ và không nói gì kể từ khi anh lái chiếc xe lớn của mình đi xa vài dặm khỏi thị trấn. Will đang nghịch điện thoại, Parker đang nằm dài trên cũi bé. Reid bật radio để xua tan sự im lặng. Bài hát *Ân Điện Của Ngài Ban Tới Cho Con* vang lên, anh lập tức cảm thấy cô cứng người lại trước những âm thanh ấy. Anh không hiểu gì về đức tin của cô, không chừng cô chẳng còn đức tin nữa, nhưng anh có thể nhận thấy rõ quai hàm cô đang nghiến chặt.

“Đây là nhạc gì thế? Nghe hơi... khác lạ.”

“Thánh ca Thiên chúa giáo.”

“Nó khác các thể loại khác như thế nào?”

Anh mỉm cười. “Khác ở lời hát. Có muốn tôi tắt đi không?”

Ánh mặt trời chiếu xuống khiến đôi mắt đang nhìn anh trông như vàng ròng. “Tôi nghĩ mình chưa từng gặp ai nghe thánh ca Thiên chúa giáo cả.”

“Cô thích nhạc đồng quê. Tôi để ý thấy cô nghe nhạc của Faith Hill tối qua. Tôi thì thấy thánh ca giúp mình tỉnh táo và tập trung vào những thứ quan trọng trong cuộc đời.”

“Vậy anh thấy trong đời này, điều gì là quan trọng?” Giọng cô thể hiện sự quan tâm chân thành.

Anh rẽ vào bãi đậu xe. “Kinh Micah đoạn sáu câu tám nói rằng Chúa muốn chúng ta hành xử công bằng, yêu thương nhân từ và khiêm nhường sánh bước cùng Ngài. Lời giảng này gói gọn gần như toàn bộ những điều mà tôi muốn hướng đến. Tuy nhiên, không phải lúc nào tôi cũng làm được như vậy.”

Cô nhỏ giọng hoài nghi. “Giá như mọi người đều làm vậy. Nhưng thực tế thì tội lỗi ở khắp nơi và ai cũng chỉ biết đến lợi ích của riêng mình. Nhà thờ dường như là một cách để kiểm soát con người.”

Thời gian sống trong hội cùng giáo hân đã khiến cô sợ hãi. “Cô tới nhàn hội thánh rồi. Ở những hội thánh nghiêm chỉnh, chúng ta sẽ được học cách noi gương chúa Jesus và khuyến khích nhau hướng tới những giá trị vĩnh hằng.”

“Nghe rất khác với những gì tôi đã trải qua.” Cô tháo dây an toàn khi xe tới trước một căn biệt thự lớn với những cây cột chống ở hiên nhà. “Tôi nghĩ chúng ta nên bỏ qua chủ đề này thì hơn.”

Bà Lisa Chapman đang ngồi cạnh bàn với hai bàn tay đan vào nhau và chẳng hề mỉm cười. Mà bà ấy thì lúc nào cũng cười.

Nụ cười của Jane cứng lại, cô đóng cánh cửa lại sau khi mọi người đã vào trong. “Mọi chuyện ổn chứ, cô Lisa?”

Ánh mắt bà ấy nhìn về hướng Will và Reid sau lưng Jane. Bà ấy nhú mày khi cậu bé nâng máy quay lên vai để bắt đầu ghi hình. “Không cần phải quay lại cuộc họp này.”

“Tôi tưởng bà muốn bộ phim thể hiện mọi khía cạnh cuộc sống của một nữ cảnh sát trưởng ở thị trấn nhỏ,” Reid thắc mắc.

“Nhưng không phải cảnh này.”

Nghe thật đáng ngại. Ngực Jane thắt lại, cô biết sự dự đoán ban đầu của mình đã đúng. Cô chờ Will tắt máy quay rồi mới lên tiếng hỏi, “Chuyện này là sao?”

“Cha cháu đã bị bắt.”

“Đúng thế. Cháu đã ở đó khi FBI đến.”

“Và cháu cảm thấy không cần gọi cho cô à?”

Ồi chà. Cô chưa từng nghĩ đến chuyện đó. “Cháu đang đi điều tra hai vụ án mạng. Cháu không nghĩ được nhiều như vậy.”

Lisa đứng lên và đi tới chỉnh rèm cửa để chắn ánh mặt trời. “Cháu có biết đi đầu đó gây ảnh hưởng thế nào không? Cô con gái đứng đầu chính sở cảnh sát mà người cha bòn rút tiền?”

Jane chống tay lên hông. “Cô nghĩ cha cháu phạm tội ư?” Parker tiến lại gần, áp mũi lên chân cô.

Lisa trở về bàn. “FBI sẽ không bắt người nếu không có chứng cứ.”

“Cháu hiểu cha mình, ông ấy không bao giờ làm chuyện đó.” Jane ghét sự run rẩy trong giọng nói của mình. Cô hít cảm lên. “Ông ấy nói đang tìm

kiếm bằng chứng về kẻ phạm tội.”

Lisa nhướn mày. “Thế ông ấy có bằng chứng chưa?”

“Hừm, hiện giờ thì không. Nhưng suốt những năm qua, ông ấy chắc chắn có nhiều kẻ thù.” Nhận thấy sự yếu ớt trong lý lẽ của mình, Jane cảm bật.

“Có vài người trong hội đồng cho rằng cần phải đình chỉ cháu trong lúc người ta tiến hành điều tra. FBI sẽ cần đến sự trợ giúp của sở. Mọi người cũng cần đảm bảo cháu sẽ hợp tác với mọi yêu cầu.”

Jane nuốt nước miếng. “Đương nhiên cháu sẽ hợp tác, cung cấp bất cứ điều gì họ cần.”

“Cô hy vọng cháu sẽ gạt niềm tin vào sự trong sạch của cha mình sang một bên và nhìn vào chứng cứ.”

Điều này cô khó mà làm được. Jane cứng nhắc gạt đầu. “Cháu sẽ xem xét các chứng cứ.” *Và tìm ra kẻ hãm hại cha mình.*

“Cô sẽ cho FBI biết cháu sẽ hoàn toàn hợp tác với họ. Cảm ơn vì đã đến. Cô sẽ nói với hội đồng rằng chẳng có gì đáng lo cả.”

Jane gạt đầu và cố ép tay chân cứng nhắc của mình di chuyển về phía cửa. Cô thoáng thấy Will gục đầu xuống. Cách cậu bé né tránh như thể đang xấu hổ vì phải chứng kiến cảnh này chẳng khác gì cảm nhận của cô khi chịu đựng nó cả.

Cô vội vã ra cửa và bước ra ngoài bầu không khí thoáng đãng. Đầu cô vẫn ngẩng cao cho tới khi Reid đặt tay lên vai cô và thì thầm, “Cố gắng lên.”

Má cô nóng bừng, cô không thể nhìn anh. “Tôi ổn.” Cô vội vã bước đến chỗ chiếc SUV.

Anh lách người vào ghế lái và nhìn cô. “Chúng ta đi ăn kem thôi.”

Cô cuối cùng cũng nhìn vào đôi mắt ấm áp và đầy thương cảm của anh. “Lúc chín giờ sáng sao? Mà nơi nào lại mở cửa vào giờ này chứ?”

“Dairy Queen có bán một vài loại kem. Chỉ đúng một vài loại thôi. Nhưng tôi dám chắc họ có bán kem thủy ngân chuối đấy.”

Will leo lên ghế sau với Parker. “Hoặc là kem fudge sundae nóng nữa.”

Nụ cười nở trên môi cô. “Chắc tôi ăn được cả chậu kem ấy. Có một tiệm Dairy Queen ở Foley. Chúng ta có thể tới đó.”

“Tôi biết chỗ đó.” Anh mỉm cười và lái xe ra khỏi con đường cong dẫn vào tòa biệt thự. “Sau đó đi đâu?”

Cô vẫn chưa biết tình bạn mới chớm này sẽ nảy nở như thế nào và tới lúc nào, nhưng cô vẫn chưa cảm thấy hoàn toàn thoải mái với anh. “Tôi cần kiểm tra báo cáo pháp y của Nicole Pearson.”

“Vậy chúng ta sẽ về văn phòng hay tới nhà xác?” Môi anh nhếch lên một cách nhăn nhó, và anh nuốt khan.

Cô cười. “Một người đàn ông mạnh mẽ, chai sạn lại sợ xác chết à?”

“Tôi muốn món kem thủy ngân chuối yên vị trong bụng mình. Thế có gì là sai chứ?”

Cô phá ra cười. “Có lý.”

Họ lại chìm trong yên lặng khi anh lái xe tới Foley. Cô cố gắng lắng nghe lời nhạc dịu dàng trong bài thánh ca của Thiên chúa. Chính khao khát tìm kiếm sự yên bình và tình yêu đã khiến cha mẹ cô đến với hội cùng giáo.

Reid lái xe tới bãi đỗ của Dairy Queen và dừng lại. Anh ra khỏi xe và cần lấy dây buộc Parker từ tay Will ngay lúc cả hai vừa ra khỏi cửa sau. Anh cũng là người giữ cánh cửa tiệm, để cô bước vào bầu không khí mát lạnh hơi đi đầu hòa và mùi hương hấp dẫn của những món tráng miệng ngọt ngào. Parfait bơ lạc là món khoái khẩu của cô, cô từ tốn liếm sô-cô-la và ca-ra-men nóng trên thìa. Cô nên làm gì với FBI đây? Đầu tiên, cô cần xem họ đã có bằng chứng gì chống lại cha. Có lời khai của ai đó hay cái gì đó nghiêm trọng hơn?

Reid ném cái thuyền trống không ra khỏi món kem thuyền chuối. “Cô có vẻ đăm chiêu.”

“Tôi chỉ đang nghĩ về chuyện của cha thôi.”

“Cô có vẻ rất chắc chắn về việc ông ấy vô tội?”

“Nếu anh gặp cha tôi rồi, anh cũng sẽ tin ông ấy thôi.”

Anh dùng khăn giấy lau tay. “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Điện thoại cô reo lên, cô liếc nhìn màn hình. “Cảnh sát trưởng Hardy nghe.”

“Đã khám nghiệm thử thi xong cho Nicole Pearson rồi, thưa cảnh sát trưởng. Tôi sẽ gửi báo cáo qua email cho cô. Ôi, rất xin lỗi, tôi phải cúp máy đây. Tôi có một cuộc gọi khác.” Nhân viên giám định y khoa dập máy trước khi Jane kịp hỏi gì.

“Về văn phòng tôi thôi. Tôi muốn biết nguyên do cái chết của Nicole.”

Nếu gọi Paul Baker đi làm lại, công việc của cô hẳn sẽ khó khăn hơn. Bà Lisa đã nói rõ rằng Jane đang đứng ở đầu sóng ngọn gió. Chỉ cần một bước đi sai lầm là cô sẽ đi tong và Paul sẽ thế chân cô. Dù cô không dám

chắc mình có đủ năng lực cho vị trí hiện tại hay không, nhưng cô biết Paul thì không.

Đầu cô nặng như chì. Fanny chớp mắt trong bóng tối ngọt ngào như một tấm chăn len và đợi cho tới khi có thể nhìn rõ. Nhưng không thể. Cô đưa tay ra và cảm thấy có một tấm nệm cứng bên dưới mình. Cô ngẩng dậy và đặt tay lên sàn. Chiếc giường nơi cô nằm chỉ là một tấm nệm trần được đặt trên mặt sàn bần.

Cô đang ở đâu? Con trai của cô đâu? Nỗi kinh hãi khiến cô bất động mất mấy giây. Cô liếm môi. “Harry?” Giọng cô gần như chỉ là một tiếng thì thầm khàn đặc.

Cô đuổi người để đứng dậy trên đôi chân run rẩy. “Harry!” Sức đè nén nơi lồng ngực cô ngày càng nặng trĩu. “Harry, tới với mẹ nào. Hãy đi theo giọng của mẹ!”

Dù có tập trung tới mấy, cô vẫn không thể nghe thấy bất cứ đi đâu gì ngoài nhịp tim như trống nổi của chính bản thân mình. Cô không cảm nhận được nơi này có bất cứ ai khác ngoài mình. Harry có trốn được không? Cô chỉ biết cầu nguyện rằng con trai đã an toàn.

Không khí có mùi ẩm mốc và bụi bần, có vẻ như cô đang ở trong một tầng hầm. Đưa tay về phía trước, cô lê chân vài bước trên sàn nhà mấp mô cho tới khi đụng phải vách tường lạnh ngắt. Cô ép mình đi quanh căn phòng, nhằm đếm số bước chân. Nơi này rộng khoảng hơn hai mét vuông, có một cửa ra vào và không có cửa sổ. Không có chút ánh sáng nào lọt qua

khe cửa, nên hẳn cô đang ở dưới một căn hầm ở đâu đó. Nhận thức này khiến cô run rẩy.

Cô hít một hơi sâu để bình tĩnh lại và đi về phía cánh cửa. Tay nắm không xoay được. Nó bị khóa từ bên ngoài. Có lẽ cô có thể tìm cách nào đó để phá khóa. Cô vuốt tóc, tìm chiếc kẹp tóc mà mình dùng để giữ phân tóc mái đang dài.

Nhưng khi gỡ được ra thì cái kẹp bị rơi xuống sàn. “Không, không,” cô nức nở. Cô khụy xuống sàn, lăn lê dưới nền đất bẩn và lạnh để tìm kiếm. Cuối cùng, Fanny cũng tìm thấy nó trong vết nứt giữa sàn và bức tường.

Fanny khụy gối, cố tìm kiếm lỗ khóa để thử chọc vào. Nhưng cánh cửa chẳng có thứ gì cả, tay nắm lạnh lẽo chỉ là một cục thép trơn nhẵn. Mắt cô cay xè, Fanny ngã phịch xuống. Cô phải ra khỏi đây và tìm Harry. Con cô cần cô. Lỡ như thằng bé vẫn lang thang đâu đó trong rừng thì sao? Lỡ như con cô bị thương và đang khóc gọi mẹ?

Nỗi đau đó lớn hơn những gì cô có thể chịu đựng. Cô lại đứng lên, loạng choạng đi quanh phòng lần nữa. Có lẽ sẽ có thứ gì đó hữu dụng. Nhưng mặc cho cô cố quờ quạng thế nào, thì thứ duy nhất cô tìm thấy vẫn chỉ là tấm đệm trần. Ngậm cái kẹp tóc trong miệng, cô quay lại cửa và tìm bản lề. Có thể cô sẽ thử nạy nó lên.

Giá như có chút ánh sáng. Cô chạm vào bản lề và cố gắng hình dung bằng những ngón tay mình. Có một cái ghim lớn giữ bản lề, cô cố nạy ra bằng cái kẹp tóc. Nó chẳng hề nhúc nhích, nhưng cô vẫn ấn mạnh cho đến khi cái kẹp bị cong đi. Chẳng ích gì cả.

Nỗi lo cho cậu con trai lại cào xé lồng ngực, khiến cô nghẹn thở. Gã đó muốn làm gì cô cũng được, nhưng Harry phải được an toàn. Cô phải tìm

con và hít hà mùi hương tỏa ra từ người cậu bé. Cô muốn thấy cánh tay nhỏ bé của con quàng lấy cổ mình.

“Harry,” cô vỗ òa và ngã bệt xuống trước cửa. “Ôi, Chúa ơi, làm ơn hãy chăm sóc cho Harry!”

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Jane đã nhìn thấy Paul trước cả khi Reid lái chiếc SUV vào bãi đỗ xe của tòa thị chính. Viên thanh tra này trông có vẻ xấu hổ khi dựa lưng vào chiếc SUV của Jane như thể đang đợi cô. Anh ta trông thật lạ lùng với chiếc quần soóc và áo phông thay vì đồng phục. Họ vốn không hòa nhã, nên hầu như chỉ liên hệ với nhau vì công việc.

Ánh mắt cô liếc sang người đàn ông đang đứng bên cạnh, ông Victor Armstrong trông khá tự mãn và tự tin.

Reid tắt động cơ. “Có vẻ như rắc rối đang chờ cô. Cô có cần nói chuyện riêng với họ không?”

“Không. Không chừng họ sẽ nói nhanh hơn nếu tôi không đi một mình.” Cô mở cửa xe rồi đóng sập nó lại, sau đó bước tới chỗ Paul và ông Victor. “Anh đã gọi cho bà Lisa và kể về chuyện của cha tôi à?”

Paul đứng thẳng người dậy. “Đó đâu phải bí mật gì? Đáng ra cô nên tự gọi cho bà ấy.”

“Vậy đúng là anh rồi. Tôi cứ nghĩ anh chờ ở đây để được phục chức cơ đấy, hóa ra anh đâm sau lưng tôi suốt thời gian qua.”

“Tôi đã nói rồi, đáng ra cô nên tự gọi. Bà Lisa cũng nghĩ như thế.”

“Tôi cũng vậy,” ông Victor xen vào. “Cô không phù hợp với công việc này, Jane ạ.” Ông ta buông lời chế nhạo khinh thường cô trước khi băng qua đường đến tiệm cà phê.

“Nói chuyện với mấy người chỉ tốn phí thời gian.” Jane quay người về phía tòa nhà.

“Khoan đã, đó không phải là lý do tôi đến đây,” Paul gọi với theo.

Cô quay lưng lại và nhìn anh ta chăm chăm. “VẬY À? THẾ THÌ NÓI ĐI.”

Đôi mắt xanh của anh ta lóe lên vẻ căm ghét. “Đừng để khả năng phán xét của cô trong vụ Dawson bị lu mờ chỉ vì không thích tôi, Jane. Hãy nhìn vào chứng cứ.”

Cô để ý anh ta không hề gọi mình là cảnh sát trưởng. “Anh đang nói gì thế?”

“Cha cô hiểu Dawson hơn cô tưởng đấy. Họ là bạn cũ. Chúng ta cần đưa ông ấy tới đây để thẩm vấn.”

Cô chưa từng nghe cha nhắc đến cái tên Gary. “Lố bịch quá đấy.”

Paul giơ cả hai tay lên. “Cô chẳng đáng để tốn phí thời gian của mình đâu. Cô chắc chắn rằng mình biết hết thì cứ tự tìm hiểu đi.” Anh ta phăm phăm đi về phía xe tải của mình, mở cửa bước vào rồi rú ga chạy hết tốc lực.

Tay cô run lên khi trở lại hướng văn phòng. Parker đi sau cô, móng chân cào vào nền xi măng nóng bỏng. Reid và Will cũng theo sau.

Cô bực tới nỗi không nói được gì. Paul đã bị đình chỉ. Anh ta không được phép bảo cô phải đi điều tra như thế nào và đương nhiên không được quyền phản bội cô. Từ lúc bà Lisa bảo cô tới, Jane đã đoán ngay được chính Paul là người đã báo cho bà ấy. Sự ghen ghét và cay cú của anh ta đã trở thành huyền thoại ở cái sở này. Ngay cả đến hơi mát của điếu hòa cũng không thể làm dịu đi cái nóng trên mặt cô.

Reid đóng cánh cửa phòng làm việc của cô rồi ngã xuống một chiếc ghế, Will ngã hẳn xuống đất, kéo chú chó vào đùi mình. “Cô rần với anh ta quá.”

Cô quay người lại và lườm anh. “Không liên quan gì đến anh hết, Reid. Anh không biết phong cách của Paul thôi. Suốt những năm qua, anh ta đã bơm đầy không biết bao nhiêu lời đồn thổi. Đúng là một gã hèn hạ. Anh ta sống yên ổn chỉ vì cha tôi thích anh ta thôi, nhưng cha tôi có bao giờ là nạn nhân của cái mồm dẻo quẹo đó đâu. Ít nhất thì trước đây là thế. Tôi ghét...” Giọng nghẹn lại, cô phải đằng hắng. “Tôi ghét việc cha sẽ cảm thấy tổn thương khi biết người mà ông ấy vẫn luôn bảo vệ lại đâm sau lưng ông.”

Đôi mắt Reid chứa đầy thương cảm. “Hình như anh ta đâu cho rằng cha cô phạm tội. Tôi nghĩ chỉ vì ghét anh ta nên cô đã hiểu nhầm đi đâu anh ta nói rồi.”

Cô mở miệng rồi lại đóng lại. Từng tế bào trong cơ thể cô muốn phản bác lời buộc tội của anh. Paul và cô vẫn luôn căng thẳng với nhau kể từ khi cô mới chấp chững vào làm ở sở. Sự thù hận bắt đầu khi Paul vui vẻ chỉ ra một lỗi sai trên hồ sơ cô làm. Anh ta cứ bóng gió rằng cô được tuyển chỉ vì là con gái của cảnh sát trưởng, và hẳn anh ta đã đúng vì cô cảm thấy bị đả kích đến thế cơ mà.

Không thấy cô trả lời, Reid liếc về phía sau nhìn Will đang ngã với Parker. Thằng bé có vẻ không thoải mái trước cuộc trao đổi nảy lửa này. “Will, con đi mua một vài lon nước ngọt có ga ở máy bán hàng tự động trong quán cà phê giùm cha nhé? Cha muốn uống Pepsi.” Anh liếc nhìn Jane. “Cô muốn uống gì không?”

“Cô uống trà ngọt, cảm ơn cháu nhé.” Gò má cô đã nguội đi một chút vì ngữ điệu cẩn thận của anh. Cô nhìn Will bước ra ngoài cùng Parker. “Anh

nuôi con khéo đấy.” Có lẽ nên hướng cuộc trò chuyện sang chủ đề ít gây tranh cãi hơn. “Mẹ thằng bé vẫn còn sống chứ?”

Nỗi đau ánh lên trong mắt anh. “Cô ta chưa từng gặp lại thằng bé từ khi nó bảy tuổi. Nó học trường tư ở New Orleans. Nhưng nó thích trường công nhỏ ở nơi này hơn. Thằng bé thích chơi bóng rổ lắm.”

“Hửn r ấi.” Sao cô lại quan tâm đến chuyện này làm gì cơ chứ? Đáng ra cô không nên cảm thấy chủ đề này thú vị mới phải. Cô chỉ vừa mới biết Reid và con trai anh, nhưng đã tò mò muốn biết anh và vợ cũ đã gặp chuyện gì. Cô chẳng thể nào ghìm dây cương cái bản tính tò mò của mình lại được.

Trước khi lỗ miệng tọc mạch thêm đi đâu gì khác, cô quay trở lại bàn. “Tôi muốn xem báo cáo khám nghiệm tử thi của Pearson.”

“Tại sao cô lại phải lo vụ đó? Cô có các thanh tra giỏi cơ mà.”

“Làm cảnh sát trưởng ở một thị trấn nhỏ là vậy đấy. Chúng tôi phải gắng sức làm việc như tất cả mọi người để giữ đồng lương của mình.”

Đi đâu này đúng. Nhưng việc cô nhúng tay vào tất cả mọi việc còn vì một lý do thầm kín hơn khác. Cô không muốn mình bị lừa dối và đẩy ra rìa như khi ở Núi Sinai.

Reid quan sát Jane chúi đầu trước màn hình máy tính và nghiên cứu báo cáo khám nghiệm tử thi của Pearson. Will đang ngủ ở góc, giờ máy quay ghi lại vẻ mặt nghiêm túc của cô. Cảnh này sẽ đẹp đấy. Tình yêu nghề được thể hiện rõ ràng và mạnh mẽ.

Hôm nay cô thả tóc, cô vén những lọn tóc màu nâu sáng ra sau tai khi chăm chú nhìn vào màn hình. Những tấm rèm thưa ở cửa sổ phía sau để những sợi nắng lọt qua và điểm vàng lên mái tóc. Cô vẫn luôn chú tâm tới từng chi tiết trong cuộc đời như thế sao? Anh cho là đúng như thế.

Khi về nhà, anh sẽ xem những gì mà họ đã quay được cho đến nay. Dù bộ phim này chỉ là một cái cớ để tiếp cận cô, nhưng anh vẫn là một người phóng viên đủ năng lực để nhận ra một câu chuyện hấp dẫn đang ẩn hiện trước mắt mình. Người xem sẽ thích thú trước cảnh một nữ cảnh sát trưởng xử lý công việc khó khăn của mình.

Anh lấy lại phong thái chuyên nghiệp của mình và lên tiếng. “Cảnh sát trưởng, bước tiếp theo của cô trong cuộc đi điều tra này là gì?”

Cô nhìn lên, nhưng không hướng về phía máy quay. “Theo như báo cáo của bên pháp y, cô Pearson đã tử vong vào khoảng năm giờ sáng. Tức là Paul đã có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng vì khi đó anh ta tới phòng cấp cứu. Ngón tay cô ấy bị trầy vì cố thoát khỏi thứ gì đó như cốp xe chẳng hạn, chỉ có đi điều tra chưa xác định được sợi vải mắc vào vết trầy là loại gì. Có vẻ như ai đó đã không chế và tống cô ấy vào cốp xe. Vẫn chưa có bất kỳ đầu mối nào cho thấy cô ấy đã ở đâu trước khi bị bắt cóc. Khi lấy được mẫu vải, chúng ta sẽ biết đó là loại xe nào.”

“Vẫn chưa có gì nhiều cả.”

“Không.” Cô dựa vào lưng ghế. “Vì đã xác định được thời điểm tử vong, nên bản thanh tra của tôi không liên quan. Ít nhất là không trực tiếp.”

“Cô sẽ phục chức cho anh ta?”

“Tôi không còn lựa chọn nào khác. Hội đồng thành phố sẽ sớm biết anh ta không thể nào làm chuyện đó được. Và người bệnh vực anh ta, ông

Victor Armstrong, sẽ yêu cầu tôi phục chức cho anh ta. Anh ta là một thanh tra giỏi. Tôi sẽ chỉ định anh ta đi điều tra một vụ án mạng khác.” Cô đưa tay với lấy điện thoại bàn.

Nếu cô sợ hãi cuộc điện thoại này thì anh cũng không nhận ra được. Cô ấn dây số và chờ đợi một lúc. “Thanh tra, tôi là Cảnh sát trưởng Hardy. Tôi hy vọng anh sẽ sớm quay trở lại làm việc, hôm nay luôn nếu có thể. Anh đã được loại khỏi diện tình nghi trong vụ Pearson. Tôi sẽ giao vụ Dawson cho anh. Được rồi, cảm ơn anh.” Cô dập máy. “Anh ta đang ngồi ở tiệm cà phê bên đường và sẽ tới đây ngay.”

“Anh ta có đồng ý không tham gia vào vụ Pearson không?”

“Đương nhiên. Anh ta chuyên nghiệp và hiểu nguyên tắc làm việc.” Cô đứng lên. “Tôi muốn một cốc cà phê ngon hơn thứ mà chúng ta có ở đây. Đến Pelican Brews đi.”

Will ngừng quay. Sau đó, ba người họ bước ra ngoài cùng Parker. Anh nheo mắt nhìn những đám mây đen trên bầu trời. “Sắp bão rồi.”

Jane ngẩng lên. “Đúng thế. Mùa xuân Alabama chào đón anh đấy.”

Reid nhìn qua đầu cô về phía vỉa hè bên kia đường. Tim anh gần như ngừng đập khi thấy Lauren đang đứng ngoài cửa hàng cà phê. Đôi mắt màu lục của cô ta dán chặt vào anh. Cô ta nghiêng ngả trên đôi giày cao gót, bận một chiếc quần Jane bó sát và áo trễ vai khoe từng đường cong trên cơ thể. Ra vẻ cũng vô dụng thôi. Lớp sơn hào nhoáng cũng không thể che giấu được chất gỗ mục rỗng bên trong. Anh đưa mắt nhìn Jane khi cô băng qua đường. Chất gỗ trong tâm hồn cô mới là thứ tươi đẹp nhất.

Nếu anh không đi ra chỗ Lauren, cô ta chắc chắn sẽ bám theo. Rồi Jane sẽ thắc mắc tại sao anh không theo sau. Anh chỉ có thể giả vờ như không có

chuyện gì và coi cô ta không hơn gì một người quen bình thường. Liệu Will có nhận ra cô ta nhờ những tấm ảnh không? Cô ta đã già hơn, tóc cũng vàng hơn. Có lẽ con trai anh sẽ không nhận ra.

Anh cố nặn ra một nụ cười thân thiện và băng qua đường cùng Will, Parker theo sau. Anh nên gật đầu với cô ta rồi đi tiếp, hay nên dừng lại đây? Ít nhất thì Jane đã vào trong quán cà phê rồi.

Lauren đã quyết hộ anh. “Chào Reid. Và, ôi Will, lớn quá chừng! Đẹp trai thế này sẽ khiến các nữ sinh ở trường đau tim đấy.”

“À, vâng ạ.” Will nhìn cô ta với nụ cười khách sáo. Con trai anh dẫn chú chó lướt qua cô ta. “Con gọi cà phê nhé. Lát gặp cha ở bên trong sau.”

Phù, ít nhất Will đã tránh đi rồi. Khi cánh cửa đóng lại, Reid khoanh tay trước ngực. “Cô muốn gì hả Lauren? Tôi đã nói rõ hết với cô rồi. Không còn gì nữa đâu.”

Nụ cười giả tạo của cô ta tan biến, cô trừng mắt nhìn anh. “Không, chưa đâu. Tôi đã thuê luật sư rồi. Tôi muốn tiền cấp dưỡng sau ly hôn.”

“Cô tin là có thẩm phán nào ở bang này sẽ đồng ý cho cô tiền cấp dưỡng thật đấy à? Sau khi cô bỏ rơi cha con tôi và để mọi người nghĩ rằng cô đã chết?”

Những ngón tay sơn màu hồng nắm chặt lấy cánh tay anh. “Nghe này, Reid, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Anh nợ tôi. Tôi có thể đi vào trong đó và nói chuyện với Will ngay bây giờ.”

“Tôi đã nói với con chuyện cô trở lại rồi. Nó không muốn gặp cô.”

“Tôi không tin anh.”

Anh nhún vai. “VẬY cô vào mà tự hỏi con đi, nhưng chuẩn bị tinh thần bị cách mặt đi nhé.” Anh chỉ có thể cầu nguyện mình sẽ lừa được cô ta.

Anh không muốn kéo Will vào mớ bòng bong này.

"Anh đã khiến nó quay lưng lại với tôi."

"Là cô tự làm đấy chứ. Tôi không phải kẻ đã bỏ đi và không bao giờ liên lạc."

"Thôi đào bới quá khứ đi. Hãy đồng ý rằng chúng ta đều muốn đi đầu tốt nhất cho Will. Tôi nghĩ anh muốn thằng bé không gặp hay nói chuyện với tôi. Tôi cũng chẳng muốn xáo trộn cuộc đời thằng bé. Tất cả những gì tôi cần chỉ là một ít tiền, Reid. Chẳng phải gì to tát cả."

"Câu trả lời vẫn là không." Trái tim anh nện thành thịch vào xương ức khi quay lưng lại và bước vào cửa hàng cà phê.

Anh chỉ có thể cầu nguyện cô ta đừng theo anh vào trong. Nếu anh đưa cho cô ta một miếng bánh, cô ta sẽ đòi cả cái và hủy hoại cuộc đời Will. Có thể anh đang làm sai, nhưng anh không chấp nhận việc bị tống tiền.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Hương thơm từ hạt cà phê xay và những chiếc muffin cà rốt khiêu khích cái mũi của Reid. Anh tránh một cặp đôi đang đi ra khỏi cửa hàng và tiến tới chỗ Will và Jane đang xếp hàng chờ. “Con gọi món cho cha r ồi hả?” Parker cọ người lên chân anh, Reid xoa tai nó.

Will gật đầu. “Người phụ nữ đó là ai vậy cha? Cô ấy cười như thể biết con ấy.”

Reid im lặng một lát, không biết nên trả lời thế nào. “Chẳng phải ai quan trọng.” Và cô ta không thực sự biết Will.

Will nhún vai. “À, Cảnh sát trưởng Hardy cũng thích mấy chuyện về Đế chế La Mã đấy. Hai cô cháu vừa nói chuyện về Pompeii*. Con đã kể cho cô ấy rằng con muốn sau này cha quay một bộ phim về chủ đề đó, để con có thể đi theo.”

“Sẽ có ngày chúng ta cùng đi,” Reid đáp.

Nhân viên bán hàng gọi tên Will, cậu bé nhanh chóng bước tới nhận hộp bìa cứng chứa ba cốc cà phê.

“Anh lừa được con trai, nhưng không lừa được thanh tra đâu.” Jane khẽ thì thầm. “Cử chỉ của anh làm lộ hết. Bạn gái cũ à?”

“Có lẽ.” Anh phải làm thế nào để xoa dịu mối hoài nghi của cô nhỉ? Anh hất đầu về phía Will, cậu bé đang đi về phía một chiếc bàn trống sát cửa sổ. “Đừng nói gì trước mặt thằng bé.”

Cô gật đầu, theo Will ra bàn ng ồi. Đầu óc Reid rối như tơ vò, cố nghĩ cách đối phó với những câu hỏi của Will. Con trai anh sẽ không hài lòng với câu trả lời qua quýt ban nãy. Có lẽ anh nên chuyển chủ đề thì tốt hơn.

Will đưa cà phê cho từng người và ngả lưng vào thành ghế. Trước khi cậu bé kịp hỏi, Reid đã mở miệng. “Cha vừa xem qua đoạn phim mà con quay. Làm tốt lắm. Cha sẽ dùng phần lớn các cảnh.”

Đôi mắt đen của Will sáng lên. “Nếu vậy con có thể trở thành người quay phim toàn thời gian và đi với cha mỗi lần cha ra nước ngoài.”

“Con cần hoàn thành việc học trước đã.”

“Cha thuê gia sư được mà.”

“Thế còn bóng rổ thì sao? Con sẽ không chơi được nếu chỉ học tại gia và không đến trường.”

“Anh sẽ chuyển đến đây à?” Jane hỏi. “Tôi tưởng anh mới chỉ có ý định thôi.”

Will gật đầu. “Vâng. Cha cháu đang mua lại căn nhà mà hai cha con đang ở tạm. Cháu thích ở đây.”

Đôi mắt nâu hạt dẻ của Jane ánh lên màu lục, cô hơi nâng cằm. Rõ ràng cô chỉ muốn anh rời khỏi đây. Phản ứng của cô sẽ rất khác, nếu cô biết anh thực sự là ai.

Anh chợt để ý một dáng người di chuyển trong quán cà phê. “Tôi nghĩ viên thanh tra mới được phục chức đến cảm ơn cô kia.”

Jane quay lại khi người đàn ông đến gần. “Chào thanh tra.” Giọng cô khá bình thản.

Paul đã thay đổi phục, anh ta nở một nụ cười tự tin. “Tôi nghĩ được không? Tôi có chuyện cần nói với cô.”

“Nói ở văn phòng chẳng phải tốt hơn sao?”

Paul nhìn quanh và lắc đầu. “Nơi này gần như vắng tanh mà. Chẳng ai nghe được đâu. Tôi cho rằng anh phóng viên này được tiếp cận mọi việc cô làm.”

“Đúng thế. Ngồi đi.” Jane nhấp một ngụm cà phê rồi đặt xuống bàn.

“Tôi đã nghiên cứu mọi thông tin về vụ Dawson. Tôi cũng đã từng nhắc đến chuyện Gary và cha cô là bạn đi câu. Nhưng có vẻ như cô không hề biết chuyện đó. Tôi thấy chuyện này hơi lạ. Cô từng nói chuyện với cha mình về vụ án trước khi ông ấy bị bắt chưa?”

“Chưa.” Giọng Jane cộc lốc. “Tôi cũng chưa từng nghe cha nhắc đến anh ta.”

“Họ đã là bạn khoảng mười năm rồi. Tôi biết vài người sẽ sẵn sàng đứng ra làm chứng Dawson đang bán ma túy. Tôi nghĩ chính là thứ ma túy mà cha cô đã lấy trộm từ tủ đựng vật chứng.”

“Anh đang giả định cha tôi phạm tội. Tôi nghĩ chúng ta sẽ phải xác minh điếu này sai sự thật.”

Miệng Paul nhếch lên. “Nói năng y như một cô con gái tin tưởng mù quáng. FBI thường không phạm sai lầm như vậy đâu. Họ đã có cả đồng chứng cứ rồi. Cô đã xem chưa?”

“Chưa. Tôi còn hai vụ án mạng, không có thời gian.”

“Những việc cha cô làm sẽ khiến cô tức điên đấy. Tôi nghĩ có lẽ ông ấy đã giết Dawson.” Paul nhẹ nhàng cười khi đưa ra ý kiến của mình.

“Còn tôi thì nghĩ đây là một ý tưởng điên rồ.” Jane đáp.

Reid ước mình đã để Will quay cảnh này lại. Cuộc xung đột sẽ tạo nên những thước phim tuyệt vời, nhưng giờ mà Will lấy máy quay ra thì quá

thô lỗ.

Tay Jane có hơi run khi cô cần tách cà phê lên. “Có khá nhiều kẻ giết người tiền năng. Vợ anh ta, đồng nghiệp, đặc biệt là chủ sông nữa. Còn quá sớm để kết luận.”

Nụ cười toe toét của Paul dần có phần khát máu như chó sói. “Tôi đang hướng đến cái kết luận đó đây. Tôi sẽ chứng minh rằng tôi đúng.”

“Anh cần hướng đến chứng cứ, thanh tra ạ. Nếu anh không thể nhìn nhận mọi góc độ theo khía cạnh khách quan, tôi sẽ phân công lại công việc.”

“Thế thì tôi sẽ tới trước hội đồng và báo cáo rằng cô đang cố che đậy cho cha mình.”

Chà, mùi thuốc súng nồng nặc. Reid ngậm chặt cái miệng vừa há hốc. Anh chàng này phải xấu tính lắm mới phản bác lại như vậy.

Jane nhìn chăm chăm vào anh ta. “Anh thực sự ghét phải báo cáo với tôi lắm, đúng không? Anh có làm gì hay nói gì cũng chẳng thể thay đổi được những chuyện đã xảy ra. Nếu anh không tuân lệnh, tôi sẽ lại đình chỉ anh. Và anh sẽ không thoát được dễ dàng như lần này đâu.”

Paul bật cười một cách đầy khó chịu, anh ta quay mặt tránh ánh mắt sắc bén của cô. “Tôi chỉ muốn bám theo các đầu mối thôi mà Jane. Đâu có gì sai.”

“Là *Cảnh sát trưởng* Hardy. Để xem anh làm được gì. Tôi muốn có báo cáo hằng ngày trình lên bàn làm việc của mình vào mỗi tối. Thăm vấn tất cả những người có thể liên quan. Vợ, sếp, hay bất cứ ai quen biết nạn nhân. Kiểm tra với Brian về các đầu mối để tìm ra tung tích chủ sông. Tôi muốn cuộc đi điều tra này phải thật hoàn hảo. Nếu cha tôi có liên quan, dù tôi

rất nghi ngờ giả thuyết đó, thì tôi cũng muốn được tận mắt nhìn thấy chứng cứ. Tôi sẽ không để ông ấy bị dằn ép chỉ vì anh có tranh chấp với tôi. Rõ chưa?”

Paul đứng dậy. “Rõ như gương. Tôi đi làm việc đây.” Anh ta lao ra cửa.

“Cô sẽ gặp nhiều rắc rối với anh ta đấy,” Reid nhận xét.

“Suốt bao năm nay, tôi và anh ta chỉ toàn rắc rối.” Cô nhìn chằm chằm viên sĩ quan đang băng qua đường qua khung cửa sổ. “Tôi thắc mắc không biết kẻ mà cha nghi ngờ có phải là Gary Dawson không? Nếu họ là bạn bè, thì tôi có thể hiểu tại sao ông ấy chưa muốn nói ra người mình nghi ngờ là ai.”

“Có thể cô đúng. Có lẽ cô nên hỏi thẳng cha mình.”

“Chắc tôi sẽ hỏi.” Cô quay sang nhìn anh. “Tôi không tin Baker lại tin những điếu như vậy. Anh ta luôn theo sau cha tôi, lại được hội đồng ủng hộ. Vì thế nên anh ta cảm thấy mình bất khả chiến bại.” Cô thở dài và bóp trán. “Có lẽ tôi không nên nhận vị trí này. Hình như hơi quá so với khả năng của tôi rồi.”

“Không đâu. Tôi rất ấn tượng về cách cô xử lý tất cả mọi việc đấy, Jane. Cô thông minh và khôn ngoan. Đừng vì một kẻ tự phụ như Baker mà nghi ngờ bản thân mình.”

Mắt cô sáng lên. “Cảm ơn vì lời khen, Reid.”

Anh ngẩng nhìn cô tới khi họ uống xong cà phê. Cô ngày càng hấp dẫn anh hơn trước.

Jane liếc nhìn đồng hồ, ánh hoàng hôn lộng lẫy phủ vàng mặt nước cho thấy đã gần sáu giờ. Reid không hề tùy tiện dù ở đây sau giờ làm việc. Thực ra, anh trông khá ổn với quần soóc kaki và áo sơ mi đỏ.

Parker nằm trên cầu tàu, bên cạnh chân cô, nhòm đầu quan sát một con mòng biển đang nghiêng đầu tìm những mẫu bánh mì.

Will tựa vào lan can và hướng máy quay xuống mặt nước. “Có một con bồngông này.”

“Chắc lại là Peter đấy,” cô đáp mà chẳng hề nhìn.

Reid mỉm cười. “Một khía cạnh mới về Cảnh sát trưởng Hardy. Tôi không nghĩ cô là một người sẽ đặt tên cho bồngông đâu.”

“Pete không giống những chú bồngông khác. Tôi nuôi nó mà.” Cô cố gắng không bận tâm đến chiếc máy quay mà Will đang chĩa về phía mình. Việc này dần quen hơn rồi.

“Sao cô lại nuôi nó?” Reid hỏi. “Trước đây chưa từng nghe cô nhắc đến.”

“Có một con bồngông mắc vào lưới đánh cá rồi chết. Tôi nghe thấy tiếng kêu và tìm được tổ của nó. Có một vài con non. Tôi đã cố cứu cả đàn, nhưng chỉ mình Pete sống sót.”

Đôi mắt đen giống y như cha của Will mở to. “Cô làm thế nào để nuôi bồngông ạ? Chúng ăn gì?”

“Các loại cá nhỏ. Pete háu ăn lắm. Khi nó đủ lớn, tôi đưa nó đến và thả ra ở đây. Dù vậy nó vẫn nhớ tôi, lúc nào cũng quanh quẩn mỗi lần tôi đến. Người dân trong thị trấn này cũng hay cho nó ăn. Giờ Peter gần như trở thành linh vật của thị trấn rồi. Cháu nên chụp ảnh nó.” Thừa nhận mình có mối liên hệ sâu sắc với một con bồngông nâu thật là ngớ ngẩn, chẳng khác

gì trẻ con cả. Cô cũng thường tới đây mỗi tối để trò chuyện với nó. Nghe ngốc thật đấy, nhưng ít nhất cô có thể bày tỏ trái tim mình với một chú chim.

“Ý hay đấy.” Reid chỉ đạo Will thực hiện một số cảnh quay về con bồ nông. “Mà chúng ta đang chờ cái gì vậy?”

“Tôi đã gọi cho Carmencita Cook. Cô ấy đã đăng một bình luận lên trang cá nhân của Nicole, nói gì đó về việc tội lỗi sẽ tìm tới cô ta. Tôi nghĩ cô ấy có thể biết gì đó.”

“Làm thế nào mà cô ấy quen Nicole?”

“Cô ấy nắm được hết gần như mọi việc xảy ra ở thị trấn này. Nếu có ai biết kẻ chủ sòng nơi Dawson chơi là ai, thì hẳn cô ấy cũng sẽ biết. Có lẽ cô ấy cũng biết chút thông tin về cái chết của Nicole.”

Reid hất đầu về phía bờ cát, nơi một bóng người đơn độc đang vội vã đi về phía họ. “Cô ấy kia à?”

Jane nheo mắt. “Đúng rồi.” Cô đứng dậy khỏi băng ghế, vẫy tay.

Carmencita Cook là người đứng đầu hội đồng thư viện mười năm nay rồi. Tuy đã ở tuổi ngũ tuần nhưng đôi mắt đen sáng lấp lánh và mái tóc xoăn đen khiến cô ấy trẻ hơn tuổi. Cô ấy dường như không bao giờ tiếp xúc với người lạ và là khách quen ở quán cà phê, nên Jane biết cô ấy khá rõ. Dưới phong thái dịu dàng ấy là sống lưng cứng như sắt mà mọi người trong thị trấn này có thể dựa dẫm.

Jane bước tới và mỉm cười. “Cảm ơn vì đã đồng ý đến gặp tôi.”

Carmencita mặc một chiếc váy hoa màu đỏ sẫm màu ôm sát đến bắp chân. “Chuyện kinh khủng quá, Jane ạ. Đương nhiên tôi sẽ muốn giúp bằng

tất cả khả năng của mình, nhưng tôi không muốn bị nghe lén đâu. Tôi ghét lũ đưa chuyện lắm.”

Câu nói nghe có vẻ êm tai đấy, nhưng Jane thừa biết người phụ nữ này là trùm đưa chuyện. Nếu không, cô ấy đã không đăng bình luận đó lên trang Facebook của Nicole.

Jane lấy cuốn sổ của mình ra. “Hãy nói về Nicole trước. Cô có thể cho tôi biết đi đâu gì?”

“Thị trấn này nhỏ lắm. Tôi thường xuyên thấy cô ta đi với bạn bè. Hầu như tối thứ Sáu nào cô ta cũng đi chơi loanh quanh mấy quán bar ở Mobile. Có một lần tôi đã cho cô ta đi nhờ vì xe cô ta bị hỏng trên đường về nhà. Tôi không quan tâm lắm tới những người Nicole giao du. Anh trai của cô ta không phải là một tấm gương tốt.”

Jane ngừng lên. “Anh trai?”

“Marshall Thomas.”

Cái tên này gợi lên đi đâu gì đó trong tâm trí Jane. “Người này từng bị bắt vài lần vì buôn bán ma túy. Nhưng họ không có chung họ.”

Carmencita gật đầu. “Anh em cùng mẹ khác cha đấy. Những kẻ mà gã đó quen thậm chí còn tệ hơn gã. Nicole thường để một vài kẻ trong số đó ngủ lại trên sofa nhà mình. Cô ta có vẻ ngọt ngào đấy, nhưng không được tỉnh táo cho lắm. Tôi nghi là một trong số những kẻ đó đã giết cô ta.”

“Nhưng hình phạt kỳ lạ đó là sao? Trông không giống cách của một tay buôn ma túy sẽ làm. Chúng có xu hướng giải quyết vấn đề bằng súng đạn hơn,” Reid thắc mắc.

Carmencita mím đôi môi dày lại, rồi lắc đầu. “Tôi không tin anh trai cô ta lẫn đám bạn của gã. Nhưng biết đâu tôi sai.” Cô ấy ngập ngừng. “Nicole

đang qua lại với một người đã có vợ. Có thể người đó đã giết cô ấy.”

“Paul Baker à?”

“Ồ, hay lắm. Cô biết rồi.”

“Cô đăng bình luận đó lên Facebook vì vụ ngoại tình đó hả?”

Gương mặt Carmencita ửng hồng. “Đáng ra tôi không nên nói gì mới phải, nhưng đạo đức của cô nàng đó có vấn đề. Tôi nghĩ cần thẩm vấn thanh tra Baker.”

“Paul có chứng cứ ngoại phạm vào thời điểm cô ấy bị giết.”

Carmencita nhún vai. “Vậy thì chắc là gã ‘anh hùng’ của thị trấn rồi.”

Mọi thứ càng lúc càng chĩa vào gã “anh hùng”. “Còn gì nữa không?”

“Không.” Cô ấy liếc nhìn đồng hồ. “Tôi sắp phải đi rồi. Cô có muốn nghe về Gary không?”

“Có chứ, chị cứ nói đi.”

“Tôi biết cậu ta khá rõ. Vợ của cậu ta là em họ tôi.”

Ồ, Jane không ngờ đấy. “Thế giới nhỏ bé thật. Chị có biết anh ta đánh bạc không?”

“Biết chứ.” Carmencita đưa mắt nhìn Reid và Will rồi nhún mày. “Các người đang quay phim à?”

“Đây là Reid Dixon. Anh ta đang làm một bộ phim tài liệu về các sở cảnh sát ở thị trấn nhỏ.” Cô lắc đầu với Will. “Cháu vui lòng tắt máy quay đi nhé.” Cô chờ cho đến khi Will làm theo. “Về chuyện cờ bạc của Gary thì sao?”

Nếp nhăn giữa hai chân mày Carmencita giãn ra. “Cậu ta đã gặp rắc rối. Tôi thấy cậu ta càng ngày càng căng thẳng, cô em họ dễ thương của tôi

cũng thế.” Mắt cô nheo lại, tay siết chặt. “Cậu ta đã đánh em ấy.”

“Tôi thấy vết bầm r ồi.”

“Có lẽ tôi không nên nói ra điều này, nhưng tôi đã bảo với cậu ta rằng nếu còn dám chạm vào con bé thì tôi sẽ giết nó. Tôi nói thật đấy. Loại rác rưởi nào lại có thể ra tay đánh mẹ của con mình như thế chứ?” Cô ấy lẩm bẩm gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha, đôi mắt đen sáng quắc lên.

Jane tin những lời của Carmencita, và cũng biết cô ấy không phải là kẻ giết người. Phải là một người vạm vỡ hoặc có đồng phạm mới có thể không chế được một kẻ to lớn như Dawson. “R ồi anh ta nói gì?”

“Nó đã cố gắng vay tiền từ tôi. Tôi đó! Một người biết thừa rằng nó sẽ không bao giờ trả lại.”

“Cô có biết anh ta nợ tiền ai không? Nợ bao nhiêu nữa?”

Nếp nhăn giữa trán người phụ nữ này lại xuất hiện. “Tôi biết. Gã đó sống ở Mobile, nên chắc cô không biết đâu. Một kẻ không ai dám dây vào, Jane ạ.”

“Vui lòng cho tôi biết tên người đó.”

“Joseph Davies.”

Cái tên này nghe mơ hồ quen thuộc. “Người này có liên hệ với tội phạm có tổ chức ư?”

“Đương nhiên. Gã đó bảo kê cả vùng này cho mấy ông lớn nào đó ở Atlanta. Khi Joe nói nhảy, người ta chỉ dám hỏi lại là cao bao nhiêu. Tin đồn về gã đó kinh khủng lắm, nào là tổng tiền, tra tấn r ồi giết người. Một kẻ xấu xa từ trong trứng. Hãy hỏi cha cô ấy.”

“Cha tôi từng chạm trán với Davies ư?”

Carmencita trông có vẻ bối rối. “Ý tôi là cô nên hỏi cha cô về Gary ấy. Gary cũng nợ tiền ông ấy mà.”

Sống lưng Jane lạnh buốt. “Cô đang nói rằng cha tôi quen biết Gary tới mức cho anh ta mượn tiền à?”

“Cùng à, Chủ nhật cuối tháng nào hai người đó chẳng đi câu cá. Chắc hẳn cô phải biết chứ?”

Jane lắc đầu. “Tôi mới biết họ là bạn đi câu gần đây thôi. Tôi chưa bao giờ thấy cha nhắc tới Gary, cũng chưa bao giờ gặp anh ta cả.”

Cô không thường tới nhà của cha vì ngày nào họ cũng gặp nhau ở sở. Hai người chỉ nói chuyện với nhau về công việc. Cô đã từng rất hài lòng khi được trở thành một chú đà điểu rúc đầu xuống cát như thế.

Đôi mắt đen của Carmencita tỏ rõ vẻ thương hại. “Cha cô nên nói chuyện với cô nhiều hơn. Hai người đó đã là bạn bè được một thời gian rồi.”

“Sao cô lại biết anh ta nợ tiền cha tôi?”

“Gary muốn trả nợ cha cô trước. Thế nên anh ta đã hỏi mượn tôi tiền. Tôi không muốn từ chối đâu, vì như thế tức là cha cô lấy lại được tiền, nhưng tôi không còn cách nào khác.”

Jane cố ép đôi môi tê dại của mình lên tiếng. “Chị làm đúng mà.”

Cô không thích cách mọi bằng chứng đều hướng về cha như vậy. Chẳng lẽ Paul đã đúng? Cô không muốn tin như vậy. Cô cảm ơn Carmencita trước khi quay lại xe.

“Giờ thì sao?” Reid hỏi.

Cô thầm cảm ơn vì anh không hề nhìn cô. “Tôi sẽ xem xét các bằng chứng của Paul trước khi nói chuyện với cha.”

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Jane kiên nhẫn chờ đợi cửa phòng làm việc của Paul nhưng chỉ thấy nó trống không. Cô đi tới trước bàn làm việc của anh ta và nhìn vào màn hình máy tính. Hồ sơ vụ Dawson đang được mở sẵn, cô xem lại các chứng cứ một lần nữa, dù đã biết hết mọi thứ trừ việc Paul hướng chúng vào cha mình.

Có những bức ảnh chụp cha cô và Dawson trên thuyền của ông. Cô lướt qua chúng và ghi chú lại những ngày tháng khác nhau của từng tấm ảnh. Paul đã đúng. Họ đã là bạn bè được một thời gian rồi. Cô chợt nghĩ lại mối quan hệ của mình với cha và nhận ra ông chưa bao giờ nói nhiều về bản thân cả. Nếu cuộc nói chuyện đề cập tới vấn đề riêng tư, thì đó chắc chắn là về những chuyện mà cô đang làm. Trong những lần hiếm hoi cô từng cố gắng thử hỏi về đời sống cá nhân của ông, ông luôn chuyển chủ đề.

Có cả những bức ảnh chụp cha và cô Elizabeth ngồi ăn tối với Dawson và vợ anh ta. Cô nhận ra khung cảnh của một nhà hàng ở Mobile trong một tấm ảnh. Còn có lời khai của một vài ngư dân nhắc đến cuộc cãi vã căng thẳng mà họ nghe được về món nợ giữa Dawson và cha cô.

Chẳng lẽ đây là những gì cô Elizabeth muốn nói khi ám chỉ rằng cha cô cũng có bí mật? Jane liếc nhìn Reid và Will, hai người đang đứng ở ngưỡng cửa. “Hóa ra tôi chẳng biết gì về cha mình. Sao có thể thế được?”

“Có những người xây quanh mình những bức tường thành cao tới nỗi không ai có thể xâm nhập,” Reid đáp.

Parker lách qua hai người đó và đi đến đứng cạnh tủ bên trái bàn làm việc. Jane gọi nó lại, nhưng chú chó rên rĩ và cào vào tay nắm, sau đó lại quay lại nhìn cô và sủa. Cô nhú mồm, bước tới bên chú chó và mở cánh cửa ra.

Một cậu bé, khuôn mặt lấm lem bùn đất, ngược nhìn cô bằng ánh mắt van lơn. Cậu bé thút thít nhưng không nói gì khi cô bước giật lùi theo bản năng.

Reid nhận ra phản ứng bất thường của cô. Anh sai bước tới bên cạnh, sau đó quỳ gối trước mặt cậu bé. “Chào nhóc, cháu đang làm gì ở đây vậy?”

Cậu bé không đáp, nhưng nước mắt đã ướt đầm đôi mắt nâu tròn xoe. Jane hoàn hồn, cũng quỳ gối trước mặt đứa trẻ. “Bé ngoan, cháu tên gì vậy?” Cô muốn đưa tay vuốt mái tóc nâu mềm mại ấy, nhưng lại lo lắng sẽ khiến đứa bé sợ.

Đôi môi cậu bé run rẩy. “Harry.”

“Cháu mấy tuổi rồi, Harry?”

“Bốn. Cháu bốn tuổi.”

Jane chỉ muốn bế bổng cậu bé lên và ôm vào lòng. Chàng trai bé nhỏ tội nghiệp này đang hoảng sợ đi đâu gì đó. “Cha mẹ cháu đâu rồi?”

Nước mắt lăn dài trên gò má cậu bé, cậu nhóc đưa tay chùi, khiến những vết bẩn càng thêm lem nhem. “Cháu không biết. Mẹ cháu và cháu tới công viên, rồi có một chú đến bắt mẹ vào xe chú ấy. Mẹ bảo cháu chạy

và trốn đi. Nên cháu đã đi trốn.” Ánh mắt cậu bé nhìn thẳng vào Will, vẻ nài xin tăng lên gấp bội.

Will bước tới gần, cúi xuống và giơ tay ra. Cậu bé nhào vào vòng tay Will, để người anh lớn bế mình lên. Cậu bé gục đầu lên vai Will, thở dài và thoải mái tựa hẳn vào người cậu thiếu niên. Jane và Reid đưa mắt nhìn nhau. Có lẽ Harry cũng có một người anh lớn luôn quan tâm tới cậu bé.

Cô chạm vào bàn tay dính bẩn của cậu bé. “Cháu ở công viên từ lúc nào vậy, Harry?”

Vàng trán nhỏ nhăn lại. “Lâu lắm rồi ạ. Trước khi trời tối. Cháu ngủ trên ghế, nhưng mãi mà mẹ không đến đón cháu.”

Vậy là cậu bé đã ở đó cả đêm. Jane rùng mình khi nghĩ tới những chuyện có thể xảy ra. Cô phải gọi cho Dịch vụ bảo vệ trẻ em, nhưng không muốn giao đứa trẻ đang sợ hãi này cho người khác. Cô bắt gặp ánh nhìn do dự tương tự trong mắt Reid. Hẳn anh cũng đang nghĩ như cô. Dù sao, cô cũng có thể trái lệ một chút, vì cô là cảnh sát trưởng cơ mà.

Cô ra hiệu cho Reid đi về phía bên kia văn phòng. “Tôi không muốn giao cậu bé cho bên Dịch vụ bảo vệ trẻ em. Theo như những gì cậu bé nói, có thể nó đã chứng kiến một vụ án. Chúng ta vẫn chưa biết chuyện gì cả. Cậu bé có thể đang gặp nguy hiểm.”

“Cứ để tôi và Will chăm sóc cậu bé. Will hút trẻ con lắm.”

“Chúng ta không thể dắt một đứa trẻ theo khắp nơi để đi phá án được.”

“Tôi sẽ thuê người giữ trẻ. Will cũng sẽ ở với thằng bé mà.”

“Vậy ai quay phim cho anh?”

“Thuê nhân viên thời vụ là được mà.”

Anh đã có tất cả những câu trả lời, nhưng đó là những câu trả lời mà cô hy vọng anh sẽ nghĩ đến. “Được rồi. Để xem cậu bé có nhớ được đi đâu gì hữu ích cho chúng ta không. Tôi sẽ kiểm tra danh sách những người mất tích. Hẳn có ai đó đang tìm kiếm cậu bé và người mẹ của mình.”

Cô bước về phía cửa r ầu đột ngột dừng lại, khiến Reid suýt chút nữa va phải. “Đợi đã. Hôm qua chúng ta đã tìm thấy một chiếc xe bị bỏ lại, cửa xe vẫn mở. Có một ghế dành cho trẻ em ở phía sau, hiện trường thì có vẻ giống một vụ bắt cóc. Có thể Harry đã ở đó.”

“Cô thấy quần áo cậu bé mặc chứ? Giày Nike và bộ quần áo thể thao hiệu Calvin Klein.”

“Anh nhận ra thương hiệu luôn à?”

Anh nhún vai. “Đó cũng là một phần công việc của tôi. Tôi chỉ muốn nói cậu bé này ăn mặc rất tử tế. Mẹ cậu nhóc có lẽ đã gặp nguy hiểm, nếu không đã xông tới đây tìm con r ầu.”

“Có lý.”

Họ trở lại với hai cậu bé và Parker. Nhưng cô không thể hỏi Harry thêm đi đâu gì khác, vì hàng mi đen của cậu nhóc đã dúi lại r ầu. Cậu nhóc uể oải bám trên người Will. “Thằng bé ngủ r ầu.”

Will gật đầu. “Đứa bé tội nghiệp này kiệt sức r ầu, chắc cũng bị hoảng sợ nữa. Cô sẽ không đưa nó tới Dịch vụ bảo vệ trẻ em chứ?”

“Không, chúng ta sẽ đưa cậu bé này về nếu con đồng ý,” Reid nói.

Vẻ lo lắng trên gương mặt Will biến mất, cậu mỉm cười. “Con sẽ chăm sóc nhóc này.”

“Cha cũng đã nói với cô Jane như vậy.”

Cô liếc nhìn về phía cửa sổ. “Chúng ta cần ra khỏi đây mà không bị ai nhìn thấy. Đi lấy xe của anh rồi đỗ ở cửa phụ đi. Tôi có một tấm thảm trải ghế trong văn phòng. Chúng ta có thể bọc cậu bé lại rồi đi ra cửa phụ. Đang là giờ nghỉ trưa, chỗ này vốn cũng ít người. Hy vọng sẽ không bị ai nhìn thấy.”

“Cậu nhóc làm gì trong tủ nhỉ?” Will hỏi.

“Câu hỏi hay đấy. Có lẽ cậu bé sẽ trả lời sau khi tỉnh dậy.”

“Ghế dành cho trẻ em thì sao?” Reid hỏi.

Cô nhú mày. “Tôi không có.”

“Trong phòng tang chứng hay đầu đó liệu có không?”

Cô lắc đầu. “Theo tôi biết thì không.”

“Thôi thì nhà tôi cũng không xa nơi này lắm. Tôi sẽ lái thật chậm.”

Cô thích thái độ sẵn sàng cáng đáng của anh, và cả cách anh nhiệt tình lao vào giúp cậu bé nhỏ này nữa. Anh không chỉ có một khuôn mặt đẹp thôi đâu.

Anh không thể tin nổi vào mắt mình. Cảnh sát trưởng Hardy và tay phóng viên nhiều chuyện của cô ta vừa vội vã đưa Harry đi ra từ phía đằng sau tòa thị chính. Nếu lúc đó không lái xe qua thì anh chẳng thể nào nhìn thấy họ được. Anh đang tìm thằng nhãi đó khắp nơi.

Làm thế nào mà Harry có thể trốn thoát khỏi tay anh và tìm được đến đây? Có ai đã giúp nó ư? Chẳng lẽ có người nghi ngờ chuyện đang xảy ra? Không, anh không nghĩ thế. Thằng nhóc này chắc đã được dặn nên nhờ

đến sự giúp đỡ của cảnh sát và cố gắng mò tới đây mà không bị ai phát hiện.

Đôi lúc vũ trụ vận hành theo cách thật kỳ lạ, nhưng anh sẽ không để bất cứ điều gì cản trở mình. Anh quay xe để bám theo chúng, nhưng mấy người đó biến đâu mất. Có lẽ chúng tới nhà của tay phóng viên. Anh lái xe nhanh hết mức có thể để đến nơi gã phóng viên đó ở, sau đó cho xe chạy chầm chậm qua nơi đó. Anh nhắm mắt khi thấy chiếc SUV đã đậu sẵn trước nhà.

Anh không thể bắt cóc thằng nhóc khi có nhiều người ở đó được. Hardy hẳn vẫn mang theo súng. Gã Reid đó cũng có vẻ là loại người kè kè súng bên mình, xét theo những chuyển đi kỳ lạ của gã. Hơn nữa, thằng con trai của gã cũng to con. Khó mà len vào rồi thoát ra mà không bị phát hiện được.

Anh sẽ chờ. Ít nhất thì bây giờ anh cũng đã biết thằng nhóc ở đâu rồi. Khi thời cơ đến, anh sẽ sẵn sàng.

Anh lật đật xu nửa đô-la Kennedy qua những ngón tay. Không ai hiểu biểu tượng này, còn anh thì cảm thấy vui vẻ vì biết điều mà chúng sẽ chẳng bao giờ hiểu.

Jane đang dần trở thành một vật cản. Ồ quá cứng đầu và khôn ngoan. Anh rất thích chế nhạo ả, nhưng chắc đã đến lúc phải đá ả ra khỏi cuộc chơi. Anh vốn không muốn làm điều đó cho đến khi đã xong mối thù, nhưng bất cứ điều gì cần thiết đều phải được ưu tiên.

Harry đang ngủ trên chiếc ghế sofa bằng da trong phòng khách. Will ở gần để khi tỉnh dậy cậu bé không sợ hãi. Reid ngồi trong phòng làm việc của mình với Jane, cô đang đăng nhập vào hệ thống của văn phòng từ máy tính xách tay của anh. Anh quan sát cô chăm chú tìm kiếm thông tin trên màn hình. Parker ngủ gục dưới chân cô.

Ánh mắt trời xuyên qua khung cửa sổ khiến mái tóc nâu của cô nhuộm màu lửa. Cô nhỏ bé, nhưng tâm hồn và nhiệt huyết thì vô biên. Anh yêu mến cô nhiều hơn anh nghĩ.

Cô nhìn lên và bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình chăm chăm. Anh nghịch chuột máy tính hồng che giấu vẻ xấu hổ. “Tìm được gì không?”

“Không có đứa trẻ nào được báo cáo là mất tích. Cũng không có ai báo về một bà mẹ mất tích. Khi cậu bé tỉnh dậy, chúng ta sẽ hỏi xem nó có biết họ hay địa chỉ gia đình mình không. Như vậy sẽ có nhiều thứ để xem xét hơn.”

“Thế còn chiếc xe bị bỏ lại thì sao? Có thông tin gì về chủ sở hữu không?”

“Vẫn chưa có gì. Brian đang cố gắng kiểm tra hợp đồng thuê xe. Tôi đã gửi tin nhắn cho cậu ấy, báo rằng có lẽ đã tìm được chủ của cái ghế dành cho trẻ em rồi.”

Cô gập máy tính lại và đứng dậy duỗi lưng. “Tôi cần cà phê. Nếu anh không ngại để tôi mày mò trong bếp thì tôi sẽ pha một ít.”

“Để tôi chỉ cho cô chỗ để các thứ. Tôi sẽ hâm lại ít gumbo*.”

“Nghe hay đấy. Tôi đói rồi. Cậu bé con hử cũng sẽ muốn ăn gì đó.”

Thực ra anh không muốn ăn món hầm chút nào. Ở cái tuổi này, Will chỉ thích bánh mì kẹp phết bơ đậu phộng và mút hoa quả thôi, nhưng anh vẫn

có đủ nguyên liệu trong bếp. Anh chỉ cho cô chỗ để cà phê và rây lọc, sau đó đổ món hằm lên chảo và bật bếp.

Máy pha cà phê bắt đầu kêu ùng ục. Jane bước tới đứng cạnh cửa sổ ngoảnh ra một nhánh sông Bon Secour.

“Cảnh đẹp quá. Nhưng chắc là có cá sấu nhỉ?”

“Chúng tôi đã nhìn thấy vài con r ồi. Tôi cũng nhắc Will để ý bọn rắn copperhead* và rắn lục nước. Quanh đây chắc chắn có rắn, nhưng chúng tôi chưa thấy con nào cả.”

Mùi cà phê hòa với mùi của món hằm đang sôi. Anh tắt bếp và đổ ra ba bát, sau đó đưa một bát cho cô. “Thìa ờ trong ngăn kéo đằng kia.” Anh chỉ vào ngăn bên dưới máy pha cà phê.

Cô gật đầu. Anh bưng hai bát còn lại đến chiếc bàn kiểu chân mề có đệm ng ồi. Anh ra hiệu cho Will. Cậu khẽ khàng đứng dậy, tách khỏi đứa trẻ đang ngủ say để đến ng ồi cùng họ.

Jane ăn một thìa lớn. “Anh đã phát hiện ra nhà hàng Tin Top r ồi hả? Họ có món gumbo hải sản ngon nhất ở đây đấy.”

“Cha cháu đã tìm ra quán đó ngay hôm đầu tiên tới đây,” Will trả lời. “Chuyện của Harry sao r ồi ạ? Làm thế nào chúng ta tìm được gia đình cậu bé đây?”

Reid trân trọng trái tim ấm áp của con trai mình, nhưng có lẽ không nên để Will quá gần gũi với cậu bé đó. Sau khi tìm được cha mẹ của đứa trẻ, có lẽ họ sẽ chẳng bao giờ được gặp lại. “Cha chắc chắn cô Jane sẽ sớm tìm ra họ thôi.”

Will ăn ngẫu nhiên r ồi nhanh chóng trở lại trông Harry. “Sao em ấy vẫn chưa dậy vậy nhỉ? Em ấy đã ngủ hai tiếng r ồi.”

“Cậu bé đã có một đêm dài.” Reid trả lời. “Cứ để nhóc con ấy nghỉ ngơi thêm một chút. Không nên khiến cậu bé này kinh hãi thêm nữa.”

Will nhú mày. “Chắc con sẽ vào phòng xem tivi. Lúc nào em ấy dậy thì gọi con nhé. Chắc em ấy sẽ muốn thấy con.” Nói rồi cậu quay sang nhìn đứa trẻ, đúng lúc đôi mắt vừa nãy còn nhắm nghiền giờ khẽ chớp rồi mở ra.

Harry ngẩng dậy và ngáp. “Em khát.”

Will quay lại và bế cậu bé lên. “Nước hoa quả nhé? Có nước táo và nước cam đây.”

“Nước táo ạ.” Harry vòng tay trái quanh cổ Will.

Reid quay vào bếp. “Để cha lấy.” Ở đó, anh làm một chiếc bánh mì kẹp bơ đậu phộng rồi vội vã trở lại phòng khách. Harry đang ngẩng trên đùi Will, chăm chú xem hoạt hình trên tivi.

Harry nhận ly nước táo và chiếc bánh. “Chú đã tìm thấy mẹ cháu chưa?”

“Vẫn chưa, chàng trai nhỏ ạ.”

Jane ngẩng xồm xuống trước mặt Harry và Will. “Tên đầy đủ của cháu là gì hả Harry? Nhà cháu ở đâu? Nếu cháu nhớ thì cô chú sẽ dễ tìm mẹ cho cháu hơn đây.”

Đôi mắt to màu nâu của cậu bé buồn rười rượi, cậu gật đầu. “Cháu tên là Steven Harry Dawson, nhưng mẹ gọi cháu là Harry, giống hoàng tử ấy. Hoàng tử sống ở bên kia bờ biển.”

Jane chớp mắt, quay sang nhìn Reid. Anh nhận ra vẻ bối rối trong đôi mắt màu hạt dẻ của cô. Gary có một cậu con trai bốn tuổi, nhưng Reid chưa

từng gặp lại kể từ khi cậu bé còn là một đứa trẻ sơ sinh. Đây hẳn là con trai của Gary rồi. Tức là Fanny đã gặp chuyện không hay.

“Mẹ cháu tên là Fanny đúng không?”

Harry gật đầu với Reid. “Cha cháu đã gặp phải chuyện gì đó tệ lắm. Mẹ cháu nói rằng cha đã đi xa, và cháu sẽ không thể gặp lại cha nữa.” Đôi mắt cậu bé ngập nước mắt. “Cháu muốn gặp mẹ.” Cậu nhóc quay đầu, vùi mặt vào áo Will. Bờ vai nhỏ run lên vì nước nở.

Trái tim Reid thất lại. Tội nghiệp thằng nhỏ. Họ phải tìm hiểu xem Fanny đã gặp phải chuyện gì.

Jane đứng dậy và mở điện thoại. Anh nghe cô yêu cầu tìm kiếm Fanny Dawson dựa theo mô tả. Tại sao Fanny lại thuê xe? Có ai đó bám theo cô ấy sao?

Trán Jane nhăn lại vì lo lắng. “Tôi đã nhắn tin cho Brian về việc Fanny mất tích. Có lẽ cô ấy định tới thăm mẹ mình. Anh có biết tên của bà ấy không? Tôi sẽ gọi cho bà ấy để xem bà có nghe được tin tức gì về Fanny không.”

Anh không muốn cô phải lo lắng thêm nữa nhưng không còn cách nào khác. “Không chừng cô có thể lấy số của bà ấy nhanh hơn tôi đấy. Mẹ của Fanny là một trong các thượng nghị sĩ* của đất nước chúng ta. Bà ấy là Thượng nghị sĩ Fox.”

Cô trở mắt nhìn anh. “Mẹ cô ấy là Thượng nghị sĩ Jessica Fox?”

“Chính là bà ấy.”

Jane rút điện thoại ra. “Tin này sẽ khiến cánh truyền thông điên lên mất. Có lẽ tôi nên gọi cho bà ấy ngay. Tôi không tin tất cả chỉ là trùng hợp.

Chuyện này chắc chắn có liên quan tới cái chết của Gary. Anh ta đã dính phải chuyện gì cơ chứ, lại còn liên lụy cả gia đình thế này?”

Câu hỏi hay đấy, nhưng Reid không thể trả lời.

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Jane chờ đợi tưởng chừng như hàng thế kỷ mới có thể liên lạc được với Thượng nghị sĩ Fox. Cô đã nói với người trợ lý rằng cô cần gặp thượng nghị sĩ gấp vì chuyện của con gái bà, nhưng xem ra phải khó khăn lắm mới tiếp cận được với người phụ nữ này, xét theo khoảng thời gian dài mà Jane buộc phải lắng nghe tiếng nhạc của Debussy* vang lên trên đường đây.

“Vui lòng chờ một chút. Tôi vừa báo với thượng nghị sĩ.”

Một tiếng tích vang lên, Jane nghe thấy giọng nói khàn khàn đặc trưng của thượng nghị sĩ. “Fanny đang ở chỗ cô à?”

Jane nuốt nước miếng. “Không, thưa thượng nghị sĩ. Nhưng Harry đang ở đây.” Cô kể cho Thượng nghị sĩ Fox những đi ầu mà Harry đã kể cho cô.

Bà bật ra một tiếng than nhẹ. “Đáng lẽ Fanny đã đến đây từ sáng hôm qua. Con bé gọi cho tôi kể về cái chết của Gary, và nói rằng nó và con trai muốn về với tôi sau khi tôi trở về từ buổi gây quỹ ở Washington, D.C. Tôi đã đề nghị hủy lịch để trở về ngay. Nhưng Fanny muốn có chút thời gian riêng để sắp xếp lại mọi thứ và nói chuyện với Harry.”

“Bà có biết cô ấy đi xe riêng hay thuê xe không?”

“Xe của nó đang gửi ở xưởng để lắp hộp số mới, thế nên tôi đã bảo con bé thuê xe và tôi trả tiền. Tôi đã gọi cho một hãng cho thuê xe và bảo họ

đến đón nó.”

“Lúc nào, thưa bà?”

“Tối thứ Tư, tôi nghĩ là khoảng bảy giờ.”

Ngay sau khi Jane rời khỏi nhà của Fanny. Tức là Harry đã lang thang một mình từ sáng ngày hôm qua? Trái tim Jane thất lại. “Sau đó bà có nói chuyện với con gái không?”

“Tôi nói chuyện với con bé khá nhiều lần vào hôm thứ Năm. Nó có vẻ vẫn ổn. Nhưng thứ Sáu nó không đến. Tôi đã gọi rất nhiều, nhưng không thể liên lạc được.”

“Bà có báo mất tích không?” Jane cố gắng giữ giọng mình không tỏ ra chỉ trích.

“Không. Fanny là một người phụ nữ đã trưởng thành. Tôi nghĩ có lẽ nó đã tới chỗ của bạn bè. Tôi cũng không nhận được cuộc điện thoại đòi tiền chuộc nào hay bất cứ đi đâu gì tương tự, nên không hề biết nó đang gặp nguy hiểm. Con bé và tôi... mối quan hệ giữa chúng tôi khá phức tạp.”

Câu nói đó mang nhiều ẩn ý. Jane phải thận trọng với từng từ mình nói ra. “Thế cũng không phải lạ lắm gì lắm khi cô ấy nói là sẽ đến rồi lại không đến đúng không?”

“Lạ lắm ăy à? Riêng việc nó mở miệng nhờ tôi giúp đỡ bằng mọi cách đã là lạ lắm rồi. Gary đã gặp chuyện gì vậy?”

“Hiện giờ chúng tôi vẫn chưa biết.” Jane kể cho thượng nghị sĩ tất cả những gì mà cô biết về cái chết của Gary cũng như chuyện cờ bạc của anh ta. “Chúng tôi đã biết tên của chủ sòng. Người đó là Joseph Davies. Bà có ấn tượng gì với người này không?”

“Không, tôi chưa từng nghe tới cái tên này.”

“Bà có biết chuyện Gary bạo hành Fanny không?”

Tiếng thở hắt ra của thượng nghị sĩ vang lên bên tai Jane.

“Nó dám động tay vào con gái tôi?”

“Mất con gái bà bị bầm. Nhưng cô ấy tự đổ lỗi cho bản thân mình.” Jane không hề muốn kể cho người mẹ này về những lời nói và cử chỉ của Fanny. “Có vẻ như cô ấy rất suy sụp trước cái chết của chồng mình.”

“Nó là một thằng nghiện bài bạc. Tôi biết vì tháng trước nó hỏi vay tiền tôi. Đương nhiên là tôi đã từ chối. Tôi không ủng hộ hành vi ấy.”

“Bà có nghĩ ra điểm gì đáng ngờ ở Gary không? Fanny bị bắt cóc hẳn cũng liên quan đến cái chết của Gary.”

“Tôi chỉ biết chuyện nó đánh bạc thôi. Tôi còn không biết nó đánh Fanny. Thằng khốn nạn! Tôi mà biết thì đã tống nó vào tù từ lâu rồi.”

“Fanny có bao giờ hỏi mượn tiền bà không?”

“Chẳng bao giờ đâu. Chúng tôi không bao giờ nói chuyện về tiền bạc. Harry thế nào rồi?”

Jane nhăn mặt, cô thừa biết bà thượng nghị sĩ sẽ tức giận thế nào khi biết Harry đã lang thang một mình. “Lúc mới tìm thấy, cậu bé ở trong tình trạng hoảng sợ, đói khát và lấm bầm. Harry đã ngủ và vừa được cho ăn, nhưng tôi sẽ còn phải tắm rửa cho cậu bé nữa.”

“Đói ư? Thằng bé ở một mình bao lâu vậy, cảnh sát trưởng Hardy?”

“Chúng tôi cho rằng từ sáng ngày hôm qua. Hơn hai mươi bốn giờ.”

“Trời ơi! Tội nghiệp cháu tôi. Tôi sẽ đến đón nó. Cô ở Cảng Pelican đúng không?”

“Vâng.”

“Tôi sẽ tới đó trong vòng hai tiếng nữa.” Thượng nghị sĩ đột nhiên do dự. “Tôi muốn nói chuyện với Harry.”

“Vâng.” Jane bước tới gần Will và Harry, rồi đưa điện thoại ra. “Harry, bà cháu muốn nói chuyện với cháu.”

Đôi mắt nâu của Harry mở to. “Bà Jessica ạ?”

“Đúng rồi, bà đang tới để đón cháu đây.”

Mắt Harry ầng ậc nước, cậu bé với lấy điện thoại. Nó òa khóc trước cả khi kịp áp điện thoại vào tai. “Bà ơi, có người xấu đã bắt mẹ đi. Bà phải tìm mẹ cháu.”

Liệu Harry có thể mô tả lại hình dáng của người đàn ông đó không? Cô vẫn chưa kịp hỏi. Dù sao, cậu nhóc mới chỉ bốn tuổi, có lẽ còn quá nhỏ để có thể miêu tả chính xác ngoại hình người khác. Nhưng cô phải thử. Cô chạm nhẹ vào mái tóc nâu mềm mại khi tiếng khóc dần nguôi ngoai. Cậu nhóc liên tục gật đầu trong lúc lắng nghe bà ngoại dỗ dành.

Cuối cùng, cậu bé trả điện thoại lại cho Jane. “Bà muốn nói chuyện với cô ạ.”

Jane cầm lấy điện thoại. “Tôi đây, thưa Thượng nghị sĩ Fox.”

“Tôi muốn Harry được bảo vệ ở mức độ tốt nhất có thể. Cô đang ở sở hả?”

“Không, tôi đang ở nhà một người bạn.” Cô nhắc đến sự yêu quý mà Harry dành cho Will. “Lúc mới phát hiện, tôi không biết cậu bé là ai và chuyện gì đã xảy ra. Nhưng tôi đoán cậu bé có thể đang gặp nguy hiểm nên đã đưa ra ngoài trước khi có ai kịp nhìn thấy.”

“Cô không thể chỉ định một sĩ quan trông chừng Harry sao?”

“Tôi sẽ đích thân chăm sóc cậu bé, thưa bà. Tôi sẽ không để cậu bé rời khỏi tầm mắt mình đâu.”

“Cảm ơn cô. Cô có vũ khí chứ?”

Jane chạm vào băng súng của mình. “Vâng.”

“Tôi sẽ tới đó nhanh nhất có thể. Hãy nhắn cho tôi địa chỉ.”

Bà đọc cho Jane số điện thoại cá nhân của mình, cô lập tức lưu vào danh bạ. “Tôi sẽ nhắn ngay.”

Thượng nghị sĩ ngắt máy, Jane nhắn cho bà địa chỉ nhà Reid. “Bà ấy đang đến đây.”

Reid tỏ ra rất nghiêm trọng khi nghe Jane kể lại về cuộc gọi của Fanny và việc cô ấy không xuất hiện. Anh nhìn Harry, rồi quỳ gối trước mặt thằng bé. “Harry, cháu có nhớ người đàn ông đã bắt mẹ đi trông như thế nào không?”

Lông mày Harry nhíu lại. “Chú ấy đội mũ của đội Texas Rangers. Cháu cũng có một cái y như thế. Bà từng học ở Texas nên đã mua tặng cháu cái mũ đó.” Cậu bé cắn móng tay cái. “Mắt chú ấy nhìn sợ lắm.” Cậu bé vờ híp mắt lại giả bộ hung ác.

Vậy là cậu bé không thấy được màu tóc của gã đó. Chiếc mũ của đội Texas Rangers không hẳn là một manh mối vì có tới một nửa đàn ông trong thị trấn này là người hâm mộ của đội tuyển đó. “Mẹ cháu có gọi tên người đó không?” Jane hỏi.

Harry lắc đầu. “Chú ấy đậu xe đằng sau xe của mẹ, rồi hỏi mượn điện thoại mẹ.”

Một chi tiết mới. “Xe của người đó màu gì?”

“Màu xanh dương, chắc thế ạ? Xanh đậm ấy.”

“Người đó ăn mặc như thế nào?” Jane hỏi. “Cháu có để ý đến đặc điểm nào ngoài chiếc mũ không?”

“Quần Jane?” Giọng Harry có vẻ không chắc chắn. “Và sơ mi đỏ.”

Cô đang ép cậu bé quá r ồi. Jane vuốt tóc Harry. “Cháu thông minh quá, Harry. Để anh Will đưa cháu đi tắm nhé?”

“Tôi sẽ đi mua quần áo cho cậu bé,” Reid nói. “Cô ở một mình ổn chứ?”

Jane quắc mắt nhìn anh. “Đương nhiên.” Sao anh lại nghĩ cô không thể bảo vệ một cậu nhóc chứ?

Anh giơ tay lên hàng. “Xin lỗi. Tôi sẽ v ề ngay thôi.”

Reid lắng nghe tiếng hai đứa chơi bài Uno trên giường Will. Parker đang ở với chúng. Họ cắt tem mác khỏi bộ đồ mới của Harry, Reid đã chọn kích cỡ rất vừa vặn. Harry rất thích thú với bộ đồ ngủ Ninja Rùa. Reid cũng mua quần Jane và áo phông, nhưng cậu bé lập tức khoác ngay cái áo ngủ lên người.

Jane liếc nhìn đồng hồ. “Thượng nghị sĩ sẽ đến đây ngay thôi. Đã hai tiếng r ồi, tôi nghĩ bà ấy phải đến r ồi mới phải.”

Điện thoại của cô rung lên, cô ấn nút trả lời. “Brian, chúng ta có chuyện r ồi.” Cô đưa điện thoại ra xa tai r ồi mở loa ngoài, bắt đầu kể cho người thanh tra trẻ tuổi tất cả những gì đã biết về việc Fanny biến mất và tìm thấy Harry. “Cậu đã nói chuyện với Joseph Davies chưa? Có thể gã đã bắt Fanny để ép thượng nghị sĩ phải trả số tiền mà Gary còn nợ.”

“Tôi đã nói chuyện với người đó, nhưng hắn có chứng cứ ngoại phạm vững lắm đấy. Hắn ta bị giam ở Pensacola hai tuần rồi. Tôi nghĩ hắn không phải người chúng ta tìm, trừ khi hắn ta đã thuê ai đó làm hộ. Nhưng nếu là hắn thì việc này hoàn toàn có thể đấy. Một thằng xấu xa.”

Jane cau có. “Tôi nghĩ kẻ giết Gary đã bắt cóc Fanny, chứ không phải tay Davies này. Hắn không có động cơ. Nếu hắn không phải kẻ giết người chúng ta tìm thì tại sao Gary lại bị giết, còn Fanny bị bắt cóc? Cậu có tìm thấy dấu vết nào trên xe hay tại hiện trường cho thấy Fanny đã trốn thoát được không?”

“Không, nhưng chúng tôi đã tìm thấy chỗ mà cậu bé con trốn. Cậu nhóc bỏ lại một cái áo nỉ màu đỏ đằng sau bụi hoa hồng dại. Có lẽ cậu bé này đã ngủ ở đó. Chúng tôi còn thấy vài vỏ gói Little Debbie và lõi táo nữa.”

Ít nhất thì cậu bé đã ăn được một chút trong khi trốn. Reid rất lo lắng về điều này. Anh cố cho cậu bé ăn nhiều nhất có thể.

“Được rồi, cập nhật thông tin cho tôi nhé.”

Đúng lúc cô cất điện thoại đi thì có ai đó gõ cửa sau. Tại sao thượng nghị sĩ lại đi gõ cánh cửa sau nhà? Không chừng đó không phải bà Fox.

Cô trao đổi ánh mắt với Reid, rồi rút súng ra trước khi lặng lẽ bước về phía sau nhà. Anh theo sau cô, dù trong lòng chỉ muốn đi đằng trước. Hoàng hôn tạo thành những vệt bóng dài trên sân, khiến họ khó mà quan sát mọi thứ. Trong tư thế cúi rạp người, cô rón rén đi về phía ô cửa sổ sau và nhìn ra sân. Anh lén nhìn qua vai cô. Lối vào gara đỗ một chiếc ô tô nhỏ màu xanh dương. Đó không thể nào là thượng nghị sĩ.

Tiếng gõ cửa lại dồn dập, giọng một người phụ nữ vang lên. “Reid, tôi biết anh đang ở trong. Tôi muốn nói chuyện.”

Ruột gan anh quặn lại. Là Lauren. Jane chắc chắn sẽ nhận ra cô ta chính là người phụ nữ mà họ đã gặp trong thị trấn.

Anh đặt tay lên vai Jane. “Tôi sẽ giải quyết chuyện này.” Anh đi qua Jane, mở cửa và bước ra ngoài trước khi Lauren kịp đẩy anh vào trong. “Cô muốn gì?”

Đôi môi hồng của cô ta nhếch lên thành một nụ cười khinh bỉ. “Anh biết tôi muốn gì mà, Reid. Tôi sẽ không đi nếu không có thứ mình muốn. Đưa tiền cho tôi ngay bây giờ, nếu không tôi sẽ vào trong và nói chuyện với Will.”

“Cứ vào đi.” Anh không biết về thờ ơ vờ vịt trong cái nhún vai của mình có đủ mạnh hay không, nhưng nụ cười mỉa mai của ả cuối cùng cũng biến mất, thay vào đó là vẻ hoài nghi.

Cô ta vò cái nơ trên chiếc áo khoác màu hồng của mình. “Anh nói với nó rằng tôi đã trở về rồi hả?”

“Cô hy vọng tôi chưa nói gì sao? Tôi đã bảo là con biết rồi mà. Thăng bé không muốn gặp cô.”

Lauren run rẩy cắn môi dưới. “Tôi thực sự cần số tiền đó, Reid. Tôi buộc phải có nó.”

“Cô nên đi chỗ khác kiếm đi, Lauren. Chúng ta đã làm thế này quá nhiều lần rồi. Tôi sẽ không đưa cho cô một xu một cắc nào cả.”

Nước mắt tụ lại trong mắt cô ta. “Anh là đồ máu lạnh.”

“Do cô cả, không phải tại tôi.”

“Luật sư sẽ khiến anh phải thay đổi giọng điệu của mình.”

Anh nhìn xoáy vào cô ta. “Tôi sẽ báo cho luật sư của mình chờ cuộc gọi của vị luật sư đó.”

Cô quay gót và đi về phía chiếc xe của mình. Cánh cửa sập mạnh, bánh xe rít lên, hất văng những mảnh vỏ hầu khi lao ra đường.

Anh cần trở vào nhà, nhưng anh không muốn đối mặt với những câu hỏi của Jane chút nào cả. Anh hít vào mùi gỗ thông trong không khí thêm vài lần, chờ tới khi đầu gối mình thôi run rẩy. Cách cửa sau lưng khẽ cọt kẹt, và anh đã biết đó là Jane trước khi cô chạm vào cánh tay anh.

Chắc chắn cô đã nghe lỏm được cuộc đối thoại. Anh quay đầu lại nhìn cô. “Tôi chắc chắn cô có khá nhiều thắc mắc sau khi nghe tất cả những điều đó.”

Làn gió mơn trớn những lọn tóc xoăn của cô, đôi mắt màu hạt dẻ dịu dàng. “Tôi nghĩ cô gái đó còn hơn cả một người bạn gái cũ. Cô ta là người vợ đã mất tích của anh, phải không? Tôi có nghe anh gọi cô ta là Lauren.”

“Đúng thế.” Anh ngẩng phịch xuống chiếc ghế văng, xoa cái đầu nhẵn. “Cô ta đã bỏ rơi tôi và Will khi thằng bé mới bảy tuổi. Tôi đã thuê thanh tra nhiều lần trong suốt những năm qua để cố gắng tìm kiếm cô ta, nhưng không thể tìm thấy gì. Tôi không biết cô ta đã đi đâu hay gặp chuyện gì. Sau cùng, tôi tuyên bố rằng cô ta đã chết và cố gắng tiếp tục cuộc sống của mình. Không thể ngờ cô ta trở lại, chỉ để đòi tiền.”

“Anh không muốn Will biết cô ta đã xuất hiện sao?”

“Thằng bé biết rồi.” Anh nên nói với cô những gì đây? Anh muốn nói ra hầu như mọi điều, nhưng lại chưa sẵn sàng. Cô chưa sẵn sàng, và cả Will cũng thế. Sẽ có rất nhiều người có thể bị tổn thương bởi sự thật, và anh không định mạo hiểm với con trai mình. “Will đã rất khổ sở khi cô ta biến mất. Thực ra, nó vẫn nghĩ cô ta đã gặp phải chuyện gì đó nên mới không

thể trở lại thăm mình. Thằng bé đã rất đau lòng khi biết cô ta bỏ đi mà không buồn suy nghĩ.”

Đôi lúc, Reid nghĩ rằng mình đã chọn nghề phóng viên để không phải ở một chỗ quá lâu và nghĩ về những người lẽ ra nên ở lại nhưng lại chọn bỏ đi.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Sự thật thường dễ chấp nhận hơn người ta nghĩ nhiều. Một lời nói dối sẽ là lưỡi dao phản bội đâm vào cuộc sống anh. Tôi thấy mừng vì Will đã chấp nhận được chuyện này. Một cậu nhóc tuyệt vời đấy.”

Sự thật đã trực bật khỏi miệng anh, nhưng anh kịp kéo chúng lại. “Cô có thể tìm ra cô ta đã ở đâu suốt những năm qua không?”

“Anh muốn biết thật à? Để làm gì?”

“Nó có thể là cách để cô ta tránh xa Will.”

“Will có lẽ sẽ muốn được ở bên mẹ đấy. Tôi sẽ đánh đổi bất cứ đi đâu gì...” Cô dứt khỏi ánh mắt anh và nhìn xuống tay mình.

“Cô sẽ đánh đổi bất cứ đi đâu gì để làm gì?”

“Để được nói chuyện với mẹ tôi lần cuối cùng.”

Ruột gan anh quặn lại. “Bà mất rồi ư?” Anh đã không có thông tin gì về bà Kim nhiều năm rồi, nhưng bà ấy là một trong những người đã sống sót. Lần cuối cùng anh gặp bà thì bà đang là người chịu trách nhiệm cánh phụ nữ.

Cô ngược mắt lên nhìn anh. “Tôi không biết, đó mới là đi đầu tệt hại nhất. Liệu mẹ có nhớ tôi như tôi vẫn nhớ bà ấy không? Hay mẹ đã quên mất tôi rồi? Tôi có thể chịu đựng được, nếu mẹ quên mất tôi. Nhưng chính việc *không biết gì hết* mới khiến tôi suy sụp.”

Chỉ Jane mới nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được. Anh đã nhiều lần thấy vẻ đau đớn hiện lên trong mắt con trai mình sau khi Lauren bỏ đi. Nỗi buồn đó đã kéo dài nhiều tháng, để rã lại bất thần trở dậy. Nỗi đau tang tóc còn bớt khùng khiếp hơn sự chối bỏ. Anh biết rõ cái giá phải trả của sự phản bội và cách mà những lời nói dối có thể phá hủy một cuộc đời.

Anh sẽ làm tất cả để Will được bình an và hạnh phúc. Phần nhiều cũng là do lỗi của Reid, nên anh muốn sửa chữa mọi thứ vì con. Nhưng có lẽ, lời răn vâng tội lỗi của người cha sẽ đè lên vai con cái là có thật.

Khi quay phim tài liệu về hội cùng giáo, anh đã biết được địa điểm cuối cùng mà người ta biết về hội thánh Đàn Trẻ Tự Do. Nhưng anh không tới đó để phỏng vấn bất kỳ ai. “Cô biết đấy, tôi đã quay bộ phim tài liệu đó. Tôi biết địa điểm của một số hội cùng giáo trên đất nước này.”

“Cha tôi nói những người còn sót lại trên Núi Sinai đã gia nhập Đàn Trẻ Tự Do. Anh có biết trại của họ ở đâu không?”

Anh gật đầu. “Cách nơi này khoảng hai giờ lái xe, bên ngoài Coffeerville.”

Cô đan hai tay vào nhau. “Gần thế nào? Bà ấy đã ở gần tôi như vậy suốt thời gian qua ư? Liệu... liệu anh có thể đưa tôi tới đó không?”

Anh biết nói ra câu trả lời, cô phải mất cái gì. “Chỉ cần nói cho tôi biết khi nào cô muốn đi.”

“Để tôi suy nghĩ đã. Nhưng sẽ sớm thôi.”

Anh có thể thấy nỗi sợ hãi đang quay cuồng trong đôi mắt màu hạt dẻ. Anh hy vọng sự thực không phải là nỗi thất vọng như anh đã dự đoán.

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

Âm thanh ồn ào của xe cộ khiến Jane quay đầu nhìn ra cửa sổ, thoát khỏi dòng suy nghĩ rối bời về nơi mẹ cô đang ở. Một dãy những chiếc xe màu đen xếp thành hàng trên đường vào ga-ra nhà Reid. Hai xe cảnh sát bang áp tải hai bên chiếc SUV đen của thượng nghị sĩ. Bà bước ra từ cánh cửa sau của chiếc xe ở giữa rồi vội vã đi về phía cửa trước.

Ở tuổi năm mươi, Thượng nghị sĩ Fox dường như lúc nào cũng vận bộ đồ màu xanh dương cùng giày cao gót đế vuông. Mái tóc đen ngắn của bà đã lấm tấm muối tiêu sau bảy năm trời hoạt động ở thượng viện, nhưng trông bà vẫn tràn đầy sức sống và mạnh mẽ như lần đầu Jane gặp, khi cô mới vào làm ở sở cảnh sát Cảng Pelican.

Thượng nghị sĩ dừng lại và nói gì đó với các sĩ quan vừa bước ra, sau đó tất cả bọn họ đều trở vào trong xe.

Jane mở cửa trước khi thượng nghị sĩ đặt chân lên thềm nhà. “Thượng nghị sĩ Fox, tôi là Cảnh sát trưởng Jane Hardy. Chúng ta đã gặp nhau vài năm trước.”

Thượng nghị sĩ chỉ hơi chạm ngón tay của mình vào bàn tay đang chìa ra của Jane. “Cháu trai tôi đâu rồi?”

“Cậu bé đang chơi với Will và Reid. Mời bà vào.” Jane tránh sang một bên. Thượng nghị sĩ Fox bước qua cô.

Dù bà ấy không được lịch sự cho lắm, nhưng Jane vẫn thấy ấm lòng trước nỗi lo lắng rành rành mà bà dành cho cháu trai của mình. Cô thường nghe người khác kể về ông bà của họ, cô cũng đã rất nhiều lần tự hỏi về ông bà mình. Liệu họ còn sống không? Họ có biết về cô không? Cô đã thử dò hỏi cha về những người họ hàng còn sót lại, nhưng lúc nào ông cũng đánh trống lảng. Suốt những năm qua, cô vẫn nghĩ về chuyện tự tìm kiếm họ, dù sao cô cũng có đủ loại công cụ trong tay. Nhưng lỡ họ không muốn gặp cô thì sao?

Sau khi bị mẹ chối bỏ, cô không nghĩ mình có thể đối mặt với bất kỳ sự từ chối nào nữa. Nhưng có lẽ cô sẽ sớm phải cần đến lòng can đảm vì chính bản thân mình.

“Harry,” Jane gọi. “Bà cháu đến này.”

Tiếng bước chân dồn dập trên cầu thang, Harry lao như bay ra cửa với Parker theo sát phía sau. Cậu bé nhào vào lòng thượng nghị sĩ, bà bế thốc nó lên và ôm thật chặt. Cách cậu bé nép đầu vào bờ vai bà mình đã nói với Jane rằng thượng nghị sĩ là bến đỗ an toàn cho nó. Dù mẹ cậu nhóc có nghĩ như thế nào về người bà của Harry, thì cậu nhóc cũng chẳng hề bị ảnh hưởng.

Đôi mắt Thượng nghị sĩ Fox rơm rớm khi quay sang nhìn Jane. “Chúng ta có thể nói chuyện ở đâu?” Bà đặt Harry xuống. “Cháu có muốn chơi nốt trò chơi trước khi về nhà với bà không?”

“Hoan hô!” Harry chạy biến và lao lên cầu thang, hét gọi tên Will. Parker theo sau cậu bé.

“Chúng ta có thể nói chuyện riêng trong phòng khách.” Jane dẫn bà tới phòng khách rộng rãi và mời bà ngồi lên chiếc ghế sofa bọc da. “Bà

muốn dùng cà phê hay đồ uống gì không?”

Bà thượng nghị sĩ ngồi xuống và khép hai đầu gối lại, nghiêng người về phía trước. “Không, cảm ơn cô. Có thông tin gì về con gái tôi không?”

“Xin lỗi bà, nhưng chúng tôi chưa có gì hết. Chúng tôi đã xác minh được chiếc xe bị bỏ lại chính là chiếc mà bà đã thuê. Harry nói rằng kẻ bắt cóc đã dùng có hỏi mượn điện thoại con gái bà để lừa cô ấy, sau đó khống chế và đẩy cô ấy vào cốp xe.”

“Tức là hắn đang giữ con bé, đúng như những gì đã nói,” bà thượng nghị sĩ lầm bầm.

“Kẻ bắt cóc đã liên lạc với bà ư?”

Đôi mắt đen của bà nhuộm màu tuyệt vọng. “Một người đàn ông đã gọi vào số điện thoại cá nhân của tôi, nói rằng đang giam giữ Fanny.”

“Tổng ti ền ư?”

“Hắn chưa nói gì cả. Hắn sẽ đưa ra yêu cầu của mình vào lúc chín giờ tối nay.”

“Hắn ta có nhắc gì tới Harry không?”

Thượng nghị sĩ Fox lắc đầu. “Tôi cũng không nhắc tới cháu mình. Tôi không muốn nghĩ tới viễn cảnh hắn cũng bắt cóc luôn cả cháu trai tôi.”

“Harry kể rằng mẹ cậu bé đã hét lên bảo cậu bé chạy đi. Người đàn ông đó cũng đã tìm kiếm cậu bé. Harry nói rằng mình đã trốn.”

“Tôi e rằng hắn ta không đòi ti ền.”

Jane nhướn mày. “Không ư? Vậy bà nghĩ hắn ta đòi gì?”

“Tôi đã và đang bị đe dọa bởi những người ủng hộ lẫn căm ghét Ray Stone. Một số người muốn ông ta bị xử tử, một số lại muốn án chung thân.

Có thể một trong số họ đã bắt cóc Fanny để ép tôi nói chuyện với thống đốc để giảm án phạt cho ông ta.”

Jane biết vụ này. Ray Stone đã tình cờ bị chặn để kiểm tra giấy tờ theo thông lệ. Vì đang phê ma túy nên gã đã dùng súng bắn chết hai viên cảnh sát vài năm về trước. Giới truyền thông đã đăng tin về vụ đó trên tất cả các đài trong nước nhiều tuần liền. Một số người nói rằng cảnh sát đã quấy rối gã vì màu da, một số khác lại lên án gã vì rút súng quá nhanh. Gã đã bị kết án cướp có vũ trang mười lăm năm trước và mới ra tù chưa được bao lâu.

“Trông cô có vẻ không tin,” thượng nghị sĩ nói.

“Bắt cóc con gái bà có vẻ là một hành động quá khích. Hẳn cái chết của Gary phải có liên quan. Đây không thể chỉ là sự trùng hợp.”

“Có lẽ vậy, nhưng nếu kẻ bắt cóc muốn tống tiền, tại sao hẳn không ra yêu cầu ngay từ lần gọi đầu tiên? Dường như hẳn muốn tôi lo lắng và cuống cuống làm theo mọi đi đâu hẳn nói.”

Jane gật đầu. Thượng nghị sĩ có muốn cô tiếp tục theo đuổi vụ án không nhỉ? Cảnh sát bang cũng đang lo vụ này. Họ không có nhiều đầu mối để tìm kiếm Fanny. Có lẽ chỉ có thể dựa vào may mắn.

Jane đứng dậy. “Tôi sẽ dẫn Harry xuống. Reid đã mua cho cậu bé một ít quần áo.”

“Một anh chàng tốt bụng. Tôi rất sẵn lòng hoàn trả số tiền ấy.”

“Anh ấy và con trai của mình quý Harry lắm, chắc chắn sẽ không nhận tiền đâu.” Cố gắng chỉ dẫn thượng nghị sĩ xử lý yêu cầu sẽ chẳng có ích gì. “Bà sẽ cho tôi biết đi đâu mà kẻ bắt cóc muốn vào tối nay chứ? Có thể thông tin ấy sẽ giúp tôi tìm được Fanny.”

“Đương nhiên rồi. Tôi muốn càng có nhiều người tìm kiếm con gái tôi càng tốt.”

Jane nghe ra ý định chấm dứt cuộc trò chuyện trong giọng nói của bà, cô đi lên lầu để dẫn Harry xuống. Máy tay cảnh sát bang sẽ nghĩ rằng sở cảnh sát tí hon của cô chẳng thể giúp ích được gì nhiều, nhưng họ mới chính là người có mặt ở hiện trường. Hơn nữa, cô có những thanh tra giỏi. Cô sẽ tiếp tục tìm kiếm cho tới khi Fanny về nhà.

Sau khi bà thượng nghị sĩ rời đi, điện thoại của Jane reo lên báo tin nhắn mới. Gương mặt cha trên màn hình khiến tim cô đập nhanh hơn.

Cha đang ở nhà. Cha cần gặp con.

Fanny mút máu từ các ngón tay của mình và bị sặc vì mùi tanh. Đầu ngón tay cô giần giật vì đã gắng quá sức khi cố tháo bản lề cửa. Nhưng dù có cố thế nào, chúng vẫn chẳng hề lay chuyển.

Có âm thanh vang lên bên ngoài. Cô bật dậy với trái tim như muốn lao ra khỏi lồng ngực. “Xin hãy cứu tôi!”

Có tiếng lạch cạch, nhưng trước khi cô có thể đến gần cánh cửa, nó đã mở ra và nhanh chóng đóng sập lại. Cô quờ quạng trong bóng tối, đi tới chỗ cánh cửa và vấp phải một cái khay trên sàn.

“Đồ ăn đấy.” Giọng nói kỳ quái vang lên như thể đã bị bóp méo bởi máy biến âm. Cô không thể nhận ra người nói là nam hay nữ được.

“Làm ơn, xin hãy thả tôi ra.” Fanny lờ khay thức ăn, đập mạnh vào cánh cửa. “Con tôi cần tôi. Các người có bắt Harry không?”

“Nếu mẹ cô tuân theo yêu cầu của chúng tôi, cô sẽ được thả ra. Chúng tôi đang giữ Harry. Tạm thời, cô không được đi đâu cả.”

Fanny áp tai vào cánh cửa, lắng nghe tiếng bước chân xa dần. “Harry, Tôi muốn Harry!”

Cánh cửa ở đâu đó đóng sầm. Cô gục xuống sàn, úp tay lên mặt che đi tiếng khóc xé toạc cổ họng. Con trai đáng thương của cô. Hẳn con đang bối rối và sợ hãi lắm.

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Tại sao cô lại để Will và Reid đi cùng mình nhỉ? Jane dừng xe và nhìn chằm chằm về phía ngôi nhà của cha. Có điều gì đó ở Reid đã giúp cô nhân đôi lòng dũng cảm, khiến cô cảm thấy mình có thể làm được bất cứ chuyện gì cần làm. Đối mặt với cáo buộc của cha không phải là điều dễ dàng, nhưng có lẽ Reid sẽ biết cô nên nhìn vào khía cạnh nào của vấn đề ít nhất, đó là những gì cô đã thuyết phục bản thân về lý do cho sự có mặt của anh ở đây.

Cô tháo dây an toàn. “Cha tôi có thể hơi cục cằn một chút. Đừng bận tâm nhé.” Cô mở cửa sau để Parker nhảy ra ngoài. Chú chó vui vẻ sửa trước khi chạy thẳng vào rừng.

“Không đâu. Ông ấy có một khu đất đẹp. Hẳn là tốn kém lắm.”

“Người bạn thân nhất của ông gần như cho không chỗ này. Nhưng đúng vậy, những thứ khác thì tốn kém lắm. Ông ấy đã mang theo số tiền dành dụm của mình khi chúng tôi tới đây.” Cô vẫn thường tự hỏi không biết có phải cha đã lấy tiền của Núi Sinai không. Ông từng là thủ quỹ. Khi họ rời đi, nơi đó lại đang ngập trong biển lửa. Có thể ông đã nghĩ rằng nên mang tiền đi còn hơn là để nó thành tro.

Nhưng như thế không có nghĩa đi đâu ông làm là đúng.

Reid gạt đầu và cùng cô bước ra khỏi xe dưới ánh chiều chạng vạng và tiếng ve râm ran. Gió thổi, mang theo hương gỗ thông. Khu rừng dường

như sống dậy trước màn đêm.

Will leo đèo theo sau cô với cái máy quay. Cậu bé là một đứa trẻ ngoan. Cô rất quý thằng bé. Sau khi leo lên thềm, cô đi đến cửa, nhưng nó mở ra trước khi cô kịp vận tay nắm.

Cha cô nhú mào khi thấy Will và Reid, nhưng vẫn bước tránh sang một bên. “Anh Dixon. Không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Reid xoay người và nhìn xuống. “Xin chào, ông Hardy.”

Jane liếc nhìn về tội lỗi của Reid trước gương mặt thản nhiên của cha. “Hai... hai người đã gặp nhau rồi à?”

“Anh Dixon đã tới thăm cha vài ngày trước.”

“Để làm gì?”

“Cho bộ phim tài liệu thôi. Tôi muốn hỏi vài câu về việc tuần tra ở một thị trấn nhỏ.”

Nghe như một công việc thường ngày, nhưng sao Reid trông có vẻ đang giấu giếm gì đó? Jane nhìn quanh khi bước vào, nhưng không thấy cô Elizabeth đâu cả.

Cha trả lời trước khi cô lên tiếng hỏi. “Elizabeth bỏ cha rồi. Cô ta xấu hổ. Chắc đã tin rằng cha phạm tội.” Đôi mắt màu hạt dẻ của ông bùng bùng phẫn nộ. “Sau tất cả những gì cha đã làm cho cô ta suốt bao năm qua. Ngay khi lệnh tạm thả chấm dứt, cô ta bỏ cha ngay. Đúng là lòng dạ đàn bà.”

Jane co rúm người trước những lời độc địa của ông. Cha thực sự khinh thường phụ nữ như vậy sao? Có phải đó là lý do thực sự mà ông luôn trông chừng cô?

Cô đi vào bếp pha cà phê với những người đàn ông theo sau. “Con đã thấy ảnh của cha với nạn nhân, Gary Dawson. Hình như hai người là bạn,

nhưng đến giờ con mới biết.”

Cha cô mím môi lại. “Chúng ta là bạn đi câu được vài năm rồi.”

Cô bước lùi lại. “Thế mà bây giờ cha mới nói với con?”

Ông nhướn mày. “Cha khá bận rộn mà, Jane. Có lúc nào có cơ hội để kể cho con đâu. Cha cũng chẳng biết gì về vụ án mạng. Nếu có bất kỳ bằng chứng nào, cha sẽ nói cho con biết. Nhưng bây giờ con đã là cảnh sát trưởng. Con mới là người phải tìm ra kẻ giết người, chứ không phải cha.”

“Cha có thể kể lúc con tới gặp cha và chú Scott. Rõ ràng cha chẳng hề ngạc nhiên khi biết anh ta đã chết.”

Reid chạm vào cánh tay cô. “Hãy cứ tin tưởng cha cô đi.”

Cô hất tay anh ra. “Tôi cảm thấy những người xung quanh ai cũng có bí mật. Anh cũng chẳng hề nhắc đến chuyện anh biết cha tôi. Giờ là chuyện này nữa.”

Cha cô thở dài. “Có chuyện gì đó đang xảy ra ở thị trấn này. Chuyện gì đó ngoài tầm mắt chúng ta. Cha chưa biết đó là chuyện gì, nhưng con phải tìm hiểu đi. Có vẻ như đây là ân oán cá nhân.”

Cô đã chịu quá đủ rồi. Tại sao cô lại cho rằng bản thân có thể làm sáng tỏ được chuyện phức tạp như thế này chứ? Cô quay lưng lại với mấy người đàn ông, rót cà phê để lấy lại bình tĩnh.

Cô cảm giác những con sóng cứ vỗ vào đầu mình không ngừng. Cô cảm thấy khó thở. Tại sao cô lại nhận công việc này chứ? Sao cô lại cho rằng bản thân có thể đảm đương được việc lớn thế này? Cô còn không thể đối mặt với tuổi thơ của mình, sao có thể chịu được chùng này áp lực?

Cô cảm thấy ánh mắt Reid đang bám trên người mình. Anh có nghi ngờ năng lực của cô như chính cô không? Cô chỉ dám liếc trộm anh nhưng

không chịu nổi ánh mắt cảm thông ấy, nên cô chú tâm vào cốc cà phê của mình.

“Có chuyện cha vẫn chưa biết. Fanny, vợ của Gary, đã bị bắt cóc.” Cô kể cho ông về việc tìm thấy Harry và cách đầu mối về chủ sòng dẫn đến ngõ cụt. “Paul cho rằng cha đã giết Gary. Anh ta hẳn cũng nghĩ cha đang giam giữ Fanny.”

“Có ai đó dựng lên vụ này để hãm hại cha. Cha cho rằng cáo buộc giả ở chỗ FBI cũng có liên quan. Cha cũng đã nói với con rằng cha đang bám theo vài đầu mối, vì phải là ai đó ở sở mới có thể trộm được. Phải là ai đó có quyền vào phòng tang chứng. Cha nghĩ Paul đứng đằng sau chuyện này.”

Paul dường như ám ảnh với việc phải hạ bệ cha cô. Không chỉ các thanh tra của cô có quyền vào phòng tang chứng. Còn có một vài nhân viên bán thời gian làm việc ở đó, cùng hai nhân viên kỹ thuật pháp y và Olivia. Cô hoàn toàn tin tưởng Olivia, nhưng những người khác thì không chắc. Liệu có ai trong số họ nuôi lòng thù hận với cha cô không? Ở thị trấn nhỏ này, việc ai đó đột nhập vào phòng tang chứng trong đêm là hoàn toàn có thể, nhất là khi chỉ có một nhân viên làm việc.

“Cha cho rằng ai là kẻ được lợi nhất nếu cha bị hạ bệ?”

“Nhiều lắm.” Ông vươn tay với lấy máy tính bảng trên bàn bếp. “Cha đã viết ra tên của tất cả những người mà cha có thể nghĩ đến. Những kẻ bị cha bắt và tổng giam, cũng như những kẻ cha gây thù oán trong quá trình làm việc.”

Cô cầm tờ giấy ông đưa, nhìn lướt từ trên xuống dưới cho tới khi bắt gặp một cái tên quen thuộc. “Daryl Green, ông ta đã ra tù rồi ư?”

Cô biết người này khá rõ. Ông ta là một kẻ giống y như Paul. Tự mãn và muốn mọi người phải theo ý mình. Thái độ này đã khiến ông ta trở thành “người bảo vệ” cho hàng loạt tay buôn ma túy trong vùng, ông ta đã kiếm được rất nhiều tiền, đủ để mua cả một du thuyền lớn trước khi rút dài. Cha cô đã để ý thấy rằng ông ta sống quá xa hoa so với mức lương kiếm được nên đã đi điều tra. Daryl phải vào tù năm năm vì tội tống tiền.

Cha nhấp một ngụm cà phê. “Hắn ta đã ra tù được hai tháng rồi. Hắn có đủ các mối quan hệ để bắt cha.”

“Có thể. Con sẽ nói chuyện với ông ta.”

“Hắn ta sống ngoài bán đảo. Hồi sáng nay, cha đã thử tới gặp, nhưng xe tải của hắn không có ở đó, cũng không có ai mở cửa.”

“Con sẽ thử tìm hiểu.”

“Cứ tìm kiếm Fanny trước đi.”

“Chuyện này ngoài khả năng của con. Cảnh sát bang đang lo chuyện đó rồi.”

“Con vẫn có thể có tham gia.”

“Vâng, nhưng họ có nhiều tiền lực hơn. Con còn hai vụ án mạng chưa được giải quyết. Nếu con tập trung vào cái chết của Gary, có thể sẽ tìm ra kẻ đứng đằng sau vụ bắt cóc Fanny.”

Nếu cha cô đúng về tất cả những việc liên quan tới rắc rối ông đang gặp phải, Gary có thể chính là chiếc chìa khóa cho mọi bí ẩn.

Reid ngẩng đối diện Jane trong nhà hàng Jesse ở thị trấn Magnolia Springs giữa những âm thanh leng keng của thìa nĩa bạc. Cô để Parker ngủ trong xe và hé mở cửa sổ. Khăn trải bàn trắng lấm tấm vụn bánh mì Will làm rơi. Dù thằng bé đã ăn hết bánh mì, nhưng Reid biết chắc con trai mình vẫn có thể chén sạch suất thịt thăn mà nó đã gọi. Dạ dày thằng bé như một cái hố sâu không đáy vậy.

Reid nhìn Jane nghiên cứu danh sách những kẻ tình nghi lần nữa. “Nghĩ ra đi đâu gì chưa?”

Dù hai mắt thâm quầng nhưng cô vẫn xinh đẹp. Một lọn tóc màu nâu nhạt tuột khỏi chiếc kẹp tóc vuốt ve gò má. Anh phải bắt cô ăn uống và nghỉ ngơi mới được. Cả thị trấn này cứ như đang sụp đổ xung quanh cô. Ước gì anh có thể đỡ phần nào gánh nặng.

Cô uống một ngụm nước. “Cha tôi có rất nhiều kẻ thù. Tôi vẫn nghĩ lão Green đáng nghi.”

“Cô muốn tôi xem thử không?”

Cô nhìn bàn tay đang giơ ra của anh. “Có khi anh còn chẳng biết mấy cái tên này đâu, nhưng đây.”

Anh nhìn lướt qua danh sách, thứ duy nhất khiến anh chú ý là Đoàn Trẻ Tự Do. “Tại sao cha cô lại liệt kê một hội cuồng giáo vào danh sách tình nghi?”

Cô nhún vai. “Ông ấy đã không liên lạc với họ gần mười lăm năm rồi. Chắc đó là nỗi ám ảnh của riêng ông ấy. Anh có phỏng vấn ai thuộc hội Đoàn Trẻ Tự Do khi quay phim không?”

Anh nên nói với cô thế nào đây? Mỗi lần chủ đề này xuất hiện, anh chỉ muốn chui xuống đất trốn tạm. Anh coi trọng sự trung thực và minh bạch

trong mọi chuyện, nên việc giấu cô một sự thật quan trọng như thế chẳng khác nào một lời nói dối trắng trợn.

Anh đưa mắt nhìn con trai mình. Will quan trọng hơn cả mạng sống của anh. Tất cả những gì anh có thể làm là thắng bằng trên sợi dây mỏng manh này và cầu nguyện mình không ngã xuống.

“Không, tôi phải phỏng vấn rất nhiều người khác.” Hơn nữa, anh không hề muốn gặp ai trong số họ. Anh biết họ ở đâu, nhưng không muốn liên lạc.

Anh nhìn tờ danh sách lần nữa. “Tay cảnh sát bị cha cô bắt có vẻ là một kẻ tình nghi, ông ta đang chờ được thăng chức thì bị cáo buộc bảo kê cho một kẻ buôn ma túy. Ông ta biết những người nào là phù hợp để đưa ra làm nhân chứng chống lại cha cô.”

Nếp nhăn giữa đôi lông mày cô giãn ra, cô gật đầu. “Tôi đang tự hỏi liệu ông ta đã rời thị trấn chưa. Cha tôi không thể tìm thấy ông ta. Tôi sẽ tới bán đảo sau bữa tối, để xem có thể tìm ra đi đâu gì không.” Cô nhìn Will. “Cháu không được nghỉ xuân nhiều cho lắm nhỉ?”

“Cho đến nay thì mọi thứ vui mà cô.” Will nhìn qua vai cha mình. “Cái cô mà cha nói chuyện ở trên đường hôm trước đang nhìn chăm chăm vào cha kìa.”

Reid đánh rơi khăn giấy khi quay người lại phía cửa sổ trong suốt, nhìn về chỗ ngồi ngoài hiên dưới mái che. Đúng thế, Lauren đang nhìn xuyên qua tấm kính. Dường như cô ta đang nhìn thẳng vào họ, nhưng liệu cô ta có thể nhận ra anh trong ánh sáng mờ này không? Anh đã nhòm dậy định đuổi cô ta đi, nhưng rồi lại ngã xuống khi thấy cô ta quay lưng đi về phía bãi đậu xe.

Will tỏ ra trầ n ngâm, một nếp nhăn xuất hiện giữa hai hàng lông mày.

“Cô ấy chắc chắn đã xuất hiện rất nhiều. Con cảm thấy hình như mình biết cô ấy.”

Những ngón tay anh đâm vào lòng bàn tay mình. Sao anh lại giấu giếm và dối trá đến mức này? Anh sắp không nhận ra chính bản thân mình nữa rồi. Quan trọng hơn nữa, anh đang làm Chúa thất vọng. Anh muốn trở thành người đứng ra vì sự thật và lẽ phải, chứ không phải một kẻ chỉ làm những đi ều có lợi cho bản thân. Anh luôn nghĩ bản thân có thể đứng vững trước mọi cám dỗ, nhưng hiện tại anh đã thất bại rồi.

Anh không phải là người như trong suy nghĩ của bản thân.

Sự thật như một tảng đá đè nặng nơi cuống họng, ngăn anh hít thở và bóp nghẹt mọi suy nghĩ. Anh phải nói với Will sự thật. Lauren sẽ không bỏ qua, chắc chắn là như vậy. Và Will cũng đã biết mẹ nó từng gọi điện thoại tới rồi.

Anh định mở miệng, nhưng đúng lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn tới. Âm thanh xèo xèo và mùi thơm của miếng bít tết lập tức thay đổi không khí trên bàn ăn, và anh đột nhiên có thể hít thở lại được bình thường. Dù sao, cuộc nói chuyện này không nên diễn ra trước mặt Jane. Tối nay, sau khi về tới nhà, anh sẽ nói hết mọi chuyện và xin Will tha thứ cho mình.

Anh liếc nhìn Jane đang ngồi ở phía đối diện. Cô nhìn lại anh với vẻ mặt trầ n ngâm. Cô có tìm kiếm thông tin về Lauren như anh đã nhờ không? Phải có cách nào đó để đối phó với cô ta. Nỗi sợ hãi lớn nhất của anh là đánh mất Will. Dù Lauren chắc sẽ không muốn đưa con trai đi,

nhưng Will hẳn sẽ muốn tới thăm cô ta. Và nếu anh không đưa cho cô ta tiền, cô ta sẽ quyết định biến mất cùng với con.

Mùi bơ và mùi tỏi trên miếng bít tết đột nhiên chẳng còn ngon lành nữa. Anh không chắc mình có ăn nổi không. Nhưng nếu anh không ăn, chắc chắn Will sẽ nhận ra có chuyện gì đó không ổn. Reid buộc mình cắt một miếng bít tết và đưa vào miệng. Miếng bít tết gần như nghẹn lại trong cổ họng, nhưng anh uống một ngụm nước lớn để đẩy nó xuống.

Anh sẽ vượt qua đêm nay và xem ngày mai còn lại gì sau khi anh làm những đi đâu nên làm, theo lệnh của Chúa trời.

Jane đặt nĩa xuống. “Ngày mai là Chủ nhật. Tôi... tôi sẽ đi nhà thờ với bạn, nhưng toàn bộ thời gian còn lại trong ngày thì đều rảnh. Anh có muốn đưa tôi tới trại của Đoàn Trẻ Tự Do không?”

Anh suýt chút nữa mắc nghẹn. Anh gật đầu. “Tôi rảnh cả buổi chiều ngày mai. Chúng ta sẽ phải về muộn đấy. Như vậy có được không?”

“Dù sao tôi cũng chẳng ngủ được mấy. Có lẽ sau khi đi đến đó, tôi sẽ lại ngủ ngon.”

Hoặc cô sẽ gặp những cơn ác mộng. Anh ngậm miệng, uống một hớp nước.

Những cây mộc lan nở rộ dưới ánh hoàng hôn khiến chuyến xe tới bán đảo sau bữa tối trở nên dễ chịu hơn. Những suy nghĩ của Jane cứ rối tung cả lên, cô chẳng nói gì nhiều trong lúc chỉ Reid đường tới nhà của Daryl Green, ông ta sống trong một khu dân cư nhỏ được gọi là Tổ chim bên

đường Fort Morgan. Có một mái hiên phía trước ngôi nhà nhỏ của Green, đèn bên trong đang sáng.

Reid đậu xe trước nhà. “Có vẻ có người ở đây.”

Cô gật đầu, mở cửa xe. “Will, cháu chờ ở đây nhé. Cô không biết việc này có an toàn hay không.”

Reid theo sát gót chân cô tới trước cửa nhà và nhấn chuông. Có tiếng bước chân đi về phía cửa. Cô đứng đối diện với Daryl Green khi cánh cửa được mở ra.

Nhà tù không khiến ông ta tươi tắn hơn. Má ông ta xệ xuống, mái tóc đã điểm bạc.

Đôi mắt nâu của ông ta nheo lại. “Jane Hardy, ngạc nhiên chưa kìa! Tao đang thắc mắc còn bao lâu nữa thì người ở sở mới tới đây để quấy rối tao. Cứ nghĩ sẽ là cha mày cơ, mà nghe nói lão nghỉ hưu rồi. Mày muốn gì?”

“Tôi muốn hỏi ông vài câu.”

“Tao chẳng phải trả lời gì hết, trừ khi mày đang buộc tội tao. Mà kể cả có thể, tao cũng chẳng có nghĩa vụ phải trả lời.”

Ông ta định đóng cửa, nhưng cô đã kịp nhét chân vào cản lại. “Ông biết Gary Dawson không?”

Đôi mắt đục của ông ta mờ to. “Định gán cho tao một cái án giết người à? Hiên nhiên quá đấy. Cuộc trò chuyện kết thúc ở đây. Bỏ chân ra, nếu mày không muốn chân mình nát bét.”

Rõ ràng ông ta không có vẻ gì là đùa cợt, nên cô rút chân lại. Tiếng cửa đóng sập đưa cô trở lại xe. “Chắc, trôi chảy quá cơ.”

Reid bước tới bên cạnh cô. “Cô có nghĩ ông ta biết gì không?”

“Ông ta từng biết mọi chuyện trong giới tội phạm. Tôi không tin ông ta, nhưng ông ta đúng. Tôi không có bằng chứng nào chứng minh ông ta biết Gary hay vụ án mạng cả.”

Dù vậy, cô gửi tin nhắn cho Boulter để nhờ anh thử tìm hiểu về những việc Daryl làm sau khi ra tù. Cô nghi ngờ người đàn ông này có nhúng tay vào những chuyện đang xảy ra.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

Một con ếch lớn ộp oạp ngoài sông Bon Secour ở phía bên tay trái khi hai cha con vẫy tay chào Jane và bước tới trước thềm nhà. Muỗi và dãn bay vòng vòng thành từng đàn. Reid đi xuyên qua chúng khi chỉ còn cách vùng bình yên trong ngôi nhà vài bước.

Will đã bước lên cầu thang. Reid suýt chút nữa đã để cậu bé đi lên, vì con trai anh đã cởi mũ ra rồi. Nhưng đó là lối thoát dễ dàng. Reid chạm vào cánh tay Will, níu cậu bé lại. “Cha cần nói chuyện với con. Sẽ không lâu đâu.”

Will tò mò nhìn anh, rồi gật đầu. “Về người phụ nữ đó à?”

Quả là một đứa trẻ thông minh. Reid thường không đánh giá đúng về con. “Đúng. Cha con mình vào bếp ăn nhẹ gì đó đi.”

Will theo anh vào bếp. Reid không nói gì khi rót sữa vào cốc và lấy một hộp bánh quy yến mạch đã mua từ tiệm bánh ra. Anh đặt bánh quy trước mặt Will trước khi ngồi xuống chiếc ghế bar bên cạnh con trai.

Will cầm một chiếc bánh lên. “Là mẹ con đúng không? Thế nên mới trông quen thuộc như thế?”

Reid nín thở trước giọng điệu坦然 của Will. Con trai anh luôn khiến anh bất ngờ. “Đúng, đó là Lauren.”

“Nếu biết vậy, con đã bảo mẹ là để cha con mình yên. Con sẽ không giúp bà ấy bòn rút tiền của cha đâu. Điều này thật tệ.”

Trái tim Reid như muốn tan chảy. Will đúng là báu vật của đời anh. Anh hắng giọng. “Chuyện có hơi phức tạp hơn những gì cha đã kể. Cha... cha sợ là mình sẽ phải xin con tha thứ.”

Will ngẩng đầu, đôi mắt đen trở nên sắc bén. “Gì thế ạ?”

Reid muốn quay đầu đi chỗ khác, nhưng anh ép bản thân phải đối diện với Will. Để con có thể nhìn thấy rõ nỗi thống khổ và hối tiếc mà anh đang cảm nhận. “Cha sợ nhất là Lauren sẽ nói rằng cô ấy... cô ấy nhận nuôi con, Will ạ. Khi chúng ta gặp nhau, con mới hai tuổi. Sau khi kết hôn, cha đã thúc giục cô ấy nhận nuôi con. Nếu cha không chịu đưa tiền, cô ấy định sẽ nói cho con sự thật, vì cô ấy thừa biết rằng cha chưa thể nói.”

Mặt Will dần tái nhợt. “Không phải mẹ con? Cha từng kết hôn trước đó rồi sao? Mẹ con là ai?”

Reid run rẩy trước những câu hỏi dồn dập. Đây chính là lý do anh chưa thể nói với Will. Làm thế nào mà anh trả lời được hết những chuyện đó? Anh có *nên* nói không? Sự thật quan trọng, nhưng tâm trạng của Will cũng thế. Về mặt lý trí, anh biết mình không thể che chở con khỏi mọi đau buồn, nhưng sao anh có thể là kẻ chọc vào vết thương lòng của con trai chứ?

“Chúng ta chưa kết hôn một cách hợp pháp, cô... cô ấy đã bỏ đi khi con vừa mới sinh.”

Bả vai Will sụp xuống. “Chắc con phải thế nào đó nên mới bị tới hai bà mẹ bỏ rơi.”

Reid cau mặt, đặt tay lên vai con trai mình. “Cha sợ con sẽ nghĩ như vậy, nên mới không muốn nói với con. Mẹ ruột con yêu con lắm, nhưng đã có vài chuyện khi con được sinh ra. Không phải lỗi của con đâu. Là lỗi của cha.”

Anh đã tin tất cả những lời nói dối, mọi sự lừa lọc. Niềm tin thực sự không tồn tại theo cách mà anh được dạy hồi đó. Anh đã học được nhiều điều, nhưng đáng tiếc là đã quá muộn. Quá muộn rồi.

Will chống tay đứng dậy. “Dù sao cha cũng đã cố gắng. Chỉ là con không thể tin nổi rằng cha lại có thể nói dối con như vậy. Giờ thì làm thế nào để con có thể tin những lời cha nói đây? Đáng ra con phải biết mọi chuyện ngay từ đầu.”

“Con nói đúng. Cha chẳng có lời biện minh nào khác ngoài việc muốn bảo vệ con. Cha biết mình đã sai. Hy vọng con tha thứ cho cha.” Reid vươn tay về phía con trai mình, nhưng Will hất ra.

“Đừng chạm vào con. Không phải lúc này. Con không biết mình nên cảm thấy thế nào nữa.”

Will phăm phăm lao về phía cầu thang. Một lát sau, cánh cửa phòng ngủ đóng sầm lại. Vài phút đã trôi qua trước khi bài hát *Hotel California* vang lên. Will thích nhạc rock cổ điển, và Eagles là ban nhạc mà cậu bé luôn lựa chọn mỗi khi nổi giận.

Chẳng bao lâu nữa Will sẽ tìm đến anh với nhiều câu hỏi hơn. Thằng bé sẽ hỏi tên của mẹ và Reid đã bao giờ đi tìm bà ấy chưa. Thằng bé cũng sẽ muốn xem những bức ảnh và hỏi lý do mẹ bỏ đi. Con trai anh sẽ đòi biết toàn bộ sự thật.

Reid không biết phải nói gì. Anh sẽ từ chối nói về những chuyện đó ư? Nếu anh im lặng và không kể cho Will mọi chuyện, ngôi nhà này sẽ biến thành chiến trường. Sao đó có thể là đi đầu đúng đắn được?

Reid rên rỉ và đập tay lên trán. Giá như anh nói cho Will biết sự thật khi con còn nhỏ. Con sẽ không phải tò mò lâu đến vậy, còn anh sẽ không phải

đối diện với cơn bão tố ngay lúc này.

Anh loạng choạng trở lại phòng khách và ngã vào sofa. Anh nhắc cuốn *Kinh thánh* đang được đặt trên giá lên. Lướt những ngón tay trên lớp da bọc màu nâu, anh cầu xin được ban phước cho sự thông tuệ và tình yêu của con trai. Chuyện này có thể khiến Will sụp đổ. Reid thật quá ngu ngốc và chẳng biết lường xa.

Anh lật nhanh các trang, cuốn *Kinh thánh* mở ra ngay đoạn Ê-phê-sô 4. Một câu kinh được đánh dấu đập vào mắt anh.

“Như vậy, mỗi người trong anh em phải chừa sự nói dối, hãy nói thật với kẻ lân cận mình, vì chúng ta là chi thể của nhau.”

Nói cách khác, khi anh nói dối Will, tức là anh đang nói dối chính mình. Nếu mọi sự đảo ngược, anh vẫn hy vọng sự thật được giấu kín. Nhưng sự thật ấy có thể hủy hoại cuộc sống của cả hai người theo những cách mà Reid thậm chí không thể lường trước được.

Các tông đồ* đã đi đến cái chết của mình cùng với sự thật. Anh thì đâu phải đưa đầu lên máy chém. Làm thế nào anh có thể từ chối khi đối mặt với những câu hỏi của con?

Cơn đau ở cổ anh lan dần lên đầu. Reid xoa bóp những chỗ tê cứng. Anh không phải nói ra hết ngay bây giờ. Will vẫn chưa hỏi. Án đang treo lơ lửng, nhưng thời hạn không kéo dài. Anh sẽ chỉ có vài ngày, cùng lắm là một tuần. Trong khoảng thời gian đó, anh phải tìm cách làm dịu sức tàn phá của sự thật.

Mình không nên ở đây.

Dàn đồng ca cùng cất lên những âm thanh tươi vui chẳng khác nào một cơn bão quét thẳng vào tim Jane. Nếu không phải vì chị Olivia đang đứng ngay bên cạnh, Jane đã lao ra khỏi cửa. Nhưng chị Olivia cần cô. Tình trạng của chị ấy chưa xấu đi, nhưng Jane biết tương lai chắc chắn sẽ tồi tệ hơn.

Nhà thờ trông khá mới vì sử dụng những chiếc ghế hiện đại thay cho các băng ghế dài. Những bóng đèn âm trần chiếu sáng gian phòng tỏa xuống từ trần giáo đường. Sáng hôm nay, nhà thờ chật kín người. Cô thoáng thấy Reid và Will ở hàng dưới mé bên kia. Cô không biết rằng anh cũng tới nơi này.

Megan nhẩm cô. “Lễ Phục sinh nên đông ghê.”

Cô bé trông nhợt nhạt quá. Hẳn Megan đã nghiên cứu về bệnh xơ cứng teo cơ một bên và hiểu về mức độ nghiêm trọng của căn bệnh này.

Hôm nay là Lễ Phục sinh. Jane chưa từng bận tâm đến ngày lễ này. Cô làm theo những gì chị Olivia chỉ, ngồi xuống ghế khi linh mục bước lên bục để thuyết giảng. Cô căng thẳng chờ đợi ông ấy rao giảng về tội lỗi của giáo chúng. Nhưng thay vào đó, ông lại nói về tình yêu, tình yêu của Chúa, tình yêu dành cho người khác và về đức tính kiên nhẫn và chịu đựng. Cô chớp mắt liên tục, ngạc nhiên khi thấy linh mục chẳng hề thốt ra lời chỉ trích nào.

Những lời đó là liều thuốc xoa dịu vết thương lòng cô đã mang trong suốt nhiều năm qua. Nhưng hẳn còn lâu lắm vết thương sâu thẳm ấy mới thực sự được chữa lành. Dù vậy, chuyến đi lễ nhà thờ này khác hẳn với

những gì cô đã từng trải nghiệm. Có lẽ tất cả chỉ là bình phong. Cô sẽ để dành kết luận cho sau này.

Sau khi bắt tay với cả ngàn người, Jane cuối cùng cũng được bước ra ngoài đón ánh nắng mặt trời cùng với chị Olivia và Megan. “Em sẽ đi với Reid sau buổi lễ. Chiều nay chị ghé thăm Parker, xem hộ em nó có muốn ra ngoài không nhé?”

“Chị và Megan sẽ đưa chú chó đi dạo. Nhưng chị mong em đừng làm vậy,” Olivia đáp. “Đối đầu với họ chẳng mang lại đi đâu gì tốt đẹp đâu.”

“Em không định đối đầu với họ. Em chỉ muốn xem mẹ em có ở đó không.”

“Nếu có thì sao? Em định làm gì? Chạy đến yêu cầu bà ấy đi cùng em à? Nghe đã thấy không ổn rồi.”

“Em sẽ không làm rộn lên đâu. Chỉ là... cầu nguyện cho em nhé.” Ngón tay cô siết lấy bắp tay Olivia khi chiếc SUV của Reid phóng đến trước nhà thờ. “Em... em nghĩ em có thể sẽ lại đi nhà thờ với chị. Không phải hứa hẹn gì đâu, nhưng đến đây cũng... hay.”

Đôi mắt xanh dương của Olivia bừng sáng. “Chị đã nghĩ em có thể sẽ thích mà. Hẹn gặp em ở sở. Chúc may mắn nhé. Em phải tự kiên chế đấy.”

“Vâng.” Jane vội vã đi về phía chiếc SUV, nhưng không thấy cậu bé đâu. “Will không đi ư?”

“Will đã về nhà để chơi bóng rổ ở sân cùng với bạn.”

Hôm nay, Reid trông khá đẹp trai trong chiếc quần kaki và áo polo đỏ làm nổi bật đôi mắt đen và làn da rám nắng. Cô vuốt phẳng chiếc váy xanh của mình, thầm ước mang theo đồ để thay.

Cô lôi chiếc máy tính xách tay ra khỏi túi. “Chắc tôi sẽ xem ít tư liệu trên đường. Tôi cũng đã bật truy ền phát dữ liệu r ồi. Thành thật mà nói, tôi không muốn nghĩ quá nhi ều v ề nhữn g chuyện sắp tới.”

Anh liếc nhìn cô. “Cô đang rất căng thẳng.”

“Hơn cả căng thẳng ấy chứ.” Cô khởi động máy tính và mở trình duyệt. “Anh có biết bệnh xơ cứng teo cơ một bên không?”

“Tôi chỉ biết là Stephen Hawking* đã mắc căn bệnh đó trong suốt năm mươi năm thôi.”

“Gì cơ? Thật á?” Cô đã từng thấy nhữn g bức ảnh của nhà vật lý nổi tiếng trên xe l ần nhưng luôn nghĩ ông bị khuyết tật bẩm sinh.

“Ông ấy đã được chẩn đoán khi còn rất trẻ. Cô lo lắng cho chị Olivia à?”

“Anh biết chị ấy mắc bệnh à?”

“Trong danh sách c ầu nguyện có tên chị ấy.”

Jane không nghĩ chị Olivia lại cởi mở v ề căn bệnh của mình như thế, nhưng chị ấy cho nhà thờ biết là chuyện đương nhiên. “Có vẻ nó đúng là một căn bệnh khủn g khiếp.”

“Không biết chị ấy đã xét nghiệm Lyme* chưa? Bệnh này thường bị chẩn đoán nh ầm thành xơ cứng teo cơ một bên.”

“Tôi chưa từng nghe được chuyện đó. Chắc chị ấy cũng thế. Để tôi tìm xem.” Cô lập tức tra cứu và nhữn g gì tìm được cho cô một chút xú t ỉa hy vọng.

Trong khi cô đang hoàn toàn chú tâm vào việc tìm kiếm thông tin, họ đã tới ngoại ô Coffeerville.

Một vài phút sau, Reid cho xe chạy chậm lại. “Đây rồi.”

Từng tế bào trong cơ thể Jane đều biết cô chỉ đang ngông cuồng theo đuổi một điều vô vọng, nhưng cô không thể tự ngăn mình. Dù máy đi đều hòa đang chạy hết công suất nhưng trán cô vẫn lấm tấm mồ hôi. Cô run rẩy hít thở sâu vài nhịp.

Trước mặt họ là cánh cổng kim loại được đóng chặt bằng sợi xích và ổ khóa lớn. Cô có thể thoáng thấy những căn nhà và lều nhỏ, rất giống khu trại mà cô và cha đã bỏ trốn. Có thực sự là đã gần mười lăm năm trôi qua kể từ chuyến bay đêm lạnh lẽo, kinh hoàng đó?

Hơi ẩm dày dề lên Jane như một lớp chăn len ngọt ngào khi cô bước ra để nhìn vào ổ khóa. “Tôi sẽ cần một cái kìm cộng lực.”

“Tôi có mang một số đồ. Tôi đã gọi cho chủ đất và xin phép vào đất của ông ta. Nhóm người này cứ cắm rễ ở đây. Ông ấy đã bắt đầu yêu cầu trục xuất, nhưng sẽ phải mất một khoảng thời gian. Ông ấy rất sẵn lòng để chúng ta vào trong.”

Anh bước ra ngoài và mở cốp xe, sau đó cầm kìm bước tới chỗ dây xích.

Cô chìa tay ra. “Để tôi.”

Anh liếc nhìn cô rồi trao lại cái kìm. Nó vừa nặng vừa khó đi đầu khiên, nhưng cô cố gắng xoay sở chụp lấy dây xích dày. Dây xích lỏng lẻo rơi xuống, đập leng keng vào cánh cổng kim loại. Cô gỡ nó ra và mở cổng.

“Đi thôi.” Cô trở lại xe và nhìn chằm chằm vào khu trại cho tới lúc Reid ngẩng vào ghế lái.

Mọi tế bào trong cơ thể cô dường như đang run rẩy khi anh lái xe qua cánh cổng về phía tòa nhà thô sơ ở trung tâm khu đất trống phía trước.

Nhà cộng đồng sẽ là điểm dừng chân đầu tiên của họ. Vào thời điểm này, chắc hẳn mọi người đang ở đó.

Cô hạ cửa kính xuống và lộ đầu ra ngoài để có thể nghe rõ hơn. Hội Núi Sinai có nhiều súng hơn cả quân đội. Cô không muốn Reid bị nguy hiểm tới tính mạng vì một cuộc tấn công bất ngờ nào đó.

Chiếc xe mới chỉ chạy được một đoạn ngắn trong thời gian cô quan sát kỹ lưỡng vùng đất nhỏ bị chiếm dụng này. Dù chỉ cách nơi cô sống hai giờ lái xe nhưng nơi này cứ như một thế giới khác, đủ để khiến tóc gáy cô dựng ngược. Những tòa nhà bằng thép là nơi cất giữ vũ khí của cả cộng đồng. Cô nín thở, lắng nghe tiếng lách cách khi đạn được nạp vào nòng súng ngắn.

Âm thanh duy nhất vọng vào cửa sổ là tiếng kêu của con chim sáo đá từ một lùm cây nào đó.

Reid cho xe chạy chậm lại trước nhà cộng đồng, tấp vào bãi đỗ rồi mở cửa. “Ở yên đây nhé.”

Cô mở cửa xe. “Đương nhiên là không. Tôi không thích nơi này, nhưng càng không muốn anh đi một mình. Không an toàn đâu.”

Jane cặm súng, bước tới nhà cộng đồng và leo lên những bậc thang bằng gỗ thô kệch. Cánh cửa mở ra một cách dễ dàng, cô nhìn vào bên trong tòa nhà u ám không có cửa sổ. Bụi xoáy tròn dưới ánh mặt trời đâm xuyên vào từ khe cửa mở.

Nơi này chỉ toàn những băng ghế trống. Cô nhú mào, quay lại phía Reid. “Chẳng có ai cả.”

Bây giờ, khi nhìn kỹ hơn, cô nhận ra chẳng hề có quần áo trên dây phơi và mùi thức ăn trong không khí, dù đã đến giờ mà cánh phụ nữ thường

chuẩn bị bữa tối.

“Chúng ta tới quá muộn. Họ đi rồi.”

Tảng đá nơi lồng ngực cô nặng nề hơn. Đây là lần đầu tiên cô nhận ra có lẽ chị Olivia đã đúng. Việc tìm kiếm mẹ đã trở thành nỗi ám ảnh trong cô, nhưng cô không biết phải làm gì với nó. “Đi thôi. Ở đây chẳng có gì cho chúng ta cả.”

Cô cần phải buông tay. Mẹ cô và cuộc sống cùng bà đều thuộc về quá khứ, nếu muốn được chữa lành, cô phải khép lại tấm màn của phần đời đã cũ.

Cô đủ mạnh mẽ để làm thế, nhất định cô sẽ làm được.

CHƯƠNG HAI MƯƠI TƯ

Ba giờ. Bụng Reid sôi lên ùng ục vì họ đã lái xe thẳng tới khu trại mà chẳng hề dừng lại để ăn trên đường. Anh đã mua vài thanh protein hiệu Kind và ít thịt bò khô, nhưng như vậy không đủ.

Jane thích đồ Mexico nên anh tìm đến một nhà hàng ở Jackson. Anh nhìn Jane qua phía trên tờ thực đơn đang cầm. Cô vẫn chẳng nói gì mấy kể từ khi rời khỏi khu trại trống không, nhưng anh biết cô đã rất xúc động.

Anh gấp thực đơn lại và lấy một miếng tortilla chiên mà người phục vụ đã mang ra vài phút trước. “Tôi nghĩ mình sẽ chọn bánh enchilada gà.”

“Còn tôi sẽ ăn cơm gà.” Cô đặt tờ thực đơn của mình lên trên tờ của anh. “Reid, cảm ơn anh vì đã đưa tôi đi suốt chặng đường này. Anh chẳng hề có nghĩa vụ phải làm thế. Tôi sẽ tìm kiếm thông tin về Lauren để đền đáp lại công sức của anh.”

Cổ anh nóng rực ngay khi nghe đến tên cô ta. “Tôi rất cảm kích. Tôi đã nói cho Will biết cô ta còn sống và đang đòi tiền, nhưng tối qua tôi mới nói cho thằng bé rằng cô ta chính là người đã nhìn chăm chăm vào chúng ta. Thằng bé đã nổi nóng vì tôi không kể cho nó biết sớm hơn.”

Thằng bé còn rất tức giận vì lý do khác nữa, nhưng anh chưa thể kể cho cô.

Cô nhấp một ngụm trà ngọt. “Đó mới là lý do cậu bé không đi theo chúng ta ngày hôm nay đúng không?”

“Đúng thế. Giá như thú nh ữ bông vẫn còn tác dụng để có thể dỗ dành nó như h ữ trước. Thằng bé hơi quá tuổi với mấy thứ đó r ữ.”

"Anh nuôi dạy con tốt lắm. Tôi thấy ít thiếu niên bây giờ được như con anh. Thằng bé biết tôn trọng và lại chăm chỉ."

Lời cô nói như li ều thuốc xoa dịu trái tim đau đớn của anh. “Tôi đã mắc rất nhi ều sai l ầm.”

“Nhưng không cái nào lớn.”

Cô trông đẹp làm sao dưới ánh nắng mặt trời chiếu qua ô cửa sổ, phủ một lớp hào quang lên mái tóc. Lúc này, mắt cô ánh sắc lục chứ không phải nâu hạt dẻ, anh vươn tay qua bàn nắm lấy tay cô. “Cô chịu được nỗi thất vọng như thế sao, hay cô chỉ không muốn nói ra mà thôi?”

Những ngón tay cô nắm lấy tay anh và hơi siết lại. “Bu ồn cười nhỉ? Tôi chẳng hề khùng hoảng như tôi nghĩ. Gần như nhẹ nhõm là đằng khác, anh hiểu không? Tôi định nói gì với mẹ chứ? Tại sao mẹ lại không yêu con hơn Moses ư? Hay tại sao mẹ không bao giờ gửi thiệp mừng sinh nhật?” Cô chun mũi. “Thứ Tư này là sinh nhật lần thứ ba mươi của tôi. Có lẽ đã đến lúc tôi trưởng thành và quên đi những chuyện trẻ con ấy. Nhi ều người có tuổi thơ tệ hơn tôi nhi ều.”

Anh cho rằng có lẽ cô đã chứng kiến nhi ều gia cảnh t ử tệ suốt những năm qua. “Cô cảm thấy như thế nào về nó?” Trải nghiệm của chính anh không giống với những đứa trẻ khác trong trại. Cha anh có quyền, nên anh lách được nhi ều chuyện hơn chúng.

Dù vậy, anh cũng đã nhận ra tuổi thơ của mình chẳng hề bình thường. Cha anh giống một kẻ ra lệnh hơn là một bậc phụ huynh, anh chẳng có chút kỷ niệm nào về một lần được chơi đùa thực sự. Chỉ có lao động, luật lệ và

hình phạt. Kể từ khi mẹ biến mất, mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. Reid nhớ cha chưa bao giờ nói yêu anh.

Cô vẫn nắm lấy tay anh. “Tôi chưa từng có kỷ ức nào vui vẻ cả. Chưa bao giờ chơi xích đu, trèo cây hay câu cá. Một trong những nhiệm vụ chính của tôi là làm vườn. Tôi cảm thấy như mình đã luôn dành hàng giờ đồng hồ chỉ để nhổ cỏ và xách nước. Tôi đã biết giặt đồ khi mới tám tuổi. Đó không phải là một công việc, nhưng họ nói như thế là tốt cho trẻ con. Làm gì cũng bị từ chối và lúc nào cũng cảm thấy mình như sắp bị phạt vậy.”

Anh siết chặt tay cô hơn. Những kỷ ức của cô như thể của anh vậy.

“Cha mẹ cô từng khắc nghiệt lắm ư?”

“Khắc nghiệt và vô tâm, đúng thế. Không chỉ có họ. Cả nhóm đầu tin rằng tất cả người lớn đều có nhiệm vụ giáo dục con trẻ tuân thủ kỷ luật. Khi bằng tuổi Harry hoặc nhỏ hơn, tôi đã lê đôi chân chảy máu của mình về nhà vì bị một người hàng xóm dùng roi quật. Tôi muốn nhìn mấy con ngựa nên đã mở một cánh cổng. Một con ngựa non chạy ra. Tôi đã tránh mặt ông ta, nhưng ông ta lúc nào cũng trừng mắt nhìn tôi.”

“Cha mẹ cô đã làm gì?”

“Họ bảo đấy là lỗi của tôi vì đã mở cổng chuồng ngựa, đương nhiên là vậy rồi.”

“Tôi không tin vào tác dụng của việc trừng phạt những lỗi lầm của bọn trẻ. Will chỉ bị phạt nếu cố tình không nghe lời. Những hành động vô tình và trẻ con là đương nhiên ở cái tuổi đó. Cô phải dạy bọn trẻ vâng lời và biết cách cư xử. Có nhân cách và cảm thông.”

Nụ cười của cô lại nở. “Đó là lý do tại sao anh lại có một đứa con ngoan như vậy.” Ánh mắt cô trôi dạt qua khung cửa sổ bằng thủy tinh bên

cạnh, nơi hai thiếu niên đang đứng và chăm chú nhìn vào điện thoại của mình. “Tôi nghĩ mình chưa từng có nổi hai phút thanh thoi cho bản thân. Mọi chuyện đều được lên kịch bản và lập kế hoạch từ trước. Thứ tôi ghét nhất là cách chúng tôi bị chèn ép bởi những thành viên sáng lập hoặc trong tương lai bằng cái mà họ gọi là tình yêu. Sự chấp nhận và tình yêu toàn diện là vỏ kén bao bọc quanh họ. Một khi bị cuốn vào, mọi thứ đều thay đổi.”

“Một số người tham gia hội cu ồng giáo tin rằng họ sẽ tìm thấy một mục đích và cảm thấy được làm việc cho một đi ều gì đó vĩ đại hơn chính bản thân.”

Cô đột nhiên chuyển sự chú ý sang anh. “Tôi cứ quên rằng anh biết tất cả những chuyện đó. Đúng thế. Cảm giác như anh có một mục tiêu to lớn và quan trọng. Tôi nghĩ họ luôn cố gắng khiến mọi người bận rộn, để không ai nhận ra sự mâu thuẫn giữa những gì họ rao giảng và cách họ sống. Và cả sự mâu thuẫn giữa những gì họ diễn giải và những gì *Kinh thánh* nói. Tôi đã nhận ra đi ều đó trong buổi lễ hôm nay. Tôi nghĩ mình chưa từng nghe qua những câu Kinh mà linh mục đã trích dẫn. Câu trong Cô-rinh-tô 1 ấy.”

Anh mỉm cười. “Chương 13. Nó được gọi là chương về tình yêu. Chương này giải thích tình yêu thật sự là như thế nào.”

“Tôi chưa từng thấy nhiều hành vi như vậy trong suốt cuộc đời mình. Chà, có lẽ chỉ có chị Olivia như vậy thôi. Chị ấy là một người rất tuyệt vời, luôn đón nhận đám trẻ lang thang. Tôi chưa bao giờ nghe chị ấy nói xấu ai cả.”

“Tiếp theo cô sẽ làm gì?”

Cuối cùng cô cũng rút tay khỏi tay anh. “Tôi sẽ để mọi chuyện trôi qua. Tôi sẽ tới tham dự các buổi tham vấn tâm lý và cố gạt bỏ gánh nặng tội lỗi lúc nào cũng đeo bám mình. Tôi sẽ trở thành cảnh sát trường giỏi nhất và là phiên bản tốt nhất của bản thân.”

Anh muốn nói rằng cô không phải cố gắng thay đổi cuộc đời mình, Chúa sẽ dẫn đường cho cô, nhưng anh biết cô chưa sẵn sàng lắng nghe đi đâu đó. Cánh cửa mới chỉ hé mở mà thôi. Anh sẽ để Chúa mở rộng nó ra.

Với tình cảm dành cho cô ngày càng lớn, Reid cầu nguyện thời điểm đó sẽ sớm xảy ra.

Mặt trời buổi sáng xua đi bóng tối trong phòng làm việc của Jane. Cô liếc nhìn Reid, anh đang rót cà phê từ bình vào cốc. “Thời tiết sáng nay tệ thật. Cà phê cũng nhạt thếch.”

Anh vẫn im lặng kể từ khi anh và Will đến. Sự căng thẳng giữa họ không thể bỏ qua. Chắc chắn hai cha con vẫn chưa làm lành. Cô cũng chẳng thể ngủ ngon, nên đã ra ngoài ban công với Parker tới gần hai giờ sáng, nghe nhạc và cố suy ngẫm rõ ràng. Cô đã đọc thêm một vài chương trong cuốn *Những lá thư của Screwtape*, sau đó với lấy tập giấy vẽ. Cô định vẽ Harry, nhưng những ngón tay cô tự di chuyển và gương mặt Reid xuất hiện trên bốn trang phác họa.

Dù thế nào đi nữa, cô cũng cần kiểm soát sự quan tâm của mình cho anh. Cuộc đời cô không có chỗ cho một mối quan hệ. Cô đã thấy quá nhiều

cảnh sát thất bại trong hôn nhân. Công việc của cô đòi hỏi sự cống hiến hết mình.

Reid ng ồi phịch xuống ghế. “Cà phê dù nhạt nhưng vẫn có caffeine.” Đôi mắt anh mệt mỏi như thể đã thức suốt đêm. Anh liếc nhìn Will. Cậu bé vẫn đang đứng khoanh tay trước cửa sổ. Tư thế cứng nhắc và bờ môi mím chặt thể hiện rõ sự bất mãn với cha mình và tình hình sáng nay. Cậu bé không muốn quay phim sáng nay à? Nếu vậy, cô nên để cậu nhóc nghỉ ngơi một ngày. Công việc này là h ẳn là nhằm chán đối với một cậu thiếu niên lắm.

Cô nhìn những báo cáo trên bàn mình. “Brian đã kiểm tra anh trai của Nicole, Marshall Thomas. Anh ta đã chuyển tới Chicago bốn ngày trước khi cô em gái bị sát hại.”

Reid nhấp một ngụm cà phê và nhăn mặt. “Có tin gì mới về Fanny sáng nay không?”

Trước khi cô kịp trả lời, có người gõ cửa. “Mời vào,” cô nói.

Paul thò đầu qua ngưỡng cửa. “Cô rảnh không, Cảnh sát trưởng?”

Cô chẳng hề để ý đến đôi mắt lấp lánh hay bước chân nhún nhảy của anh ta khi tới gần bàn làm việc của mình. “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi đang yêu cầu lệnh khám xét nhà của cha cô vì tình nghi giết người và tôi cần cô cho phép.”

Cô cứng người trước sự phẫn khích và mùi hắc tỏa ra từ người anh ta. Anh chàng này ăn tỏi nướng như lạc rang và hầu như lúc nào cũng có sẵn một bịch trên bàn, khiến chẳng ai muốn vào phòng làm việc của anh ta cả. “Bằng chứng là gì?”

Anh ta cần một tập giấy và phe phẩy về phía cô. “Các nhân chứng đã thấy ông Charles đi câu với Dawson vào ngày anh ta tử vong. Cha cô chưa bao giờ kể cho cô, đúng không?”

Giọng điệu hân hoan đó khiến cô chỉ muốn ném cái chặn giấy trúng đầu anh ta, nhưng cô đã kiềm chế được. “Các nhân chứng ở đây là ai?”

“Một người đàn ông và một phụ nữ đi câu cá ở cầu tàu của thị trấn đã nhìn thấy hai người họ cùng bước lên thuyền của cha cô. Tôi có lời khai ở đây.” Anh ta trao cho cô tập giấy. “Và một bức ảnh thuyền rời bến.” Anh ta thả xuống một tấm ảnh có ngày và giờ ở góc trên cùng bên phải.

Cơn buồn nôn chèn ép dạ dày, nhưng cô vẫn cố chịu đựng và nhận lấy tập hồ sơ. Cô xem xét từng trang. Anh ta nói đúng, những lời khai của các nhân chứng tạo thành một giả thuyết hợp lý. “Tôi muốn có mặt ở đó khi anh lục soát ngôi nhà.”

Paul cau có. “Như vậy là lạm dụng chức quyền.”

“Tôi đâu định tham gia lục soát. Chuyện này cũng không đến lượt anh quyết định, Paul ạ.” Cô đứng dậy, chống cả hai tay lên bàn và trừng mắt nhìn anh ta. “Tôi muốn đảm bảo cuộc lục soát được tiến hành đúng quy định.”

Đôi mắt màu xanh đậm của Paul sắc lại, anh ta nhún vai. “Tùy cô thôi. Cô hoàn toàn chịu trách nhiệm nếu bà thị trưởng nghe được gì đấy nhé.”

“Lại định gọi cho bà Lisa à?”

Quai hàm anh ta hất lên. “Tôi chẳng cần làm vậy. Bà ấy sẽ tự mình biết được thôi.”

Về chuyện này thì có lẽ anh ta đúng. “Tôi muốn anh và Brian tiến hành lục soát cùng nhau. Hai người sẽ cùng thực hiện như một đội.”

Môi anh ta cong lên thành một nụ cười mỉa mai. “Không tin tưởng chúng tôi à?”

“Tôi không tin anh.” Cô đưa tập giấy cho anh ta. “Đi lấy lệnh đi, để xem chúng ta sẽ tìm được gì.”

Anh ta giật chúng khỏi tay cô, ra khỏi phòng và đóng sập cửa mạnh hơn mức cần thiết. Anh ta không muốn cô có mặt ở đó, nhưng cô không tin anh ta sẽ không ngụy tạo bằng chứng.

Lòng thương cảm trong mắt Reid khiến mắt cô ẩm ướt. Cô ngồi xuống ghế. “Tôi biết hai nhân chứng đó. Tôi không nghĩ họ sẽ nói dối. Đương nhiên, tôi sẽ tự mình nói chuyện với họ.”

“Tôi lấy làm tiếc. Hẳn là rất khó khăn.”

Cô ngả người ra ghế và xoa cùi cổ đau nhức. “Cha chưa từng nói một lời nào về chuyện đã ở cùng Dawson vào ngày anh ta bị giết hại. Ông ấy có thể kể cho tôi vào tối qua, nhưng lại chẳng nói gì ngoại trừ việc thừa nhận rằng biết anh ta.”

“Việc ai đó đã lấy thuyền của cha cô có khả thi không? Các nhân chứng có khẳng định được người đó đúng là ông ấy không?”

Đôi mắt đen của anh nhìn cô với vẻ trù mến đủ để xoa dịu tâm hồn. “Thật ra, cả hai người họ đều nói rằng đã nhìn thấy hai người đàn ông ra khơi trên chiếc thuyền của ông, nhưng không nói rằng đã nhìn thấy cha. Có thể anh đúng. Có lẽ ông ấy đã cho mượn thuyền.”

Đây là hy vọng duy nhất để cha cô không bị bắt về tội giết người. “Chẳng bao lâu nữa lệnh khám xét sẽ được duyệt.” Cô đưa mắt nhìn Will. “Cháu sẽ quay toàn bộ cảnh khám xét chứ? Cô muốn đảm bảo rằng không có bằng chứng nào được ngụy tạo. Để bỏ sót đi đâu gì đó lắm.”

Cậu bé thả tay ra và ngáp ngừng liếc nhìn cha mình. “Vâng ạ. Chắc cô cảm thấy khó chịu lắm khi thấy cha mình đối mặt với chuyện như vậy.”

“Đúng thế.” Cô nhìn thấy vẻ mặt hốt hộp của Reid. Rõ ràng hai người họ có chuyện gì đó không ổn. Đó chắc chắn không chỉ là cơn nóng giận của một thiếu niên vì không được kể cho rằng mẹ đang ở trong thị trấn. Có lẽ người phụ nữ đó đã tìm được cơ hội để nói chuyện riêng với Will hoặc Reid, và đã hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Đây không phải việc của cô, nhưng không có nghĩa là cô không quan tâm. Vì hai người này rất đặc biệt với cô.

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM

Jane hít một hơi thật sâu mùi hương êm dịu của gỗ thông và hoa mùa xuân. Cô đang đứng trên thềm nhà của cha với Parker để chờ Brian và Paul đến. Đám bụi tung bay trên con đường đất dẫn vào nhà báo hiệu hai người họ sắp đến.

Reid nheo mắt bởi ánh sáng mặt trời khi bước qua sân cùng với Will theo sau. “Cha cô không có ở nhà à?”

Cô lắc đầu. “Tôi không được phép nhắn tin cho ông. Tôi phải làm đúng bốn phần, dù có đau đớn thế nào.” Parker dụi người vào chân cô, cô gãi tai nó. Chú chó luôn cảm nhận được cảm xúc của cô.

Cánh cửa xe SUV bật mở, hai người thanh tra bước ra ngoài. Brian nhìn cô bằng ánh mắt đầy xin lỗi, nhưng Paul thì ngẩng cao đầu và bước chân cất vang nhịp khải hoàn. Cô gật đầu với Will. Cậu bé nâng máy quay lên vai và bắt đầu ghi hình.

Paul nhìn thấy và dừng bước. “Cô không được quay cảnh này.”

Cô bước lùi lại. “Tôi đang quay rồi đấy. Tôi đã dùng chìa khóa của mình để mở cửa. Các anh có thể vào.”

Paul cau có lúi gằng tay cao su ra. Anh ta mím chặt môi và bước qua cô mà chẳng thém nói một lời. Cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Cuộc chiến này quét sạch năng lượng và khiến cô mất tập trung. Sự tồn tại của Paul giống như lỗ đen hút mọi ngôi sao quay quanh nó.

“Xin lỗi,” Brian thì thầm khi bước qua ngưỡng cửa nhà cha cô.

Cô không đáp lại mà ra hiệu cho Reid và Will. Họ bước vào cửa để quan sát hai thanh tra càn quét ngôi nhà. Cô đi theo sau mỗi lần họ mở một cái hộp, ngăn kéo hay tủ quần áo. Họ lôi tất cả những thứ trong ngăn kéo ra ngoài và mở mọi hộp có trên các kệ tủ quần áo trong phòng ngủ. Máy quay của Will theo sát mọi chuyển động.

Họ không tìm thấy gì cả. Cô nên cảm thấy nhẹ nhõm hơn mới phải, nhưng ruột gan cô thất lại khi họ di chuyển ra khỏi nhà và tiến về phía nhà kho nơi cha cô cất chiếc thuyền. Cô đưa mắt nhìn qua nhà kho, liếc tới cái lô cốt bê tông nơi cha cô cất giữ súng, thực phẩm và các nhu yếu phẩm khác. Nếu không có cha ở đây, họ sẽ không thể vào đó được. Nó có đủ loại rào chắn và khóa để ngăn cản cả một đội quân.

Cô bước đến nhà kho và mở khóa bằng chiếc chìa khóa nhỏ trong chùm chìa khóa, rồi sau đó lùi lại. Paul vật lộn với ổ khóa khỏi cửa rồi đưa tay đẩy. Ánh sáng tràn vào không gian tối tăm, cô đợi đến khi Will vào trong và lên thuyền cùng với các thanh tra.

Reid dừng lại, nắm lấy cánh tay cô. “Bình tĩnh đi, Jane. Dù sao thì sự thật sẽ luôn xuất hiện thôi.”

Cô ngẩng lên và tìm kiếm đôi mắt màu nâu ấm áp của anh. “Anh thực sự tin thế à?”

Anh gật đầu liên tục. “Nhất là hôm nay. Lúc nào đó tôi sẽ kể cho cô.”

Cô muốn cảm ơn về điều anh vừa nói, nhưng tiếng bánh xe nghiền trên sỏi khiến cô quay ngoắt lại. Chiếc xe bán tải lớn của cha dừng lại, ông nhảy ra khi bánh xe vẫn còn quay. Dù thân hình to lớn nhưng ông vẫn rất nhanh nhẹn. “Đang có chuyện gì thế này?”

Cô đưa lệnh khám xét cho ông. “Cảnh sát đang tiến hành khám xét nơi này.”

Quai hàm ông đẩy lên trong khi xem xét tờ lệnh. “Hiểu rồi. Đã tìm được gì chưa?”

“Trong nhà thì không. Trong đó khá lộn xộn. Xin lỗi.”

Ông chớp mắt vài lần khi tiếp tục đọc tờ lệnh. “Tôi đang bị nghi ngờ vì cái chết của Gary. Các người đùa hả? Bằng chứng nào chứ?”

“Các nhân chứng đã nhìn thấy Gary lên thuyền của cha vào ngày anh ta chết. Họ đã nhìn thấy hai người đàn ông.”

“Hừm, cha không phải một trong hai người đó. Gary có chìa khóa. Cha đã nói với anh ta rằng có thể lấy thuyền bất cứ lúc nào.”

Cô muốn hỏi rằng ông đã ở đâu và có chứng cứ ngoại phạm nào không, nhưng cô phải đứng ngoài cuộc điều tra này. Cha cô cũng biết đi đâu đó.

“Có thứ gì này!” Brian hét lên từ trong khoang thuyền.

Jane đi vào nhà kho và hắt hơi trước đám bụi do những người đàn ông tạo nên. Cô nhìn lên chiếc thuyền nằm trên xe kéo, cố nhìn rõ thứ Brian đang cầm trên tay. Hình như là một mảnh vải. Áo phông à?

Cô bước tới gần hơn. “Cái gì thế?”

Paul xuất hiện. “Máu. Bắn tung tóe ở mạn phải và quần áo đẫm máu.”

Cha cô khịt mũi khinh bỉ. “Nhiều khả năng là máu cá. Chứ anh nghĩ trên thuyền đánh cá sẽ có gì?”

“Chúng tôi đang chụp ảnh và thu thập bằng chứng. Đừng đi đâu nhé, ông Charles.”

Mệnh lệnh ngắn gọn của Paul khiến cô ngạc nhiên. Cha có thể phạm tội không? Cô gật đi suy nghĩ vừa xuất hiện.

Reid bước tới gần hơn, đủ để cô ngửi thấy mùi nước hoa của anh. Một mùi hương lôi cuốn, cay nồng. “Cha cô thông minh hơn thế nhiều. Nếu đúng là ông ấy đã giết Gary thì ông ấy đã dọn dẹp sạch sẽ con thuyền rồi. Chắc chắn ông ấy phải vứt quần áo dính máu đi. Có ai đó đã dựng nên cảnh này. Tôi bắt đầu thấy cô đứng rồi đấy. Ông ấy đang bị hãm hại.”

Cổ cô nóng rực lên. “Chắc tôi không điên đâu đúng không?”

“Tôi có nói thế đâu. Bất cứ ai ra ban công nằm dài vào giữa đêm mà không chịu đi ngủ chắc chắn chẳng bình thường lắm đâu.”

Tiếng cười nhẹ bật ra, cô đặt tay lên môi. Cô hay cười vào những thời điểm không hề phù hợp, nhất là khi căng thẳng như hiện giờ. Nhưng cha cô sẽ lại nghĩ rằng cô chẳng quan tâm đến những gì ông đang trải qua.

Cô bình tĩnh lại và nhìn cha. ông có chuyện giấu cô, nhưng cô không thể hỏi mà không bị buộc tội rằng làm việc không đúng quy định. Người hỏi phải là Brian hoặc Paul, cầm theo túi đựng vật chứng, hai người đàn ông trèo khỏi thuyền cùng với Will theo sau. Jane nhìn Will, cậu bé mau chóng gật đầu. Tốt. Cậu nhóc đã quay được toàn bộ. Cô sẽ xem lại sau.

Paul sai bước về phía cha cô. “Ông Charles, ông bị bắt giữ vì tội sát hại Gary Dawson. Phần ông đưa hai tay ra sau lưng.”

Jane lao về phía trước. “Gì cơ? vẫn chưa có xét nghiệm DNA về vết máu, anh không thể bắt giữ khi không có bằng chứng.”

Paul giơ túi đựng vật chứng ra trước mặt cô. “Đây là áo của Gary. Có tên anh ta ở đằng sau, và nó thấm đẫm máu!”

“Nhưng anh còn chưa biết đó có phải máu người hay không, chứ đừng nói đến khẳng định đây là máu của Gary.”

“Tôi đã có lý do chính đáng,” Paul nói.

Và anh ta đã làm. Cô bặm môi trước khi quay lại nhìn cha. “Cha cần phải đến sở và trả lời các câu hỏi.”

Ông nhìn cô chằm chằm, tỏ rõ vẻ không hài lòng với cách cô xử lý tình huống. Cô cũng thế. “Cha sẽ đi cùng con, không phải với bọn họ.”

Cô chỉ nhìn thấy tấm lưng rắn chắc của ông khi ông đi ra xe và mở cửa ng ồi vào ghế sau. *Hay lắm, hay lắm.*

Vì không thể tham gia thăm vấn nên Reid rời khỏi sở cảnh sát và lái xe về nhà với Will. Thằng bé ng ồi ở ghế phụ, mặt ngoảnh về phía cửa sổ. Will vẫn chưa nói một tiếng nào với Reid cả ngày hôm nay.

Sự lạnh nhạt đó còn đau đớn hơn nỗi đau da thịt. “Con muốn đi câu tôm không? Cha con ta đều rảnh cả buổi chiều.”

Will nhìn Reid. “Con muốn nói về mẹ. Mẹ ruột của con.”

Reid cảm thấy nôn nao. Chuyện này đến sớm hơn anh nghĩ, nhưng anh đã hứa với Chúa rằng sẽ luôn làm những đi ều đúng đắn, kể cả khi làm vậy khiến anh đau đớn.

Anh tấp xe trên lối dẫn vào nhà và tắt động cơ. “Được. Hãy nói chuyện lúc ăn trưa.”

Chân Reid nặng như chì khi bước đến cửa chính. Một bóng đỏ đập vào mắt anh, Lauren đứng dậy từ chiếc ghế bập bênh trên thềm nhà. Cô ta mặc

một chiếc váy xòe màu đỏ và mang giày cao gót vàng như màu của tóc. Đôi môi đỏ nở nụ cười rạng rỡ khi nhìn thấy Will.

“Chào con trai.” Cô ta liếc nhìn Reid với vẻ đắc thắng. “Lâu lắm rồi mới gặp con. Con biết mẹ là ai mà, phải không?” Cô ta bước xuống bậc tam cấp với cánh tay dang rộng, nhưng Will lùi lại vào trong sân.

Nụ cười của cô ta đông cứng lại. “Mẹ là mẹ con mà, Will.”

Thằng bé khoanh tay trước ngực. “Tôi biết bà là ai. Cha đã kể hết cho tôi rồi. Bà thậm chí còn không phải là mẹ ruột của tôi, bà chẳng qua chỉ là người ký tên lên giấy, hứa rằng sẽ yêu thương tôi. Nhưng bà đã bỏ đi ngay sau đó, đúng không? Không chịu nổi tôi sao?”

“Ông ta đã nói với con như thế à? Ông ta không kể với con rằng chính ông ta là người yêu cầu mẹ rời đi và rằng không bao giờ muốn nhìn thấy mẹ nữa?”

Will hoảng hốt nhìn Reid. “Cha?”

“Con biết rõ đi đâu đó hơn ai hết mà, Will.”

Will lao nhanh ra chỗ chiếc thuyền kayak đang lắc lư trên bến tàu. “Đề con yên! Không biết hai người muốn gì ở con nữa!” Chiếc thuyền chao đảo khi thằng bé trèo vào trong.

Reid chạy theo. “Chờ đã, Will.”

Will vật lộn với sợi dây thừng buộc chiếc kayak vào bến, rồi chộp lấy một mái chèo và đẩy nó xuống dòng sông đang chảy chậm.

“Coi chừng cá sấu đấy,” Reid gọi với theo.

Làm đi đâu đúng đắn không dễ dàng, nhưng Reid phải tin rằng mọi chuyện rồi cũng sẽ có kết thúc tốt đẹp. Will là một đứa trẻ thông minh - con sẽ nhận ra sự thật.

Anh trở lại thềm nhà, đứng trên con đường nhỏ lát gạch và nhìn chăm chăm vào Lauren đang thoa lại son môi. “Hôm nay cô lại nuôi hy vọng giành lấy thứ gì ở đây?”

“Trả thù. Giờ thì anh đã hối hận vì không đưa tôi ti ền r ồi chứ?”

“Không, không bao giờ. Tôi chỉ hối hận vì đã không nói cho con sự thật sớm hơn. Giờ thì thằng bé đã biết r ồi, Lauren ạ. Biết tất cả.”

Cô ta quắc mắt lại, nghi ngờ. “Đến cả tôi còn không biết hết mọi chuyện. Như mẹ ruột thằng bé là ai chẳng hạn. Anh sẽ không bao giờ nói ra. Nhưng anh biết đấy, thằng nhóc chắc chắn sẽ hỏi.”

“Nó đã hỏi tôi r ồi.”

“Tôi sẽ kiện đòi quy ền thăm hỏi.”

Ngực anh thắt lại. “Chẳng thẩm phán nào lại chấp nhận trao cho cô bất kỳ quy ền nào sau những gì cô đã làm đâu. Hơn nữa, muốn kiện thì cô phải trả chi phí thuê luật sư. Chẳng phải cô nói mình cạn ti ền r ồi ư?”

“Tôi sẽ bắt anh trả.”

Anh bật cười khô khốc. “Cô đang nằm mơ đấy à? Chẳng thẩm phán nào trên đất nước này lại bắt tôi phải trả án phí để cho cô kiện cả.”

Dù nói bằng giọng điệu rất chắc chắn nhưng chính anh cũng không biết chắc có đúng không. Nếu Will muốn gặp Lauren, Reid sẽ buộc phải đồng ý. Anh hiểu Lauren - cô ta biết cách đi ều khiển đàn ông. Nếu thẩm phán có chút nội tiết tố nam nào trong người, cô ta hẳn cũng sẽ tìm được cách cho mình.

Nhưng sau cùng, mọi chuyện đều là về niềm tin và vâng lệnh Chúa. Hoặc là anh làm theo những gì Ngài mách bảo, hoặc là để sự dối trá nhấn chìm.

“Chắc tôi phải gặp lại cô ở tòa r ồi, Lauren.”

Cô ta nheo mắt. “Anh thay đổi r ồi. Có vẻ tự tin đấy. Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh đã tìm được cách vứt bỏ cảm giác tội lỗi và xấu hổ sau khi thấy Jane vật lộn với nó. Anh cũng đã tìm được cách nắm lấy cội ngu ồn thật sự của sức mạnh. Giá như Lauren nhận ra anh và Will đã ảnh hưởng thế nào sau ngày cô ta bỏ đi. Nhưng cô ta sẽ chẳng bao giờ hiểu. Cô ta chẳng khác nào một con rùa đẻ trứng trên bờ cát, trở lại biển cả mà không chút lưu luyến tới đàn con.

“Cô chưa từng nghĩ đến Will trong suốt chừng ấy năm, đúng không?”

Cô ta nhún vai. “Nó không phải là con của tôi. Thế anh đã từng nghĩ *tại sao* tôi lại bỏ đi chưa? Có một bức tường vô hình giữa chúng ta, là *cô ta*.”

“Cô ta? Sau khi kết hôn, tôi chưa từng để ý đến ai khác.”

“Đừng cố chấp nữa. Mẹ của Will ấy. Dù anh chưa từng nhắc đến nhưng cô ta vẫn luôn quanh quẩn giữa chúng ta. Giá như anh nhắc đến cô ta dù chỉ một lần, chúng ta sẽ có thể cắt bỏ được thứ ràng buộc trái tim anh với cô ta.”

“Không... không phải như những gì cô nghĩ. Tôi không có ràng buộc thực sự nào với cô ấy hết. Tất cả chỉ là vì Will.”

Lauren nhướn mày. “Tôi không tin anh. Tôi đã sống với một bóng ma chen vào giữa chúng ta suốt thời gian ở bên nhau.”

Cô ta nói như thể khoảng thời gian đó dài lắm. “Đó là do cô tưởng tượng ra thôi. Chúng tôi thậm chí còn không thực sự kết hôn với nhau.”

“Anh không kết hôn với cô ta á?” Lauren lắc đầu. “Anh chẳng bao giờ sống với ai nếu không kết hôn hết. Tôi đã làm đủ chuyện để anh chuyển

đến ở cùng tôi, nhưng anh vẫn đâu có chịu. Đáng lẽ ra lúc đó tôi nên chạy ngay. Anh như gỗ đá ấy, Reid.”

Cô ta thả thỏi son môi vào ví. “Gặp lại anh sau.”

Những gì cô ta nói có đúng không? Có lẽ đó chính là lý do tại sao bây giờ anh lại bị Jane cuốn hút đến thế.

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU

Jane sẽ đổi bất cứ thứ gì để lấy cảm giác vững vàng như lúc có Reid bên cạnh khi đứng sau tấm kính quan sát này. Cô đưa tay chạm vào cô Parker. Cô có thể chịu được cảnh này. Cô phải làm được.

Cha cô đang ngồi trên chính chiếc bàn nơi ông từng thẩm vấn vô số nghi phạm. Không hiểu sao, trông ông có vẻ nhỏ bé hơn. Có lẽ do thiếu bộ đồ ông phục. Người ông như co rút lại.

Brian ngồi đối diện ông, còn Paul ngồi ở chiếc ghế cuối bàn. Paul có thâm niên cũng như lòng thù địch mạnh mẽ hơn, nên anh ta sẽ là người chỉ huy cuộc thẩm vấn và là kẻ khó đối phó nhất. Khó khăn lắm anh ta mới kìm nén được lòng khinh thường của mình đối với cha cô trong suốt những năm làm việc dưới trướng ông.

Paul đặt tay lên bàn. “Hãy bắt đầu bằng mối quan hệ của ông với anh Gary Dawson, ông đã biết anh ta bao lâu và tại sao hai người quen biết nhau?”

Quần thâm hằn quanh mắt cha cô. “Chúng tôi gặp nhau tại một cửa hàng bán đồ thể thao ở Mobile. Lúc đó, tôi định mua một cái thêu câu cá mới.”

“Bao lâu rồi?”

Cha cô nhún vai. “Thời gian trôi, khó nhớ lắm, nhưng chắc là khoảng ba năm trước. Cũng có thể lâu hơn hoặc gần hơn một chút. Lúc tôi lấy cái

cần mà mình muốn xuống thì cả một đồng ập xuống đầu tôi. Gary ở cuối gian hàng, nên anh ta đã chạy tới gỡ rồi giúp tôi. Xe đẩy của anh ta cũng đang để cái cần giống hết với cái tôi định mua, thế là chúng tôi bắt chuyện với nhau. Anh ta kể về nghề nghiệp của mình và về sở thích câu cá để dẹp bỏ căng thẳng.”

Cha cô quay lại và nhìn thẳng vào tấm kính. Dù ông không thể thấy cô nhưng Jane biết ông nhận thức rõ được cô đang theo dõi cuộc thẩm vấn này. Đương nhiên rồi. Ông đã dành nhiều năm trong căn phòng nhỏ này để quan sát những cuộc thẩm vấn khác.

“Tôi không giết Gary,” ông nhẹ nhàng nói. “Ai đó đã thấy thuyền của tôi ra khơi, nhưng tôi không có mặt trên đó. Gary thường đi với bạn bè của mình.”

Paul gõ ngón tay xuống bàn. “Ông đã ở đâu vào Chủ nhật vừa rồi, ông Charles?”

Cha cô rời mắt khỏi tấm kính để đối mặt với Paul. “Elizabeth và tôi đi mua sắm ở Mobile. Cô ấy muốn mua một tấm thảm mới cho phòng khách. Chúng tôi đã tới Lowe's và một vài cửa hàng bán thảm khác.” ông liệt kê vài cái tên quen thuộc.”

“Bà ấy không nói vậy.”

Jane gần như không để ý thấy móng tay mình đang đâm vào da thịt. Cha đang nói dối ư? Hay là cô Elizabeth? Thật là vô lý.

Ông nhướn mày. “Có lẽ cô ấy đã nhớ nhầm ngày. Chúng tôi đã tới đó.”

“Hai người đã mua thảm, vậy còn giữ biên lai chứ?” Brian phớt lờ cái lườm của Paul.

“Chúng tôi đã mua một cái ở Lowe's. Chắc Elizabeth giữ hóa đơn.”

“Bà ấy nói ông đã lấy thuyền đi và nói rằng sẽ đi gặp Gary.”

“Đó là một lời nói dối.” Giọng cha cô vẫn đều đều, nhưng mắt ông nheo lại.

Jane há hốc miệng, tựa hẳn người vào tấm kính. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Ai là người nói thật? Cô lấy cuốn sổ tay và ghi lại lưu ý kiểm tra các máy quay an ninh ở Mobile.

“Hãy cho chúng tôi biết thêm về mối quan hệ của ông với anh Gary,” Brian nói và liếc nhanh nhìn Paul.

Cha nhún vai. “Chẳng có gì nhiều để kể. Chúng tôi thích và ghét nhiều thứ giống nhau. Tôi quan tâm tới vịnh biển và môi trường, Gary cũng thế. Tôi thích bắt cá bơn, anh ta cũng thế.”

“Ông có bao giờ đi đánh bạc với anh ta không?” Paul hỏi.

Cha cô ngừng lại. “Tôi không thích cờ bạc. Gary chưa bao giờ nói rằng anh ta thích đánh bạc. Ý anh là ở sòng bạc hay sao?”

“Có vẻ như anh ta thích cá cược đua ngựa hoặc những trò tương tự. Cá cược trên mạng nữa. Anh ta đã kiếm được rất nhiều tiền. Các người là bạn thân, chẳng lẽ ông không biết gì hay sao?”

“Không hề. Anh ta biết, đối với tôi, dân cờ bạc là một lũ điên độn. Chắc thấy xấu hổ nên mới không nói cho tôi biết. Giả như anh ta kể. Có lẽ tôi đã có thể giúp đỡ anh ta.”

“Chúng tôi biết anh ta nợ ông tiền. Rất nhiều tiền, ông không thắc mắc tại sao anh ta lại cần phải mượn tiền ư?”

“Anh ta nói là để sửa nhà. Hầm nhà anh ta bị ngập và không có bảo hiểm để chi trả.”

Gương mặt Paul lộ rõ vẻ hoài nghi. “Hãy nói tiếp về Chủ nhật. Chúng tôi có nhân chứng nói rằng ông đã lấy thuyền đi, nhưng ông lại nói rằng mình đi mua sắm với chính nhân chứng đó. Tôi không biết làm thế nào để có thể dung hòa hai câu chuyện này. Gary đã hỏi mượn ông thuyền ư?”

“Không. Tôi đã gọi cho anh ta vào sáng ngày hôm đó, báo rằng tôi không thể đi, nhưng anh ta không trả lời. Anh có thể xác minh thông tin nếu có di động của anh ta.”

Jane đập tay. Đúng rồi! Cha hiểu cách họ làm việc, ông cũng biết Paul không có gì cả. Dữ liệu sẽ cho thấy điện thoại của Gary đã ở đâu khi cha gọi tới và họ có ở gần nhau không. Thắc mắc lớn nhất là tại sao cô Elizabeth lại nói dối và tại sao cô ấy lại chuyển ra khỏi nhà?

Họ đã bên nhau nhiều năm rồi. Jane vẫn nghĩ cô Elizabeth thật sự yêu thương cha. Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Paul ngả ghế về phía sau. “Ông có biết tại sao lại có máu trên thuyền không?”

“Không. Anh thậm chí còn chưa biết đó là máu gì mà.”

“Tôi có đủ lý do để tống giam ông, nên thôi đi, Charles, ông đang nói với tôi rằng con thuyền đó đã nằm trong kho cả tuần và ông còn không thèm liếc qua để thấy chỗ máu đó?”

Cha cô thản nhiên nhìn anh ta. “Anh có thuyền, đúng không Paul? Nếu không dùng nó thì bao lâu anh nhìn một lần? Chẳng bao giờ cả, tôi cũng thế thôi. Tôi có những chuyện khác cần làm, hơn là việc kiểm tra con thuyền chẳng vì lý do gì cả. Tôi thậm chí còn không bảo trì cho nó. Tôi chỉ lấy nó ra rồi đi câu. Thuyền, chứ đâu phải một chiếc xe đua đắt tiền.”

Ông đứng lên và xoay cổ. “Tôi đã nói xong mà không có luật sư rồi. Nếu các người không bắt giữ tôi, tôi sẽ về nhà để ăn cái gì đó.”

Mặt Paul đỏ bừng. Jane không nghĩ anh ta sẽ đầu hàng nhưng anh ta hất ngón tay cái về phía Brian. “Để ông ta đi. Nhưng chẳng bao lâu nữa đâu. Vết máu đó sẽ tổng ông vào tù.”

Cha nhìn anh ta một hồi lâu, nhưng không nói gì cho đến khi rời phòng. Jane ngả thụp xuống ghế và dùng hai tay ôm lấy đầu. Cô cần tìm người giúp, nhưng ai mới được?

Lúc Reid nghe thấy tiếng mái chèo gạt nước của Will thì mặt trời đã khuất sau những hàng cây. Trong lúc chờ đợi trên bến, anh đã nghĩ ngợi hồi lâu về cách giải quyết tất cả mọi chuyện, nhưng không vạch ra được kế hoạch hay phương pháp nào cả. Thậm chí anh còn chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Ong vo ve trên những bông hoa, anh có thể nghe thấy tiếng vọng của con thuyền đánh cá đang hướng đến vịnh Mobile. Anh đứng dậy để đối mặt với con trai mình.

Will vẫn cúi đầu khi sải bước từ sông lên đống. Thằng bé nhợt nhạt quá, Reid còn trông thấy đôi mắt đỏ ửng. Tội nghiệp. Đáng ra không nên như thế này. Will vẫn không chịu nhìn Reid. Anh mất thêm một lúc để quan sát con. Thằng bé là một cậu thiếu niên đẹp trai, nhưng vẻ đẹp bên trong còn hấp dẫn hơn. Sự quan tâm cậu bé dành cho các em nhỏ và những người

khác luôn khiến Reid tự hào và vui sướng. Đáng ra anh phải hiểu mình không nên giấu giếm con sự thật.

Anh sai rồi.

“Will.”

Will ngược nhìn theo tiếng gọi của anh, bước chân dần chậm lại. Ánh mắt cậu liếc về phía Reid. “Bà ấy vẫn ở đây?”

“Không, đã đi rồi.”

“Tốt. Con không muốn nói chuyện với bà ấy.”

“Cô ấy nói sẽ liên hệ luật sư để đòi quyền nuôi con.”

Cầm Will hơi hất lên. “Con không đi với bà ấy. Không ai có thể bắt con được.”

“Cha cũng không nghĩ tòa án sẽ quyết định như vậy, sau những chuyện mà cô ấy đã làm.”

“Tại sao bà ấy lại quay về chứ? Bà ấy đã hủy hoại mọi thứ. Con đang rất hạnh phúc. Con chơi bóng rổ, mọi thứ đều đang rất tuyệt vời. Thế rồi bà ta quay về”

Reid muốn ôm con trai mình, nhưng Will có lẽ chưa chấp nhận được. Anh chỉ tay về phía chiếc ghế. “Ngồi đi, rồi chúng ta nói chuyện. Con muốn ăn hay uống gì không?”

“Con không đói.” Will ngẩng phịch xuống ghế, bắt chéo cổ chân.

“Chúng ta sẽ vượt qua chuyện này, con trai. Cha hy vọng con có thể tha thứ cho cha.”

Will nhìn lên, hầu kết cậu bé nhấp nhô vì cố kìm nước mắt. “Tại sao vậy, hả cha? Tại sao cha lại giấu con chuyện như thế? Con đã gần mười

lăm tuổi rồi! Cha đã nói dối con trong suốt mười lăm năm.”

“Cha xin lỗi.” Anh đã quá sai lầm khi giấu giếm mọi chuyện.

“Tại sao bà ấy lại bỏ rơi một đứa trẻ? Bà ấy có phải m... ý con là Lauren đâu? Không muốn một đứa trẻ lúc nào cũng gào khóc ở gần mình?”

“Không phải vậy.” Anh hít một hơi sâu, thề cầu nguyện được Chúa chỉ dẫn và ban sức mạnh. “Lúc đó cô ấy còn rất trẻ, Will ạ. Khoảng tuổi con bây giờ. Cha cô ấy đã ép cô ấy đi theo mình ngay sau khi con được sinh ra.”

Will nhướng mày. “Cha dự dỗ trẻ vị thành niên đấy à?”

“Lúc đó cha cũng không lớn hơn bao nhiêu. Có những... tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta.”

“Bây giờ mẹ ở đâu? Mẹ có bao giờ đi tìm con không?”

Dạ dày Reid sôi lên vì lo sợ. “Cô ấy nghĩ con chết rồi, Will.”

Will trở mặt. “Cha chưa bao giờ bảo với mẹ rằng con còn sống?”

“Cha không biết mẹ ở đâu trong một quãng thời gian khá dài. Mười lăm năm trước khó mà tìm kiếm một người lắm. Cha cũng đã giận dữ, cho rằng cô ấy không xứng được biết bất cứ điều gì cả. Cha cũng không tin cô ấy.”

“Nghe có vẻ như cha ghét mẹ.”

“Cha đã từng như vậy.”

“Cha có biết bây giờ mẹ ở đâu không?”

Reid gật đầu. “Và cô ấy là một người tốt hơn cha đã nghĩ.”

“Cha đã kể cho mẹ về con chưa?”

“Chưa. Trước đây, cha đã muốn chắc chắn rằng việc cho phép cô ấy bước vào cuộc sống của chúng ta không phải một sai lầm. Còn bây giờ, cha nghĩ đó là việc nên làm, nhưng cha cũng không muốn làm tổn thương cô ấy.”

“Con muốn gặp mẹ và tự quyết định.”

Reid bất an, cựa người. “Hãy nghĩ xem đó sẽ là một cú sốc lớn thế nào, con trai. Cha cần phải thật thận trọng. Con có thể tin tưởng cha một chút không? Cho cha chút thời gian nghĩ xem làm thế nào để tuyên bố tin tức này? Cha cũng không muốn con bị tổn thương.”

Will bậm môi. “Mẹ tên là gì ạ?”

Reid cố nặn ra một nụ cười. “Cha chưa thể nói cho con bây giờ được, vì con sẽ tra google về cô ấy. Con có thể cho cha một tuần được không? Cũng không phải nhiều lắm. Để cha có thể tìm được cách thông báo chuyện này cho cô ấy.”

Will nhìn vào mắt anh. “Con biết con đã tỏ ra rất giận dữ, nhưng con tha thứ cho cha.” Thằng bé thở dài. “Con không thích cảm xúc hiện tại của mình. Được rồi, con sẽ cho cha một tuần. Cha có ảnh của mẹ hay cái gì khác không?”

“Cha có một vài tấm ảnh nhưng đã bị nhòe.” Reid đứng dậy. “Vào trong đi. Cha sẽ lấy cho con xem, sau đó chúng ta có thể ăn tối.”

Biết Will sẽ hỏi, nên anh đã chuẩn bị sẵn. Anh dẫn con vào phòng ngủ chính rồi lấy cuốn *Kinh thánh* ra. Có bốn tấm hình nằm bên trong trang bìa trước, anh đưa chúng cho Will. “Con sẽ không thấy được gì nhiều đâu.”

Bức ảnh đầu tiên chụp Will nằm trên giường với mẹ, ngay sau khi chào đời. Tóc thằng bé vẫn còn bết, mặt còn vết tơ máu. Mái tóc của mẹ cậu xõa

xuống che khuất mặt, chỉ để lộ ra một phần gò má. Tấm ảnh thứ hai chụp cô ấy đứng giữa những cái cây. Cô mặc một chiếc váy dài tới mắt cá nhân với tay áo dài. Cô đang nheo mắt nhìn lên trời, mái tóc màu nâu nhạt xõa xuống quanh mặt. Cả hai bức ảnh đều không hề rõ ràng.

Will nhú mồm. “Chẳng thể nhìn thấy rõ mẹ. Đây là tất cả những gì cha có về mẹ? Anh chàng ở trong hai bức ảnh còn lại là ai vậy ạ?”

“Là cha. Xin lỗi, nhưng đó là tất cả những gì mà cha có về mẹ con.”

“Chà, cha trông khác hẳn. Râu này, tóc thì dài tới lưng. Cũng không thể nhìn rõ mặt cha. Cha trông khá to con đấy.”

“Con cứ gọi là béo cũng được.” Reid cười. “Lúc đó cha không được vui vẻ gì lắm và ăn khá nhiều. Cha muốn dùng mớ tóc tai đó để giấu mình lại.”

Will nhìn vào bức ảnh đầu tiên thêm lần nữa. “Con nghĩ mẹ yêu con.”

“Chắc chắn rồi.” Reid quay về phía cửa. “Đi ăn tối thôi. Con có thể giữ những bức ảnh.”

Anh không muốn giải thích tình hình lúc Will được sinh ra, nhưng rồi kiểu gì anh cũng sẽ phải nói. Nhưng không phải hôm nay.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY

Khi Reid rời khỏi nhà sau bữa tối, Will đang xem tivi.

Những bức ảnh vẫn nằm trên đùi con. Reid thấy mình buộc phải tới nói chuyện với Jane và hỏi thăm về việc của cha cô. Anh chộp lấy những chiếc bánh beignet cuối cùng rồi rời đi.

Giai điệu jazz dịu dàng vang lên từ quán Hải sản Moreau ở cuối phố. Gió đưa mùi thơm của món hào nướng trứ danh xộc vào mũi anh. Anh kẹp hộp bánh dưới cánh tay, nhìn lên lan can thép trên ban công căn hộ của Jane. Tối nay cô ấy không ra ngoài, nhưng hình như có một bóng mờ vừa lướt qua cửa sổ. Chắc cô ấy có nhà.

Anh lấy điện thoại ra định gọi cho cô, nhưng rồi lại cất đi. Không, anh sẽ đến trước cửa. Anh có cảm giác cô cần nói chuyện, nhưng cô lại quá khép kín nên không tự nhận ra điều đó. Anh không muốn để cô có cơ hội đẩy mình ra xa.

Những bậc thang bằng sắt kêu và rung lên dưới bàn chân anh khi đi lên tầng hai. Anh nhấn chuông cửa được trang trí cầu kỳ và chờ đợi. Parker sửa, sau đó anh nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần.

"Ai thế?"

"Jane, Reid đây. Mong là chưa quá muộn, nhưng để đề phòng thì tôi có mang theo bánh beignet để cô không bắt lỗi."

Ổ khóa kêu lạch cạch, sau đó cửa mở ra. Parker thò đầu ra và oảng khe khẽ. Reid xoa tai nó. “Ồn mà, cậu bé, chỉ có tôi thôi.”

Cánh cửa mở rộng hơn. Cô đang mặc quần đùi tập yoga và áo phông, mái tóc màu nâu sáng được buộc cao thành kiểu đuôi ngựa, trông cô như chỉ mới hai mươi. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán và ngực, gò má cô đỏ hồng.

Cô bước sang một bên và vớ lấy tờ khăn giấy để lau mặt và ngực. “Trông tôi chán quá.”

Anh muốn nói rằng cô trông thật xinh đẹp, nhưng anh có thể cảm nhận được cô đang bối rối thế nào khi né tránh ánh mắt anh. Anh không muốn bị ném ra ngoài chút nào. “Tôi từng thử tập yoga một lần, nhưng cứ tới lúc tập tư thế tam giác là ngã.”

Cô đóng cửa lại và nhếch miệng cười. “Thế nên người ta mới nói là *luyện tập* yoga. Một lần không thể chứng minh anh có khả năng hay không được.”

Anh đặt hộp bánh beignet lên bàn bếp. “Tôi đoán bánh beignet bị ế r ồi, cô đang tập yoga mà.”

“Tôi đang chết đói đây. Yoga giảm căng thẳng, và cũng giảm luôn năng lượng.” Cô nhấc nắp hộp ra và lấy một chiếc nhân mâm xôi. “Ngon quá!” Cô ngẫu nhiên chiếc bánh chỉ với hai ba miếng cắn, r ồi liếm vụn đường còn dính trên tay. “Có chuyện gì thế?”

Anh chọn một chiếc bánh và liếc nhìn bình cà phê. “Cà phê mới pha?”

“Tôi pha nó trước khi tập yoga. Để tôi rót ra cốc, còn anh sẽ nói cho tôi tại sao anh lại đến đây.” Cô c ần lấy hai cái cốc sứ và bình cà phê, r ồi ng ồi xuống cạnh bàn bếp.

“Không gì bằng làm cho một chàng trai cảm thấy được chào đón.” Anh xử lý xong chiếc bánh beignet của mình và lấy một tờ khăn giấy. “Cha cô có bị bắt không?”.

“Không, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian thôi. Tôi đã nói với Paul đợi đến khi có kết quả xét nghiệm DNA, nhưng tôi không hy vọng nhiều.” Cô rót và đưa một cốc cho anh. “Lời khai của cô Elizabeth mâu thuẫn với chứng cứ ngoại phạm của cha. Tôi không tin nổi rằng cô ấy lại làm thế.”

Anh lắng nghe cô kể về những thông tin được tiết lộ trong cuộc thẩm vấn. “Camera ở các cửa hàng sẽ chứng minh sự thật.”

“Ngày mai, tôi sẽ liên hệ với cảnh sát ở Mobile để yêu cầu xem đoạn video. Nhưng lạ lắm. Tôi đã cố gọi cho cô Elizabeth, nhưng tất cả đều được chuyển đến hộp thư thoại. Cô ấy cũng không hề gọi lại. Tôi nghĩ là cô ấy không muốn nói chuyện với tôi.”

“Cô nghĩ cô ấy đang muốn trừng phạt cha cô vì một lý do nào đó à?”

“Dường là như thế.”

Anh không muốn nói ra rằng có thể cha cô đang nói dối. Cũng không phải là ông chưa bao giờ nói dối cô, chỉ là cô chưa biết mà thôi.

“Tôi nghĩ đã được chứ?” Không đợi câu trả lời, anh đi ra phòng khách và ngồi lên sofa. Parker dụi người vào chân anh, anh xoa đầu nó. “Xin lỗi anh bạn, hết bánh beignet rồi.”

Có một tập giấy tờ trên chiếc ghế bành đối diện nên cô ngồi xuống bên cạnh anh. Anh thoáng thấy mùi dừa trên tóc cô, thầm mong có thể lại gần thêm chút để thưởng thức mùi hương ấy.

Cô co chân lên ghế sofa. “Anh và Will có chuyện gì vậy?”

“Thằng bé đã biết được sự thật về mẹ nó.” Reid nhìn lên và thấy sự ngạc nhiên trong mắt cô. “Lauren không phải mẹ ruột thằng bé. Tôi chưa từng kể cho con. Tôi nghĩ hiện tại hai bố con đã làm hòa rồi. Nhưng có lẽ nó đã hơi mất niềm tin vào tôi.”

“Vậy là cậu bé đã mất tới hai người mẹ. Thật tội nghiệp. Tôi chẳng hề muốn cậu bé bị tổn thương chút nào.”

“Cô nhận ra sự căng thẳng giữa chúng tôi à?”

Cô gật đầu. “Khó mà lờ đi được.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Cô cũng định hỏi về mẹ của Will ư? Anh đổi sang chủ đề khác. “Lauren nói rằng đã liên hệ với luật sư để kiện đòi quyền chăm sóc. Nhưng Will nói rằng sẽ không đi với mẹ. Cô nghĩ thẩm phán có ra lệnh bắt buộc không?”

Cô lắc đầu. “Ở tuổi của cậu bé thì khó lắm. Nhất là trong trường hợp của anh. Mặc dù về mặt pháp lý cô ấy là mẹ của cậu bé và có quyền, nhưng cô ấy đã bỏ rơi con. Anh có bằng chứng nào cho thấy cô ấy đã tống tiền mình không?”

“Điện thoại của tôi tự động ghi lại cuộc gọi. Tôi đã cài đặt một ứng dụng để có thể ghi chép các cuộc gọi nghiên cứu. Như vậy có được chấp nhận không?”

“Có chứ. Đất nước chúng ta chấp nhận luật một bên, tức là miễn là có một bên, trong trường hợp này chính là anh, nhận thức được cuộc gọi đang được ghi âm, thì việc ghi âm là hợp pháp.”

“Vậy thì tôi có bằng chứng. Tôi thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi đấy.”

Nếu cô cứ tiếp tục nhìn anh như thế, anh sẽ rất khó cưỡng lại cô. Sự im lặng giữa họ kéo dài cho đến tận khi hai người cảm thấy dường như mình

đang nói gì đó không thành lời. Có lẽ đúng như vậy thật. Trước khi anh nhận ra, anh đã dựa sát vào cô, và cô không tránh né.

Anh quàng tay qua người cô, cô quay mặt nhìn anh. Hàng mi dài khép lại, đổ bóng trên gò má. Anh đắm đuối nhìn khuôn mặt ấy trước khi cúi đầu, môi kề môi.

Cảm giác giống như được trở về nhà vậy, như thể họ đã bên nhau suốt những năm qua. Hơi thở ngọt ngào của cô hòa với hơi thở của anh, đôi môi mềm như trái đào đang ở dưới môi anh. Anh nhắm mắt, hôn sâu hơn. Giây phút này chẳng còn gì quan trọng, ngoại trừ cảm giác có cô trong vòng tay.

Cô hơi thở gấp rồ lùi lại. Khi anh ngẩng đầu lên, cô đang tròn mắt nhìn anh với những ngón tay đặt lên miệng.

“Tôi có nên xin lỗi không?” Anh thì thào.

“Kh... không, tôi chỉ nhớ đến một ký ức ngớ ngẩn thôi.”

Cô nhớ đến quá khứ vì nụ hôn đó? Anh không dám hỏi cô có nhận ra mình không. Nếu có, hẳn cô đã nói ra. Đến cả con trai anh cũng không thể nhận ra chàng trai trong những tấm ảnh cũ đó. Có rất nhiều thay đổi trong mười lăm năm qua.

Anh lúng túng đứng lên. “Tôi... tôi nên quay về với Will. Hai cha con sẽ đến đây vào ngày mai để cùng cô thực hiện giai đoạn tiếp theo của cuộc điều tra.”

Cô chớp mắt như thể vừa tỉnh giấc. Anh vội vã lao ra cửa trước khi cô thực sự tỉnh táo lại.

Jane đưa bàn tay run rẩy khóa lại cánh cửa sau lưng Reid. Cô lại chạm những ngón tay lên môi. Khoảnh khắc điên rồ ấy cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí cô. Nụ hôn khiến cô nhớ lại quãng thời gian mà chính cô còn chẳng dám nghĩ đến, về một chàng trai cũng ngây thơ như cô đã từng.

Cô chẳng thể nào ngủ nổi, không phải hiện giờ. Cô lấy chìa khóa và súng rồi mở cửa, sau đó yêu cầu Parker ở lại. Chị Olivia hẳn sẽ không ngại chạy qua. Chị ấy là cú đêm và chắc sẽ vui vẻ khi thức cùng một người bạn. Jane lao xuống cầu thang, chạy vào con hẻm cạnh tòa nhà mình ở.

Thường thì cô không sợ bóng tối, nhưng đêm nay, tóc gáy cô dựng đứng khi bước đi trên con đường đen kịt. Đã nhiều lần, cô đưa tay mò khẩu súng và tìm đập thành thịch.

Chị Olivia sống ở đường Dauphi, cách bờ nước hai dãy nhà. Jane đi như chạy cho đến khi tới nhà của chị Olivia và đập cửa ỳnh ỳnh.

“Đợi chút,” giọng chị Olivia vang lên từ bên trong, ổ khóa kêu lách cách, cánh cửa mở ra. “Jane, trời ơi, em tái nhợt như vỏ hào ấy. Có chuyện gì thế?” Chị ấy bước sang một bên và đóng cánh cửa sau lưng Jane.

“Không... không có gì *không ổn*. Không, không phải vậy. Gần như mọi thứ đều không ổn.” Jane xấu hổ khi nhận ra mắt mình cay xè và ướt đẫm.

Chị Olivia ôm lấy cô. “Chị rất vui vì em đã tới thẳng chỗ chị, cô gái nhỏ. Hãy kể chị nghe chuyện gì đã xảy ra. Megan đang ngủ, em có thể nói bất cứ điều gì.”

Cơn sóng cảm xúc và nước mắt bùng nổ khi Jane nức nở trên bờ vai người bạn của mình. “Có ai đó đang hãm hại cha, nhưng em chẳng thể làm gì. Thị trấn này đang sụp đổ, có quá nhiều thứ khiến em không thể đảm

đương hết được. Em không làm được công việc này. Em không biết tại sao em lại nghĩ mình làm được nữa.”

Chị Olivia nắm lấy vai Jane, đẩy cô ra và nhìn thẳng vào mặt cô. “Nghe chị nói này, Cảnh sát trưởng Hardy. Nếu có ai đó khám phá được chuyện gì đang xảy ra, thì đó chính là em. Số lượng vụ án em đã giải quyết nhiều hơn tất cả các thanh tra khác cộng lại. Còn Paul ấy à, gã ấy không tìm không phôi. Đừng quan tâm tới gã.”

Jane miễn cưỡng nở nụ cười giữa hai hàng nước mắt. “Vâng.”

“Chuyện này chẳng đáng để em khóc. Có chuyện gì khác vậy? Jane mà chị biết sẽ không bỏ chạy chỉ vì vài thách thức. Nói chị nghe xem.”

Jane bóp trán. “Em phải ngã xuống đã. Chân em mềm nhũn rồi.”

“Chị cũng vậy.”

Jane liếc chị ấy. “Bệnh xơ cứng teo cơ ư?”

“Chắc thế. Chị hơi run, nhưng có lẽ là vì lo cho Megan.”

Chị Olivia thường vượt qua mọi cơn bão tố nhờ niềm tin mạnh mẽ của mình. “Em nên đến đây thường xuyên hơn. Reid đã kể cho em nghe một chuyện rất đáng khâm phục. Nhà vật lý học nổi tiếng Stephen Hawking đã chiến đấu suốt năm mươi năm với căn bệnh xơ cứng teo cơ đấy.”

“Thật à? Chị chưa nghe thấy chuyện này đấy.”

“Anh ấy còn nói rằng bệnh Lyme thường bị chẩn đoán nhầm thành bệnh xơ cứng teo cơ một bên. Chị đã xét nghiệm Lyme chưa?”

“Chị chưa.”

“Em đã tra cứu các triệu chứng rồi. Anh ấy nói đúng. Theo như những gì em đọc, thì chị cần phải được xét nghiệm một cách cẩn thận. Em sẽ gửi cho chị một danh sách các bác sĩ chuyên khám bệnh Lyme.”

“Chị sẽ xem.” Chị Olivia nắm lấy cánh tay và kéo cô vào phòng khách trong ngôi nhà bốn gian kiểu Pháp.

Ngôi nhà có ba phòng ngủ, hai phòng tắm, một căn bếp nhỏ và một phòng khách rộng hơn một chút. Đây là nơi có không khí gia đình nhất mà Jane từng đặt chân đến. Nơi này vừa ấm áp, vừa chào đón. Cô tới chỗ chiếc ghế yêu thích của mình, một chiếc ghế bập bênh cạnh bàn ăn.

Olivia ngồi xuống chiếc ghế bành lớn và cấn cái chân trẻ em đang đan dở lên. Chị ấy đan chân trẻ em cho tất cả những thành viên mới của thị trấn. Chiếc chân trên tay chị hôm nay có màu hồng.

Kim đan luồn qua những sợi len mềm. “Kể cho chị nghe chuyện gì đã khiến em kích động như vậy. Chị biết đó không chỉ là chuyện của cha em. Có vẻ là chuyện riêng của em nữa.”

Jane nhìn vào mắt chị. “Tại sao chị lại có thể đan mà không nhìn vào len vậy?”

“Luyện tập cả đấy, cưng ạ. Đừng có đánh trống lảng.”

“Chị biết những cơn ác mộng của em mà.” Jane thở dài. “Nhưng tối nay em đã nhớ lại một chuyện.”

“Ở hội cộng giáo à? Chị đã đọc một số bài về quá trình hồi phục từ những nơi như thế, đây là chuyện khá điển hình.” Chị Olivia kéo dài sợi len ra khỏi cuộn. “Em có đoán được điều gì đã gọi lại những suy nghĩ về quá khứ đó không?”

Gò má và ngực Jane nóng lên. “Ừm, tối nay Reid đã hôn em.”

“Tuyệt!” Chị Olivia làm động tác ăn mừng dù vẫn cấn kim đan trên tay, cảnh tượng này khiến Jane phải bật cười. Chẳng giống chị ấy chút nào.

“Nụ hôn ấy khiến em nhớ đến Moose và con. Em suýt chút nữa đã tưởng rằng em đang hôn Moose, chứ không phải Reid. Có lạ quá không?”

“Ngoài Moose ra em đã hôn bao nhiêu chàng trai rồi?”

Jane trả lời mà không cần suy nghĩ. “Không ai cả. Nghe kỳ lạ nhỉ, em biết. Hồi học đại học, em vẫn cảm thấy quá đau khổ nên không hẹn hò được. Em từng hẹn hò với vài người đàn ông trong thị trấn. Nhưng khi họ đưa em về nhà, em thường trốn ngay vào cửa trước khi họ kịp tiến thêm bước nữa. Em đã luôn sợ hãi.”

“Em mất phương hướng như chú chim chích lạc rừng vậy, cưng ạ. Chị vẫn luôn cầu nguyện em có thể vượt qua được mọi chuyện. Vậy nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi em nghĩ tới Moose đâu.”

“Chị nghĩ là chỉ có thế thôi ư? Ở Reid có gì đó khiến em nghĩ tới Moose. Cứ như thể anh ấy chính là Moose vậy. Anh ấy có mùi và vị giống như người ấy.”

Olivia đặt đôi kim đan xuống. “Em đang muốn nói gì vậy? Reid là Moose ư? Chắc chắn em phải nhận ra chính mình nếu gặp lại anh ta chứ?”

“Em... em không chắc mình có làm được không. Anh ấy lúc đó mới chỉ mười tám tuổi, anh ấy là một trong số ít thiếu niên để râu. Mái tóc dài và cái mũ lúc nào cũng che kín gần hết khuôn mặt. Chúng em chỉ... chỉ bên nhau được... được vài lần. Nến lại không sáng lắm. Họ bắt bọn em làm việc suốt. Hầu như em chỉ thấy anh ấy từ xa lúc ban ngày. Mọi chuyện xảy ra trong quãng thời gian đó đầu mù mờ và méo mó lắm.”

Cô không thể tin mình đang nói ra những điều như vậy. Những từ ngữ cứ trôi tuột ra khỏi miệng trước khi cô có thể ngăn chúng lại. Cô vẫn rùng

mình mỗi khi nhớ lại. Cô chẳng hề *muốn* nhớ lại, nhưng nụ hôn đã phá tan cánh cổng vốn đang được đóng kín.

“Em có yêu Moose không?”

Cô cắn môi, rồi lắc đầu. “Em thậm chí còn chẳng biết tình yêu là gì. Mọi thứ trong cuộc sống của chúng em khi đó đều do người khác áp đặt, kể cả người chúng em phải kết hôn. Nhiệm vụ của em chỉ là sinh con.” Giọng cô vỡ òa khi thốt ra từ cuối cùng. Đứa con nhỏ thân yêu của cô. Đường như cô vẫn ngửi thấy mùi hương từ tóc và làn da mềm mại ấy.

Nước mắt lại làm nhòe đôi mắt cô. “Em nghĩ có lẽ em sẽ quan tâm tới Moose nếu chúng em được ở bên nhau nhiều hơn. Anh ấy cũng hiền lành và dịu dàng. Em nghĩ anh ấy cũng bố rỗi như em vậy. Bọn em chỉ biết làm những điều mà người ta bảo.”

“Đến nhà thờ với chị vào Chủ nhật tới nhé. Chị cần em đi cùng.”

Chị Olivia chưa bao giờ yêu cầu cô cùng đi để giúp đỡ mình. Jane thấy mình gật đầu. “Được ạ. Em sẽ đón chị.”

“Chị sẽ cầu nguyện mong em được thấu triệt, Jane ạ. Hãy nói chuyện với chị về chuyện hôm nay nhiều hơn đi, có lẽ sẽ giúp em nguôi đi phần nào nỗi sợ hãi về ký ức.”

“Cõ lẽ chị nói đúng. Cảm giác quá khứ trỗi dậy này rồi cũng sẽ qua. Đó có lẽ là do mọi sự căng thẳng gộp lại thôi.” Cô đứng dậy và bước tới ôm chị Olivia. “Chị ngủ ngon nhé. Cảm ơn chị vì luôn sẵn sàng ở bên em. Em sẽ khóa cửa lúc đi ra.”

Jane bước vào màn đêm ẩm ướt và chậm rãi bước về nhà. Ánh trăng soi sáng đường cô đi. Ước gì cô cũng có một ngu ền sáng vĩnh hằng chỉ lối để có thể tìm ra cách giải quyết cho mọi chuyện.

CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM

Reid ngẩng bắt chéo chân trên bến thuyền và ngắm bóng trăng phản chiếu dưới lòng sông nước đục. So với mùa xuân ở miền nam, tối hôm nay trời khá lạnh, nên đám muỗi không gây phiền nhiễu như mọi khi. Nước tóe lên phía bên phải cho thấy lũ cá sấu vẫn đang hiện diện, nhưng anh chẳng ngại gì chúng.

Đáng ra anh nên nói cho Jane biết mình là ai vào tối nay. Nhưng thay vì làm thế, anh lại hành xử như một kẻ ngốc và hôn cô. Anh đã nghĩ gì vậy? Đúng là sai lầm, anh có thêm suy nghĩ gì đâu. Anh đã muốn hôn cô ngay từ lần đầu gặp gỡ. Khi hai người quá gần gũi, khả năng phòng ngự của anh yếu ớt hẳn.

Một khi biết được sự thật, cô sẽ ghét anh. Đến chính anh còn ghét bản thân mình. Tại sao mở lòng và nói ra sự thật lại khó đến thế? Đơn giản thôi, vì anh đang sợ hãi. Sợ bị chối bỏ, sợ làm tổn thương con trai mình, sợ khiến Chúa thất vọng. Vòng xoáy của những nỗi sợ hãi nhấn chìm anh. Vậy mà anh lại nghĩ mình đã bỏ lại được mọi thứ ở phía sau sau khi được chữa lành khỏi bóng ma từ thời thơ ấu.

Cầu tàu rít lên và rung chuyển. Anh quay đầu nhìn về phía bờ. Will đang đi về phía anh, với chiếc quần đùi và áo phông mà con hay mặc lúc đi ngủ. Tóc thẳng bé dựng ngược lên, Reid nhận ra con mới vừa thức dậy khi cậu nhóc tới gần.

“Cha, giờ là hơn một giờ rồi đấy. Có chuyện gì thế?”

Reid bật cười trước giọng điệu ai oán của cậu con trai. Anh vỗ lên sàn gỗ bên cạnh. “Sao con biết cha ở ngoài này?”

Will ngẩng xuống cạnh anh. “Con thức dậy để đi vệ sinh thì thấy đèn ở cầu thang vẫn sáng. Con không thấy cha đâu, nên nhìn ra ngoài và thấy cha ở đây.”

Reid nhìn đảo Plash phía bên kia dòng nước, vài ngọn đèn vẫn le lói giữa đêm khuya. Anh có thể ngửi thấy mùi biển nồng đậm trên con tàu đánh tôm vừa băng ngang qua bến đậu. Có lẽ đây là lúc nên thành thật với Will, nói cho con nghe tất cả mọi chuyện, trừ tên của Jane.

“Vẫn còn có chuyện về cha mà mẹ mà con chưa biết, Will ạ. Đó là một câu chuyện chẳng hay ho gì nên cha không muốn nhắc đến, dù là với bất cứ ai. Trước đây, con còn quá bé để có thể hiểu rõ, nhưng giờ con đã sắp trở thành một người đàn ông rồi.”

Will ngọ nguậy. “Dạ.” Giọng thằng bé vừa cảnh giác vừa háo hức.

Reid đã nghĩ về thời khắc này cả ngàn lần suốt những năm qua. Làm gì có ai sống sót qua giai đoạn đó mà không bị xem là ngu xuẩn điên rồ? Anh đã phải mất rất lâu mới hiểu rõ được sự thụ động của mình và chấp nhận thứ mà giờ anh biết là nực cười.

“Khi cha chạy trốn, con mới một tuổi.”

“Chạy trốn? Khởi đầu cơ?”

“Cha của cha là một người rất nghiêm khắc, ông ấy tin rằng mình chỉ đứng sau Chúa và tất cả mọi người phải coi lời của ông ấy như luật pháp. Cha nghĩ lúc cha khoảng năm tuổi thì ông ấy bắt đầu xây dựng Núi Sinai ở Michian.”

“Nó là cái gì thế ạ? Một thị trấn?”

“Một hội cộng giáo.” Lữ Reid đứng ngắt, “ông ấy tin rằng ngày tận thế sắp đến. Trước khi nó xảy ra, ông ấy muốn sẵn sàng lãnh đạo tất cả chúng ta. Đó là một cộng đồng nhỏ gồm khoảng hai mươi căn nhà. Mẹ cha đã mất tích sau khi phản đối ông lấy thêm vợ nữa. Cha nghĩ ông ấy đã giết vợ mình, dù không thể dám chắc. Cha đã cố gắng tìm kiếm bà ấy, vì biết đâu bà ấy chỉ bị trục xuất khỏi trại và vẫn còn sống, nhưng cha chưa bao giờ thấy bất cứ dấu vết nào cả.”

Will phát ra một âm thanh nhẹ, vừa giống tiếng thở dài vừa giống tiếng hít sâu kinh ngạc. Reid không nhìn con. Anh không thể làm vậy nếu như muốn vượt qua chuyện này.

Quá khứ đó thật xấu xí và bẩn thỉu, và còn nhiều điều nữa sẽ xảy ra. Nhiều hơn nữa. Con bunn nôn sôi sục trong bụng Reid, nhưng anh phải kìm cho hết.

“Đó là một nơi lạnh lẽo và khắc nghiệt. Ban ngày, cha phải làm việc trên cánh đồng hoặc nơi dự trữ thực phẩm. Chúng ta thường xuyên tập bắn.”

“Thảo nào cha ngắm chuồn thế?”

Reid gật đầu. “Tập với cả súng và nỏ. Cha có thể sử dụng hầu hết các loại vũ khí. Khi đám con trai lên mười tám, chúng ta sẽ phải kết hôn với bất cứ người nào mà cha của cha chỉ định. Một cô bé mười bốn tuổi đã được chọn để kết hôn với cha. Mọi người gọi cô ấy là Nút Áo, vì hồi nhỏ cô ấy bị sinh non và khá nhỏ bé. Lúc mười bốn tuổi, cô ấy cao khoảng mét rưỡi, chắc vậy. Họ gọi cha là Moose. Nhìn mấy bức ảnh chắc con đoán được tại sao. Chúng ta chẳng có vẻ gì xứng đôi cả. Cha của cha đã kết hôn

cho cả hai, nếu như đó có thể gọi là kết hôn. Không có giấy tờ hôn thú nào hết. Sau khi cha trốn đi, luật sư đã nói rằng buổi lễ đó không hợp pháp.”

“Cha có yêu mẹ không?”

Reid ném một cái que nhỏ xuống nước và nhìn bóng trắng gợn sóng. “Cha không hiểu nhiều về mẹ con. Ở đó người ta không ủng hộ các mối quan hệ. Chúng ta chỉ sinh đẻ vì lợi ích của nhóm. Cha không sống với cô ấy hay bất cứ thứ gì tương tự. Chúng ta chỉ ở bên nhau một vài lần.”

“Ôi. Con không ngờ lại như thế đấy.” Giọng Will hơi khàn đi.

Reid liếc nhanh con trai mình và thấy Will đang nhìn vào mặt nước bằng vẻ mặt kinh ngạc. Đây hẳn là một cú sốc đối với nhận thức đúng sai của Will.

“Chuyện gì đã xảy ra ạ?”

“Con được sinh ra vào đúng sinh nhật của Nút Áo, cũng là ngày Núi Sinai sụp đổ. Cảnh sát bang đã ập đến và giải cứu một người phụ nữ đã bị ông nội bắt cóc. Lửa cháy khắp cả trại. Mọi người gào thét và chạy trốn. Hỗn loạn lắm.”

“Thế nên mẹ mới nghĩ là con chết rồi?”

“Ừ. Bà ngoại đưa con tới cho cha. Cha đang bế con thì những tiếng súng đầu tiên vang lên. Cha muốn bảo vệ con nên đã chạy vào rừng. Cha để một chiếc xe bốn bánh ở đó và chạy khỏi nơi hỗn loạn đấy nhanh nhất có thể. Khi cha trở lại trại, nó đã bị phá hủy và cháy sạch sẽ. Một vài người đã bỏ đi, nhưng chỉ vài người mà thôi. Ông nội thì đã mất.

Có một nhóm lệ thuộc vào nhóm của ông nội, tên là Đoàn Trẻ Tự Do. Nhóm này ở cách đó không xa nên cha đã lái xe đến đó để xin trợ giúp và kể cho họ chuyện đã xảy ra. Mẹ của Nút Áo cũng ở đó. Bà ấy kể cho cha

rằng chồng bà ấy đã nói với Nút Áo rằng con đã chết để thuyết phục cô ấy đi cùng. Bà ấy đã rất giận dữ và muốn tách con khỏi cha, nhưng cha không cho phép.”

“Bà ngoại con giờ ở đâu ạ? Cả ông bà của cha nữa.”

“Bà ngoại con vẫn đang ở với nhóm Đàn Trẻ Tự Do. Cha chưa bao giờ tìm thấy ông bà cả hai bên nội ngoại. Cha đã luôn cố già từ quá khứ. Nhưng vì con, cha sẽ cố tìm kiếm họ. Con xứng đáng có một gia đình sung túc hơn là chỉ có mình cha.”

Will nắm chặt tay Reid. “Con có cha là đủ rồi. Lúc nào cũng đủ.”

Những ngón tay của Reid siết lấy bàn tay con trai mình. “Cha đã ở với Đàn Trẻ Tự Do khoảng một năm, rồi sau đó trốn đi vào giữa đêm với con. Cha đổi tên, cố trở thành một con người khác. Một người mà con có thể tự hào. Một người mà chính cha cũng có thể thấy tự hào.”

“Lúc đó cha mới mười chín tuổi, lại là một người cha đơn thân? Cha đã làm thế nào vậy?”

“Chuyện dài lắm. Cha không nghĩ có thể kể hết trong đêm nay.” Reid ngáp dài và đưa tay dụi mắt.

“Ôi, một hội cuồng giáo. Điên rồ thật.”

“Còn đáng sợ hơn những gì con biết. Cha phải mất một thời gian dài mới có thể phục hồi. Và cả tìm thấy đường đi cho mình. Con là đi đầu duy nhất giữ cho cha tỉnh táo.”

Will đưa tay ra và ôm chặt lấy anh. “Con muốn nghe mọi điều vào ngày mai, cha ạ. Cảm ơn cha vì những gì cha đã làm cho con. Cha bỏ đi vì con, phải không?”

Matt Reid cay xè, anh ôm lấy tấm lưng cậu con trai. “Đúng thế. Mọi điều cha làm đều vì con. Con là điều tuyệt vời nhất trong đời cha.”

Cuộc trò chuyện này diễn ra tốt đẹp hơn anh nghĩ, nhưng anh vẫn còn một chặng đường nguy hiểm phía trước.

Khi Reid và Will tới văn phòng của Jane, mắt anh vẫn còn thâm. Cô nhìn anh một hồi rồi mới bước đến máy pha cà phê. Có lẽ trông cô cũng mệt mỏi như Reid. Cô đã thức suốt hơn ba giờ sáng mới ngủ được. Will vẫn im lặng, nhưng sự căng thẳng giữa hai cha con đã biến mất. Điều này khiến cô nhẹ nhõm.

Cô đã nhớ lại nụ hôn đó suốt hàng giờ. Liệu nó có ý nghĩa gì với Reid không?

Có tiếng bước chân chạy dọc hành lang. Paul lao qua cửa phòng cô. Anh ta giơ một tờ giấy lên. “Đã có kết quả khám nghiệm vết máu. Cùng nhóm máu với Gary Dawson. Anh ta đã bị giết trên thuyền của cha cô. Chúng ta phải phát lệnh bắt giữ.”

“Anh đã kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của ông ấy chưa?” Jane đặt tay lên đầu Parker để giữ nó yên.

“Elizabeth đã phủ nhận điều đó.”

“Tôi muốn nói đến những cửa hàng mà ông ấy đã nhắc đến. Đúng thế, Gary bị giết trên con thuyền đó, nhưng điều này không có nghĩa là cha tôi đã làm.”

Paul há hốc miệng và lắc đầu. “Cô tự nghe những lời mình nói đi, Jane. Nếu là bất kỳ nghi phạm nào khác, cô sẽ bắt kẻ đó nhanh như chớp. Trong vụ này, cô quá bảo thủ đấy.”

Cô cố gắng bám lấy sự khách quan của mình. Anh ta nói đúng không? Cô lắc đầu. “Paul, anh biết tôi luôn cố gắng xem xét mọi khía cạnh có thể xảy ra trong một vụ án. Chúng ta chưa kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của cha tôi. Hiện nay, mới chỉ có lời khai của ông đối lập với lời khai của cô Elizabeth. Đây không phải quy trình làm việc chuẩn xác của cảnh sát, anh biết đi đâu đó mà.”

“Cô không bắt ông ấy thật hả?”

“Không, ít nhất là khi chúng ta chưa chắc chắn. Hôm nay tôi sẽ tới Mobile để xem có thể tìm được bằng chứng gì hay không. Những bằng chứng khách quan.” Cô cũng định tới nói chuyện với cô Elizabeth.

“Không thể tin được!” Paul đâm vào khung cửa, rồi quay đầu và hùng hổ bước ra ngoài.

“Rắc rối đấy,” Reid nói. “Anh ta sẽ không bỏ qua như vậy đâu.”

“Tôi cần thêm chút thời gian để kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của cha. Anh ta đã sai khi nói tôi bị tình cảm lấn át. Nếu là bất kỳ ai khác với những bằng chứng tương tự, tôi vẫn sẽ kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của họ trước.”

Cô không dám chắc Reid tin mình. Anh không biết cô đã luôn cẩn trọng với các chứng cứ như thế nào. Khi giao bất kỳ vụ nào cho công tố viên, cô đều đảm bảo mọi chi tiết phải được kín kẽ. Công tố viên đã cảm ơn cô không dưới một lần. Các hồ sơ vụ án của Paul không phải lúc nào cũng được sạch sẽ như thế.

Cô lấy chìa khóa. “Đến Mobile thôi.”

Điện thoại đổ chuông ngay khi Jane cất bước. Ruột gan cô quặn lại khi thấy tên của bà Lisa hiển thị trên màn hình. “Chào buổi sáng, Thị trưởng.”

“Cô vừa mới nói chuyện với Paul. Có đúng là cháu đã từ chối bắt giữ cha mình?”

Jane muốn nước miếng trước giọng nói nghiêm khắc của Lisa. “Chúng cháu vẫn chưa kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của ông ấy. Đó không phải cách làm việc của cháu. Chúng cháu chưa có đầy đủ các chứng cứ.”

“Cô sẽ đình chỉ cháu, Jane. Cô xin lỗi, nhưng không thể để công chúng cho rằng chúng ta đang bảo vệ cha cháu chỉ vì ông ấy là cựu cảnh sát trưởng. Cháu cũng nên mau chóng đuổi Reid Dixon đi đi. Cuốn phim tài liệu đó thế là xong rồi. Dọn dẹp văn phòng của cháu và mau chóng rời khỏi đó ngay!”

“Nhưng...” Lời nói của cô rơi vào khoảng lặng chết chóc. Bà Lisa đã cúp máy.

Will và Reid tròn tròn mắt. “Bà ấy đình chỉ tôi rồi.” Cô giật mở ngăn kéo bàn. “Tôi phải lấy đồ đạc của mình và rời khỏi đây.”

“Một gã nham hiểm,” Reid lầu bầu. Anh quay ra cửa.

“Đừng. Chẳng ích gì đâu.” Cô bước đến tủ và lục lọi cho tới khi tìm thấy chiếc hộp đã từng được sử dụng để chuyển đồ khi mới đến đây. Có lẽ đây là khoảng thời gian đương nhiệm cảnh sát trưởng ngắn nhất trong lịch sử. Cô ném đồ của mình vào hộp.

“Cô định làm gì?” Reid hỏi.

“Tìm ra kẻ đã giết Dawson. Đó có thể là cha tôi và tôi sẽ phải chuẩn bị tinh thần cho đi đâu đó. Nhưng cũng có thể là kẻ khác. Tôi sẽ không dừng lại

cho tới khi tìm ra sự thật. Tính mạng của Fanny có thể phụ thuộc vào vụ án này.”

“Có tin tức gì từ bà thượng nghị sĩ không? Chẳng phải bà ấy sẽ nhận được yêu cầu vào tối thứ Bảy sao? Là ba ngày trước rồi.”

“Tôi không nghe được gì cả. Vụ của Fanny thuộc trách nhiệm của cảnh sát bang.” Cô quay trở lại bàn và lấy USB ra khỏi ngăn kéo rồi cắm vào máy tính. “Tôi sẽ mang theo hồ sơ, cả những vụ cha tôi đã đi điều tra nữa. Có thể có gì trong đó.”

“Cô sẽ làm thế nào khi không có gì trong tay?”

“Brian sẽ không cản tôi tiếp cận việc đi điều tra đâu. Tôi vẫn có thể hỏi vài câu.” Cô nhìn anh và cảm thấy tim mình như nhói lên vì có lẽ anh sẽ phải ra đi mà chưa thể hoàn thành bộ phim tài liệu. “Bà Lisa cũng muốn anh đi.”

Anh nhướn mày. “Lisa không phải sếp của tôi. Tôi sẽ không đi đâu hết. Mấy năm trước tôi có làm một bộ phim tài liệu, nên có vài số điện thoại của cảnh sát bang. Tôi sẽ giúp cô.”

Anh nhìn cô chăm chăm. Trái tim cô phản chủ mà lỡ nhịp. Anh có đang nhớ đến tối qua không? Cô vẫn có thể cảm nhận vị của anh trên môi.

Cuối cùng cô phải quay đi chỗ khác để anh không nhìn thấy vẻ khao khát trên gương mặt mình. “Có ích đấy. Tôi muốn nói chuyện với cô Elizabeth trước. Không thể tin rằng cô ấy lại hại cha.”

Reid không trả lời. Cô biết anh vẫn đang băn khoăn liệu cha cô có phải kẻ nói dối không. Chỉ khi tìm được cuộn băng ngày Chủ nhật có ghi hình hai người họ thì mới chứng minh được lời ông nói có thật hay không.

Cô đã bị cướp đi công việc của mình. Cô cảm thấy ảm áp trước lời đề nghị giúp đỡ của Reid. Đây không phải trận chiến của anh ấy. Anh ấy có thể bỏ đi nếu muốn. Nhưng anh đã không làm vậy, dù chẳng biết đi đâu này có ý nghĩa như thế nào. Ít nhất, cô sẽ không phải đối mặt với cuồng phong một mình.

Cô có thể làm được. Ngày lễ Phục sinh đã cho thấy cô mạnh mẽ hơn mình nghĩ. Không đi đâu gì có thể khiến cô phản lại lời hứa với chính bản thân mình.

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN

Reid nheo mắt bởi ánh sáng mặt trời khi họ rời sở cảnh sát và đi ngang qua bãi đậu xe để đến chỗ chiếc SUV của mình. Jane không thể dùng xe vì cô đã bị đình chỉ. Anh liếc nhìn cô, cô trông vẫn bình thản và kiên định. Chuyện này không thể ngăn cản cô tìm kiếm sự thật. Parker bước sát bên cô như thể cảm nhận được cảm xúc đang trào dâng bên trong người bạn của mình.

Một người đàn ông to lớn trong bộ vest và cà vạt bước ra khỏi chiếc Mercedes, ông lắc đầu khi nhìn thấy Jane. “Tôi biết cô không thể đảm nhiệm nổi công việc này mà. Giờ thì Paul sẽ là người phụ trách, chúng ta có thể thấy kết quả đi điều tra các vụ giết người rồi.”

Jane hất cằm. “Rất vui khi được nghe lá phiếu tín nhiệm của ông, ông Victor.”

Nói rồi cô sai bước đi, Reid phải chạy theo mới bắt kịp. “Người thô lỗ đó là ai thế?”

“Victor Armstrong, ông ấy đã bỏ phiếu chống lại tôi khi tôi được bổ nhiệm ở hội đồng, ông ấy đã đoán rằng một người phụ nữ nhỏ bé như tôi sẽ không thể làm được việc gì.”

Reid cuộn chặt tay mình thành nắm đấm. “Khốn nạn!”

“Ông ta chẳng đáng để tôi phí thời gian.”

Một giọng nam cất lên sau lưng anh. “Anh Reid Dixon?”

Reid quay lại và thấy một người đàn ông trạc ngoài hai mươi đang chạy về phía mình. “Vâng?”

Người đó trao cho anh một phong thư. “Anh có thư của tòa, thưa anh*.” Anh ta quay người rồi bỏ đi.

Ruột gan Reid quặn lại khi nhìn thấy địa chỉ nơi gửi. Anh xé toạc phong bao và lấy xấp giấy bên trong ra. Phải cố lắm anh mới không vo tròn chúng lại và ném xuống đường.

Will bước tới bên cạnh anh. “Cái gì vậy cha?”

“Lauren đang kiện đòi quyền nuôi con đúng như lời đe dọa.” Anh liếc nhìn Jane, người vừa dừng bước bên cạnh họ. “Tôi có thể làm gì để không phải ra tòa không?”

Jane đưa tay ra. “Tôi xem được không?”

Anh trao xấp giấy cho cô, cô đọc tờ lệnh. “Anh sẽ nhận được lệnh triệu tập trong vài ngày tới và cũng sẽ được thông báo nơi trình diện. Anh nên thuê luật sư đi. Tôi biết một vài luật sư chuyên về lĩnh vực hôn nhân gia đình rất giỏi ở thị trấn này. Nhưng chuyện kiện tụng này sẽ không thể giải quyết xong trong một sớm một chiều đâu.”

“Nếu chuyện này tốn thời gian, tôi khá ngạc nhiên khi cô ta lại kiện đấy.”

“Có thể cô ấy sẽ không ở lại thị trấn trong suốt thời gian đó. Cô ấy cũng sẽ nhận được thông báo cho biết khi nào phải trình diện. Anh sẽ có thời gian để thu thập chứng cứ, và cô ấy cũng thế.”

Đây không phải cuộc chiến mà anh muốn, nhất là khi Jane đang cần anh.

Will khoanh tay trước ngực. “Con sẽ không đi với bà ấy, họ không thể bắt con làm vậy được.”

“Thực ra thì thẩm phán có quyền đó đấy.” Jane trả tờ giấy lại cho Reid. “Nhưng cháu đã đủ lớn, nên hầu như thẩm phán nào cũng sẽ lắng nghe nguyện vọng của cháu. Cháu không hiểu về mẹ và có vẻ cũng không muốn hiểu, nên đây chỉ là chút phiền toái nho nhỏ mà thôi.” Cô nhìn sang Reid. “Thêm nữa, anh có bằng chứng cho thấy cô ta đang cố gắng tố t^h anh đúng không? Anh có thể kiện.”

Anh đứng thẳng người. “Ý kiến hay! Tôi có thể nói với cô ta rằng cô có hai mươi bốn giờ để rút đơn, nếu không tôi sẽ nộp đơn tố cáo hình sự.”

“Anh cứ nộp đơn kiện thì hơn,” Jane nói. “Cô ấy có vẻ là kiểu người chỉ lắng nghe những gì mình muốn nghe. Với người như thế, tốt hơn hết là cứ kiên định làm đi^u anh cần làm. Đi nói chuyện với kẻ ghét anh sẽ làm chúng tưởng rằng đã chọc tức được anh. Nếu cô ta đã muốn thì xem ai mạnh hơn thì anh cứ làm đúng những đi^u cô ta muốn.”

Reid ghét phải đi kiện tụng và tốn thêm thời gian ở tòa án, nhưng có lẽ Jane đúng. Anh cần làm tất cả mọi đi^u để bảo vệ Will.

Anh xem xét tập giấy. “Tôi chỉ có vài tu^{ần} trước phiên đi^u tr^àn?” Anh đợi Jane gật đầu. “Cô định giới thiệu luật sư nào cho tôi thế?”

“Scott Foster là một người quen lâu năm của tôi. Chú ấy cũng sẽ tới nhà tù khi họ bắt cha tôi, nhưng sau đó anh có thể nói chuyện với chú ấy. Tôi đoán chú ấy sẽ nói rằng anh nên nói chuyện với cô ta và cố gắng dàn xếp, nhưng nếu là tôi thì tôi sẽ không làm vậy. Tuy nhiên, quyền quyết định là ở anh.”

Anh có thể nhận thấy rõ cô đang sốt ruột muốn lên đường tới gặp Elizabeth đến mức nào. Anh cũng thế. Tờ lệnh này đến vào thời điểm không thể tệ hại hơn.

“Cảm ơn, tôi sẽ làm thế.” Nắng khiến mắt anh nheo lại. “Tôi nghĩ Lauren đang ở bên kia đường. Cô có nghĩ đó là ý trời đang bảo tôi nói chuyện với cô ta không?”

“Tôi không tin ý trời đâu,” Jane đáp.

“Cha đi đi. Con muốn kết thúc chuyện này.”

“Không chừng tôi có thể khiến cho cô ta tỉnh ra.” Anh bắt đầu sang đường và dừng lại trước dòng xe cộ.

Will đi theo anh. “Con sẽ đi với cha. Con sẽ nói với bà ấy rằng con không muốn đi cùng bà ấy.”

Còn lâu Lauren mới nghe lời Will. Cô ta chỉ đòi hỏi thứ mình muốn và chẳng phải loại người dễ dàng thay đổi.

Ánh mắt Lauren ghim chặt lấy Reid, nụ cười đắc thắng của cô trông thật ngứa mắt. Cô ta đã đợi sẵn ở ngoài tiệm cà phê. Lauren nhìn tập giấy trong tay anh. “Anh đã nhận được rồi hả? Tôi đã cảnh báo rồi mà.”

Anh dừng lại trước mặt cô ta. “Và tôi cũng cảnh cáo cô đây. Tôi có bằng chứng cô đang cố tống tiền tôi. Tôi sẽ làm đơn kiện. Tự cô chuốc lấy chuyện này thôi.”

Nụ cười của cô ta đông cứng lại. “Anh không có bằng chứng.” Lauren hất đầu, mái tóc vàng gọn sóng. “Cuộc nói chuyện của chúng ta là riêng tư.”

“Dù bà có làm gì tôi cũng không đi với bà đâu.” Will nói.

Cô ta nheo mắt lại nhìn Will. “Thế thì bảo cha mày trả tiền đi, nếu không thì mày cũng coi chừng đấy.”

Hay đấy. Nói với con trai như thế. Loại người nào lại làm thế chứ?

Reid lấy điện thoại ra và mở đoạn ghi âm. Giọng Lauren vang lên từ loa, mặt cô ta trắng bệch. “Anh không thể dùng cái này được. Tôi không biết mình đang bị ghi âm.”

“Sai rồi. Tôi có quyền ghi âm đơn phương. Vì tôi là một trong những bên đối thoại, nên tôi có thể ghi âm và sử dụng bản ghi âm một cách hợp pháp.”

“Đáng ra anh nên bảo tôi rằng anh đang ghi âm.” Cô ta nhấc đôi giày đỏ cao ngất ngưỡng của mình lên và bước tới giăng lấy chiếc điện thoại từ tay anh.

Anh tính chộp lấy nó, nhưng cô ta đã nhanh chóng bước lùi lại và đập chiếc điện thoại xuống đất vỡ tan. “Chứng cứ của anh đấy.” Về mặt khinh khỉnh trên khuôn mặt cô ta biến mất, thay vào đó là một nụ cười gằn.

“Nó đã được lưu trữ trên dữ liệu đám mây rồi. Cô chẳng thể làm được gì ngoài việc tự khiến mình nhận thêm một tố cáo phá hoại tài sản đâu.”

Đôi mắt xanh của Lauren mở to, sau đó quay đi. Bước hành động kế tiếp sẽ phụ thuộc vào cô ta.

Trước tình hình hiện tại, nếu cô liên hệ với cha bằng bất kỳ hình thức nào thì đều có thể gây thêm bất lợi cho ông trước tòa. Vì không thể hỏi ông cách để tìm ra cô Elizabeth, nên cô đã hỏi Brian. Sau khi dừng lại mua một

chiếc điện thoại mới và tải xuống các dữ liệu đã được sao lưu, Reid chờ cô tới đảo Plash. Tại đó, cô thấy cô Elizabeth đang làm việc trong sân của một ngôi nhà nhỏ gần mặt nước, cách bãi tắm ồn ào không xa.

Trong chiếc áo sơ mi dài tay và quần dài, Elizabeth ngược lên nhìn họ tấp vào lề qua vành mũ rơm. Cô chẳng để lộ chút cảm xúc nào trên khuôn mặt, chỉ xua tay đuổi lũ ruồi đang làm phiền mình.

Jane bước ra khỏi xe, cố nở nụ cười. “Sáng nay lắm ruồi thật.”

Reid cũng ra ngoài, nhưng Will ngồi lại trong xe với chú chó.

“Mong là cháu có bôi thuốc chống côn trùng.”

Jane nhún vai né tránh sự quan tâm giả tạo ấy. “Hôm nay họ bắt cha cháu.”

Elizabeth vẫn nhìn cô với vẻ mặt thản nhiên như cũ. “Đó là lý do cháu đến đây à?”

“Tại sao cô lại bỏ đi? Hai người đã ở bên nhau lâu rồi. Cháu nghĩ chúng ta đã thân thiết, vậy mà tới một cuộc điện thoại cô cũng không gọi.”

“Cô không muốn khiến mối quan hệ của hai cha con xấu đi.”

“Cha nói rằng mình đã ở với cô vào ngày Chủ nhật, hôm mà anh Dawson chết. Nhưng cô lại nói rằng không phải. Cha cũng đã khai những nơi mà mình đã đến vào ngày hôm đó, nên hôm nay cháu sẽ đi kiểm tra máy quay an ninh tại những nơi đó. Cô có muốn thay đổi lời khai không? Cháu không muốn phải bắt giữ cô vì tội khai man.”

“Cháu chẳng bao giờ tin bất cứ điều gì tệ hại về cha mình nhỉ? Khi mọi chuyện lộ ra, cháu sẽ bị tổn thương mất, Jane ạ. Cô không muốn thế.”

“Khi cái gì lộ ra cơ?” Cách cư xử của cô Elizabeth có điều gì đó khiến Jane nghĩ những lời này không liên quan tới cáo buộc của cha cô.

Sau cùng, cô Elizabeth quay mặt đi. “Cô sẽ không phải người nói với cháu.”

“Cô vô lý quá. Cha cháu đã làm gì khiến cô quay lưng lại với ông ấy như thế chứ?”

“Cháu muốn cô nói dối về ngày Chủ nhật đó à?”

“Hả? Đương nhiên là không! Tại sao cha lại nói rằng ông ấy đi mua sắm và kể chính xác những nơi có máy quay nếu ông ấy nói dối chứ?”

Đôi mắt nâu của cô Elizabeth lóe lên vẻ sợ hãi. “Cô chẳng bao giờ hiểu những hành động của Charles cả.”

“Cô nói như thể cô ghét ông ấy vậy. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cô chán ngắt những lời nói dối của ông ấy rồi.”

Jane nhìn thấy vẻ đau đớn hiện lên trên gương mặt cô. “Có phải cha cháu đang quen người khác không?”

Elizabeth mím môi. “Cháu đi mà hỏi cha mình câu đó. Giờ thì, xin lỗi cháu, cô phải trồng những bông hoa này xuống trước khi ánh mặt trời giết chết chúng. Cô đã nói xong rồi.” Cô ấy quay lưng lại và cúi đầu tiếp tục công việc của mình.

Jane cau mày. Cô đã chắc chắn rằng cô Elizabeth sẽ mở lòng với mình. Phải có lý do nào đó thì cô ấy mới nói dối về những nơi cha đã đi như vậy. Chuyện này cứ rối tung rối mù cả lên.

Reid chạm vào cánh tay cô và hất đầu về phía xe. Vai cô rũ xuống, nhưng cô theo anh trở lại xe.

Anh tăng nấc đi đều hòa. “Cô ấy biết gì đó, nhưng cô sẽ không hỏi được đâu.”

“Tôi nghĩ cô ấy đang nói dối. Nhưng tại sao cô ấy lại làm vậy, nhất là khi biết tôi có thể chứng minh đi đâu ngược lại? Đã có lúc cô ấy trông có vẻ sợ hãi. Liệu có kẻ nào đe dọa sẽ tống cô ấy vào tù nếu không nói dối không nhỉ?” Có phải cô ấy đang sợ cha vì lý do nào đó? Nhưng chắc chắn một đi đâu rằng ông ấy chưa bao giờ động tay với cô Elizabeth cả.

“Đó là đi đâu mà chúng ta phải tìm hiểu. Cô ấy trông quen lắm, nhưng tôi không chắc mình đã gặp cô ấy ở đâu.” Anh lái xe ra đường. “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Mobile. Anh nghĩ mình có thể liên lạc với bạn bè ở sở cảnh sát bang không? Các cửa hàng sẽ không cho tôi xem băng ghi hình nếu không có giấy tờ chứng minh quyền hạn.”

Anh đặt chân lên phanh và dừng xe lại. “Tôi sẽ nhắn cho anh ấy.” Anh lấy điện thoại ra và gõ vào màn hình. “Để xem anh ấy nói gì.”

Cô thắt dây an toàn và nhìn những đám mây bắt đầu tụ lại trên nền trời xanh. Sự chán nản ôm chặt lấy cô. Lỡ cô không bao giờ giành lại được công việc của mình thì sao? Liệu cô có thể làm một công việc khác trong ngành hành pháp nếu không có thư giới thiệu của bà Lisa không? Nỗi lo lắng lớn hơn cả là cha cô. Nếu cô không thể xác minh được những chuyện đã xảy ra, cha sẽ phải ngồi tù suốt quãng đời còn lại. Tệ hơn, ông có thể bị xử tử. Bang Alabama áp dụng các hình phạt nặng nhất đất nước này. Dù được sống thì các sĩ quan cảnh sát rất khó yên thân trong tù. Cảnh tượng cha mặc quần áo sọc chẳng khác nào một cú đâm thẳng vào tim cô.

Điện thoại của cô báo có tin nhắn mới, là từ cha.

Cảnh sát đang ở đây để bắt giữ cha, nhưng cha sẽ không mở cửa. Cha cần nói chuyện với con.

“Thay đổi kế hoạch. Cha muốn nói chuyện với tôi.”

“Cô có thể làm thế trước khi họ bắt giữ ông ấy à?”

“Họ đang ở đó rồi, nhưng ông ấy vẫn chưa mở cửa.” Cô nhanh chóng nhả lại.

Cha mở cửa đi. Con sẽ về nhanh nhất có thể. Một cáo buộc chống đôi khi bị bắt giữ chỉ khiến mọi chuyện tệ thêm.

Cô chỉ có thể cầu nguyện cha nghe lời mình, ông đã có đủ bất lợi chống lại mình rồi.

“Đến nhà của ông ấy đi. Dù đã bảo ông mở cửa nhưng tôi chắc rằng ông ấy không nghe đâu. Tôi không muốn cha gặp rắc rối thêm nữa. Có thể Brian sẽ nói cho tôi chuyện gì đang xảy ra, hoặc họ có thêm chứng cứ không.”

Hắn ai đó phải biết chuyện gì đang diễn ra.

CHƯƠNG BA MƯƠI

Hai chiếc xe cảnh sát, một chiếc của địa phương và một chiếc của bang đang lóe đèn trước nhà của cha. Cả Brian và Paul đều đang đứng trên thềm, nhưng cánh cửa vẫn đóng. Hai cảnh sát bang thì đang đứng dưới bậc thang.

Jane nhắm mắt. Cô vẫn hy vọng ông đừng cố thủ trong đó, nhưng ông không nghe. Theo như những gì cô biết, ông đang nạp đạn khẩu AK-47 ở bên trong và sẽ không chịu ra nếu không nổ súng. Cô muốn nghĩ ông không ngu ngốc đến thế, nhưng dạo gần đây ông chẳng hề cư xử như bình thường.

“Có vẻ như cô đã đúng,” Reid nói. “Ông ấy không chịu ra. Tôi sẽ tránh ở ngoài này với Will và Parker.”

Cô ra khỏi ghế phụ và nói với cảnh sát. “Để tôi đưa ông ấy ra.”

Paul quay lại và gật lên. “Chúng tôi đang lo vụ này. Cô giờ không còn là cảnh sát nữa, đừng hòng quản gì hết.”

“Tôi biết. Nhưng anh đang muốn bắt giữ ông ấy. Tôi có thể đưa ông ấy ra ngoài để anh bắt.” Cô giữ giọng điệu của mình bình thản và lý trí.

“Cô ấy nói đúng đấy,” Brian nói. “Chúng ta sẽ mất ít nhất một giờ đồng hồ mới có thể gọi thêm trợ giúp từ cảnh sát bang. Cần súng xông vào bây giờ là tự sát. Chúng ta sẽ cần một đội SWAT*.”

Paul càng cau có hơn. Anh ta siết chặt nắm đấm trước khi miễn cưỡng tránh đi. “Nhanh lên, không thì tôi sẽ gọi trợ giúp.”

Gọi thêm trợ giúp tức là có thể đổ máu. Kho vũ khí của cha đủ cho cả một đội quân nhỏ. Nơi này có một đường hầm dẫn đến boong ke. Nếu ông lánh được vào đó, ông có thể cố thủ vài ngày. Thậm chí là hàng tuần, hoặc hàng tháng.

Cô đi xuyên qua giữa Paul và Brian và dùng chìa khóa để mở cửa, sau đó bước vào. “Cha ơi, con vào đây.”

“Về đi!” Giọng của cha nghe như thể phát ra từ căn bếp gần cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Có lẽ ông đã sắp xuống hầm rồi.

Cô bước vào trong và đóng cửa lại khi thấy Paul định theo sau. Cô chốt cửa. Cô không để Paul làm rối thêm nữa. “Đứng ngoài đi, tôi sẽ đưa ông ấy ra!”

Cô bước về phía sau nhà. “Chỉ có một mình con thôi.”

Cánh cửa tầng hầm đang mở, cô bước xuống bậc thang. “Cha ơi?” Mùi ẩm mốc khiến cô chun mũi. Một cánh cửa ở phía xa vang lên tiếng chốt, cô vội đuổi theo. “Cha?”

Cô đã xuống đến tầng hầm và bước ra sau một kệ chứa đồ đóng hộp tự làm. Đúng như cô dự đoán, cánh cửa dẫn đến boong ke đã bị đóng. Cô cố gắng mở ra nhưng đã bị khóa chặt. Cánh cửa sẽ chỉ giữ chân cô được một lúc, vì cô có chìa khóa, nhưng cha định làm gì? Cô lấy chìa khóa ra và mở cửa, sau đó bước vào một khoảng không tối om.

Cô bật đèn, để ánh sáng chiếu rọi đường hầm rộng chưa đến một mét và cao một mét rưỡi. “Cha ơi?”

Vì khá thấp, nên cô chỉ hơi phải cúi đầu để đi dọc theo không gian lạnh lẽo và tăm tối này. Càng đi xa ngôi nhà, đường hầm càng hẹp. Cô cảm thấy khó thở nhưng may là đã tới đoạn hầm rộng hơn. Hít một hơi sâu nhẹ

nhóm, cô đi qua cánh cửa cuối cùng dẫn vào boong ke, nơi đang được chiếu sáng rực rỡ bằng đèn LED. Cô đóng cửa hãm lại và chốt cánh cửa kim loại dày mười lăm xăng-ti-mét được thiết kế để chống chọi một cuộc tấn công. Nếu cha không muốn cho cô vào, ông đã có thể làm như vậy, nên chắc chắn ông muốn cô đi theo.

Cánh cửa dẫn ra ngoài hơi hé mở. Ông đã đi vào boong ke hay ra khỏi tòa nhà rồi? Trực giác dẫn cô đến trước cánh cửa nặng nề cũng làm bằng kim loại dày, nó kéo kẹt rên lên khi cô đẩy mở. Cô chỉ kịp nghe thấy tiếng gầm nhẹ của chiếc xe bốn bánh.

Ông đã chạy trốn cảnh sát.

Cô thở dài và lắc đầu. Ông hiểu hết tất cả cơ mà. Tại sao ông lại chạy trốn thay vì đối mặt, nhất là sau khi gọi cô đến? Cha cô chưa bao giờ là người trốn tránh một cuộc chiến.

Cô không định quay trở vào hãm, nên vội vã đi dọc theo con đường dẫn về nhà. Cơn mưa bắt đầu đổ, sấm rền vang trên đầu. Cô tăng tốc và chạy.

Khi tới trước thềm nhà, đầu tóc và quần áo cô đã ướt đẫm nước mưa. Sét đánh cách xa vài thước, cô lao lên thềm nhà.

Brian và Paul đang ngồi trên những cái ghế đặt ở thềm nhà, mấy cảnh sát bang thì vào trong xe. Paul bật dậy khi nhìn thấy cô. “Ông ta đâu rồi?”

“Đi rồi.” Cô cố gạt lớp nước mưa dính trên mặt, nhưng vì không có khăn nên nước chỉ trượt đi.

“Cô để ông ta trốn thoát à?”

“Khi tôi vào thì ông ấy đang chạy thoát rồi. Tôi cố bắt kịp, nhưng ông đã khóa mấy cánh cửa lại và leo lên xe trước khi tôi có thể ngăn lại.”

“Dối trá. Cô đã thả ông ta đi!” Anh ta vói lấy chiếc còng tay ở thắt lưng. “Tôi bắt giữ cô vì tội cản trở người thi hành công vụ.”

Brian chen vào giữa hai người. “Chờ đã, Paul. Anh hiểu Jane mà. Charles đã bỏ chạy trước khi cô ấy đến đây rồi.”

Paul cố đẩy Brian ra, nhưng cậu ấy đã giữ anh ta lại. “Anh đang hành xử ngu ngốc đấy. Anh sẽ là người gặp rắc rối nếu cứ tiếp tục thế này. Tôi sẽ phản đối lời khai của anh. Tôi cũng đã kiểm tra dữ liệu di động. Lúc đó, ông Charles không ở với Gary.”

“Đó không phải là bằng chứng. Có thể ông ta không mang theo điện thoại trên người.” Paul nghiêng răng và bỏ bàn tay đang giữ còng ra. “Bà Lisa sẽ biết chuyện này.”

“Anh nghĩ bà thị trưởng sẽ để anh làm loạn cái thị trấn này lên à? Nghĩ kỹ đi. Bà ấy muốn thượng tôn pháp luật, và đây không phải là sân khấu của một mình anh. Bà ấy đình chỉ Jane chỉ vì không còn cách nào khác. Nhưng anh nghĩ bà ấy cũng coi trọng anh như cô ấy thì anh nhàn to rồi.”

Paul hừ một tiếng và bước lùi lại. “Biến đi, Jane. Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô. Hãy tránh xa cuộc đi điều tra của tôi.”

Jane bước xuống bậc tam cấp, đi vào lối vào gara. Cô có cả ngàn điếu muốn nói với Paul, nhưng anh ta không có tâm trạng lắng nghe. Cha sẽ đi đâu nhỉ? Cô phải đưa ông về sở trước khi tình huống diễn biến bất lợi hơn đối với ông.

Có thể chú Scott Foster sẽ biết. Có lẽ cha sẽ liên lạc với chú ấy khi biết cảnh sát định bắt giữ mình. Dù cô không cho rằng chú ấy khuyên cha chạy trốn, nhưng có thể chú ấy biết đi đâu gì đó về ý định của ông.

Cô lao qua màn mưa rồi ném mình vào ghế phụ, sau đó quay đầu nhìn Reid. “Rời khỏi đây thôi.”

Chiến hạm cũ từ thời Thế chiến thứ hai, USS *Alabama*, là một trong những điểm thu hút khách du lịch nổi tiếng nhất ở Mobile. Reid luôn coi con tàu màu xám kim loại này là hình ảnh biểu tượng mỗi khi lái xe qua khu vực này. “Bạn tôi chắc đang ngồi trong xe cảnh sát của bang.”

Mặt trời đã ngả về phía bên kia bầu trời, không khí vẫn còn nồng mùi biển. Những con chim mòng biển xà xuống và tìm kiếm những mẫu bánh mì. Reid quan sát bãi đậu xe. “Anh ấy đây rồi.” Anh chỉ về phía một người đàn ông hơi gầy với mái tóc xám vừa bước ra khỏi xe cảnh sát. “Will, con ngồi lại đây với Parker. Cha và cô Jane sẽ không đi lâu đâu.”

“Con có thể ra xem tàu trong lúc mọi người nói chuyện không ạ?”

“Chúng ta không đi lâu đến thế đâu.” Hơi nóng oi bức còn sót lại sau cơn mưa vừa nãy ập vào mặt Reid khi anh bước ra khỏi xe. Họ vội vã đi về phía anh chàng cảnh sát.

“Cảm ơn nhé, anh bạn.” Reid nói. “Tôi đoán anh chưa có thời gian xem băng ghi hình nào đúng không?”

“Tôi đã xem rồi, bạn ạ.” Morgan đưa ra một vài bức ảnh đen trắng. “Tôi nhận ra ông Charles Hardy ngay lập tức. Mốc thời gian vào đúng hai giờ chiều. Tôi đã tìm thấy một cảnh khác, cho thấy họ đi ra khỏi cửa hàng vào lúc bốn giờ chiều. Tức là họ đã ở Lowe's trong hai giờ.”

Reid nhìn kỹ hai tấm ảnh cho thấy rõ gương mặt của ông Charles và cô Elizabeth. Cô ấy đã nói dối. Anh đưa nó cho Jane, cô thở phào một hơi.

“Brian cũng đã cho kiểm tra dữ liệu di động của cha tôi vào Chủ nhật. Đúng là ông ấy không ở cùng Gary. Đây là bằng chứng cho thấy cha đã nói thật.”

“Có vẻ như thế.”

Xe cảnh sát bên cạnh kêu ré lên. Morgan chồm vào trong đờ với lấy bộ đàm. “Tôi phải đi rồi. Một vụ nóng hổi.” Nói rồi anh chạy vội về phía con tàu lớn bên tay phải mình.

Điện thoại Jane cũng báo có tin nhắn mới ngay khi cô quay người về hướng xe của Reid. Cô há hốc miệng khi nhìn vào điện thoại. “Harry mất tích rồi!”

“Harry của chúng ta ư? Cháu trai thượng nghị sĩ?”

Jane gật đầu và nhanh chóng chạy về xe. “Tôi sẽ gọi cho bà ấy.”

Reid quăng mình vào sau tay lái, chờ cô gọi điện và thông báo địa điểm họ sẽ tới.

Will vươn lên từ ghế sau. “Harry gặp chuyện gì ạ?”

“Chúng ta vẫn chưa biết. Cậu bé mất tích rồi.”

Ở đầu dây bên này, Jane đang phải giữ máy cho đến khi có thể kết nối với thượng nghị sĩ. Anh vặn nhỏ đài để cô có thể nghe rõ hơn khi bắt đầu cuộc trò chuyện. Họ cảm tưởng như phải chờ rất lâu, nhưng chỉ khoảng mười phút sau Jane đã bắt đầu nói.

“Chào bà thượng nghị sĩ. Tôi là Jane Hardy. Tôi vừa nghe tin về Harry. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tôi có thể giúp gì không?” Jane lắng nghe câu trả lời dài dòng từ đầu dây bên kia. “Chúng tôi đang ở đài tưởng niệm. Tôi sẽ

đến đó ngay.” Cô kết thúc cuộc gọi và chỉ về phía con tàu. “Hôm nay, họ đã đi chơi ở đây sau buổi tiệc trưa gây quỹ. Harry đòi đi xem tàu USS *Alabama* suốt. Họ kết thúc chuyến thăm quan con tàu trước khi vào nhà chứa máy bay và những khu triển lãm khác. Bà ấy đã đi gọi một cuộc điện thoại và chỉ rời mắt khỏi cậu bé vài phút thôi. Lúc đó, Harry vẫn đang xếp hàng chờ xem thiết bị mô phỏng chuyển bay. Bây giờ bà ấy không thể tìm thấy cháu trai mình và đang sợ rằng thằng bé đã bị bắt cóc.”

“Vào đó đi.” Giọng Will gấp gáp. “Có thể Harry đang trốn. Em ấy sẽ ra ngoài nếu nhìn thấy cháu.”

Cô nhìn cậu thiếu niên. “Có thể. Parker cũng có thể đánh hơi tìm cậu bé. Đi thôi!”

Họ ra ngoài và chạy tới lối cửa ra vào. Những chiếc xe cảnh sát bang đang hú còi ầm ĩ và lao vào bãi đỗ, đã có sĩ quan chặn lối vào khu triển lãm. Jane giải thích với họ rằng cô vừa nói chuyện với bà thượng nghị sĩ và đã được mời vào trong. Một sĩ quan đi xác minh thông tin đó rồi mới ra hiệu họ cho phép cô vào.

Reid đã từng tới đây nên anh dẫn mọi người đi qua khu triển lãm máy bay đến nơi đặt thiết bị mô phỏng chuyển bay. Ở đó, họ thấy Thượng nghị sĩ Fox và hàng rào cảnh sát bang bao quanh bà. Những cảnh sát khác đang rà soát các máy bay và vật trưng bày để tìm kiếm cậu bé.

Bà Fox nhìn thấy Jane và ra hiệu cho cô và Parker tới gần hơn. Reid và Will theo sau.

“Tôi không biết làm thế nào mà thằng bé bị bắt cóc. Chuyện xảy ra quá nhanh.” Giọng bà run rẩy.

“Đã có thêm tin tức nào về con gái bà chưa?” Jane hỏi. “Tôi chưa nghe được yêu cầu của kẻ bắt cóc.”

“Vì gã đó đã không gọi lại. Tôi đã chờ mãi một cuộc gọi chẳng bao giờ tới. Fanny đã biến mất mà chẳng để lại dấu vết nào. Tôi không thể để mất cả Harry nữa.”

“Bà có thứ gì thuộc về Harry không? Tôi sẽ để Parker tìm.”

Bà thượng nghị sĩ nhìn xuống con chó. “Tôi e là mình không có thứ gì của Harry bên mình.”

“Cha ời, con muốn đi tìm em ấy,” Will lên tiếng.

“Gì cơ?” Bà thượng nghị sĩ hỏi.

“Harry và Will rất thân thiết. Will nghĩ cậu bé có thể đang trốn và sẽ ra ngoài nếu nghe thấy Will gọi.”

“Tôi sẵn sàng thử bất cứ cách gì.” Bà thượng nghị sĩ ra hiệu cho một viên cảnh sát. “Đưa cậu bé này đi quanh nhà chứa máy bay và để cậu ấy gọi tìm Harry.”

“Tôi sẽ đi cùng con mình.” Reid không muốn để con trai ra khỏi tầm nhìn của mình.

Reid theo Will và viên cảnh sát tìm kiếm từng góc ngóc trong nhà chứa máy bay. Họ cũng kiểm tra chỗ đặt thiết bị giả lập chuyến bay, giọng Will dằn lo lắng hơn sau mỗi lần gọi tên Harry.

“Con nghĩ em ấy không ở đây.”

Trực giác cũng mách bảo Reid đi đầu tương tự. Ai đó đã bắt cóc cậu bé. Nhưng kẻ đó là ai? Và bằng cách nào?

Họ quay trở lại gặp Jane, cô vẫn đang đứng với thượng nghị sĩ. “Không thấy dấu vết nào của cậu bé cả,” anh nói với hai người.

Nước mắt đầm đìa trên đôi mắt bà thượng nghị sĩ. “Tại sao lại có người bắt cả Fanny và Harry? Vô lý quá.”

“Có lẽ họ nghĩ rằng bà sẽ không làm điếu họ muốn trừ khi bắt cả Harry.” Jane đưa ra ý kiến của mình. “Chắc bà sẽ nhận được một cuộc gọi khác, vì giờ chúng đã bắt được cậu bé. Có thể chúng biết bà và Fanny bất hòa, nhưng lại biết bà yêu cháu trai của mình rất nhiều.”

“Tôi cũng yêu Fanny,” bà thượng nghị sĩ phản đối. “Con bé mới là người xa lánh tôi.”

“Đương nhiên rồi.” Jane gật đầu. “Tôi không nói rằng bà không yêu cô ấy. Nhưng vụ bắt cóc này sẽ có ảnh hưởng lớn hơn với bà.”

“Tôi sẽ không đưa tiền chuộc. Cảnh sát sẽ không để tôi làm vậy. Chắc hẳn chúng biết rằng chúng ta không bao giờ được phép thương lượng với những kẻ bắt cóc.” Bà vung tay, quay gót đi. “Họ phải tìm được con và cháu tôi. Cô sẽ giúp chứ?”

“Tôi sẽ cố gắng làm hết sức mình, thưa thượng nghị sĩ.” Jane ngập ngừng. “Nhưng có một chuyện mà bà nên biết. Tôi đang bị đình chỉ khỏi chức vụ cảnh sát trưởng.”

Bà thượng nghị sĩ gật đầu. “Tôi đã nghe loáng thoáng về điếu đó. Thật nực cười. Tôi sẽ đích thân gọi cho thị trưởng Chapman và yêu cầu bà ấy phục chức cho cô. Tôi nghĩ bà ấy sẽ nghe tôi. Chỉ cần đưa người nhà tôi trở về.”

Reid bắt gặp ánh mắt cô và lặng lẽ giơ ngón cái lên. Paul sẽ không vui rồi.

CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT

Bà Lisa gửi tin nhắn đến khi họ chỉ còn cách sở cảnh sát một dặm.

Tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của một cảnh sát trưởng đi. Lisa

Nụ cười nở trên môi Jane. “Chính thức rồi. Ngay cả thị trưởng cũng không thể chống lại thượng nghị sĩ. Ý tôi là, có lẽ bà ấy có thể, nhưng bà ấy đã không.”

“Chúc mừng cô.” Giọng Reid đều đều, gần như là lạnh nhạt.

“Anh không đồng tình ư?”

Anh không nhìn cô. “Cô là một cảnh sát trưởng giỏi, nhưng gánh nặng trên vai cô vừa tăng lên gấp bốn lần. Hơn nữa, Baker sẽ không để cô thuận lợi làm việc đâu.”

Cô phẩy tay phản đối. “Tôi xử lý Paul được mà. Tôi vẫn lo được chuyện đó suốt bao nhiêu năm nay.”

Reid tấp vào bãi đậu xe rồi dừng lại. “Paul đây rồi. Có vẻ như anh ta cần phương án xử lý đặc biệt của cô đây.”

Vị thanh tra được nhắc đến đang đeo bản mặt cau có như táo tầu, dù chưa hề nhìn thấy họ. Anh ta đang đuổi những người khác tránh đường để bước tới xe của mình.

Jane bước ra ngoài cái nóng như thiêu như đốt. “Paul.”

Anh ta quay cầ n cổ dầy của mình v ề phía cô và tiến đến g ần với bàn tay nắm chặt. “Cô có gì đó v ề bà Lisa đúng không? Những bí mật dơ bẩn?”

“Cháu trai của bà thượng nghị sĩ đã bị bắt cóc. Anh tìm thấy thông tin gì hữu ích không?”

“Thượng nghị sĩ. Tôi hiểu r ồi. Bà ấy đã giúp phục chức cho cô phải không? Nước đi hay đấy, Hardy.”

“Tôi sẽ không cho phép sự bất hợp tác từ anh, Paul ạ. Tỉnh táo lên và hành xử cho đúng với chuyên môn của mình đi. Tôi biết anh không thích chuyện này, nhưng anh không thể làm gì được đâu.”

“Còn cô sẽ trả tự do cho người cha yêu quý của mình đúng không?”

“Tôi sẽ làm theo luật. Đó luôn là tôn chỉ của tôi, nhưng anh không thể chấp nhận đi ều đó vì sự ghen ghét và tị nạnh của mình. Để tôi cho anh hay, chứng cứ ngoại phạm của cha tôi đã được kiểm chứng. Chúng ta đã có đoạn băng ghi hình ông ấy đã ở cửa hàng Lowe's trong hai tiếng đ ồng hồ vào chi ều ngày Chủ nhật, ngay trong khoảng thời gian nhân chứng khẳng định nhìn thấy thuy ền của cha tôi ra khơi.”

Anh ta lột phù hiệu của mình ra khỏi áo r ồi ném xuống đất, khiến nó quay tròn trước khi lăn vào vỉa hè. “Tôi bỏ việc. Tôi sẽ không làm việc cho cô và sẽ cho cả thị trấn này biết tại sao. R ồi cô sẽ bị chửi rủa ngay khi thò mặt vào tiệm cà phê.”

Cô nâng cằm lên cùng với ánh mắt kiên định. “Anh đánh giá cao t ần ảnh hưởng của bản thân mình r ồi đấy. Dọn bàn làm việc đi.”

“Cô đi mà dọn!”

Anh ta xông tới xe, nhưng cô bước theo và giật chìa khóa ra khỏi tay anh ta. “Chiếc xe này là tài sản của sở. Anh phải gọi ai đó tới chở. Hoặc đi

bộ.”

Khuôn mặt Paul đỏ bừng, mắt như sắp long ra khỏi tròng. Bàn tay cong lên như móng vuốt của anh ta lao về phía cô, nhưng trước khi nó kịp chạm đến cô, Reid đã bước tới từ đằng sau và nắm lấy tay anh ta, rồi xoay ngược lại thành tư thế kẹp cổ. “Anh cần về nhà và bình tĩnh lại.”

Jane không hề nhận ra Reid đã ra khỏi xe cùng với mình. “Tôi xử lý anh ta được mà Reid. Tôi mạnh mẽ hơn vẻ bên ngoài đấy. Thả anh ta ra đi.”

Reid thả Paul ra và đẩy anh ta đi. Paul loạng choạng, khuỵu một chân xuống vỉa hè nóng bỏng trước khi nhảy dựng lên rồi quay đầu nhìn họ. Anh ta trông rất nguy hiểm.

Paul trừng mắt nhìn cả hai. “Chuyện này chưa xong đâu.”

Jane đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Sự thù địch này đã diễn ra rất nhiều lần suốt những năm qua. “Tại sao anh lại ghét tôi đến thế hả Paul? Tôi chưa bao giờ làm gì anh cả.”

Anh ta bật ra một tiếng càu nhàu rồi băng qua bên kia đường. Cô nhìn anh ta hung hăng xô cửa quán cà phê.

“Anh chàng này mất trí rồi,” Reid nói.

“Tĩnh tình anh ta trước giờ vẫn thế. Đã có vài lần tôi tự hỏi mình có tỉnh táo không khi nhận công việc này.” Chân cô hơi run lên khi lượng adrenaline trong người giảm bớt. “Nhưng hãy để tôi chiến đấu những trận chiến của riêng mình. Anh biết đấy, tôi không phải một cô nàng mềm yếu đuối. Đây là công việc của tôi.”

“Cô làm việc rất giỏi mà. Tôi xin lỗi, tôi hành động như vậy không phải có ý nói cô không đủ khả năng đâu. Chỉ là cảm xúc của tôi lấn át lý trí thôi.”

Cảm xúc à? Cô nhìn anh một hồi lâu. Ánh mắt anh khiến hơi thở của cô nghẹn lại. Anh có ý gì nhỉ? Bởi cô sợ cảm xúc mình dành cho anh không chỉ là kích động nữa rồi. Mà hơn thế rất nhiều.

Cô quay đi trước khi thốt ra điều gì đó sẽ khiến bản thân hối hận. Hoặc anh sẽ lỡ lời. “Tôi muốn biết trong lúc chúng ta trở về từ Mobile thì đã có chuyện gì xảy ra. Không chừng họ đã tìm thấy Harry rồi.”

Ba người họ cùng bước vào tòa nhà và đến văn phòng của cô. Cô bật máy tính lên và để Parker nằm dưới chân mình. Sau đó, cô gọi Brian đến.

Anh chàng to lớn cười toe toét khi đi qua cửa. “Chào mừng sếp trở về. Tôi nghĩ Paul sẽ lên cơn đau tim khi biết tin mất.”

“Anh ta còn bỏ việc nữa kìa.” Jane kể cho Brian nghe chuyện đã xảy ra ở bãi đỗ xe. “Nếu không thế, tôi cũng phải đình chỉ anh ta vì không hợp tác.”

Brian xoa hai tay vào nhau. “Trời ạ, giá mà tôi được chứng kiến cảnh đó. Chị định thuê ai để thay thế vị trí đó?”

Thuê người à? Ôi! Cô ghét phỏng vấn. “Tôi sẽ viết thông tin tuyển dụng. Cậu có nghĩ tới ai không?”

“Có đấy. Một người bạn của tôi ở Pensacola muốn chuyển tới một thị trấn nhỏ. Ở đó anh ta cũng làm thanh tra.”

Thế thì dễ rồi. “Bảo anh ta gửi hồ sơ của mình cho tôi. Có tin tức gì mới về cháu trai của bà thượng nghị sĩ không?”

Brian nhún vai. “Chưa có gì cả. Kẻ bắt cóc đã mang đứa bé trốn được ra khỏi bãi đậu xe. Cảnh sát bang đang rà soát băng ghi hình để xem có thể xác định được kẻ phạm tội hay ngoại hình của hắn không. Hoặc có thể tìm xe của hắn. Nhưng sẽ mất thời gian.”

Còn Harry thì không có nhiều thời gian. Dù cô hiểu toàn bộ trách nhiệm trong vụ này thuộc về cảnh sát bang, nhưng Jane cảm thấy gắn bó với Harry và bà của cậu bé. Cô muốn trở thành một trong những người tìm thấy cậu nhóc đó.

Những chiếc bánh mì kẹp mà kẻ bắt cóc Fanny mang tới đã khô cứng như đá. Cô chờ đợi cả người sau ba ngày không ăn gì. Dù đã cố ép bản thân mình uống nước, nhưng cô không thể nào ép mình ăn nổi.

Cô nằm co quắp trên tấm đệm trần và cầu mong mình chết quách đi. Mọi nỗ lực của cô đều uống công vô ích. Cô là một bà mẹ vô dụng, chẳng thể bảo vệ con mình. Cô đáng phải chết y như Harry vậy. Bởi không đời nào cậu con trai bé bỏng của cô lại có thể tự mình sống sót nổi trong suốt quãng thời gian dài đến vậy.

Cô muốn khóc, nhưng cơ thể cô khô kiệt đến nỗi chẳng vắt ra nổi giọt nước nào. Ôi Chúa ơi, xin hãy cho con được đến với Harry *ngay* lúc này.

Mùi ẩm mốc nồng nặc của căn hầm thấm vào tận tấm đệm. Liệu cô có cơ hội nhìn thấy ánh nắng mặt trời lần nữa không? Cô muốn bước lên thiên đường và ôm lấy Harry.

Tiếng cửa cốt kết chen ngang dòng suy nghĩ tuyệt vọng. Cô loay hoay ngẩng dậy khi cánh cửa hé mở trong vài giây chớp nhoáng. Chắc lại là những thử đồ ăn mà cô chẳng hề muốn đụng đến. Đồ ăn sẽ khiến cô phải ở đây lâu hơn, không được đoàn tụ với con trai mình.

Một tiếng rên nhỏ khiến mắt cô tròn tròn, dù chẳng thể nhìn thấy gì.

“Harry? Harry, con đó ư?”

“Mẹ ơi?” Giọng thằng bé run run.

Cô bò ra khỏi tấm đệm và suýt ngất xỉu vì đột ngột di chuyển. “Mẹ ở đây, Harry, ở ngay đây. Đi theo giọng của mẹ đi con.” Cô cố di chuyển về hướng thằng bé, nhưng choáng váng đến mức lão đảo như thể đang say rượu.

R ồi tay con chạm tới đầu gối cô.

Cô quỳ xuống, ôm con vào lòng, mũi dụi vào cổ con, hít lấy mùi hương quen thuộc, “ôi, con yêu. Mẹ sợ quá. Con đã chạy đúng như mẹ bảo à? Con đã ở đâu vậy?”

Cô yếu đến mức không thể bế con lên, nên đã dẫn cậu bé trở lại tấm đệm, r ồi để con ng ồi lên đùi mình. Hai cánh tay nhỏ bé ôm lấy cổ cô, cô không bao giờ muốn con rời xa mình nữa. Nhưng kẻ bắt cóc muốn gì chứ? Harry hẳn đang rất sợ hãi, con trai cô ghét bóng tối.

Thằng bé rúc vào cổ cô. “Con đã chạy nhanh lắm, mẹ ạ. Con có đeo ba lô của mình nên có chút đồ ăn vặt. Con trốn trong rừng và ngủ ở đó cho đến khi cảm thấy quá đói. Sau đó, con tìm thấy một con đường và đi bộ đến thị trấn. Lúc nào mẹ cũng bảo là phải tìm cảnh sát, nên con đã đi tìm. Lúc đó không có ai ở bàn làm việc, thế là con đã trốn vào trong tủ. Một anh lớn đã giúp con đấy.”

“Anh lớn à?”

“Anh ấy tên là Will.”

Cậu bé Will duy nhất mà cô biết là con trai của Reid. Có phải Reid và Will đã bảo vệ Harry không? Nếu vậy, sao con lại đến đây? “R ồi chuyện gì xảy ra?”

“Bà ngoại đã tới đón con. Bà rất buồn vì không thể tìm thấy mẹ. Bà gọi nhiều người đi tìm mẹ lắm.”

“Mẹ biết bà sẽ làm thế mà.”

Mẹ cô đã đứng về Gary. Nếu có thể gặp lại bà, Fanny sẽ nói với mẹ như vậy và xin lỗi vì đã cư xử tệ hại với bà.

Chẳng cần cô giục, Harry tự tiếp tục câu chuyện của mình. “Hôm nay con và bà đi xem tàu. Rồi con muốn xem bên trong một chiếc máy bay. Có một chú người xấu ở trong đó, chú ấy nhét con vào bao tải.”

Cô có rất nhiều câu hỏi, nhưng Harry sẽ không biết câu trả lời. “Rồi họ đưa con đến đây à?” Cô cảm nhận được cái gật đầu của con. “Con có nhận ra ai không?”

“Không ạ. Con thậm chí còn chẳng khóc khi chú ấy nói sẽ đưa con tới chỗ mẹ.” Cánh tay con ôm chặt lấy cô hơn. “Con nhớ mẹ lắm. Mẹ đừng bỏ con một mình nữa nhé.”

“Mẹ sẽ không làm vậy đâu,” cô hứa chắc nịch, dù hoàn toàn mù mịt về tương lai.

Nếu Reid biết chuyện, anh ấy sẽ lật từng hòn đá lên để giúp cô. Hơn nữa, mẹ cô rất thương yêu Harry. Mọi người đều đang tìm kiếm hai mẹ con. Cô phải dỗ dành Harry bình tĩnh cho đến khi hai mẹ con được tìm thấy.

Cánh cửa lại bật mở. Một giọng nói lạnh lùng cất lên, “Chúng ta sẽ đưa hai người đi. Đừng la hét cầu cứu, nếu không tôi sẽ giết thẳng bé.”

CHƯƠNG BA MƯƠI HA

Jane muốn lùng sục cả vùng ngoại ô để tìm Harry, nhưng không có manh mối nào. Cô ng ồi vào bàn làm việc với cốc cà phê còn đang bốc khói nghi ngút. Will đang ở phòng họp chơi điện tử trên một chiếc máy tính không ai dùng, còn Reid thả chân trên chiếc ghế đối diện. Parker nhòm dậy và duỗi dài người, r ồi lại nằm xuống dưới chân cô.

Tất cả mọi người đều đã mệt mỏi và kiệt sức. Chỉ một thời gian ngắn nhưng cả ba người họ đều yêu quý Harry bé bỏng. Vụ bắt cóc này đã khiến cô nhớ lại những cảm xúc khủng khiếp khi biết con của mình đã mất. Nước mắt chỉ trực trào ra, cô chỉ giữ chúng lại bằng cách ép mình tập trung vào màn hình máy tính.

Reid nhăn mặt vì cốc cà phê của mình. “Tất cả đều dẫn trở lại vụ án mạng của Gary. Hẳn là thế. Đầu tiên là Fanny, bây giờ là Harry. Kẻ bắt cóc muốn gì nhỉ? Nếu khám phá ra điều hắn muốn, có lẽ chúng ta sẽ tìm được họ.”

Cô gật đầu và day day thái dương trái đang đau nhức của mình. “Liệu cái chết của Nicole có liên quan gì không nhỉ? Có vẻ như cô ấy bị gã 'anh hùng' nhắm đến. Cái chết của cô ấy giống một vụ ngộ sát hơn là giết người. Nhưng lỡ như mọi chuyện đều liên quan tới nhau thì sao?” Cô lắc đầu. “Ở hiện trường không có đồng xu nửa đô-la Kennedy nào cả, nhưng có thể gã đó hoảng sợ nên đã bỏ đi sớm.”

“Ai đang lo vụ gã ‘anh hùng’?”

“Brian, nhưng cậu ấy cũng đang bận rộn với vụ của Gary. Tôi dám chắc cha mình cũng quan tâm tới mấy vụ này. Ông ấy là một cảnh sát trưởng thích ôm đồm công việc.” Cô mở hồ sơ vụ gã “anh hùng” ra và bắt đầu nghiên cứu.

Cơn đau đầu dụi đi đôi chút khi cô tra xét các vụ án. “Hừm, thú vị thật. Fanny có đưa cho tôi một danh sách những người bạn có thể biết rằng Gary từng bị bắt vì tội biển thủ. Khi đặt cạnh các nạn nhân khác của gã ‘anh hùng’, tên của cô Elizabeth cũng xuất hiện. Họ đều tham gia câu lạc bộ nấu ăn đó.”

Reid đứng dậy và tới nhìn vào máy tính qua vai cô. “Chúng ta cũng biết cô ấy đã nói dối về hôm Chủ nhật.”

Cô đọc lại danh sách lần nữa. Câu lạc bộ nấu ăn toàn phụ nữ, Elizabeth là cái tên duy nhất mà cô nhận ra.

“Cô hiểu cô Elizabeth rõ không?”

“Cô ấy ở cùng cha tôi mười năm rồi. Khá kỳ lạ, nhưng họ gặp nhau khi cô ấy vừa mới ra tù.”

“Cô từng nói cô ấy đã được ân xá. Cô ấy đã làm gì?”

“Cô ấy sát hại người chồng đã bạo hành của mình. Cha tôi nói rằng đáng ra cô ấy không nên bị buộc tội, vì cả thị trấn đều biết gã đó coi cô ấy như bao cát trong nhiều năm. Nhưng phiên tòa xét xử đổi địa điểm tới Mobile, và bồi thẩm đoàn ở đó chẳng hề biết lão Gus xấu xa thế nào. Cô ấy bị kết tội ngộ sát chứ không phải giết người và bị kết án hai năm, nhưng đáng lý ra cô ấy không đáng phải ngồi tù.”

“Cô ấy có oán hận vì chuyện đó không?”

Jane ngẫm nghĩ. “Tôi có nghe nói việc cô ấy nổi nóng mỗi lần có kẻ thoát được dù phạm những tội nghiêm trọng hơn. Nhưng tôi không biết có nên gọi đó là oán hận không. Tôi thực sự cần nói chuyện với cô ấy.”

Reid đứng dậy duỗi vai. “Tôi đói lắm rồi, cô cũng cần phải ăn. Chúng ta nên tạm nghỉ và tới quán rượu Ai-len đi.”

Cô muốn tiếp tục tìm kiếm, nhưng anh nói đúng. Những con chữ đang xô lại với nhau, cô cảm thấy khó mà tập trung được. Đờn có lẽ sẽ giúp cô khá hơn.

Quán rượu Mac chật cứng vào tối thứ Ba, nhưng Reid đã cố gắng giành được một góc nhỏ ở phía sau, tránh xa sự huyên náo. Anh đang chết đói rồi.

Jane liếc nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn ra cửa sổ hướng về phía văn phòng của mình trong bóng chiều chạng vạng. “Tôi không đi lâu được đâu, thật đấy.” Cô đã để Parker ngủ trong văn phòng.

“Cô phải ăn.” Reid không thích cách cô đồ cà phê xuống họng mà chẳng ăn uống chút gì. Anh đã cố bắt cô ăn một cái bánh mì dài kẹp thịt, nhưng nó vẫn nằm trên bàn và túi giấy mới được xé ra một nửa. Cách duy nhất để bắt cô ăn là đưa cô tránh xa khỏi máy tính.

Will ngửi mùi không khí. “Thơm thật. Con không thể nhớ lần cuối chúng ta ăn đờn Ai-len là lúc nào nữa. Ở đây có gì đặc sắc không ạ?” Cậu bé nhìn Jane bằng đôi mắt đầy mong đợi.

Cô đẩy tờ thực đơn chưa được mở qua. “Cô luôn chọn bánh Shepherd*. Họ có xá xị tự làm nữa đấy.” Người phục vụ đến gần, cô đọc món của mình cho anh ta.

Reid đặt tờ thực đơn của mình lên trên tờ của cô. “Tôi cũng lấy một phần như thế.”

“Chắc con sẽ ăn thịt cừu hầm kiểu Ai-len và xá xị.” Will cũng gấp menu lại rồi đưa cả ba cái cho người nhân viên phục vụ.

Bầu không khí nơi này dễ khiến người ta nghĩ đến xứ Ai-len với những đồng đô-la có chữ ký của thực khách được ghim đầy trên tường và trần nhà*. Sàn nhà sử dụng ván rộng, với những chiếc bàn và ghế bằng gỗ nặng nề mang hơi thở của Cựu Thế Giới*. Những người nhân viên phục vụ của quán mặc đồ xanh. Mùi thơm của thịt, tỏi và khoai tây khiến bụng Reid sôi lên. Anh chẳng ăn nhiều hơn Jane là bao, dù đã nuốt nửa cái bánh mì dài kẹp thịt của mình. Người phục vụ mang đồ uống lên, Will cầm lấy cốc xá xị của mình và uống một hơi dài. “Ôi, ngon quá!” Cậu bé ngả tới trước và nhìn chăm chăm vào Reid. “Cha nghĩ bà ấy đã thôi chưa?”

Phải mất một vài giây anh mới hiểu ý con. Reid nhún vai. “Cha không biết nữa. Cha chưa bao giờ mong đợi Lauren sẽ xuất hiện theo cách này và đòi tiền, nên chẳng thể dự đoán được cô ấy sẽ làm gì.”

“Anh nên tìm luật sư, đề phòng trường hợp cô ấy chưa bỏ cuộc.” Jane đứng dậy. “Scott Foster đang ngồi một mình ngay đằng kia. Tôi sẽ mời chú ấy sang ngồi cùng. Tôi sẽ không nói gì về trường hợp của anh đâu. Anh có thể tự mình xem xét xem có cần chú ấy giúp không. Tôi không hối thúc gì đâu.”

Reid nhìn cô tiến tới một cái bàn nhỏ trong góc và nói chuyện với một người đàn ông mặc com-lê xám có dáng ng ưỡn thẳng và đôi mắt hiên t ươi. Người này đứng dậy, cầm lấy cặp r ưỡi theo cô tới bàn của họ với cốc nước trên tay.

“Chú Scott, đây là Reid và Will Dixon. Giới thiệu với hai người, đây là người bạn lâu năm nhất của cha tôi và cũng là cha đỡ đầu của tôi.”

Họ bắt tay và thì th ăm mấy lời xã giao trước khi Scott kéo một cái ghế tới để ng ưỡn cùng họ.

Reid chỉ nhìn thoáng là hiểu tại sao anh lại thấy cái tên Scott Foster quen đến thế. Ông ấy là một trong những cố vấn đáng tin cậy của cha anh, giống như cha của Jane vậy. Lòng ngực Reid nặng trĩu, dù anh biết chắc chú ấy không thể nào nhận ra mình.

“Cháu đã nói chuyện với cha chưa?” Chú Scott hỏi.

Jane gật đầu. “Cháu có nói chuyện r ưỡi.” Cô kể cho chú ấy nghe chuyện cô đuổi theo cha và thuyết phục ông đỡ đầu thú. “Cha cháu có gọi cho chú không?”

“Từ ngày hôm qua thì không.” Chú Scott uống một ngụm nước xá xị r ưỡi nhìn qua vành mắt kính. “Lúc đầu, ông ấy cho rằng đây là một kế hoạch nhằm hạ bệ mình. Nhưng hôm qua thì ông ấy bắt đầu nói về việc bị đánh lạc hướng khỏi chuyện thực sự đang xảy ra. Rằng có một kẻ đang muốn cảnh sát tập trung vào việc bắt giữ ông ấy và các vụ giết người để không tìm ra mục tiêu thực sự.”

Reid liếc nhìn Jane. Cô cũng đang chau mày vì hoang mang như anh. Tại sao một cáo trạng cấp độ liên bang và một vụ giết người lại chỉ là đòn

đánh lạc hướng được? Có lẽ cô đã ảo tưởng rồi. Rõ ràng ông đã hành động thiếu suy nghĩ khi chạy trốn khỏi cảnh sát ngay trên mảnh đất của mình.

Cô lau hơi nước đọng trên cốc xá xị. “Chú có hiểu ý ông ấy là gì không?”

“Không hẳn. Thật ra, chú nghĩ có lẽ ông ấy bị hoang tưởng. Hẳn phải sốc lắm khi bị buộc tội tày trời dù đã cống hiến cả cuộc đời cho công lý.”

“Cháu đang xem hồ sơ của cha để tìm hiểu cha đã đi đâu tra những gì trước khi nghỉ hưu.”

Chú Scott nhướng mày. “Cháu tin ông ấy à? Ông ấy hành động quá bất thường.”

“Dù sao thì cháu cũng biết cha cháu. Cha không bao giờ sát hại ai cả. Hoặc trộm tiền. Không đúng với tính cách của ông.”

“Ai cũng có bí mật, cháu ạ,” chú Scott trả lời.

“Cô Elizabeth cũng nói y như vậy. Chú có biết cha cháu giữ bí mật chuyện gì không?”

“Tiết lộ là quyền của cha cháu, không phải chú.” Chú Scott uống cạn ly xá xị đúng lúc nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên.

“Là về hội củi giáo đúng không ạ? Chú cũng đã ở đó.”

“Chú nói rồi, chỉ có cha cháu mới có quyền giữ hay tiết lộ bí mật.”

Reid liếc mắt nhìn Jane. Những người hiểu rõ cha cô nhất đầu nghĩ có chuyện cô cần biết, nhưng không ai chịu nói đó là chuyện gì. Chẳng lẽ chú Charles bị bệnh? Một khối u não có thể lý giải những hành vi bất thường của ông, mặc dù có lẽ Reid đang vội vàng đi đến kết luận. Có thể nó chỉ đơn giản là cuộc chiến với lời nói dối tệ hại mà ông đã dùng để kéo Jane ra khỏi khu trại.

Họ chìm vào im lặng, chỉ cất tiếng cảm ơn khi người phục vụ đặt đĩa thức ăn xuống trước mặt. Reid ứa nước miếng trước mùi thơm và hình thù của bánh Shepherd lớn được đặt trên chiếc chảo thép. Người phục vụ hứa sẽ mang thêm đồ uống ra trước khi rời bàn.

“À, trước khi chú quên.” Chú Scott vội lấy chiếc cặp của mình rồi lấy ra một phong bao đựng thiệp chúc mừng. “Chúc mừng sinh nhật cháu nhé, Jane. Chú biết là ngày mai cơ, nhưng nhiều chuyện thế này không biết chú cháu mình có thể gặp nhau được không.” Nói rồi chú Scott trao cho cô tấm thiệp.

“Cảm ơn chú Scott. Chú chu đáo quá.” Cô mở phong bao ra, đọc tấm thiệp rồi rút ra thẻ quà tặng của một sân golf trong vùng. “Cả tháng nay cháu chưa có dịp chơi rồi, nhưng chắc chắn cháu sẽ dùng nó.”

Vậy là cô ấy thích golf. Reid sẽ chẳng bao giờ đoán được.

“Ngày mai cũng là sinh nhật cháu đấy,” Will vui vẻ nói.

Nỗi đau hiện rõ trong mắt Jane, nhưng cô mỉm cười. “Cô không nghĩ lại có người chia sẻ ngày sinh với mình đâu.”

“Chuyện này khá tuyệt mà.”

Những ngón tay của Reid siết chặt cái nĩa. Anh cầu nguyện cuộc trò chuyện mau chóng đổi chủ đề. Điều cuối cùng anh cần là Will đi đến kết luận đúng, nhưng có khi con đã đoán ra rồi. Anh có thể thấy vẻ dăm chiêu trên gương mặt thẳng bệ.

Jane cần thì lên. “Cháu có dự định làm gì đó vui vui không?”

“Cha từng đưa cháu đi đánh tôm vào sáng sớm. Chắc cô không thấy hay đâu, nhưng mà vui lắm đấy. Cháu sẽ bảo cha đi chuyến nữa.”

“Cô lúc nào cô thích đi câu cá với cha của cô. Nhưng lâu rồi hai cha con cô không đi.”

Điện thoại của Jane đổ chuông, cô nhắc nó lên. Nụ cười trên gương mặt cô nhạt dần. “Là cha.”

CHƯƠNG BA MƯƠI BA

Cánh cổng dẫn vào Pháo đài Morgan đã đóng, nhưng Jane vẫn chỉ Reid đỗ lại. “Chúng ta có thể đi qua chỗ này.”

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi cha cô chọn nơi này để gặp mặt. Nằm ở mũi Mobile thuộc bán đảo Gulf Shore, pháo đài cổ đã chứng kiến khá nhiều trận chiến thời Nội Chiến* và rất nhiều những trận chiến khác khi còn là pháo đài Bowyer trong Chiến Tranh năm 1812*. Pháo đài hình ngũ giác là nơi đã diễn ra những ngày vui vẻ của hai cha con cô khi mới chuyển đến đây.

Cô thích lang thang qua những phòng chứa vũ khí và hành lang. Nơi này đóng cửa lúc năm giờ, nhưng cô biết rõ từng hòn đá nơi mũi đất này. Những pháo đài ở góc nhô lên như thể bảo vệ phía trên những bức tường gạch.

Chú Scott đã chọn đi cùng với họ. Bốn người ra khỏi chiếc SUV của Reid và chui qua rào cản để vào bên trong pháo đài. Cô ra lệnh cho Parker phải cảnh giác, đầu chú chó sục sạo trong bóng tối khi cô dẫn họ xuống bãi biển. Tối nay, mũi đất tối sầm, mây đã che khuất ánh trăng.

Bốn người họ đã ăn tối trước khi đến đây để gặp cha cô. Vài phút nữa mới đến chín giờ, thời gian mà ông hẹn gặp. Cô nhìn ra mặt nước tối tìm kiếm một chiếc thuyền, nhưng vật duy nhất trôi nổi trên mặt biển tối nay là chiếc thuyền đánh tôm đang hướng ra khơi. Cha nói gặp nhau ở mũi

đất, nên cô đoán ông ấy sẽ tới đây bằng thuyền, nhưng cũng có thể cô đã hiểu nhầm ý ông.

“Lần cuối cùng tôi ở đây là ngay sau vụ tràn dầu Deepwater Horizon xảy ra,” Reid nói. “Một thảm kịch kinh hoàng, khủng khiếp, nhưng giờ thì nơi này thật đẹp.”

“Năm hai ngàn mười,” chú Scott nói. “Biển đã bình yên trở lại, nhưng lúc nào chúng ta cũng lo sẽ lại có thêm một vụ tràn dầu khác.”

Vụ tràn dầu Deepwater Horizon là thảm họa sinh thái biển lớn nhất trong lịch sử, dù mười năm sau chẳng còn lưu lại mấy dấu vết. Jane hy vọng sẽ không bao giờ phải nhìn thấy biển đen ngòm như vậy nữa.

Reid chạm vào khuỷu tay cô. “Cô ổn chứ?”

“Vâng.” Cô ngạc nhiên khi thấy giọng mình run rẩy. Có lẽ cô không ổn như mình nghĩ. Những chuyện xảy ra trong tuần qua còn hơn cả một cơn ác mộng.

“Có thể cha cô muốn đầu thú.”

“Tôi không nghĩ vậy. Dù cha không nói mình muốn gì, nhưng giọng ông ấy bình tĩnh và quả quyết lắm. Tôi nghĩ ông có thông tin gì đó muốn nói cho tôi biết.”

“Về vấn đề gì?”

“Giá mà tôi biết.”

Ánh sáng của đèn pin từ pháo đài gần nhất khiến cô chú ý. Cô chỉ về phía đó. “Nhìn kia. Có thể là cha tôi đấy.”

“Cũng có thể là người gác đêm,” chú Scott nói.

“Cháu phải đi xem. Mọi người có thể đợi ở đây và chờ xem cha có tới không.”

Cô và Parker bắt đầu đi đến pháo đài, nhưng Reid bám theo. “Anh nên ở lại với Will.”

“Thằng bé ở với chú Scott được mà. Tôi không muốn cô đi một mình. Có quá nhiều vị trí thuận lợi cho kẻ khác phục kích.”

“Cha sẽ không hại tôi đâu, tôi có Parker mà.”

“Ai đó có thể muốn cô không cản đường. Parker không phải là đối thủ của một viên đạn.”

Đúng thế. Cô biết anh sẽ không chịu quay lại nên tăng tốc và vội vã đi về phía pháo đài theo lối đi bí mật mà cô đã dùng trong nhiều năm. Tiếng giày của họ nện vang trên nền đất và đá trong không gian tĩnh lặng đến kỳ lạ. Một con cú ở đó kêu lên khiến Parker gầm gừ. Cô đặt tay lên đầu chú chó. Bóng tối khiến pháo đài trở nên thần bí và đáng sợ, dù cô rất yêu khung cảnh ban ngày của nơi này.

“Anh có nhìn thấy ánh sáng không?” Cô thì thầm.

“Không thấy nữa. Chúng ta có nên gọi cho cha cô không?” Hơi thở ấm áp của anh phả lên tai cô, cô cố kháng cự lại ham muốn tựa vào thân hình ấm áp của anh.

“Hãy chờ thêm một chút.”

Tay anh bọc lấy tay cô, cô đan những ngón tay của mình vào tay anh. Cô suýt nữa đã hét lên khi nhác thấy một bóng người trong phòng vũ khí.

Đó là cha cô, đuôi Parker ngoáy tít. “Cha, cha làm con sợ chết khiếp. Lẽ ra cha nên gửi chỉ dẫn rõ ràng hơn cho con.”

“Cha không biết điện thoại của con có bị theo dõi không?”

Là do ông hoang tưởng hay ông có lý do chính đáng để thận trọng như vậy? “Tất cả chuyện này là sao? Cha cần ra đầu thú. Chú Scott cũng đang

ở đây. Chú ấy sẽ đảm bảo cha được xét xử công bằng.”

Cha cô khịt mũi. “Công bằng à? Cha không nghĩ kẻ dựng lên chuyện này quan tâm đến sự công bằng.”

“Cha nghĩ là ai đang hãm hại mình?”

Ông túm lấy tay cô và kéo cô vào một trong những căn phòng tối h ồi trước được sử dụng để trữ đạn. Bóng tối đen kịt bủa vây, cô vươn tay để tìm kiếm bàn tay vững chãi của Reid. Anh lập tức đi theo và ấn nhẹ những ngón tay ấm áp.

“Cha ời?”

“Cha ở đây. Chỉ là cha đang nghĩ nên nói với con những gì. Cha không muốn kéo con vào vũng bùn này nếu không cần thiết.”

“Cha phải cho con biết tất cả. Chuyện này quá nghiêm trọng, cha không thể giấu giếm được.”

Tiếng thở dài của cha vang lên bên trái cô. “Chắc vậy, chắc vậy. Chúng bắt Harry r ồi, phải không?”

Tóc gáy cô dựng ngược. “Harry, cháu trai thượng nghị sĩ? Việc này cũng có liên quan sao?”

“Tất cả mọi chuyện đều liên quan đến nhau.” Những ngón tay cứng rắn của ông siết lấy cánh tay cô trong bóng tối. “Thượng nghị sĩ đang gặp nguy hiểm. Đừng để bà ấy đi đâu để giải cứu Harry hay Fanny. Là cả hai đấy.”

Mọi lời ông nói đều khiến Jane cảm thấy như hoang tưởng. Tại sao thượng nghị sĩ lại đang gặp nguy hiểm? Kẻ bắt cóc thậm chí còn chưa đòi hỏi bà ấy bất cứ điều gì. “Được, con sẽ kiểm tra. Nhưng còn cha thì sao? Cha phải đầu thú.”

“Cha không thể để con bắt cha được. Nếu con làm thế, cha sẽ chết trong tù.”

“Có ai tấn công cha rồi ư?”

“Chưa, nhưng cha không thể ngồi tù được.”

Lại là ảo tưởng nữa ư? Jane không biết phải nghĩ thế nào nữa.

Một tiếng thét vang lên từ bên ngoài. “Những người đang ở bên trong, yêu cầu lộ diện và đầu hàng ngay lập tức!”

Bảo vệ chăng? Jane quay đầu về phía giọng nói. Tất cả những gì cô cần làm là giải thích, nhưng trước khi kịp nói gì, một viên đạn đã găm vào bức tường gạch phía sau họ, rồi sau đó xẹt qua tai cô. Không phải bảo vệ rồi.

“Nằm xuống!” Reid lao người về phía cô và đẩy cô xuống nền đá lạnh.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của cha di chuyển về phía cửa. Vài giây sau, tiếng ầm ỉ vang lên. Cô loay hoay bò dậy. Reid ngay lập tức thả cô ra. Cô rút súng và đuổi theo kẻ đã bắn.

“Nấp đi!” Cúi thấp người với khẩu súng đã sẵn sàng trên tay, cô di chuyển ra sân diễu hành cùng với Parker đi đằng trước.

Mặt trăng đã ló rạng. Ánh sáng của nó tạo nên những cái bóng mờ ảo trong khoảng không rộng lớn và tòa kiến trúc u ám trên mặt đất. Cha cô và kẻ đã nổ súng đâu rồi? Trên mặt cỏ không có thi thể nào hết, cô cũng không thấy bất cứ động tĩnh nào.

“Cha ơi?”

Điện thoại của cô kêu lên, cô nhìn vào tin nhắn cha vừa gửi tới.

Ra khỏi đó. Con là mục tiêu tiếp theo.

Ít nhất thì ông đã trốn được. Cô ra hiệu cho Reid đi theo mình rồi vội vã chạy tới để kiểm tra xem Will và chú Scott có an toàn không trước khi gọi cảnh sát Gulf Shores. Chuyện này thuộc thẩm quyền của họ và cô muốn đảm bảo cuộc tấn công này phải được để ý.

Dù cô không biết kẻ nổ súng là ai, hay chuyện gì đang diễn ra.

Reid trần trọc trên giường hồi lâu mà vẫn chưa ngủ được. Tối nay, Jane suýt chút nữa đã mất mạng. Ý nghĩ đó cứ luẩn quẩn trong đầu anh mãi không thôi. Anh cuối cùng cũng thiếp đi, nhưng lại giật mình tỉnh dậy vì một tiếng ồn nhỏ. Anh lặn người qua và nhìn vào chiếc đồng hồ bên cạnh giường: hai giờ sáng.

Cửa phòng ngủ của anh hé mở, anh nhìn thấy tia sáng mờ nhạt hắt lên từ tầng dưới. Chắc cậu con trai không biết gì của anh đang lục lọi tìm đồ ăn trong bếp. Reid ngẩng dậy và đi xuống cầu thang. Đèn phòng bếp không sáng, nhưng chiếc đèn đặt cạnh sofa trong phòng khách đang bật. Will đang xem những tấm ảnh.

Reid khựng lại và ngấm nhìn một hồi lâu. Toàn bộ chuyện này đang khiến con trai anh bối rối. Ước gì anh có cách nào đó để trấn an thằng bé rằng cuộc sống rồi sẽ ổn thôi.

Will ngược lên và thấy anh. “Con làm cha tỉnh giấc à?”

Reid đi vào phòng và ngồi xuống chiếc ghế hơi đối diện. “Con không ngủ được à? Hôm nay có nhiều chuyện xảy ra quá.”

“Vâng.” Will lại nhìn những tấm ảnh trong tay mình. “Con hiểu rồi, cha ạ.”

“Hiểu gì vậy?”

Will nâng cằm lên và nhìn thẳng vào Reid. “Mẹ con ấy. Con biết mẹ là ai. Là cảnh sát trường Hardy, phải không ạ?”

Miệng Reid khô khốc. Cậu nói về ngày sinh nhật hắn là chìa khóa. Anh không muốn thừa nhận, nhưng sẽ không nói dối. “Đúng.”

“Mẹ không biết con là ai.” Giọng Will hơi khàn đi. “Mẹ hành xử như thể mẹ cũng không biết cha là ai.”

“Đúng thế. Cha nói rồi, cha thay đổi nhiều lắm. Khi đó, chúng ta còn quá trẻ.” Anh xoa mái đầu đã cạo nhẵn của mình. “Đến người bạn thân nhất của cha chắc cũng chẳng thể nhận ra cha khi chẳng còn râu tóc gì thế này.” Anh mỉm cười.

“Khi nào thì cha sẽ nói với mẹ?”

“Sớm thôi.” Đáng ra anh nên nói khi hôn cô. Không, trước khi hôn cô. Hắn cô sẽ nổi giận khi biết được sự thật, nhưng anh không thể trách cô được.

“Con không chắc mình có muốn mẹ biết không nữa.”

“Sao con lại nghĩ thế?”

Will giương đôi mắt buồn bã lên nhìn Reid. “Nhỡ mẹ không thích con thì sao? Mẹ đang nghĩ con chỉ là một thằng nhóc con bám đuôi hai người. Theo như con biết, mẹ không hề thích trẻ con.”

“Mẹ yêu con mà, Will. Mẹ đã nhiều lần nói với cha rằng con là một đứa trẻ tuyệt vời, rằng cha đã nuôi dạy con rất khéo.”

Đôi mắt Will nhẹ nhõm hẳn. “Mẹ nói thế ạ?”

“Đúng thế. Cha... cha nghĩ mẹ sẽ rất vui khi biết con còn sống.”

“Ông ngoại đã nói dối mẹ. Cha cũng thế.”

Reid muốn phản đối rằng anh không nói dối. Anh chỉ không kể với cô mọi điều ngay lúc hạ cánh đến Cảng Pelican này. Nhưng đó cũng là một kiểu dối trá, phải không? “Ông ngoại đã nói với mẹ rằng con đã mất. Cha không được gặp mẹ trước khi mẹ bỏ đi, nếu không cha sẽ nói cho mẹ nghe sự thật.”

“Nhưng cha cũng đã không nói cho mẹ khi mới tìm thấy mẹ.”

“Cha đã không làm vậy. Chuyện này rất khó chấp nhận sự thật. Cha không muốn mọi chuyện trở nên bùng nổ.”

Will cắn móng tay. “Có lẽ mẹ sẽ đuổi cả hai cha con mình đi và từ chối mọi liên hệ.”

“Cha không nghĩ thế. Cha nghĩ có thể mẹ sẽ kiện đòi quyền nuôi con.” Nụ cười của anh méo xệch. “Trong tương lai, cha có thể vừa ra khỏi phiên tòa này sẽ lại phải đến phiên tòa khác. Có vẻ như ai cũng muốn có con.”

“Con sẽ không bỏ cha đâu.”

Đôi mắt ấm áp của con trai sưởi ấm trái tim Reid. “Cha sẽ cho cô ấy quyền thăm nuôi. Cha muốn cô ấy biết nhiều thêm về con. Con có thể ở lại vào cuối tuần hoặc bất cứ khi nào con muốn. Cha sẽ không gây khó khăn cho cả hai mẹ con. Hiện tại, mẹ vẫn chưa biết nhiều về con, đó không phải là lỗi của cô ấy. Cha nghĩ mẹ sẽ là một người mẹ tốt.”

Will ngả lưng vào thành ghế. “Tấm ảnh này.” Thằng bé đưa tấm ảnh Jane chụp giữa những hàng cây ra. “Con nhận ra vẻ mặt kiên quyết ấy. Mẹ thấp bé, bây giờ cũng thế. Khi mẹ nói mẹ sinh cùng ngày với con, con biết

ngay. Đây chính là lý do cha muốn quay bộ phim tài liệu này. Cha muốn hiểu thêm về mẹ.”

“Đúng thế.”

“Cha muốn biết có thể tin tưởng mẹ hay không. Vậy bây giờ cha thấy thế nào?”

Thằng bé sắc sảo quá. “Cha không nghĩ mẹ sẽ cố cướp con đi, nếu đó là những gì con đang muốn hỏi. Mẹ con sẽ rất giận dữ với ông ngoại. Và với cả cha nữa, nhưng cha chỉ xếp thứ hai thôi. Mẹ sẽ muốn đi đâu tốt nhất cho con. Cô ấy không phải người mang thù.”

“Con cũng nghĩ vậy.” Will lại nhìn tấm ảnh. “Con nói với mẹ được không?”

Reid cảm thấy như bị một cú đâm không lờ đăm xuyên lồng ngực. Dù anh không nghĩ rằng Jane sẽ làm con trai tổn thương, nhưng lỡ như lúc đầu cô ấy không thể chấp nhận thì sao? Quá mạo hiểm. Nhưng ánh mắt van nài của Will khiến anh không thể từ chối.

“Chúng ta sẽ cùng làm nhé? Cha sẽ nói cho mẹ biết cha là ai. Thế là mẹ sẽ nổi giận với cha trước khi con nói với mẹ.”

“Chẳng phải như vậy thì mẹ sẽ biết ngay con là con mẹ sao?”

Reid lắc đầu. “Cha không nghĩ thế. Cha nhận ra rằng mình thường hay dối trá bằng một nửa sự thật. Cha không muốn tổn thương người khác và cha ghét sự dối trá. Cha đã phải đương đầu với quá nhiều lời nói dối từ ông nội, nên cha muốn làm những đi đâu ngược lại.”

“Con hiểu.” Will ngáp dài và đứng dậy. “Con đi ngủ đây. Vậy khi nào chúng ta có thể kể cho mẹ ạ?”

“Cha nghĩ chúng ta không nên làm vậy khi mẹ đang bù đầu với hai vụ án mạng. Hy vọng vài ngày tới mọi chuyện sẽ ổn thỏa hơn, để thông báo này không còn là gánh nặng quá lớn với cô ấy nữa.”

“Cha không cho rằng mẹ sẽ vui mừng sao?”

Reid để ý thấy vẻ bất an của con. “Cha nghĩ mẹ sẽ hạnh phúc và tự hào khi biết con là con của mẹ. Cha sợ mẹ sẽ bị xao nhãng khỏi nhiệm vụ của mình vì muốn ở bên con, nhưng cha sẽ để con quyết định. Con đã đủ lớn rồi.”

Thằng bé cắn môi, rồi gật đầu. “Con hiểu ý cha. Con sẽ đợi thêm vài ngày.”

Cậu con trai của anh đang trở thành một người đàn ông với tốc độ chóng mặt. Và là một người đàn ông tuyệt vời.

CHƯƠNG BA MƯƠI TƯ

Jane ng ồi ngoài ban công với cuốn *Những lá thư của Screwtape* đang được mở trên màn hình, còn Parker thì ng ồi dưới chân. ““Để quyết định tính hữu dụng nhất của một vật, cháu phải tự hỏi kẻ thù muốn sử dụng vật đó cho việc gì, r ồi hãy làm đi ầu ngược lại là được.’ Nghĩa là sao nhỉ?”

Thị trấn h ầu như đã chìm vào bóng tối, chỉ trừ nơi những ngọn đèn đường ngự trị và chút ánh sáng hắt xuống mặt nước từ những tiệm bar mở muộn.

Bà thượng nghị sĩ vẫn chưa gọi lại cho cô. Cô không thể ngừng lo lắng về đi ầu cha đã nói. Bà ấy đang gặp nguy hiểm. Có lẽ cô nên nhắn tin cho bà ấy vì không nhận được cuộc gọi nào cả. Cô nhấc điện thoại từ giá đỡ bên cạnh lên, đúng lúc nó đổ chuông báo chính cuộc gọi mà cô đang chờ đợi.

“Thượng nghị sĩ Fox, đã có tin gì về Harry chưa?”

“Có r ồi, cuối cùng cũng có. Tôi đang trên đường tới nơi trú ẩn để...”
Câu nói đột nhiên dang dở khiến cô không hiểu bà ấy muốn nói gì.

Jane nhìn lại vào điện thoại để chắc chắn rằng cuộc gọi vẫn đang được kết nối. “Thượng nghị sĩ, bà đang ngắt máy. Đừng đi đâu để đón Harry hết. Là bấy cả đấy.”

Không có ai trả lời, cô nhìn lại vào màn hình. Cuộc gọi đã kết thúc. Cô ngay lập tức gọi lại nhưng cuộc gọi chuyển thẳng vào hộp thư thoại. “Đừng

đi, thượng nghị sĩ! Đó là bẫy. Bà đang gặp nguy hiểm!”

Cô ném điện thoại xuống. Hay lắm. Vì cuộc gọi chuyển sang hộp thư thoại, nên cô không thể biết bà ấy có đang ở khu vực sóng yếu hay không. *Nơi trú ẩn*. Cô đã từng nghe thượng nghị sĩ có một căn nhà nhỏ trong rừng ở đâu đó quanh đây, đúng không? Ai đã kể cho cô nhỉ?

Là Paul.

Chỉ nghĩ đến việc phải gọi cho anh ta là cô đã thấy phát ớn. Anh ta sẽ hả hê và tự mãn vì cô đã phải tìm đến anh ta để nhờ trợ giúp, nhưng cô còn lựa chọn nào khác đâu?

Đôi mắt cô lại rơi vào những dòng chữ trên màn hình và nhớ đến câu trích dẫn. Bản thân cô không hề muốn dính líu gì tới Paul, nhưng tốt hơn hết không nên nghĩ về việc ai sẽ được ghi công hay cô phải làm gì để cứu mạng một con người.

Cô lại cầm điện thoại lên và gọi cho Paul. Bây giờ đã gần hai giờ rưỡi, chắc anh ta sẽ chẳng vui vẻ gì khi bị dựng dậy.

“Hừm.” Có tiếng thứ gì đó đập xuống sàn, anh ta chửi thề “Cô muốn gì?”

“Tôi cần anh giúp.”

“Ôi, mặt trời mọc ở đằng tây à? Sao cô lại có thể gọi cho tôi lúc nửa đêm như thế này ngay khi đã dứt tôi nhỉ?”

Cô muốn nhắc anh ta rằng anh ta đã tự thôi việc, nhưng đã kiềm chế được. Giờ không phải lúc tranh cãi. “Thượng nghị sĩ đang gặp nguy hiểm. Điện thoại của bà ấy bị ngắt kết nối, nhưng tôi đoán bà ấy đã nói rằng mình đang trên đường tới nơi trú ẩn. Anh từng kể với tôi rằng bà ấy có

một căn nhà nhỏ cạnh vịnh trong khu Bờ biển Quần đảo Quốc gia Gulf đúng không?”

Khu vực này thuộc sở hữu của tư nhân. Người bình thường sẽ không có nhà ở đó, nhưng thượng nghị sĩ có thể đáp trực thăng hoặc đi thuyền đến đất của mình.

“Đúng, đúng thế. Tôi có thể chỉ cho cô.”

Cô phải ghi nhận sự hợp tác mà không đòi hỏi gì này từ anh ta. “Rất cảm ơn anh. Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ hạ màn vào tối nay và tôi cần phải tới đó. Tôi sẽ cố mượn một con thuyền.”

“Cô đã báo cho Brian chưa?”

“Chưa. Tôi sẽ gọi cho cậu ta và bảo cậu ta tới gặp chúng ta. À, Paul này? Mang theo súng của mình đi. Có vẻ sẽ nguy hiểm đấy. Tôi sẽ gặp anh ở bến tàu.”

“Biết rồi.”

Anh ta cúp máy. Cô gọi ngay cho Brian, anh chàng này chẳng hề tỏ vẻ gì là buồn ngủ. Cậu ấy nói sẽ có mặt sau năm phút. Có lẽ Brian đang ở một quán bar nào đó. Cô cần súng lên.

Reid. Anh ấy có một chiếc thuyền và cũng muốn có mặt trong vụ này. Tuy anh ấy không phải nhân viên hành pháp nhưng có gì đó trong cô muốn anh ở bên. Cô trằn ngâm vài giây, sau đó bắt đầu gọi điện.

“Jane? Có chuyện gì sao?” Anh ấy cũng chẳng có vẻ gì là ngái ngủ.

“Tôi cần mượn thuyền của anh.” Cô kể cho anh những chuyện đang diễn ra.

“Tôi sẽ đến đó trong vòng mười lăm phút và đón mọi người ở bến.”

“Đừng đưa Will theo. Nguy hiểm lắm.”

“Đương nhiên. Tôi có nên mang theo súng lục không? Tôi có một khẩu đấy.”

"Có lẽ đó là ý hay."

"Tôi sẽ có mặt ngay thôi."

Cô kết thúc cuộc gọi, đeo súng và đi ra ngoài ban công với Parker bám sát gót. Từ đây, cô có thể nhìn thấy Brian đang đứng ngay gần bến tàu. Cô vội vã xuống cầu thang, sang bên kia đường, vượt qua quán bar tới bến đậu dành cho du thuyền và tàu. Tiếng sóng vỗ vào thân thuyền hòa lẫn với âm thanh của chiếc thuyền đang cập bến.

Cô dừng lại bên cạnh Brian. “Xin lỗi vì đã làm gián đoạn buổi tối của cậu.”

Cậu ấy nhún vai. “Không vấn đề gì.”

“Chúng ta sẽ lên thuyền của Reid. Tôi cũng đã gọi cho Paul.”

Brian dừng lại. “Paul? Anh ta có còn là sĩ quan nữa đâu?”

“Tối nay thì đó là công việc của anh ta. Anh ta biết địa điểm ngôi nhà ven biển của thượng nghị sĩ. Tôi cần anh ta.”

“Sếp à, trên đời này chỉ có mình chị làm vậy thôi đấy.”

Những bước chân dầm dẫm chạy trên bến tàu phía sau, cô quay lại và thấy Paul đang tiến về phía họ. Anh ta trông hết sức nghiêm nghị và quả quyết.

Anh ta liếc nhìn những chiếc thuyền nhấp nhô. “Cô tìm được thuyền chưa? Tôi có thể gọi cho bạn của tôi.”

“Reid đang chạy thuyền đến.” Cô nghe tiếng động cơ và thấy ánh đèn đang đến gần. “Chắc là anh ấy đấy.”

Thuyền tấp vào bến, ba người họ nhanh chóng leo lên. Cô bảo Parker nhảy lên thuyền. Reid giúp chú chó hạ cánh an toàn rồi cầm tay đỡ cô lên. Brian đẩy thuyền ra xa khi tất cả đã ở trên boong.

Cậu ấy trông hết sức cảnh giác và tập trung. “Chị nghĩ Harry ở đó à?”

“Tôi nghĩ sẽ có phục kích ở đó. Hãy gọi cho phòng cảnh sát trưởng quận Baldwin và yêu cầu họ tiếp ứng đi.”

Brian nhăn mặt. “Lỡ như cha chị sai thì hóa ra chúng ta gọi họ tới đó để bắt chim à?”

Cậu ấy nói đúng. Những lời của cha hết sức mơ hồ, thậm chí cô còn chẳng thể hỏi ông bất cứ điều gì. Bốn người bọn họ đều có vũ trang. Chắc là đủ để giải cứu thượng nghị sĩ, vì hẳn bà ấy sẽ đưa cảnh sát bang đi theo, nhưng cô không nên mạo hiểm.

“Cứ gọi họ đi.”

Cậu ấy nhún vai và rút điện thoại ra, bấm số và làm theo yêu cầu. Sau đó, cậu cúp máy. “Được rồi, đi thôi.”

Làn gió mặn làm rối tóc cô. Cô gạt những sợi tóc lòa xòa trước mắt khi quay sang Paul. “Từ đây tới đó mất khoảng bao lâu?”

“Mười lăm phút. Hãy kể cho tôi những gì cô biết, nếu cô không phiền.”

Paul nói bằng giọng tỏ rõ sự ăn năn? Phép màu vẫn luôn tồn tại nhỉ? “Anh sẽ không thích nguồn tin này đâu, nhưng chỉ cần lắng nghe, được chứ?” Cô bắt đầu kể về những gì đã xảy ra với Fanny, vụ bắt cóc Harry và cả những gì cha cô đã nói. Paul căng thẳng, nhưng lúc đầu anh ta không nói gì cả.

Brian huýt sáo. “Tức là cha chị cho rằng tất cả chuyện này là một phần của âm mưu chống lại thượng nghị sĩ? Vô chừng lắm, Jane ời. Tôi không

thể hiểu nổi.”

“Tôi biết mọi chuyện quá rối rắm, nhưng tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Nếu cha tôi tình cờ vướng phải chuyện gì đó buộc ông ấy phải im lặng trước khi có thể phá vỡ kế hoạch của họ thì sao?”

Nhìn vẻ mặt của Brian, cô biết cậu không tin. Paul thì chẳng hề để lộ chút cảm xúc nào, nên cô chỉ có thể đoán đi đâu anh ta đang nghĩ. Chỉ có Reid là tỏ vẻ tin tưởng cô.

Paul chỉ tay về phía trước. “Nhà của thượng nghị sĩ ở ngay phía trước. Hình như không có ai cả.”

“Anh có thể tạt thuyền vào không Reid? Đủ gần để chúng tôi có thể đi bộ tới đó, nhưng không quá gần để đánh động bất cứ ai.”

“Được.”

Cả người cô căng như dây đàn khi nhìn xuyên qua bóng tối về phía căn nhà nhỏ khi Reid đưa họ tới gần một bến thuyền mục nát hẳn đã có tuổi đời rất dài và chĩa ra mặt nước. Cây cối xếp thành hàng ở rìa bãi cát nhỏ trước khu đất. Cô có thể thoáng thấy một nhà thuyền mấp mé nơi bìa rừng.

Brian buộc sợi dây vào một trong những cái cọc đã mục nát và giúp cô bước lên bến tàu. “Cẩn thận. Trông có vẻ không được an toàn cho lắm.”

Đây sẽ là một đêm không hề an toàn.

Reid không thích cách họ di chuyển từ bờ biển tới ngôi nhà đó chút nào. Mặt trăng đã ló rạng từ sau những đám mây, mặt nước phản chiếu lại

ánh sáng của trời cao. Họ có thể bị phát hiện, nhưng những rặng cây và bụi cỏ quá dày, nên họ không thể băng qua đó một cách nhanh chóng được. Anh có thể cảm nhận được sự khẩn trương của Jane.

Anh cũng cảm thấy vậy. Harry đã đánh cắp trái tim anh. Nếu cậu bé đang ở phía trước, sợ hãi và gặp nguy hiểm, anh muốn đến đó càng nhanh càng tốt.

Jane dẫn đường. Cô đột ngột dừng lại và giơ tay lên. “Có một con đường xuyên qua rừng. Hãy đi đường đó để tránh ánh trăng.”

Cây cối rậm rạp, chúng cọ vào cánh tay Reid và những người đàn ông khác đang bám theo cô. “Cô có biết thượng nghị sĩ đến đây bằng cách nào không?”

“Bà ấy chỉ nói là đang trên đường đến nơi trú ẩn. Tôi đoán đây là nơi bà ấy nói đến. Chẳng có chỗ nào để trực thăng hạ cánh cả, nên tôi đoán bà ấy đến đây bằng thuyền. Chúng ta sẽ nghe thấy nếu thuyền đến.”

Jane quay đầu về phía ngôi nhà. “Chúng ta nên dò xét cẩn thận xung quanh. Chúng ta không biết gì về vị trí của những kẻ ở đây và có quá ít thông tin. Rõ ràng là chúng ta không thể vào trong nhà mà không có lệnh. Hãy tách ra và bao vây căn nhà. Mọi người đã bật bộ đàm cả rồi chứ?”

Paul chạm vào cái mic được gắn trên vai. “Đã sẵn sàng.”

“Tôi cũng vậy,” Brian nói.

“Brian, cậu đi với Paul. Reid, anh đi với tôi. Tôi không muốn bất kỳ ai lang thang mà không mở bộ đàm. Cài lại tần số đi Paul.”

Paul đi đầu chỉnh cái mic trên áo. “Được rồi. Cô muốn tôi đi đâu?”

“Anh đi vòng sang phía nam của ngôi nhà. Reid và tôi sẽ đi ra phía sau nhà để thuyền. Tôi muốn đảm bảo rằng căn nhà này trống. Nếu nghe thấy

tiếng thuyền chạy tới, hãy báo cho tôi.”

Paul gật đầu. Họ tiến lại gần căn nhà cho đến khi đến đường giao giữa rừng cây và bãi cỏ. Âm thanh ban đêm bao bọc lấy họ: tiếng ếch ộp oạp, tiếng cá tung mình trong nước, tiếng muỗi vo ve bên tai Reid và tiếng diều hâu từ xa kèm theo tiếng rít sợ hãi của một chú chuột. Kẻ đi săn và kẻ bị săn. Đêm nay, họ là ai?

Reid có linh cảm tồi tệ rằng có lẽ họ là kẻ bị săn. Mặc dù anh chẳng hề phát hiện bất cứ âm thanh hay chuyển động nào thuộc về con người, nhưng màn đêm với vẻ thâm độc của nó vẫn khiến tóc anh dựng ngược.

Tuy nhiên, anh có vũ khí. Anh chạm vào khẩu súng ở hông để tự an ủi mình. Nếu Jane cần anh, anh sẽ có mặt để bảo vệ cô.

Jane ra hiệu cho anh đi theo cô và Parker. Họ bỏ Brian và Paul ở lại và rón rén đi về phía sau căn nhà. Cửa sổ sát trần ở phía này hiện giờ là một mặt gương tối tăm và trống trải, đối diện một chiếc bàn cực đại ngự trị trong căn bếp và bể tắm nước nóng ngoài trời. Rãnh nước nhỏ lấp lánh ánh trắng. Nhà để thuyền gần đó không lớn, đủ cho một chiếc thuyền loại nhỏ. Sương thấm ướt đầm đôi giày của Reid khi họ băng qua bãi cỏ cao có lẽ đã không được cắt trong vài tuần.

Hai người di chuyển đến gần nhà để thuyền ở phía bên phải ngôi nhà chính. Anh nhòm vào ô cửa sổ gần nhất, sau đó lắc đầu thì thầm, “Có vẻ như không có ai ở đây. Không thấy thuyền của thượng nghị sĩ.”

Jane gật đầu và di chuyển tới mặt trước của căn nhà cùng với Parker theo sau. Khi tới nơi, Parker đột nhiên cúi xuống và khẽ gặm gù. Reid lập tức rút súng ra, Jane cũng làm y như vậy. Anh căng thẳng lắng nghe mọi âm thanh vang lên trong tiếng rì rào của những con sóng.

Ai đó đang ở đây. Anh có thể cảm nhận được sự hiện diện của những kẻ đó rõ ràng như cách lông chú chó bị gió thổi tung. Jane cũng cảm thấy thế, cô giơ tay lên. Anh dừng lại và chờ cho cô đi tới góc trước của căn nhà và nhòm ra con đường lát ván dẫn từ cửa chính tới bến thuyền.

Anh tiến lại gần, không có động tĩnh gì hết. Có thể những kẻ đó đang ở bên trong. Như vậy hợp lý hơn. Nếu thế, chúng có thấy những bóng hình chuyển động trong sân không?

Vành tai đang căng ra của anh cuối cùng cũng nghe thấy tiếng động cơ thuyền đang chạy hết tốc lực. Ánh sáng chiếu rọi từ mạn trái. Reid chỉ cho Jane, cô gật đầu. Họ lặng lẽ quan sát con thuyền chầm chậm cập bến. Nó nhỏ hơn anh nghĩ và chỉ nhìn thấy một phần của mũi thuyền khi nó dừng lại ở bên tàu. Anh hy vọng thượng nghị sĩ sẽ dẫn theo người của bà, nhưng nếu đây là một cái bẫy, hẳn bà ấy sẽ được yêu cầu không được đưa cảnh sát theo.

Liệu bà ấy có cả tin tới nỗi đến đây một mình không?

Tình yêu thường khiến con người ta làm những điều ngu ngốc.

Ánh trăng chiếu sáng mái đầu thượng nghị sĩ khi bà bước lên cầu tàu và nhìn về hướng căn nhà. Anh không thấy bà cầm súng, nhưng sau đó anh không mong bà mang vũ khí theo. Liệu bà ấy có bố trí cảnh sát bang tiến đến nơi này từ đất liền không? Anh không nghe thấy âm thanh nào để bảo vệ hy vọng mong manh đó cả.

Bà buộc thuyền rồi chầm rãi tiến về phía căn nhà. Anh nghe thấy âm thanh từ phía bên kia và hiểu ngay rằng kẻ tấn công đang nhắm vào thượng nghị sĩ. Tiếng súng nổ lên từ hướng đó, bộ đàm của Jane vang lên đúng lúc thượng nghị sĩ ngã sấp xuống bến thuyền.

“Có thương vong, có thương vong,” Brian hét lên.

“Đi! Bảo vệ thượng nghị sĩ,” Reid nói với Jane khi nhảy ra sân, chạy thẳng về nơi nghe thấy tiếng súng nổ.

CHƯƠNG BA MƯƠI LĂM

Reid thở hắt hắt khi chạy vòng từ sau nhà tới nơi Brian và Paul đã chờ sẵn theo lệnh của Jane. Trong khi thực hiện nhiệm vụ, không ai muốn nghe từ *thương vong* cả. Vì Brian là người báo cáo, tức là Paul đã bị hạ.

Anh chỉ có thể thầm cầu nguyện Jane sẽ ổn khi ở một mình, về mặt lý trí, anh biết cô đã được đào tạo bài bản và là một sĩ quan cảnh sát có đủ năng lực, nhưng ngày nào chẳng có cảnh sát hy sinh trong khi làm nhiệm vụ. Anh không thể đánh mất cô được.

Anh giữ chắc súng trong tay và cúi người chạy khi vòng qua góc nhà. Brian đang đổ mình lên người Paul, anh ta chẳng hề di chuyển. Anh nhìn quanh và không thấy ai cả, cũng không nghe thấy tiếng súng nào nữa.

Paul nằm ngửa, một chân hơi co lại. Hai tay anh ta giang ra khi ngã xuống, đôi mắt nhắm chặt.

Reid khụy gối xuống bên cạnh Paul và ấn tay lên động mạch cổ. Dù làm thế nào, anh cũng không thể cảm nhận được mạch đập dưới đầu ngón tay mình. Anh chạm vào ngực Paul và cảm thấy hơi ẩm ở giữa. Anh ấy đã bị bắn trúng tim.

“Anh ấy chết rồi.” Giọng Brian đầu đầu.

Reid đứng dậy và nhìn về phía khu rừng tối. “Cậu có thấy chuyện gì đã xảy ra không?”

Brian vẫn cầm súng và chĩa nó về phía khu rừng. “Một gã đi ra từ rừng cây và nổ súng.”

Reid cố nhớ lại mình đã nghe thấy bao nhiêu tiếng súng. Hai hay ba nhỉ? Liệu kẻ nổ súng có vòng lại để tấn công Jane và thượng nghị sĩ không? Brian nhìn về phía mặt nước. “Jane đâu?”

“Cô ấy đi kiểm tra tình hình thượng nghị sĩ. Bà Fox đang nằm úp mặt trên bến. Tôi không biết liệu bà ấy có bị bắn trúng không.” Reid chỉ vào mic của Brian. “Có lẽ cậu nên báo cho cô ấy biết chuyện đã xảy ra ở đây.” Anh sẽ an tâm hơn khi nghe thấy giọng Jane.

“Tôi không muốn làm lộ vị trí của chị ấy. Chị ấy sẽ tập hợp với chúng ta khi có thể. Có thể kẻ nổ súng đang quan sát họ đấy.”

Reid nhìn vào người đang nằm dưới đất. “Chúng ta không thể giúp gì cho anh ấy cả, tốt hơn hết là nên đi giúp Jane. Cậu biết có ít nhất hai kẻ ở đây mà. Trong khi Jane lại chỉ có một mình.” Anh quay đầu về phía mặt nước.

“Không.”

Reid quay lưng lại vì sự cứng rắn trong giọng nói lạnh lùng của Brian. Cậu ta đang chĩa súng vào ngực anh. “Brian?”

“Hạ súng xuống, nhẹ nhàng và từ tốn thôi.”

Reid nhìn chăm chăm vào mặt cậu ta và hiểu rằng mình không có cơ hội nổ súng trước. “Cậu đã giết Paul à?”

“Anh ta cần phải chết. Giờ thì bỏ súng xuống.”

Reid đặt khẩu súng xuống dưới chân. “Tại sao cậu lại tham gia vụ này?”

“Đá nó cho tôi. Nhẹ nhàng thôi.”

Reid làm theo, nhưng không đá nó đi quá xa. Anh có thể chop được nó.

Brian chỉ về hướng khu rừng. “Hướng đó.”

Ít nhất thì Brian không bám theo Jane, nhưng như vậy không có nghĩa là không có kẻ nào khác. Hay chỉ có mình Boulter thôi? Có thể vốn chẳng có kẻ nổ súng nào khác cả.

Reid nhìn xuống người đang nằm dưới đất. “Còn Paul thì sao?”

“Không có Paul nào ở đây hết. Nó lên thiên đàng rồi. Giờ thì đi đi.”

Reid nhìn khẩu súng đang nằm bất động dưới đất lần cuối trước khi bước về phía bóng tối của khu rừng. “Chúng ta đang đi đâu?” *Xin Chúa hãy bảo vệ Jane an toàn.*

“Mày sẽ sớm biết thôi.”

“Cậu tham gia âm mưu sát hại thượng nghị sĩ ư?”

“Tao không tham gia. Âm mưu đó *chính là* của tao. Tao đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi, không đời nào một tay phóng viên vớ vẩn lại có thể phá hoại nó được đâu.”

Phía bên này rừng cây, không khí lạnh lẽo hơn, đàn muỗi nhanh chóng vo ve bên tai Reid và bắt lấy cánh tay anh. Trong lúc Brian bắt anh đi sâu hơn vào rừng, anh để ý tìm kiếm vũ khí. Một cành cây, một hòn đá, hay bất cứ thứ gì cũng được. Dù thấy được một vài vật hữu dụng nhưng anh lại không có cơ hội nào để tấn công cả.

Ít nhất nếu anh gặp chuyện không may, Will đã được biết sự thật. Jane sẽ chăm sóc tốt cho con của họ. Anh không muốn bỏ con trai lại, nhưng nếu có chuyện xảy ra, anh có thể yên tâm về chuyện này.

“Cậu đang giữ Harry và Fanny hay họ chết cả rồi?”

Hắn nhún vai, không trả lời.

Reid siết chặt nắm đấm. “Tại sao lại cóc bắt thằng bé?”

“Gia tăng áp lực.”

Con đường dẫn ra bờ biển ở ngay trước mặt. Reid tưởng rằng Brian sẽ dẫn anh lên thuyền, nhưng thay vì thế, hắn lại chỉ về lối đường mòn của bầy hươu dẫn sâu vào rừng. Những bụi cây ở đây rất dày, họ gần như phải lách người mới có thể đi qua được. Những cành mâm xôi cào lên da Reid, Brian ở đằng sau chửi thề vô số lần. Có lẽ đây sẽ là một cơ hội tốt để hành động. Ý tưởng chưa được thành hình thì anh nghe thấy tiếng ho ở ngay phía trước. Quá muộn rồi.

“Elizabeth, bà đó à?” Brian gọi.

Elizabeth? Bạn gái của ông Charles? Reid căng thẳng nhìn xuyên qua bóng tối, cố hình dung hình thù dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn lồng.

“Ở đây, Brian.”

Họ đi vào bãi đất trống trước một căn nhà nhỏ. Mái nhà lụp xụp bám đầy rêu, hiên nhà nghiêng về bên phải nhưng vẫn bám dính lấy khối kiến trúc thô sơ. Một ngọn đèn khác đang chiếu ra từ trong ô cửa sổ bên thủ của căn nhà tí hon.

Elizabeth đang ngồi trên một chiếc xe bốn bánh và bà ta không chỉ có một mình. Daryl Green ngồi trên chiếc ghế còn lại. Linh cảm của Jane đã đúng.

Daryl cau mày khi Reid bước vào và lộ rõ mặt trước ánh sáng. “Bà thượng nghị sĩ đâu? Tại sao lại đưa gã này đến đây? Anh ta vô dụng.”

“Hắn suýt nữa đã phá vỡ kế hoạch, nên tôi phải dẫn theo. Mà Paul chết rồi.”

Elizabeth cắn môi. “Đáng lẽ ra không nên có ai bị thương. Chúng ta đã lên kế hoạch hết rồi. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Charles đã phát hiện, ông ta gọi cho Jane và bảo cô ta rằng thượng nghị sĩ đang gặp rắc rối. Jane cố gọi cho mục Fox, và nghe được rằng mục ta đang một mình đến nơi trú ẩn. Paul biết địa điểm căn nhà, nên bọn tao tới đây. Những kế hoạch hoàn hảo.”

“Cô ta sẽ đi tìm cậu.”

Brian lắc đầu. “Cô ta không biết tôi giết Paul. Cô ta sẽ nghĩ kẻ giết người đã bắt tôi và Reid.” Anh ta cười. “Và cô ta đúng một nửa.”

“Thế thì cô ta sẽ càng nỗ lực tìm kiếm gã này. Cô ta cảm mến anh ta.” Bà ấy ra hiệu về phía con đường mòn. “Cậu có thể tách thượng nghị sĩ khỏi Jane không?”

Reid bước tới. “Jane sẽ không bị lừa đâu. Cô ấy sẽ làm bất cứ việc gì để bảo vệ thượng nghị sĩ. Hơn nữa, cảnh sát quận Baldwin đang đến đây. Âm mưu nhỏ nhỏ của các người xong rồi.”

Brian phá lên cười. “Mày nghĩ tao gọi cho họ thật đấy à?”

Reid bước lùi lại. “Mày đã nói dối.”

“Đúng thế. Không có ai ở đầu dây bên kia cả.” Brian nhìn Elizabeth. “Nhưng nó nói đúng. Jane sẽ ưu tiên sự an toàn của thượng nghị sĩ. Cô ta sẽ không dẫn bà ta tới đây cho chúng ta. Tôi sẽ xử lý Reid sau đó đi bắt Jane và thượng nghị sĩ.”

“Không được!” Bà Elizabeth liếm môi. “Tôi chưa bao giờ đồng ý tham gia vào những vụ giết chóc này. Paul đã chết rồi, giờ cậu lại định giết thêm thượng nghị sĩ và Jane. Tôi tham gia để không phải vào tù. Giờ vụ này đã quá lớn và quá nghiêm trọng.”

“Bà đã dẫn quá sâu rồi, không thể rút lui được đâu.” Brian nhếch mép với Reid và đưa tay ra sau lưng Elizabeth lấy một cuộn dây thừng. “Có đi đâu có lẽ chưa cần giết hẳn ta vội, lỡ như chúng ta còn cần.”

Jane cúi người và chạy đến chỗ thượng nghị sĩ đang nằm bất động trên bến thuyền. Cô quỳ một bên gối xuống và chạm vào lưng bà. “Thượng nghị sĩ, bà bị bắn ư?” Parker đang đứng ở phía đối diện, chú chó rên ư ử và dụi mũi vào tay bà thượng nghị sĩ.

Thượng nghị sĩ Fox hơi ngẩng đầu lên. “Không, tôi ổn. Chuyện gì thế này?”

“Cha tôi bảo rằng đây là một cái bẫy. Tôi nghĩ cuộc điện thoại của chúng ta đã bị mất kết nối trước khi tôi có thể báo cho bà. Chúng tôi sẽ đưa bà tới nơi an toàn.” Jane đỡ bà thượng nghị sĩ dậy. “Cúi thấp thôi. Chúng ta sẽ đi ra thuyền của bà và rời khỏi bờ biển.”

Cô căng tai ra để nghe mọi âm thanh từ hướng Reid chạy, nhưng chẳng có gì cả. Anh nhất định phải không sao. Cả các sĩ quan của cô nữa. Đẹp đi nổi lo lắng, cô quay đầu và trông ra mặt nước. Không thấy ánh đèn của chiếc thuyền nào cả, nhưng đi đầu này không có nghĩa là không có ai đang tắt đèn ẩn mình ở ngoài kia. Cô phải mạo hiểm vì không còn lựa chọn nào khác. Ở chỗ này, thượng nghị sĩ đang là một mục tiêu di động.

Thượng nghị sĩ nhìn về phía căn nhà. “Tôi không thể rời đi nếu có khả năng Harry và Fanny đang ở trong đó. Cô đã kiểm tra bên trong chưa?”

“Chưa, nhưng tôi không cho rằng kẻ bắt cóc sẽ mang họ tới đây. Nếu chúng làm vậy, chúng sẽ bỏ lại nhiều dấu vết. Mục tiêu chính ở đây là bắt bà.”

"Tại sao? Chúng muốn gì?"

“Tôi vẫn chưa biết, nhưng tôi sẽ tìm hiểu. Bà có gọi cảnh sát bang tới đây không?”

Thượng nghị sĩ cắn môi. “Kẻ gọi đến nói rằng tôi phải đi một mình, nếu không chúng sẽ làm hại gia đình tôi. Chúng nói rằng chúng không hề muốn làm hại tôi và gia đình mình và chỉ muốn nói chuyện. Rõ ràng chúng đã nói dối. Tôi đã thấy một viên đạn bay ngay qua đầu.”

“Có tiếng súng nổ ở phía nam của căn nhà. Một sĩ quan của tôi đã bị hạ.”

“Trời ơi!”

Jane vẫn luôn sáng suốt, nhất là khi hiện giờ không có tin tức gì từ Brian hay Reid. Cô cố thấu hiểu lý do một người thông minh như thượng nghị sĩ lại đến đây mà không hề có ai hỗ trợ. Chắc chắn cảnh sát đã bảo bà ấy không được tin lời của kẻ bắt cóc. Hẳn bà ấy đã bị tình yêu làm cho mù quáng tới nỗi không quan tâm gì tới những chuyện có thể xảy ra với mình.

Nhưng liệu Jane có hành xử theo cách khác nếu cô cho rằng mình có thể cứu được đứa con bé bỏng của mình? Dù lửa có bốc cao hay nóng bỏng đến đâu, cô cũng sẽ không ngần ngại mà lao thẳng vào căn nhà nhỏ nếu con trai mình đang ở đó. Tình mẫu tử sẽ chiến thắng mọi nỗi sợ.

Jane nhận thấy hai người đang chẳng có gì bảo vệ trên cầu tàu này, nên cố gắng giữ tư thế che chắn cho thượng nghị sĩ. Kẻ nổ súng có thể đang rình mò quanh đây, chờ đợi một cơ hội khác.

Cô ra hiệu về phía chiếc thuyền. “Bà lên thuyền và ra vịnh đi. Tôi sẽ thử tìm kiếm gia đình bà xem sao.”

“Chỉ một mình cô thôi sao?”

Jane dẫn thượng nghị sĩ ra thuyền. “Chúng tôi phải đảm bảo sự an toàn cho bà. Ở đây, tôi không bắt được tín hiệu, nên nếu điện thoại của bà có sóng thì hãy gọi cho cảnh sát biển sau khi ra khơi và cho họ biết vị trí của bà. Tôi không biết vụ này lớn thế nào, hay chuyện gì đang diễn ra. Hãy cảnh giác trước bất cứ con tàu nào không có đèn. Và yêu cầu cảnh sát biển báo cho cảnh sát bang nữa. Chúng ta cần hỗ trợ.”

Thượng nghị sĩ gật đầu và bước lên thuyền. “Tôi có một khẩu súng.”

“Hãy chuẩn bị tinh thần phải dùng đến nó.”

Jane gỡ dây thừng và đẩy chiếc thuyền trước khi quay trở lại căn nhà tĩnh lặng chìm trong bóng tối. Cô vẫn chưa nghe được thêm tin tức gì về viên sĩ quan đã bị hạ. Ngực cô thắt lại khi băng qua hàng cây và tiếp cận mặt trước căn nhà. Giữ chắc súng trên tay, cô cúi thấp người và tiến về phía trước. Parker không gấn gù, nên cô đoán xung quanh không có người. Cô nhòm vào khung cửa sổ tối, nhưng chỉ có thể thấy những hình thù mờ hồ của đồ đạc phủ dưới vải bạt. Hẳn thượng nghị sĩ không thường xuyên đến đây.

Bên trong không có bất cứ chuyển động nào. Cô lặng lẽ đi theo bờ tường ra cửa sau. Dù rất sốt ruột muốn biết tình hình của cánh đàn ông, nhưng ưu tiên hàng đầu của cô là giải cứu Harry và Fanny nếu họ đang ở đây. Cô nhẹ nhàng tiếp cận và tiến đến cửa sau. Tay nắm cửa dễ dàng mở ra, nhưng nhịp tim cô thì tăng vọt.

Có ai đó đã ở đây. Khung cửa đã bị phá và có vẻ như nhà có người. Có lẽ là do thần kinh cô quá căng thẳng, nhưng cô không cho là vậy. Cô đẩy cửa và bước lên những miếng kính vỡ khi đi vào phòng tắm nắng. Mặt trăng xuyên qua các ô cửa sổ, chiếu rọi vào những bóng mờ của đồ đạc. Cô phát hiện một cánh cửa khác dẫn vào phần còn lại của ngôi nhà và đi qua đó để đứng trước một phòng sinh hoạt gia đình. Bên trong không có động tĩnh nào cả. Cô mở cánh cửa và bước vào trong.

Nơi này đầy ẩm mốc và bụi bặm. Cô di chuyển qua đồ đạc về phía căn bếp giờ đã mở toang hoang. Cô không nghe thấy gì, không một tiếng ho, không một tiếng giày xéo, không một tiếng thở. Có lẽ chúng đã rời khỏi đây và đi vào rừng. Tưởng nhà bếp nằm ở phía bên trái, cô đưa tay quờ quạng cho tới khi chạm được công tắc đèn. Bật đèn là một việc rất mạo hiểm, nhưng trong bóng tối, cô không thể dám chắc nơi này không còn ai.

Không được. Cô rút tay lại. Cô sẽ trở thành một mục tiêu rõ ràng cho bất kỳ ai ở bên ngoài. Cô phải dùng tất cả khả năng của mình để kiểm tra ngôi nhà trong bóng tối. Ít nhất, Parker sẽ cảnh báo cho cô.

CHƯƠNG BA MƯƠI SÁU

Căn nhà trống rỗng.

Jane kiểm tra điện thoại khi thoát ra ngoài, vẫn không có sóng. Tại sao lực lượng hỗ trợ từ sở cảnh sát quận vẫn chưa tới? Cô hy vọng thượng nghị sĩ sẽ bắt được sóng và gọi cho cảnh sát biển đến cứu viện.

Cô chạm vào mic. “Brian, cậu nghe được chứ?”

Đáp lại cô chỉ là âm thanh rè rè. Cô di chuyển từ góc tường tới phía nam căn nhà rồi dừng lại để đánh giá mức độ nguy hiểm. Không có âm thanh nào khác ngoài âm nhạc của khu rừng. Thứ duy nhất di chuyển là gió.

“Brian? Reid?” Cô khẽ gọi. “Paul?”

Ánh mắt cô rơi xuống bãi cỏ cao. Cô hít một hơi thật sâu khi thấy bóng người đang nằm gần những cái cây. Cô cảnh giác cao độ khi đến gần và quỳ xuống bên cạnh Paul để chạm vào anh. Parker rên lên khe khẽ, thêm một dấu hiệu không hay. Có thể Paul đã lạnh dần, nhưng cô vẫn muốn biết chắc và cố tìm kiếm mạch đập. Không có gì hết. Mặt trước áo của anh bị ướt. Paul đã bị bắn vào ngực.

Phải chăng cô cũng sẽ tìm thấy Reid và Brian đã mất mạng ở gần nơi đây?

Cô ép mình hít thở. Họ không thể chết. Cô không nghe thấy tiếng nổ nào khác.

Cô đứng dậy, kiểm tra điện thoại thêm một lần nữa. Vẫn không có sóng. Nhưng cô có thể ra thuyền và dùng bộ đàm gọi cho cảnh sát biển để đảm bảo bà thượng nghị sĩ đã liên lạc với họ và được an toàn.

Cô bắt đầu đi xuống con đường mà ban đầu họ dùng để tiếp cận ngôi nhà rồi trở lại lối rẽ hướng ra biển. Không khí mát mẻ của đại dương chạm lên mặt khi cô bước ra khỏi khu rừng và vội vã băng qua bờ cát để lên thuyền. Cô không dám chắc nó có còn ở chỗ cũ không. Kẻ nổ súng có thể đã lấy nó đi hoặc đẩy nó ra ngoài khơi.

Khi cô và Parker đến cầu tàu mục nát thì có thứ gì đó hoặc ai đó băng qua rặng cây. Cô khụy gối nấp sau một cây cột trụ và rút súng, chĩa về hướng phát ra âm thanh. Parker không gờm gù, nên cô không lo lắng. Bờ vai rộng của Brian đẩy những cành mâm xôi dày đặc ra, cậu khụy gối ngay khi ra đến bờ cát.

Jane bật dậy và chạy tới. “Brian, cậu có sao không?”

Trước khi cô có thể giúp cậu đứng dậy, cậu đã bật người lên và tiến về phía cô. “Tôi không sao.” Brian nhìn về phía con tàu đằng sau. “Bà thượng nghị sĩ đâu rồi?”

“Tôi bảo bà ấy lái thuyền đi rồi. Hy vọng bây giờ bà ấy đã gọi được cho cảnh sát biển.”

Cậu ta bước lại gần hơn. “Chị ngăn bà ta đừng gọi được không? Họ sẽ giết Reid mất.”

Trái tim cô như bị bóp nghẹt. “Cậu đang nói gì vậy?”

“Khó khăn lắm tôi mới trốn được. Chúng ta phải quay lại để cứu anh ấy. Nếu chúng phát hiện có thêm cảnh sát đến đây, chúng sẽ giết anh ấy mất. Cả Fanny và Harry nữa.” Đôi mắt cậu rực lên vì khẩn trương.

Cô lấy điện thoại ra. “Có sóng r ồi.”

“Gọi điện cho bà ấy và bảo bà ấy quay lại đi.”

Những lời Brian nói thật phi lý và có gì đó trong cách hành xử của cậu khiến sống lưng Jane lạnh toát. “Tôi không thể để bà ấy mạo hiểm được. Cậu biết mà, Brian. Tôi sẽ tự gọi cho văn phòng cảnh sát quận để xem lực lượng ứng cứu của chúng ta đâu r ồi, sau đó tôi sẽ đi cùng cậu.”

Ánh mắt cậu ta lạnh tanh. Cậu ta nâng súng lên. “Họ chưa từng nhận được một cuộc gọi nào hết. Ném súng qua đây.”

“Nhưng... nhưng cậu...”

“Đã vờ là gọi cho họ,” cậu ta nói nốt câu dang dở của cô. “Tôi chẳng nói chuyện với ai hết. Ném súng qua đây.”

Cô thả vũ khí trong tay mình xuống. “Cậu đứng đằng sau chuyện này? Nhưng tại sao?”

Brian nhe răng cười toe toét và không trả lời. “Tôi vừa có ý khác r ồi.” Cậu ta dùng súng ra hiệu cho cô. “Gọi cho bà thượng nghị sĩ, bảo bà ta chúng ta sẽ tới đón bà ấy.”

Cô hếch cằm lên. “Không. Tôi sẽ không tham gia vào trò này. Cậu phải giết tôi trước.” Cô đặt tay lên đầu chú chó. “Parker, hạ hấn!”

Chú chó rên rĩ nhìn cô như thể đang hỏi cô có chắc không. Trước khi cô nhắc lại mệnh lệnh của mình, Brian kéo giật cánh tay cô ra sau và trói lại bằng một sợi dây thừng mà hấn lôi ra từ ba lô. Hấn lấy một chiếc khăn tay từ ngăn khác ra và nhét vào miệng cô. Nó có mùi kẹo cao su bạc hà. Cô cố giật cánh tay mình ra khỏi tay hấn, nhưng hấn đã đẩy cô xuống cát và móc điện thoại ra khỏi túi.

“Muốn được việc thì lúc nào cũng phải tự bỏ công sức ra cả.” Hấn bắt đầu gọi.

Parker nhảy xung quanh, vừa rút vừa sửa. Chú chó không biết phải làm gì. Brian vốn là một người bạn thường mang đồ ăn vặt cho Parker. Nó chưa bao giờ được lệnh tấn công một người bạn. Đó là sự huấn luyện mà lẽ ra cô phải đảm bảo rằng Parker có thể làm như vậy.

Jane nín thở. *Làm ơn đừng nghe máy, làm ơn đừng nghe máy.* Cô cố dùng lưỡi đẩy miếng vải trong miệng ra, nhưng nó quá lớn.

“Tôi không phải Jane, thưa thượng nghị sĩ. Tôi là thanh tra dưới quyền cô ấy. Cô ấy đã đưa điện thoại của mình cho tôi và muốn tôi nói rằng bà hãy ở yên vị trí cho đến khi chúng tôi tới. Chúng tôi đã giải cứu được con gái và cháu trai của bà.” Hấn im lặng lắng nghe. “Vâng, chắc chắn là phép màu. Hai người họ đều ổn và đều đang hỏi về bà. Vâng, tôi biết bà sẽ rất vui khi gặp họ. Ồ, bà đã gọi cho cảnh sát biển chưa? Vâng ư? Tốt. Chúng ta chẳng có lý do gì để làm phiền họ cả, vì mọi thứ đã được kiểm soát rồi. Chúng tôi có thuyền. Chúng tôi sẽ tới chỗ bà cùng với người thân của bà. Gặp bà trong vài phút nữa.”

Nụ cười nhếch mép của hấn rộng hơn nhưng chẳng vui vẻ chút nào. Hấn nhét điện thoại lại vào túi quần sau của Jane, sau đó kéo miếng vải ra khỏi miệng cô. “Tôi biết bà ta sẽ nghe lời mà.”

Jane oằn người ngẩng dậy và gỡ sợi dây thừng ra. Nó buộc quá chặt, bắt chấp cô giằng co thế nào. “Tại sao cậu lại làm vậy, Brian? Cậu là thanh tra giỏi nhất của tôi. Tôi đã rất tin tưởng vào cậu.”

“Ờ, phải. Cô đâu thực sự biết tôi.” Hấn nắm lấy cánh tay và kéo cô đứng dậy, đẩy về phía con thuyền. Tôi sẽ phải giữ cô trong khoang cho tới

khi lừa được thượng nghị sĩ.” Hấn đẩy cô đi dọc theo bến tàu ọp ẹp để lên thuyền của Reid. Parker theo sau, vẫn rên rỉ liên tục. “Cô và thượng nghị sĩ sẽ gặp một tai nạn nhỏ trên biển. Người ta sẽ cho rằng Reid cũng đã chết cùng cô, vì con thuyền này là của anh ta. Xác mấy người sẽ không bao giờ được tìm thấy.”

Anh đẩy cô lên boong thuyền rồi ra lệnh cho Parker nhảy theo. Chú chó tuân lệnh, nhưng tai và đuôi cụp xuống.

Loạng choạng trên boong thuyền với Brian, cô ngã khụy gối rất nhiều lần, nhưng lại bị kéo dậy. Con thuyền nòng nặc mùi tanh của tôm và cá. Hấn đẩy cô vào khoang thuyền. Cô ngã xuống bậc cầu thang và đập vào ống chân, cánh tay của mình rất nhiều lần trên đường đi. Choáng váng, cô nằm trong bóng tối mất vài giây mới vật lộn ngồi dậy được.

Nếu muốn cứu thượng nghị sĩ, Jane phải thoát ra ngoài và tìm vũ khí. Có lẽ Parker sẽ là vũ khí duy nhất của cô, nhưng cô sẽ phải ép lắm thì chú chó mới chịu tấn công Brian.

Tiếng muỗi vo ve khiến anh phát điên. Reid cựa mình trên nền đất cứng và thử gỡ dây trói lần nữa. Nó vẫn còn quá chặt, nhưng có lẽ anh đã khiến mối thắt lỏng ra một chút. Mặt và cánh tay anh ngứa ngáy gần như không thể chịu nổi, và anh cũng khát nữa.

Elizabeth đang bật bếp ga và khuấy thứ gì đó trên ngọn lửa hồng, mùi thơm như súp gà vậy. Bà ấy không hề nhìn anh kể từ khi Brian bỏ họ ở lại và mang ba lô đi. Thuyết phục bà ấy là cơ hội duy nhất để anh được tự do đi tìm Jane và bà thượng nghị sĩ.

Mặt trăng ló rạng sau những đám mây, soi rõ hơn khung cảnh trước mắt anh. Anh nhìn nhà vệ sinh bên ngoài ngôi nhà và nảy ra một ý tưởng.

“Mùi thơm đấy. Bà nghĩ tôi có được uống một chút nước và đi vệ sinh không?”

Bà ấy nhìn sang, anh để ý thấy hai gò má bà ẩm ướt. “Cậu ta đã giết Paul và Gary. Cậu ta định giết cả Charles nữa, nhưng không thành.” Nước mắt chảy như suối trên gương mặt bà, lấp lánh dưới ánh trăng.

“Bà ổn chứ?”

“Cậu quan tâm cái gì chứ?” Bà ấy lại nhìn vào nĩa súp. “Đáng ra sẽ không như thế này. Brian đã nói dối tôi. Chuyện này còn tệ hơn rắc rối mà tôi gặp phải nữa.”

“Rắc rối nào?” Anh vặn vẹo cổ tay lần nữa. Vẫn còn quá chặt.

“Brian đã phát hiện ra tôi chính là kẻ 'anh hùng', nhưng tôi chỉ muốn thực thi công lý trong trị trấn này một chút thôi! Chẳng có ai thực sự bị thương hết. Giờ thì tôi bị buộc phải giúp cậu ta nếu không muốn trở lại tù.”

Reid nhìn bà chăm chăm, nhớ lại những gì Jane đã kể cho anh. “Tại sao bà lại giúp hắn hãm hại Charles? Bà không còn yêu ông ấy nữa sao?”

Bà ấy nhìn xuống hai bàn tay mình. “Anh ấy bảo tôi đi đi, nói rằng r ồi sẽ chẳng đi đến đâu cả. Anh ấy cho tôi một tháng để tìm nơi ở mới.” Bà lắc đầu. “Đáng ra tôi phải biết ngay từ đầu, rằng anh ấy sẽ chẳng bao giờ cưới tôi.”

“Thế thì tại sao bà không bỏ đi như ông ấy nói? Tại sao lại trừng phạt ông ấy?”

“Thời buổi này, dù có làm gì đi chăng nữa thì mọi người cũng đều tìm cách thoát tội. Thật không công bằng. Anh ấy phải trả giá vì đã cướp đi mười năm cuộc đời tôi mà chẳng hề có dự định lâu dài.”

Bà ấy đang biện minh cho mọi thứ theo một cách méo mó. “Vì vậy nên bà muốn ông ấy phải vào tù oan uổng vì những chuyện mà ông ấy không làm sao? Như thế thì công lý ở chỗ nào chứ?”

Mặt Elizabeth tái đi. “Khi Brian tìm tới tôi lần đầu, tôi không nghĩ kế hoạch của cậu ta sẽ thành công. Tất cả những gì tôi nghĩ chỉ là không muốn mình lại vào tù, tôi chẳng còn nợ Charles cái gì nữa cả.” Bà ấy vung tay. “Hơn nữa, Brian đã hứa là sẽ không có ai bị tổn thương, cậu ấy chỉ muốn giành lại công lý cho bản thân và gia đình. Đi đâu đó khiến tôi xúc động. Cậu không biết ở trong tù như thế nào đâu. Tôi thà chết còn hơn quay lại nơi đó.” Reid gật đầu. Jane chưa từng nhắc tới họ của bà Elizabeth, nhưng bây giờ thì anh nhớ rồi. “Tôi từng muốn làm một bộ phim tài liệu về vụ đó, vì tôi tin rằng bà không đáng bị phạt tù. Phiên tòa đã được chuyển tới nơi khác vì bồi thẩm đoàn tỏ ra quá thương cảm. Vì vậy nên nhà sản xuất của tôi chọn một vụ án khác, nhưng tôi chưa bao giờ quên vụ của bà.”

Bà ấy nhìn anh hồi lâu. “Anh đang nói thật à?”

“Đúng thế. Chẳng bà là một người buôn cá, đúng không? Những vết bầm thậm chí vẫn còn sót lại kể từ lần cuối ông ta đánh bà, nhưng công tố viên lại nói rằng bà bị bầm vì thứ mà họ gọi là vụ giết người. Nhưng bà đã giết Nicole. Có phải bà cũng giết Gary vì anh ta đã đánh vợ không?”

Bà ấy liên tục lắc đầu. “Nicole chết vì tai nạn thôi! Tôi không biết cô ta bị dị ứng với lông vũ. Khi cô ta chết, Brian đã định buộc tôi tội giết người. Tôi sẽ không vào tù đâu.”

“Thế còn Gary thì sao?”

“Tôi chẳng liên quan gì đến cái chết của hắn ta cả. Gary đã nhìn thấy Brian lấy đồ từ phòng tang chứng cho Daryl Green - người đã mang bán chúng đi và gửi số tiền có được vào tài khoản ngân hàng mang tên Charles. Cả hai người họ đều muốn trả thù Charles. Gary định tống tiền hắn, nhưng Brian biết anh chàng này sớm muộn gì cũng kể hết cho Charles nên đã trừ khử anh ta.”

“Đúng là đàn bà, chẳng bao giờ chịu im ỉm.” Daryl than vãn. “Bà tự lo chỗ này được rồi đấy.” Lão khởi động xe địa hình và phóng lên đường mòn.

Reid nhìn lão mở cửa căn nhà nhỏ và bước vào. “Sao không chỉ giết anh ta thôi rồi chôn sâu thi thể? Chiếc váy cưới và những thứ khác quá rườm rà.”

“Brian nghĩ cậu ấy có thể gán những tội trạng của kẻ ‘anh hùng’ cho Charles. Cậu ấy nghĩ rằng việc xóa danh tính của Gary sẽ khiến mọi thứ trở nên thú vị hơn.” Bà rùng mình. “Cậu ta và Daryl đã đưa Gary lên tàu của Charles rồi giết anh ta, sau đó đẩy cái xác xuống bãi đánh tôm vì biết chắc rằng sẽ được tìm thấy.”

Anh lại vặn vẹo dây trói thêm nữa. “Jane đã tìm thấy một vài thứ trong số những hồ sơ của Charles. Cô ấy biết bà biết tất cả các nạn nhân.”

Elizabeth gật đầu. “Charles cũng nghi ngờ, nhưng Brian nắm giữ tất cả bằng chứng. Cậu ấy đã hứa sẽ hủy chúng đi nếu tôi đồng ý giúp đỡ. Tôi đã nghĩ việc này có liên quan đến chuyện thuyết phục thượng nghị sĩ ủng hộ điều luật gì đó, nhưng sau khi cậu ấy bắt cóc Harry và Fanny Dawson, tôi nhận ra cậu ấy chỉ muốn ám sát bà ấy mà thôi.”

“Bà có biết tại sao hẳn lại muốn bà ấy phải chết không?”

Elizabeth đảo mắt. “Cậu ta ba hoa về chuyện đó suốt. Trước khi trở thành thượng nghị sĩ, bà ấy từng là một công tố viên và chính là người đứng đằng sau phán quyết cho cha cậu ta. Cậu ấy muốn trả thù cả bà ta và Charles.”

“Tại sao lại là Charles?”

“Charles là người tập hợp chứng cứ. Cũng chính vì lời khai của ông ấy nên cha của Brian mới phải vào tù.”

Câu chuyện còn lâu mới hết, nhưng năm phút vừa qua dài đằng đẳng như hàng tiếng đồng hồ. Jane bây giờ thế nào rồi? Reid vặn vẹo dây thừng thêm lần nữa, và nó dịch chuyển được một chút.

Anh nhìn Elizabeth với vẻ mặt thương lượng. “Tôi có thể dùng nhà vệ sinh bên ngoài không? Bà có súng mà. Bà có thể cởi trói cho tôi khi tôi ra ngoài.”

Bà ấy cắn môi rồi nhìn ra con đường mòn dẫn vào rừng. “Anh phải nhanh lên đây. Brian đáng sợ lắm. Giờ tôi đã biết cậu ấy nguy hiểm như thế nào rồi. Tôi không biết liệu cậu ấy có bắn tôi rồi vứt tôi làm mồi cho cá như với những gì mà cậu ấy định với mọi người không nữa.”

“Sẽ không lâu đâu.” Reid xoay sở để đứng dậy, quay lưng lại để bà ấy có thể cởi trói cho anh.

Nếu bà ấy đặt súng xuống và thả anh ra, anh có thể chạy vào rừng trước khi bà ấy kịp nhặt nó lên và ngắm bắn. Còn nếu như bà ấy nhanh nhẹn hơn anh đoán, anh sẽ lấy mạng sống của mình ra cá cược rằng bà ấy sẽ không bắn vào lưng mình.

Elizabeth đặt súng xuống sàn, đưa tay gỡ mỗi dây thừng. “Nó không nói ra gì cả. Tôi phải dùng dao cắt.” Bà. nhặt súng lên và đi về phía đám lửa. Sau vài giây do dự, bà cài khẩu súng vào cạp quần Jane, lấy một con dao rồi mang lại chỗ anh.

Anh có thể cảm nhận được cái lạnh của thép chạm vào da thịt và cơ bắp căng ra trước khi dây trói rơi xuống chân mình. Tay anh tê dại và ngứa ngáy. Có lẽ phải mất một lúc nữa anh mới có thể cầm lấy một thứ vũ khí nào đó, chân chẳng anh cứng đờ, nhưng anh phải hành động ngay. Không chùng, Jane đang phải đối mặt với nòng súng của Brian vào chính lúc này. Không thể để lỡ chút thời gian nào cả.

Anh lao qua người Elizabeth và chạy biến vào rừng. Bà ấy hét lên, nhưng không nổ súng. Hơi lạnh của những hàng cây chào đón khi anh đâm xuyên qua những bụi cây dày đặc. Hơi thở hỗn hển của anh cứ ra vào lồng ngực cho đến khi anh dừng lại một chút để xác nhận xem bà ấy có đuổi theo không.

Không có dấu hiệu nào của bà ấy cả. Anh liếc nhìn xung quanh. Bờ biển ở phía tây, nên anh xác định hướng mà anh đoán là đường mòn của đàn hươu một lần nữa, rồi chạy về nơi đó.

Jane cần anh.

CHƯƠNG BA MƯƠI BẢY

Cánh tay Jane ê ẩm vì bị trời quạt về phía sau. Cô chóng mặt và mất phương hướng khi con thuyền di chuyển ra vùng nước tối. Sẽ phải mất thời gian mới có thể thoát ra được. Cô đã từng tập luyện tự cởi trời khi còn ở học viện, nhưng chưa từng có cơ hội thực hành trong thực tế. Cơ thể nhỏ nhắn và dẻo dai giúp cô khá nhiều, nhưng tự cởi trời không phải là một việc đơn giản.

Cô xoay người cho tới khi ng ửi được lên hai bàn tay của mình. Cơ vai phải thả lỏng, để cánh tay kéo dài càng xa càng tốt, cô lắc lư và di chuyển cho tới khi tay ép vào đùi, sau đó là bấp chân r ửi xuống đến mắt cá chân, cho đến khi cô đưa được chân ra khỏi vòng tay bị trời của mình. Vai và lưng cô ê ẩm vì bị kéo giãn, nhưng cô bắt mình phải đứng dậy và tìm kiếm công tắc đèn.

Cô phải chớp mắt vài lần để thích ứng với ánh sáng bất ngờ. Khoang ngủ có một cái bếp cùng một cái tủ nhỏ và một chiếc bàn đa năng có thể kéo thành giường và một buồng vệ sinh nhỏ. Hẳn xung quanh đây phải có một con dao hoặc thứ gì đó sắc bén. Cô bước tới chỗ tủ và mở ngăn kéo đầu tiên. Đĩa, chảo kim loại, đầu là những thứ không đủ sắc. Ngăn tủ tiếp theo chứa khăn. Cô quỳ gối xuống để kiểm tra ngăn tủ dưới cùng. Mãi cho đến khi mở ngăn kéo nhỏ ra, cô mới tìm thấy một con dao làm cá. Cô di chuyển nó giữa hai tay cho tới khi lưỡi dao chạm vào dây thừng. Cô cưa đi cưa lại trong khoảng thời gian tưởng chừng như vô tận.

Động cơ giảm tốc, con thuyền lướt đi một đoạn trước khi bắt đầu dừng lại. Cô nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ và biết rằng họ chắc chắn đã tiếp cận đến thuyền của thượng nghị sĩ. Không còn thời gian nữa. Trong lúc cấp cách này, cô càng vội vã cưa dây thừng hơn. Sắp rồi. Lưỡi dao cuối cùng cũng cắt được dây trên cùng, vòng dây quanh tay cô lỏng ra. Cô vội vàng gỡ nó ra khỏi cổ tay và ném xuống sàn.

Cô cần một vũ khí khá khảm hơn con dao đáng thương chắc chỉ làm được mỗi việc cắt bơ này. Reid có giấy phép sở hữu súng, nên chắc anh ấy có mang theo súng ở đâu đó quanh đây. Cô kéo tất cả các ngăn kéo ra, lật hết đệm trên ghế và cả ngăn kéo nhỏ xíu trong buồng vệ sinh. Không thấy súng ở đâu cả.

Cô lại cần con dao lên. Cô chẳng còn cách nào khác ngoài việc đi lên và nỗ lực bằng mọi cách. Giá như cô còn điện thoại trên người để có thể gọi cho cảnh sát biển. Ngược cô như thất lại khi leo lên các bậc thang rung rinh và thò đầu ra khỏi cửa sập để lên boong trên. Brian đang buộc hai con thuyền lại với nhau. Bà thượng nghị sĩ đang đứng ở mạn phải, sẵn sàng bước lên thuyền của Reid.

Jane nhìn quanh để tìm khẩu súng của Brian và thấy nó đang được nhét sau cặp quần. Chỉ mang một khẩu, tức là hắn đã để súng của cô lại trên bờ cát. Có thứ gì có thể dùng để đập vào đầu hắn không? Cô nhìn quanh lần nữa, nhưng không phát hiện gì cả. Cô phải tìm thời cơ.

Cô mau chóng leo lên thang và cúi người trên mũi tàu. Nếu may mắn, Brian sẽ không nhìn về phía này. Nhìn xuống boong tàu, cô thấy có một bình cứu hỏa được gắn vào thành tàu. Tốt rồi, cô có thể dùng nó làm vũ khí.

Cô gỡ nó ra khỏi giá và nhấc nó lên. Nó bèn và nặng. Phải chờ đúng thời điểm để sử dụng nó trước khi hấn rút súng ra và bắn cô.

Con thuyền lắc lư một chút, giọng của thượng nghị sĩ trở nên rõ ràng hơn. Bà ấy bước lên boong tàu. “Harry? Fanny?” Tiếng bước chân của bà gần hơn. “Họ đâu rồi?”

“Họ đang ở trong khoang. Chàng trai nhỏ hơn một chút.”

“Tôi nghiệp thằng bé. Chắc nó đã khổ sở lắm. Anh đã tìm ra được kẻ bắt cóc và biết được mục đích của chúng là gì chưa?”

“Đương nhiên rồi. Bà có nhớ một người tên là Karl Boulter từng bị bà tống vào tù không?”

“Kẻ đã giết cảnh sát ở Cảng Pelican? Người đó bị giam ở xà lim tử tù một thời gian, nhưng sau đó đã bị ai đó giết trong thời gian giam giữ, theo như tôi nhớ là vậy. Ông ta có liên quan gì đến chuyện này? Tôi nhớ ông ta đã chết được bảy, tám năm nay rồi.”

Cha của Brian ư? Vậy chuyện này là để trả thù? Jane căng thẳng lộ ra từ chỗ nếp, Brian đang quay lưng lại với cô. Cô có nên tấn công hấn không? Cô ước chừng khoảng cách. Quá xa để ném cái bình, vả lại hấn sẽ nghe được nếu cô tới gần trong phạm vi hơn nửa mét. Hơn nữa, thượng nghị sĩ có thể nhìn thấy cô và làm lộ hành động, dù không cố tình.

Kiên nhẫn nào. Cơ hội sẽ tự đến. Cô cúi xuống và di chuyển trên mũi tàu để tới gần hai người họ hơn.

“Nhưng có những đi đầu mà có lẽ bà chưa biết, đó là vợ và con gái ông ta đã chết vì tai nạn giao thông vào đúng ngày ông ta lãnh án tử hình. Một số người nói đó là tự sát.”

“Tôi rất lấy làm tiếc. Thật kinh khủng.”

“Bà không biết gì hết. Ông ta có ba đứa con. Hai trai, một gái. Bà có muốn biết về những gì đã xảy ra với hai đứa con trai của ông ta không?”

Jane lại ló ra để quan sát và thấy ánh sáng kim loại lóe lên giữa những ngón tay của Brian. Một loại tiền xu nào đó. Chắc là đồng nửa đô-la Kennedy?

Bà thượng nghị sĩ bước sang một bên. “Tôi muốn gặp gia đình mình ngay bây giờ.”

Brian mỉm cười. “Cảnh sát trưởng Hardy cảm thấy rất hối hận. Ông ta đã giúp một trong số hai đứa con trai đó kinh doanh ở thị trấn. Ông ta còn trả tiền cho đứa con trai còn lại có thể vào học viện cảnh sát, và cuối cùng được nhận vào làm ở Cảng Pelican vài năm trước.” Hắn giơ đồng xu trong tay lên. “Karl Boulter rất thích những đồng xu nửa đô-la Kennedy và luôn để vài đồng trong túi. Tôi nghĩ ông ấy thích chúng vì chúng được đúc vào năm ông ra đời - năm 1964. Tôi cũng thích mang chúng theo bên mình.”

Jane tiếp tục quan sát. Bà thượng nghị sĩ hẳn đã phát hiện ra có điều gì đó không ổn, vì bà tiếp tục tránh xa khỏi Brian.

“Tôi không hiểu vụ đó thì có liên quan gì đến chuyện này? Đã qua lâu lắm rồi.”

Chỉ với một chuyển động nhịp nhàng, Brian rút súng ra khỏi thắt lưng và đưa nó lên giữa ngực thượng nghị sĩ. “Tôi không cho rằng bà sẽ bận tâm tới những chuyện đó. Cha tôi vô tội. Charles Hardy đã gài bẫy ông ấy, nên tôi chỉ trả lại những gì ông ta đáng phải nhận, ông ta bị FBI truy nã và bị cho là có liên quan tới cái chết của Gary Dawson. Chẳng chóng thì chày, ông ta sẽ vào tù và hứng lấy số phận giống như cha tôi thôi. Con gái ông ta cũng sẽ chết. Sau khi bà chết, cuộc báo thù của tôi sẽ kết thúc.”

“Thế... thế còn con gái và cháu trai của tôi?”

Hắn cười toe toét. “Bà không nên biết thì tốt hơn.”

“Không!”

Hắn dùng súng ra hiệu. “Về thuyền của mình đi. Đó là một nơi tốt hơn để kết thúc chuyện này. Đừng lo. Tôi sẽ để bà ra đi nhanh chóng thôi. Sẽ ít đau đớn hơn nhiều so với nỗi đau mà bà mang đến cho gia đình tôi.” Nói rồi hắn ta đẩy bà lên thuyền.

Thuyền của anh biến mất rồi.

Phối anh nóng rát. Reid đứng ở bến tàu ọp ẹp và nhìn ra mặt nước. Có ánh đèn từ một trong những chiếc thuyền có thể là thuyền của anh, nhưng với khoảng cách xa và bóng tối dày đặc như thế này, anh không dám chắc. Jane và bà thượng nghị sĩ không ở đây. Anh đoán Brian đã đưa họ lên thuyền của anh. Ít nhất, anh phải cảm ơn trời vì không thấy thi thể của họ nằm trên bãi cát.

Reid nhìn bãi biển hoang vắng và chẳng thấy gì cả. Không một bóng người, không một ánh đèn, không một con thuyền đủ gần để kêu cứu. Anh có thể gọi cho ai đó từ nhà của thượng nghị sĩ không nhỉ? Đó là tất cả những gì anh có thể nghĩ ra được. Anh quay người lại giữa những hàng cây, rồi chạy dọc theo con đường mòn dẫn đến ngôi nhà. Anh không nghĩ Elizabeth sẽ đuổi theo mình. Thực ra, có khi bà ấy đang chạy trốn. Nhất định là vậy, nếu bà ấy đủ thông minh. Reid không nghĩ Brian sẽ để bà ấy sống sót.

Anh thầm ước giá như bà ấy nói cho anh biết nơi giam giữ Fanny và Harry. Anh đã thấy sự tàn nhẫn trên gương mặt Brian và không tin rằng gã thanh tra đó vẫn chưa xử lý họ. Dường như Elizabeth cho rằng họ sẽ được sống, nhưng Reid không tin đi đâu đó.

Dường như cả thế kỷ đã trôi qua trước khi anh quay trở lại bãi đất trống gần ngôi nhà. Thi thể của Paul vẫn nằm ở chỗ cũ khi họ bỏ đi, tức là chưa có ai tới đây. “Jane?”

Chỉ có tiếng ếch ộp oạp trả lời anh. Anh vào trong nhà tìm kiếm điện thoại. Nơi này có mùi của bụi và hình như đã lâu không có ai ở, anh sờ dọc bờ tường để tìm kiếm bóng đèn. Công tắc ở ngay gần cửa, anh bật nó lên, sau đó chớp mắt trước ánh sáng đột ngột. Nơi này chỉ là một căn phòng lớn với đầy đồ đạc phủ vải bạt đã dính bụi. Hẳn thượng nghị sĩ không thường xuyên tới đây.

Anh bước qua và tìm một thấy một chiếc điện thoại bàn, nhưng nó không có tín hiệu. Anh tìm kiếm thứ gì đó có thể dùng làm vũ khí, nhưng ở đây không có khẩu súng nào hết, có thể bọn trộm đã khoắng sạch nơi hoang vắng này rồi.

Jane cần anh. Nhưng anh phải làm thế nào để giúp đỡ và tìm kiếm cô đây?

Anh định đi ra ngoài thì thấy một chiếc thuyền kayak trên thanh xà của nhà thuyền. Reid rướn người lên hết cỡ để kéo nó xuống. Mái chèo được gắn ở mạn thuyền, trông có vẻ chịu được sóng gió.

Anh đặt thuyền kayak xuống nước trước, rồi bước vào trong và cầm mái chèo lên. Những con sóng ngoài vịnh lớn hơn anh tưởng, có lẽ vừa có

bão. Mưa lất phất quất vào mặt anh khi con thuyền kayak tiến ra giữa vịnh, nơi có ánh sáng của đèn thuyền.

Ánh đèn dần rõ hơn khi anh chèo thuyền ra đến vịnh, anh có thể thấy hai con thuyền đang được buộc lại với nhau. Con thuyền quay mạn phải về phía anh chính là thuyền của anh. Anh nheo mắt trong bóng tối, thàn cầu nguyện cho mây sớm tan để có thể nhìn thấy rõ hơn. Ban này trời có trăng, nhưng hình như một cơn bão đang đến.

Một ngọn sóng suýt chút nữa đã nhấn chìm anh, nhưng anh đi đầu khiến được con thuyền độc mộc và chèo lại gần hơn. Du thuyền của thượng nghị sĩ chắc sẽ có thang. Nó đây rồi. Có tiếng nói của Brian, nhưng hơi nhỏ, Reid không thể nghe rõ anh ta nói gì.

Reid vội vã di chuyển ra sau Brian. Anh bước lên boong, sau đó nằm sấp xuống, lắng nghe bất kỳ âm thanh nào có thể cảnh báo anh đã bị phát hiện. Cứ như vậy, anh trườn tới buồng lái. Tiếng rên rỉ nho nhỏ khiến anh chú ý, Parker đang cuộn mình dưới ghế thuyền trưởng.

Reid đưa tay và xoa nhẹ lớp lông trên đầu Parker. Anh nhìn quanh để tìm một khẩu súng hoặc một con dao, nhưng thượng nghị sĩ không có bất kỳ vũ khí nào. Anh vớ tay lên để nắm lấy mic của bộ đàm VHF*, nhưng trước khi có thể bật nó lên và gửi tín hiệu báo nguy, thì giọng của Brian vang lên gần chỗ anh. Anh vội thả mic ra và bò tới mũi thuyền, nơi anh hy vọng sẽ không bị nhìn thấy trước khi có thể tấn công Boulter.

Jane có ở đây với hấn ta không, hay chỉ có mình thượng nghị sĩ? Anh không thấy Jane đâu cả, nhưng Parker ở đây, nên anh hy vọng rằng cô ấy cũng đang ở đâu đó gần đây.

CHƯƠNG BA MƯƠI TÁM

Jane phải hành động thật nhanh. Thượng nghị sĩ đang ở trong khoang ngủ của du thuyền, còn Brian đang đi tới chỗ dây thừng buộc hai con thuyền lại với nhau. Hắn định xuống bắt cô và ép cô sang du thuyền của thượng nghị sĩ. Ngay khi hắn đến đây, hắn sẽ phát hiện ra cô.

Cân nhắc các lựa chọn của mình, cô nhìn sang mạn thuyền nơi những con sóng thăm màu đang vỗ vào thân tàu. Thi thoảng, bọt cá sấu vẫn xuất hiện ở vịnh. Cả cá mập nữa. Cô đặt bình cứu hỏa xuống và thò một chân ra khỏi mạn tàu. Hơi lạnh đột ngột của nước biển khiến cô thở gấp, nhưng cô vẫn tung mạnh người về phía mũi tàu và bơi đến gần du thuyền, rồi dừng lại để tìm cách leo lên boong. Sợi xích neo đập vào mắt cô đầu tiên, và mặc dù có thể có một cái thang ở mạn phải đấy, nhưng cô không thể biết mình còn bao nhiêu thời gian. Brian có thể phát hiện cô đã rời khỏi khoang ngủ bất cứ lúc nào.

Cô nắm chặt sợi xích và bắt đầu di chuyển, tự kéo mình lên thành tàu. Tay chân cô nóng rất và tê cứng khi leo lên được chừng hơn một mét, nhưng cô nghiêng răng và cố gắng tiếp tục. Từng chút một, cô leo lên cho đến khi lòng bàn tay chạm vào lan can. Cô trèo vào rồi nằm vật ra, thở hổn hển trên boong tàu. Hình như cô nghe thấy tiếng bà thượng nghị sĩ kêu cứu từ dưới boong, nhưng e là xung quanh không có ai có thể nghe thấy tiếng bà ấy.

Nếu tách du thuyền ra khỏi thuyền của Reid, thì cô có thể bỏ Brian lại và gọi cứu trợ bằng điện đàm. Cô quỳ gối và nhìn quanh. Sau khi không thấy có bất kỳ động tĩnh nào, cô đứng dậy và đi về phía buồng lái, sau đó chợt phát hiện một cái bóng lướt qua khóe mắt. Cô vội vã cúi xuống.

Đó là Brian. Mặt hắn ta đánh lại và giận dữ khi nhảy từ thuyền sang du thuyền. Lúc này hắn ta không đeo ba lô nữa. Hắn gỡ sợi dây buộc giữa hai con thuyền và đẩy thuyền của Reid ra xa.

Cô vẫn đang chỉ có hai bàn tay không.

Du thuyền cỡ này hắn có rất nhiều bình cứu hỏa, nhưng cô hy vọng sẽ tìm thấy thứ gì đó nguy hiểm hơn. Du thuyền đang trôi đi trên mặt nước, dần cách xa thuyền của Reid. Cô ngó lên và thấy Brian đang đứng ở buồng lái. Hắn định đánh đắm du thuyền ở đâu? Cô dám chắc đó là dự định của hắn. Đánh đắm con thuyền và để thương nghị sĩ chết chìm. Nó sẽ trông giống như một vụ tai nạn.

Nhưng hắn định xử lý thế nào khi người ta phát hiện ra cô mất tích? Một tiếng nổ vang lên như thể trả lời cho câu hỏi, sau đó là một tia chớp sáng đến độ in đỏ nhãn cầu của cô. Lửa chạy dọc boong tàu, âm thanh nổ lách tách của gỗ cháy khiến cô nhắm mắt. Làn khói dày đặc cuộn về hướng du thuyền khiến cô phải bịt miệng vì khét.

Con thuyền xinh đẹp của Reid đang bốc cháy. Anh ấy vẫn còn sống ở nơi nào đó trên bờ chứ? Cô nín lấy hy vọng đó.

Nếu cứ ở lại đây, cô sẽ bị giết mất. Về mặt đắc thắng của Brian trước ánh lửa khiến cô rùng mình. Hắn nghĩ hắn đã thắng, nhưng cô không cho phép đi ầu đó. Cô nhìn xung quanh với hy vọng tìm được vũ khí gì đó và

thấy một khẩu súng phóng lao*. Tuyệt! Cô kiểm tra để đảm bảo nó có thể sử dụng, rồi di chuyển lên trên boong tàu, lên tới gần buồng lái.

Cô nghe thấy tiếng trượt và tiếng lạch cạch ở phía bên phải nên đột ngột quay đầu lại, chĩa khẩu súng phóng lao về hướng phát ra âm thanh. Cô trở mắt, trong giây lát không thể tin vào mắt mình. Reid và Parker đang đứng đó. Niềm hạnh phúc dâng trào qua cuống họng và đốt cháy hai gò má cô.

Reid không thể rời mắt khỏi cô, sự nhẹ nhõm khiến môi anh cong lên thành một nụ cười. Anh đưa ngón trỏ lên môi, rồi chỉ ngón cái về phía buồng lái. Cô gật đầu, rón rén đi về phía Brian, hẳn đang ngửi trước bánh lái và quay lưng lại với họ. Reid nằm sấp, bò về hướng Brian ở phía bên kia.

Cô nâng khẩu súng phóng lao lên và chĩa vào Brian. “Kết thúc rồi, Brian. Tôi không ở trên thuyền của Reid.”

Brian quay ngoắt lại, tới nỗi suýt nhào ra khỏi ghế. Hắn đứng bật dậy, đối mặt với cô và khẩu súng đang sẵn sàng.

Ánh mắt hắn rơi vào khẩu súng phóng lao trên tay cô. “Hạ nó xuống. Tôi có thể bắn cô trước khi ngọn giáo đó chạm tới tôi.”

Đó là sự thật. Từ đuôi mắt, cô thấy Reid đứng dậy và lao vào Brian. Hai người họ tranh giành khẩu súng trong khi cô cũng xông tới. Parker sửa và chạy xung quanh họ như thể không biết nên cần ai. Jane vẫn giữ khẩu súng phóng lao sẵn sàng, nhưng khi hai người đàn ông lăn lộn ở chỗ này, cô không có cơ hội để đâm Brian.

Cô vượt qua hai người đàn ông và cầm lấy điện đàm. “Cảnh sát biển, mayday, mayday*. Du thuyền của thượng nghị sĩ đang ở ngoài khơi, chúng

tôi cần trợ giúp.” Cô báo tọa độ, sau đó thả tay cần treo lưng lẳng rãi bước lùi lại.

Cảnh sát biển đang trả lời cô, nhưng cô không nghe được gì vì những tiếng chửi rủa và vật lộn của hai người đàn ông. Brian to lớn và mạnh mẽ, cứ thế này, hắn sẽ giành được khẩu súng mất. Jane cần khẩu súng phóng lao lên, sẵn sàng bắn thanh tra của mình nếu hắn giật được thứ vũ khí nóng và chĩa về phía cô hoặc Reid.

Brian lăn đề lên Reid, đưa khẩu súng lên cao. Ngón tay Jane run rẩy trên cò súng, nhưng thật khó để bỏ qua những bài huấn luyện và bắn một mũi giáo vào lưng hắn. Cô liếc nhìn chú chó vẫn đang tỏ ra bối rối. Nó không biết phải làm gì cả.

“Parker, súng!” Chú chó đã được huấn luyện cách cướp súng khỏi tay kẻ tấn công. Tiếng rên rỉ của Parker biến thành tiếng gầm gừ, nó lao về phía cổ tay Brian và cắn ngập răng vào da thịt.

Brian hét lên, cố gắng thoát khỏi bộ hàm chắc khỏe của chú chó, nhưng Parker vẫn bám chặt, như thể bàn tay của hắn tay là một con chuột. Khẩu súng rơi xuống ngực Reid, anh nhanh chóng chộp lấy nó rồi đẩy Brian ra khỏi người mình.

Anh bật đứng dậy với khẩu súng trong tay. Jane chạy tới chỗ Parker, nắm lấy vòng cổ. “Thả ra nào, nhóc. Để đó cho chúng ta.”

Với tiếng gầm gừ cuối cùng, chú chó nhả ra. Máu từ vết thương của Brian tứa ra, hắn đưa tay phải của mình về phía bên trái. “Nó cắn tao.” Brian nhìn khẩu súng trong tay Reid và mũi lao trong tay Jane, vai rũ xuống.

Jane bước tới và còng tay hắn lại. “Anh đã bị bắt vì tội bắt cóc và âm mưu sát hại Thượng nghị sĩ Fox. Tôi dám chắc sẽ còn vô số những tội danh khác đi kèm nữa.”

Giờ thì đi tìm Harry và Fanny thôi. Cô nhìn sang Reid, anh cũng đang tròng mắt nhìn cô. Cô chẳng hề để ý rằng mình đã di chuyển cho tới tận khi ở trong vòng tay anh.

Reid nhắm mắt lại trong một thoáng, hít sâu vào lồng ngực mùi tóc ẩm hương vani và dầu dừa của Jane. “Anh cứ nghĩ mình đã mất em rồi,” anh thì thầm.

“Em cũng đã định ninh rằng anh đã chết.” Giọng cô nghẹn lại. Vòng tay cô siết chặt eo anh hơn.

Anh phủ một nụ hôn lên trán cô, rồi trượt xuống tìm kiếm bờ môi. Chúng mềm mại và ấm áp y như anh hy vọng.

Brian bật ra một âm thanh ra chiều khinh bỉ. Jane vội đẩy anh ra. Mắt cô ướt đẫm, nhưng đôi môi lại cong lên thành nụ cười. “Em nên đưa thượng nghị sĩ ra cabin.” Cô quay đầu nhìn những ánh đèn đang hướng về phía họ. “Cảnh sát biển đến rồi.”

Anh không muốn để cô đi, nhưng buộc mình phải thả tay ra. “Anh sẽ đi gặp thượng nghị sĩ. Ở trên con tàu này, em là người đại diện cho pháp luật, nên em hãy nói chuyện với các sĩ quan đi.”

Anh bước qua bóng tối đến cầu thang dẫn xuống khoang ngủ, mở chốt cửa và giật mạnh nó ra. “Thượng nghị sĩ Fox, bà ổn chứ?”

Dù trông tái nhợt và uể oải dưới ánh đèn mờ của khoang ngủ, nhưng bà ấy ngay lập tức bước ra. “Cậu tìm được gia đình tôi rồi à?”

“Chưa, nhưng Boulter đã bị bắt. Tôi dám chắc Jane và cảnh sát biển sẽ bắt hắn khai ra. Tôi cũng đã biết danh tính của những kẻ đồng phạm khác. Lão Daryl đã bỏ đi, chắc bà Elizabeth cũng vậy.”

Thượng nghị sĩ Fox leo lên cầu thang. “Đi tới đó nào.”

“Hãy đợi thêm chút nữa. Sau khi Jane giao Boulter cho cảnh sát biển, như vậy sẽ an toàn hơn. Nếu chúng ta có thể tìm thấy Elizabeth, bà ta có lẽ sẽ dẫn chúng ta tới chỗ Harry và Fanny.”

“Tôi có xuồng, chúng ta có thể đi ngay bây giờ.”

Anh hiểu sự lo lắng của bà. “Chỉ vài phút thôi. Jane cần thông báo cho cảnh sát biển về những chuyện đã xảy ra.” Anh dẫn thượng nghị sĩ lên mạn thuyền, nơi những ngọn đèn pha đang chiếu sáng rực cả boong. Jane đang giao Boulter cho cảnh sát biển quản thúc.

“Tôi phải đi tìm người nhà của thượng nghị sĩ,” Jane nói. “Tôi sẽ đón gã này sau vài tiếng nữa, rồi chúng tôi sẽ giải thích tất cả. Hiện tại, các anh chỉ cần biết hắn đã bắt cóc thượng nghị sĩ với có ý định giết bà ấy và tôi.”

Reid không để tâm đến cuộc thảo luận, anh nhìn về phía những con sóng đen vỗ vào bờ. Anh không thấy bất kỳ tia sáng nào dọc bờ biển cả, nơi trú ẩn cách xa mặt nước và bị những hàng cây che khuất. Vì địa hình, nơi đó chỉ có thể tiếp cận bằng cách đi bộ.

Jane chạm vào cánh tay anh. Anh đặt tay mình lên tay cô khi tàu của cảnh sát biển rú động cơ thành tiếng gầm. “Anh có nhiều đi đâu phải nói cho em lắm, Jane. Em sẽ không tin nổi đồng bọn của Brian là những ai đâu.” Anh đi tới bánh lái và khởi động.

Thượng nghị sĩ đi theo sau r ồi ng ồi xuống chiếc ghế bên cạnh Jane. “Tôi đã rất hoảng sợ. Hẳn ta thực sự muốn giết tôi. Lỡ như hẳn đã hại Fanny thì sao? Hẳn nói hẳn chưa giết con bé, nhưng tôi không tin hẳn.”

“Tôi không nghĩ người phụ nữ đang trông giữ họ sẽ làm hại họ.” Anh kể cho Jane và thượng nghị sĩ Fox nghe về Elizabeth và cách mà Brian đã ép buộc bà ấy giúp đỡ hẳn sau khi phát hiện ra những hành vi “nghĩa hiệp” của bà.

Jane trợn tròn mắt khi nghe anh kể về âm mưu hãm hại cha cô của Brian và Daryl. “Quá nhiều hận thù.” Cô đưa tay lên che miệng. “Em không thể tin cô Elizabeth lại làm những chuyện như thế. Cả Brian nữa.” Cô quay sang bà thượng nghị sĩ. “Tôi đã nghe hẳn nói với bà rằng hẳn làm mọi chuyện này là để báo thù cho cha mình. Cha tôi đúng là đã giúp đỡ hai cậu con trai ấy.”

“Hẳn đã phải hứng chịu bi kịch từ khi còn quá nhỏ,” Thượng nghị sĩ Fox nói. “Khi con người ta nuôi lửa giận trong lòng, nó sẽ nuốt chửng chính họ.”

“Tôi tự hỏi liệu anh Troy có biết Brian bị ám ảnh tới mức muốn báo thù không.”

Reid nheo mắt nhìn bóng tối và thấy c ầu tàu cũ nát từ đằng xa đang đến gần. “Em sẽ phải đi hỏi anh ấy.” Anh cho du thuyền cập bến và buộc nó lại, đỡ hai người phụ nữ và Parker lên bờ. “Trại ở đằng này.”

Anh dẫn họ xuyên qua khu rừng tối tăm và tìm thấy đường mòn của đàn hươu. Thượng nghị sĩ lấy điện thoại ra, mở đèn pin r ồi trao nó cho anh, giúp xua bớt bóng tối. Jane đan tay mình vào tay anh, anh siết lấy những ngón tay của cô và kéo lại gần mình.

Anh có thể ngửi thấy mùi của khu trại trước khi nhìn thấy nó, đó là thứ mùi hỗn hợp của lửa và súp. “Thượng nghị sĩ, bà nên đợi ở đây. Hãy để tôi đi xem Elizabeth còn ở đó không.”

Jane đặt tay lên vai anh. “Anh ở lại với thượng nghị sĩ đi. Em sẽ đi kiểm tra khu trại, xem Daryl và Elizabeth có ở đó không.”

Luôn là một cảnh sát có năng lực. Anh dừng lại giữa những hàng cây và nhìn Jane cẩn thận đi vào khu đất trống. Không có gì chuyển động, ngoại trừ những cơn gió. Bếp lò trong trại vẫn ở nguyên chỗ cũ, cái chảo cũ nát vẫn còn trên kiềng. Lửa trại đã cháy hết, chỉ còn chút hơi khói tàn bốc lên từ đám tro. Cánh cửa dẫn vào căn nhà nhỏ đã đóng lại.

Jane bước qua khu đất trống tới trước căn nhà và đi lên bậc tam cấp. Cô đập cửa. “Cô Elizabeth? Cô đang ở trong đó à? Cháu Jane đây.”

Reid căng tai, cố gắng lắng nghe những âm thanh phát ra từ căn nhà. Tiếng khóc phải không nhỉ? Jane thử đẩy mở cửa, nhưng đã bị khóa. Cô bước tới cửa sổ và nhòm vào bên trong, sau đó quay lại nhìn Reid và thượng nghị sĩ.

“Là Fanny và Harry. Họ đang bị trói ở bên trong. Nhưng không nhìn thấy Elizabeth đâu cả.”

Reid và bà thượng nghị sĩ liềch chạy tới chỗ cô. “Harry!” Thượng nghị sĩ Fox gọi. “Harry, bà đây. Cháu an toàn rồi.”

Reid bước lên những bậc thang ọp ẹp để tới trước cửa. “Lùi lại.”

Anh chạy lấy đà và tông vai vào cánh cửa mỏng manh. Khung cửa bật tung dưới sức nặng của cơ thể anh, chính anh cũng ngã vào bên trong, gục xuống sàn.

“Chờ đã, thượng nghị sĩ!” Jane hô lên, nhưng thượng nghị sĩ không hề dừng lại. Bà ấy chạy một mạch qua Reid.

Reid phải chớp mắt mấy lần trong căn nhà tối mới có thể thấy Harry và Fanny đang bị dây xích trói vào khung giường sắt cũ kỹ, vòng xích quấn quanh chân giường và kết thúc bằng một ổ khóa. Anh lồm cồm bò dậy, đi tới để tìm cách giải thoát cho họ.

Thượng nghị sĩ Fox ngẩng lên giường, một tay ôm lấy cháu trai của mình, tay còn lại ôm lấy cô con gái. “Tháo xích ra đi,” bà ấy bảo Reid.

“Để tôi tìm chìa khóa. Nếu không có, chúng ta sẽ cần một cái kìm cộng lực.” Anh nhìn quanh căn nhà gỗ gòn như trống không, nhưng không thấy cái chìa nào.

Jane rướn người, thò tay móc thứ gì đó từ một cái hốc trên tường. “Tôi nghĩ nó đây rồi.” Cô rút ra một chiếc chìa khóa và trao nó cho Reid.

Anh tra chìa vào ổ. “Đúng nó rồi!” ổ khóa kêu lách cách, anh gỡ nó ra khỏi dây xích.

Thượng nghị sĩ Fox ôm Harry trong tay, đỡ Fanny đang lảo đảo đứng dậy. “Chúng ta về nhà thôi.”

Jane chạm vào cánh tay Reid. “Được đấy, Đội trưởng Mỹ*, để tôi xem bả vai anh nào.”

Bả vai bị bầm chằng là gì so với niềm vui mà anh nhìn thấy trên khuôn mặt ba người đó. Anh quàng tay lên người Jane, kéo cô lại gần. “Tận hưởng thời khắc này đi, chỉ lúc này thôi.”

Anh biết cô sẽ không nhìn anh với vẻ ngưỡng mộ này lâu nữa đâu.

CHƯƠNG BA MƯƠI CHÍN

Brian có phải là người như cô vẫn nghĩ không nhỉ? Jane đứng đằng sau tấm gương một chiều với Reid bên cạnh, nhìn Brian đang ng ẩ trước bàn thẩm vấn. Vì cô là mục tiêu của hắn và cũng vì hắn từng là một sĩ quan cảnh sát, nên cảnh sát bang đã tiếp nhận vụ này và sẽ mau chóng có mặt ở đây để thẩm vấn. Cô Elizabeth và lão Daryl cũng đã bị bắt và đang chờ thẩm vấn riêng trong những căn phòng khác. Lão Daryl chính là người đã bắn họ ở pháo đài Morgan. R ồi cả bang sẽ được nghe về vụ bê bối này.

Cô nhìn Reid, anh đang chuẩn bị thiết bị quay. “Hắn đây là một bộ phim tài liệu điên rồ với anh.”

Anh sống người trong giây lát, r ồi quay sang nhìn cô. “Em có muốn anh cắt hết đi không?”

Cô có muốn không nhỉ? Cô xem xét những dòng suy nghĩ lộn xộn của mình xen lẫn nỗi xấu hổ vì đã tin mọi lời dối trá của Brian. R ồi cô lắc đầu. “Đây là một bài học quan trọng về những chiếc mặt nạ mà mọi người mang. Em đã xem Brian là bạn bè của mình, trong khi lúc nào hắn cũng sục sôi hận thù.”

Giọng cô hơi khàn đi, cô đằng hắng. “Liệu có còn ai dối trá nữa không nhỉ? Em bắt đầu nghĩ là không r ồi đấy.”

Cô tinh ý phát hiện ra sự cứng nhắc trong anh. “Em không có ý ám chỉ anh đâu. Nhưng mà, tất cả chuyện này khiến em giật mình. Cha đã đúng

ngay từ đầu, rằng có kẻ muốn hãm hại ông.”

Reid nhìn Boulter trong căn phòng đối diện. “Anh rất lấy làm tiếc cho anh trai của Brian. Anh ấy hẳn sẽ bị sốc vì những gì Brian đã làm.”

“Em ước rằng anh ấy đã nói cho em nghe về nỗi căm hận của Brian. Có lẽ sẽ giúp ích được gì đó.”

“Giận dữ và thù hận thường là những chuyện khó có thể nói ra. Chỉ có Chúa mới có thể giúp ta tha thứ. Chúng ta không thể tự làm điều đó được đâu.”

Có lẽ anh nói đúng. Chính bản thân cô cũng chẳng thể làm gì với những cảm xúc của chính mình.

Brian đứng dậy đi ra trước tấm kính. Hắn ép mặt vào đó và nở nụ cười, dù đôi mắt thì không. “Tao biết mày đang ở đó. Mày thắng rồi đấy, Jane. Vui chứ? Gia đình mày đã cướp đi mọi thứ của tao.”

“Không hề” Hắn không thể nghe thấy cô, nhưng vẻ cu ồng nộ trong đôi mắt ấy thật quá đau lòng.

“Tao có thể đã để công lý trượt khỏi tay. Nhưng công lý sẽ vấp vào mặt mày ngay lúc mày ít đề phòng nhất. Sẽ có ngày cha mày phải trả giá vì những gì ông ta đã làm.”

Máy quay của Reid vẫn đang hoạt động. “Hắn có vẻ rất chắc chắn rằng cha mình vô tội. Em có biết vụ đó không?”

“Biết rõ ấy chứ. Một máy quay hành trình đã thu được cảnh ông ta phạm tội. Không còn bất kỳ nghi ngờ nào về vụ của ông ta, cũng giống như bây giờ, không còn bất kỳ nghi ngờ nào về vụ của Brian.”

Brian quay mặt lại khi các thanh tra của bang bước vào phòng. Hắn nghĩ hẳn được quyền hận thù và cô sẽ không bao giờ có thể thấy điều đó

thay đổi.

Will ghéch cằm, nhìn thẳng vào Reid. “Hôm nay con muốn nói chuyện với mẹ. Đây là món quà sinh nhật duy nhất mà con muốn.”

Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười lăm của con và ba mươi của Jane. Sau tất cả những chuyện đã xảy ra, Reid vẫn chưa mang trò chơi điện tử mà anh mới mua từ trên gác xuống. Anh không dám tặng quà gì cho Jane, vì sợ mối quan hệ tiến triển quá nhanh. Hơn nữa, dù anh có tặng, nhưng ngay sau khi cô biết anh là ai, cô sẽ ném trả vào mặt anh.

Reid rút cốc cà phê cuối cùng và đặt nó lên khay cùng với những chiếc bánh beignet trước khi trả lời. Will là người duy nhất được ngủ vào đêm qua, vì anh và Jane vừa mới về được một tiếng đồng hồ. Mắt anh đỏ ngầu vì không nghỉ ngơi đủ, sự mệt mỏi cũng khiến cả người anh uể oải. Reid chẳng còn hơi sức đâu để chống chọi với những rắc rối đang lao anh đến như con tàu không người lái thế này.

Mặt trời chỉ vừa mới mọc. Anh nhìn ra cửa sổ, về chỗ Jane đang ngồi trên bến cạnh sông Bon Secour. Mặt nước lấp lánh sắc màu của những tia nắng sớm, tóc cô ánh lên màu hồng nhạt. Anh cố gắng hình dung cách cô phản ứng, nhưng dù thế nào, anh vẫn không thể thấy một kết thúc tốt đẹp, dù tình cảm đang nảy sinh giữa hai người họ.

Có lẽ đây là lần thứ một triệu anh thầm ước rằng mình đã tự giải thích bản thân là ai ngay khi vừa đến thị trấn này. Đáng tiếc, lúc đó anh chưa hiểu rõ cô để có thể thấy tin tưởng. Bây giờ thì anh tin cô. Anh biết cô là

một người nhân hậu với trái tim bao la có thể đón nhận Will bằng tình mẫu tử mà không cướp con khỏi anh.

Nhưng lúc đó thì anh không chắc.

Và anh đoán sự khác biệt giữa hai đi đầu này chẳng có ý nghĩa gì với cô.

“Will, cô ấy đã có một đêm vất vả. Cha cũng thế. Cha nghĩ tốt hơn chúng ta nên nghỉ ngơi một lát đã.”

Vai Will rũ xuống. “Cha nghĩ mẹ sẽ nổi giận, đúng không?”

“Con đang nghĩ thế thì có,” Reid nói thẳng. “Đương nhiên cô ấy sẽ giận cha. Chắc chắn là như thế.”

“Cha đâu phải người nói dối mẹ rằng con đã chết. Là ông ngoại đấy chứ.” Ánh mắt Will nhìn về phía xa xăm ngoài cửa sổ. “Khi nào thì con có thể gặp ông?”

“Con muốn gặp ông à? Nhưng mà ông...” Reid đột ngột dừng lại.

“Nhưng mà ông đã bỏ rơi con và nói dối mẹ. Vâng, con biết. Nhưng dù sao thì con cũng có một người ông. Khá ngầu đấy chứ. Có lẽ ông sẽ đưa con đi đánh cá.”

Ngực Reid thắt lại. Con trai anh khao khát được trở thành một thành viên trong một gia đình đông đúc hơn mà Reid chẳng hề nhận ra. Anh đã luôn cố gắng ở bên con, nhưng dường như không hề đủ. Dù chuyện này sẽ khiến tất cả mọi người đau khổ, nhưng anh biết nó nhất định phải xảy ra.

Chỉ là không phải lúc này.

Cánh cửa mở ra, Jane bước vào trong cùng với Parker. “Cà phê và bánh beignet của chúng ta đâu? Em chết đói rồi.”

Reid cần khay lên. “Anh đang định mang ra, cho nhân vật chính của ngày hôm nay.” Anh cố giữ giọng mình vui vẻ và thầm mong Will đừng

nói gì cả. Không phải hôm nay.

“Ồ, cảm ơn anh. Đám muỗi vừa hút máu em no say ngoài kia nên hãy ăn trong này đi. Lại sắp có bão đấy, em thấy vài giọt mưa rồi. Em nghĩ em sẽ làm tổ trên sofa của anh và chợp mắt một lát.”

Không chờ câu trả lời, cô đi qua bàn ăn sáng ra phòng khách và thả mình xuống sofa. Reid đặt khay thức ăn và đồ uống lên bàn cà phê, cô vươn tay ra để lấy một chiếc bánh beignet. Vụn đường rơi xuống đùi trong lúc cô ngẫu nhiên miếng bánh ngọt.

Cô thở dài thỏa mãn. “Vẫn còn nóng.”

“Anh đặt họ mang đến nên vẫn còn nóng. Không giống bánh sinh nhật gì cả, nhưng đây là điếu tốt nhất mà anh có thể làm cho em và Will.”

Cô mỉm cười với con trai anh. “Đúng rồi. Hôm nay cũng là sinh nhật cháu. Chúc mừng sinh nhật nhé, Will. Cô biết nướng bánh sô-cô-la kiểu Đức. Cô sẽ làm ngay một cái cho chúng ta sau khi ngủ dậy.” Cô nhếch miệng cười với Reid. “Có lẽ cô sẽ để cho cha cháu một miếng, nếu ông ấy không đánh thức cô dậy quá sớm.”

Giá như họ có thể giữ bầu không khí thân mật này mãi. Khi cô biết sự thật, mọi thứ sẽ thay đổi.

“Cha em biết mọi chuyện chưa?”

“Em gọi cho cha rồi. Ông ấy sốc vì chuyện của Brian lắm, em nghĩ là cả đau lòng nữa. Ông ấy đã làm rất nhiều điếu cho hai anh em họ trong những năm qua.” Cô lau tay rồi nhấp một ngụm cà phê trước khi đặt nó lên bàn nhỏ cạnh mình. “Em hơi lạnh. Anh có chăn không?”

“Chắc chắn rồi. Nằm xuống đi, anh sẽ đắp cho em.”

“Em mệt quá.” Cô cuộn mình lên ghế sofa, gối đầu lên một chiếc gối trang trí.

Reid lấy tấm chăn mỏng đang phủ trên tay ghế sofa đối diện, trải nó ra và đắp lên người cô. Có thứ gì đó rơi ra từ giữa các nếp gấp, anh điếng người. Đó là những bức ảnh mà anh đã đưa cho Will xem. Cái chăn mỏng tuột khỏi tay anh. Anh choáng váng cả người khi nghĩ tới việc cô sẽ nhìn thấy chúng.

Cô ấy chắc chắn sẽ nhận ra chính mình. Và cả cậu thanh niên ngày xưa từng là anh nữa.

Cô nhặt mấy tấm ảnh lên, nụ cười đông cứng xuất hiện trên gương mặt. Cô nhìn chính bản thân mình một thời đã xa đứng giữa những hàng cây. “Anh lấy những tấm ảnh này từ đâu ra vậy?”

Mọi lời giải thích đều chết lặng nơi đầu lưỡi Reid. Anh không tài nào nghĩ ra cách nào khiến cô hiểu cả.

“Anh đang đi đâu tra em?”

“Không, không có chuyện đó đâu.”

Cô ngẩng dậy, hất chăn ra. “Vậy những tấm ảnh này từ đâu ra? Em đã không thấy chúng nhiều năm trời rồi.”

Reid nuốt cục đá đang chặn họng mình xuống, nhưng trước khi anh kịp lên tiếng, Will đã bước tới. “Cha, để con.”

CHƯƠNG BỐN MƯƠI

Tay Jane run rẩy càn những tấm ảnh, cảm giác choáng ngợp khiến cô nôn nao. Lời nhắc nhở từ quá khứ về con người cũ của cô xưa tan chiến thắng sau khi cứu thượng nghị sĩ. Tại sao Reid lại có chúng? Cô đã tin tưởng anh, nhưng anh lại đi điều tra cô. Anh định vạch trần quá khứ của cô ư?

Nỗi xấu hổ về bản thân ngày xưa bủa vây cô, cuộn lại và siết chặt lồng ngực.

Cô há miệng thở mấy hơi dài để bình tĩnh lại và vươn tay tìm kiếm Parker. Chú chó rít lên, trườn vào lòng cô như thể muốn an ủi. Cô tựa cằm lên cái đầu xù lông của nó.

Will đan hai tay vào nhau. “Cháu biết cô hẳn đang rất kinh hãi, cảnh sát trưởng.”

Cô nhìn nụ cười thăm dò của cậu bé, nhưng không thể đáp lại. Con trai của Will thì có liên quan gì đến chuyện này? Chẳng lẽ cậu bé là người nảy ra ý định đi điều tra cô?

Cô liếm môi, cố gạt đi những suy nghĩ đang chạy đua trong đầu mình. “Cháu thì có gì để giải thích chứ? Cô nghĩ cô cần nói chuyện với cha cháu. Đây là chuyện giữa ông ấy và cô.”

Will nâng cằm lên, nhìn thẳng vào mắt cô. “Thật ra thì đó không chỉ là chuyện của hai người đâu. Mẹ thấy đấy, con là con trai của mẹ.”

Con trai của mẹ.

Những từ này nghe phi lý quá. Cô nhìn chăm chăm cậu thiếu niên trước mặt. Con trai cô là một đứa trẻ sơ sinh đã yên nghỉ trong một nấm mồ sơ sài nhiều năm về trước. Con trai cô là một đứa bé có mái tóc màu đen và đôi mắt cũng đen trong trẻo đầy tò mò. Con trai cô đã chôn mình trong trái tim cô y như cách những ngón tay tí hon của thằng bé từng nắm chặt ngón tay trở của cô.

Cô nuốt nước miếng. “Con trai cô chết rồi, Will à. Đây là một trò đùa độc ác nào vậy?”

Đôi mắt đen của cậu bé nhìn cô da diết, Will nhẹ lắc đầu. “Con vừa nói sự thật. Hôm nay là sinh nhật của con, cũng là sinh nhật của mẹ. Cha giữ những tấm ảnh của mẹ. Cha chính là Moses.”

Moses ư?

Cái tên thuộc về quá khứ như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt cô. Ánh mắt cô hướng về phía Reid, người đang đứng sau con trai mình. “Không thể nào.”

“Jane, đây là sự thật. Anh bây giờ trông đã khác xưa rồi.” Reid xoa mái đầu đã được cạo nhẵn của mình. “Tóc tai đã bị cắt hết. Em cũng chưa từng nhìn thấy anh khi cắt tóc và cạo râu.”

Niềm tin bắt đầu len lỏi vào trái tim cô. Chẳng trách cô lại ngạc nhiên đến vậy khi Reid hôn mình. Chẳng trách cô lại nghĩ ngay tới những ngày xa xưa ở Núi Sinai.

Cô nhìn Will và đứng dậy trên đôi chân mềm oặt. “Thật ư?” Cô vươn bàn tay run rẩy chạm vào má con, gò má đã không còn mềm như cánh hoa giống mười lăm năm trước.

“Thật... thật ạ. Mẹ là mẹ của con.” Mắt Will ướt đầm, hắt kết thành bé nhộp nhộp lên xuống vì cô kiềm nén cảm xúc.

“Mẹ ôm con được không?” Cô thì thào.

Cậu thiếu niên gật đầu và giang rộng cánh tay. Cô bước tới và ôm chặt lấy con khi con trai cô cúi người bao phủ cô bằng vòng tay đầy che chở. Con trai cô đang ôm cô giống như cô từng ôm nó trong ngực. Đây có phải một giấc mơ không? Nếu đúng như thế, cô không muốn mình tỉnh lại.

Đưa con trai yêu quý của cô còn sống và khỏe mạnh. Con đã lớn và mạnh mẽ giống như cha. Hơn hết thảy, con là một chàng trai trẻ tuyệt vời. Con biết tôn trọng, chăm chỉ và tốt bụng. Con đã trưởng thành y như cô hy vọng vào lần đầu ôm lấy con từ rất nhiều năm về trước.

Cô hơi đẩy ra và ngược nhìn con. “Con biết chuyện này được bao lâu rồi?”

“Mới vài ngày thôi ạ.”

Cơn giận lại bắt đầu sôi lên khi cô nhận ra điếu này có nghĩa là gì. Sự dối trá khủng khiếp tàn phá cô, khiến cô hoàn toàn suy sụp.

Cô siết chặt bàn tay mình, nhìn thẳng vào Reid. “Anh đã nói dối cha em!”

Anh lắc đầu. “Ông Charles mới là người nói dối. Mẹ em đã đưa Will cho anh ngay khi người ta bắt đầu tấn công trại. Anh nhìn thấy cha em trên đường đưa Will đi trốn, ông ấy biết anh và Will vẫn ổn.”

Hình như máu không tuần hoàn được lên não, Jane cảm thấy quay cuồng. Cha sẽ không bao giờ nói dối cô điếu quan trọng như vậy. Thật vậy chẳng? Liệu đây có phải lời nói dối mà cô Elizabeth đã ám chỉ khi nói về các bí mật không?

Chân Jane chẳng còn chút sức lực nào nữa, cô ngã xuống sô pha khi h ồi tưởng lại ngày khủng khiếp toàn là đau đớn và sợ hãi ấy. Lửa cháy phừng phừng, tiếng người la hét và tiếng súng nổ. Con cô. Mẹ cô. Cô đã mất quá nhiều thứ vào ngày hôm ấy.

Cô cố gạt những hình ảnh đó ra khỏi đầu và ngược nhìn Reid. “Cha đã nói dối em để đưa em đi cùng cha?”

“Anh e là vậy. Anh từng nghĩ em đã chết trong cuộc tấn công đó suốt một thời gian dài. Nhưng r ồi anh thấy em trên tivi h ồi sáu tháng trước, khi em làm chứng trong một phiên tòa mà anh theo dõi.” Bả vai anh rũ xuống, tiếng thở dài bật ra. “Nếu có thể khiến em cảm thấy được an ủi hơn, thì anh cũng đã không nhận ra em. Nhưng cha anh có danh sách tất cả các thành viên trong hội cu ồng giáo, nên anh luôn biết tên thật của em.”

Một lời nói dối với nửa sự thật, lần này là từ Reid. “Tại sao anh không nói thật cho em biết ngay khi tới đây?” Cô nghiêng r ăng mạnh đến nỗi quai hàm đau nhức.

Anh giang tay c ầu hòa. “Em nghĩ mà xem, Jane. Trước đây anh không hiểu gì về em. Chúng ta chưa ở với nhau lâu. Sau đó, em đã bỏ anh với con mà đi nên anh không biết có thể tin tưởng em được không.”

“Tin tưởng em? Đương nhiên anh có thể tin em.” Ánh mắt cô lại tìm kiếm con trai, “Ồ, em hiểu r ồi. Anh nghĩ em sẽ đòi quyền nuôi dưỡng Will?”

“Sẽ có người làm vậy. Họ không quan tâm chuyện này có ý nghĩa như thế nào đối với đứa trẻ cũng như người cha.”

“Em chưa từng muốn xen vào giữa anh và Will. Mối quan hệ giữa hai cha con rất đặc biệt.”

“Giờ thì anh biết đi đâu đó, còn lúc mới gặp em thì anh không chắc.”

Giọng anh thấm đẫm vẻ mệt mỏi, anh bóp trán. “Hai cha con định sẽ nói với em sau khi em ngủ dậy.”

Cô không biết mình có tin anh được không. Làm thế nào cô có thể tin anh, hay bất kỳ ai khác? Đến cha ruột của cô còn nói ra lời dối trá đau xót nhất mà cô có thể tưởng tượng. Suốt ngần ấy năm, cô cứ nghĩ con trai mình đã qua đời. Có quá nhiều thứ đang khiến cô choáng ngợp.

Cô xoay xở để bắt đôi chân mềm nhũn của mình nghe lời và đứng dậy. “Em sẽ nói chuyện với cha.”

Will đưa tay ra. “Mẹ giận con à?”

Cô nắm lấy tay con. “Gì cơ? Ôi, đương nhiên là không rồi, con yêu. Không phải lỗi của con.” Cô nhận ra vẻ buồn bã trên gương mặt con trai và kéo cậu bé lại gần mình, trao cho cậu một cái ôm thật chặt. Cô chỉ muốn ngồi đây và trò chuyện với con, nhưng cô phải tìm hiểu tại sao cha lại nói dối cô như vậy. “Mẹ sẽ quay lại sau, rồi chúng ta sẽ nói chuyện về tương lai. Mẹ muốn được ở bên con nhiều như con muốn ở bên mẹ vậy.” Cô quay sang lườm cha thẳng bé. “Miễn là mẹ không phải ở gần cha con.”

Lờ đi vẻ tổn thương hiện lên trong mắt Reid, cô gọi Parker và nhanh chóng đi ra cửa. Làm thế nào mà cô có thể chấp nhận những chuyện đã xảy ra đây?

Rei cảm thấy như thể vừa thoát khỏi vùng chiến sự. Jane đã nổi giận đúng như anh đoán và anh biết mình đáng phải hứng chịu cơn giận của cô.

Anh nhìn Will ng ồi trên sô pha, đang th ần người nhìn khoảng không trước mặt bằng đôi mắt đen tối rồi. “Cô ấy có quyền giận cha, Will ạ. Nhưng hai mẹ con ổn mà.” Anh cố giữ giọng mình nhẹ nhõm. “Này, sau này con sẽ có một chú chó đấy. Parker quý con sẵn r ồi.”

Will chớp mắt và ng ồi thẳng dậy. “Con ước giá mà mẹ không giận cha. Con phải làm thế nào nếu mẹ bắt đầu chỉ trích cha đây?”

“Cô ấy sẽ không làm vậy đâu.”

“Mẹ vừa làm thế đó thôi.”

“Đó chỉ là những lời được thốt ra trong cơn giận dữ. Mẹ sẽ không muốn khiến con cảm thấy khó chịu hay làm gì đó để khiến cha ngăn mẹ gặp con.”

Will nhướn mày. “Cha sẽ không ngăn con gặp mẹ đấy chứ?”

“Chẳng có gì phải làm vậy cả. Nhưng cô ấy cũng sẽ không muốn gây chiến giữa chúng ta.” Reid liếc nhìn đồng hồ trên tường. “Con đói không? Cha sẽ làm trứng ốp lết, hoặc chúng ta có thể đến Brew House để mua cà phê và bánh mì kẹp cho bữa sáng.”

“Con chẳng muốn ăn gì cả.”

”Cha không muốn con ở nhà và ủ rũ trong ngày sinh nhật của mình. Chúng ta có thể ra khơi.” Nhưng r ồi anh chợt nhớ về số phận con thuyền của mình. “Thôi, bỏ ý định đó đi. Cha quên mất chưa nói với con, thanh tra Boulter đã cho nổ thuyền của chúng ta r ồi.”

Đi ều này thu hút sự chú ý của Will. “Thuyền của chúng ta bị chìm ả?”

“Nó bị cháy, sau đó mới chìm. Cha đoán chúng ta sẽ tìm được nhiều hơn một vài mảnh ván gỗ than trên vịnh Mobile. Cha có thể thuê một chiếc thuyền, để xem có thấy chút dấu tích nào của nó không.”

“Con không nghĩ mình có thể chịu được nếu tìm thấy gì đó đâu.”

“Bóng rổ thì sao? Cha con ta có thể tới sân trường và ném vài quả.”

“Vâng.” Gương mặt Will bừng sáng, thằng bé lập tức đứng dậy. “Con đoán vậy thì được.”

“Nhưng trước tiên con cần ăn sáng.”

“Cha làm đủ chuyện chỉ để bắt con ăn à?”

“Này, con vẫn đang trong tuổi lớn đấy.”

Will theo Reid vào bếp. Cậu bé ngẩng lên một cái ghế bar trong khi Reid đánh trứng và làm bánh khoai tây bào chiên. Mùi cà phê và đồ ăn khiến dạ dày Reid nhộn nhạo, anh chợt nhận ra mình đã đói thế nào. Jane vừa đi mà chẳng ăn uống gì cả. Mong là cha cô ấy sẽ bắt cô ăn gì đó.

Chuyện gì đang xảy ra giữa họ nhỉ? Liệu Charles có nói dối cô ấy nữa không? Liệu ông ấy có cố thuyết phục cô rằng những gì xảy ra tối đó là hậu quả từ lỗi lầm của Reid?

“Cha đang cau mày,” Will nhận xét.

Reid chợt nhận ra mình vừa suy nghĩ phiến diện. Hãy tập trung vào sự thật. Anh cần để Will hiểu mình đang trải qua chuyện gì. “Cha lo rằng ông Charles sẽ không nói thật với mẹ con.”

“Cha không có cách nào chứng minh những gì đã xảy ra tối đó, phải không?”

“Không có cách nào cả. Mẹ cô ấy không ở gần đây để xác nhận những chuyện đã xảy ra. Ông Charles có thể xoay mẹ con vòng vòng. Ông ấy là cha của mẹ con, cô ấy hẳn sẽ tin ông ấy hơn là cha.”

“Con không biết nữa, mẹ con khá sắc sảo mà. Mẹ không thể làm cảnh sát lâu như thế nếu không nhận ra những lời nói dối được.”

Mẹ con.

Từ này thoát ra từ miệng con trai khiến Reid vui vẻ hẳn. Có lẽ anh đang nằm trong danh sách đen của Jane, nhưng cuộc đời vừa mở ra nhiều cánh cửa tuyệt vời cho con trai anh. Anh vẫn luôn thương Will vì con thiếu thốn tình mẫu tử, và Jane sẽ trao tình yêu cho con chẳng ngại ngần. Anh sẽ không cản trở bất cứ trải nghiệm nào mà Jane muốn dành cho con. Con trai anh đúng ra không bao giờ phải liên quan tới Lauren cả, người mẹ ruột của con có thể chữa lành nỗi đau đó. Cô ấy sẽ là một người mẹ hoàn hảo và anh sẽ cho cô đủ không gian cần thiết để tìm hiểu và gắn bó với Will.

Anh nợ cô nhiều như vậy.

Anh đẩy bữa sáng tới trước mặt Will, rồi cầm đĩa của mình lên và vòng qua góc bàn bếp để ngồi cùng con trai. Họ cùng nhau ăn trong yên lặng.

“Chúng ta có thể ghé qua và tặng quà sinh nhật cho mẹ trước khi đi chơi bóng rổ được không ạ?” Will hỏi.

“Đương nhiên rồi. Con có ý tưởng nào chưa?”

“Mẹ thích sách về La Mã. Chúng ta có thể tìm qua hiệu sách xem có cuốn nào mới không.”

“Cha biết tại sao mẹ con lại thích sách đến vậy. Hồi còn ở hội cùng giáo, chúng ta không được phép đọc sách. Chúng ta chỉ được đọc những cuốn sách nhỏ dùng để chiêu mộ thành viên mới, nhưng không được phép đọc *Kinh thánh*. Cô ấy đã lén giấu vài cuốn sách lậu trong một cái lỗ ở tủ quần áo. Cha đã từng thấy chúng một lần, nhưng đã đặt lại chỗ cũ để cô ấy không phải lo cha sẽ đi tố cáo.”

Will đẩy cái đĩa trống không của mình về phía trước. “Nghe buồn vậy ả? Chẳng trách lúc nào mẹ cũng đọc sách. Mẹ sẽ đọc sách giấy chứ ả? Con biết mẹ luôn đọc sách điện tử.”

“Căn hộ của cô ấy toàn sách là sách. Cha nghĩ cô ấy chỉ thích sách điện tử vì lúc nào cũng có thể mang sách bên mình. Cô ấy sẽ trân trọng bất cứ thứ gì con tặng.”

“Con muốn dùng tiền của mình.”

Will đã tự kiếm được tiền từ việc làm vườn, cắt cỏ và thi thoảng là phụ bạn đi đánh tôm hùm còn ở New Orleans. Reid không biết thằng bé đã để dành được bao nhiêu, nhưng anh gật đầu. “Miễn là con muốn.”

Anh ăn nốt miếng trứng chiên cuối cùng rồi đặt cái đĩa vào máy rửa chén. “Nào, đi xem chúng ta có thể tìm thấy gì.”

Đây sẽ là món quà sinh nhật đầu tiên mà con trai tặng Jane, nên nó phải thật đặc biệt và đáng nhớ. Có lẽ một quyển sách sẽ không đáng nhớ đến thế, nhưng anh phải để quyết định cho Will.

Chẳng có lời xin lỗi nào từ anh đủ để có thể xóa đi cơn giận của Jane, anh ước mình có thể lại được thấy cách cô nhìn anh vào đêm qua một lần nữa.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI MỐT

Jane bước ra khỏi xe và thả Parker từ ghế sau để chú chó chạy và đuổi theo những con sóc. Xe tải của cha đậu cạnh nhà, nên cô biết ông đã về nhà ngay sau khi sự thật được sáng tỏ. Sẽ mất một vài ngày nữa, tên tuổi của ông mới được thanh minh, nhưng những bên liên quan sẽ quay sang đối đầu nhau để tiến hành thỏa thuận bào chữa. Phải mất hàng tháng vụ bê bối này mới lắng xuống được. Và dù có lắng xuống, chắc chắn nhiều năm tới mọi người vẫn sẽ nhắc tới nó.

Cha cô không ở trong nhà, nên cô đi dọc theo con đường rợp bóng cây đến trước boong ke và nhấn chuông. “Cha, là con đây.” Cánh cửa kim loại dày kêu lên nặng nề, cô đẩy nó ra và bước vào bên trong, đi xuống theo chiều dốc của boong ke.

Nơi này có mùi pha tạp giữa thuốc súng và sắt vì có đủ các loại vũ khí nóng và giá đỡ. Bên trong khá rộng. Trần cao hơn sáu mét, các dãy giá đỡ chứa đầy những đồ ăn đóng hộp và những mặt hàng chủ lực khác. Căn phòng ở đằng sau là nơi ông để vũ khí. Cục quản lý Rượu, Thuốc lá và Chất nổ chắc sẽ ứa nước miếng nếu biết cha cô đã tích trữ được bao nhiêu thứ dưới này. Đương nhiên, tất cả đều hợp pháp.

Cô tìm thấy cha đang xếp đồ ăn đóng hộp lên giá. Ông có vẻ hoàn toàn bình thường, dù mấy ngày trước vừa bị truy nã. Ông đang mặc quần jean,

đi ủng cùng chiếc áo sơ mi kẻ sọc quen thuộc. Ông làm việc mà chẳng hề nhìn cô.

Cô dừng lại, khoanh tay trước ngực. “Cha thay hàng ạ?”

“Ừ.” ông dừng công việc đang làm và nhìn cô hồi lâu. “Con đã làm tốt lắm, Jane. Tốt hơn những gì cha có thể làm. Cha tự hào về con.”

Mắt cô cay xè, cô chớp mắt để ngăn nước mắt đang ngưng tụ. Hơi trễ ròi. “Con muốn nói chuyện với cha về Núi Sinai và ngày chúng ta bỏ đi.”

Ông đặt hộp đồ ăn cuối cùng lên giá rồi cầm lấy thùng đựng những hộp thực phẩm cũ. “Đã lâu lắm rồi. Có ý nghĩa gì chứ? Tại sao con lại nhắc đến vào lúc này?”

Cô nắm lấy cánh tay ông khi ông định đi qua. “Ý nghĩa gì ư? Vì cha đã nói dối con. Con của con không chết. Moses cũng không chết. Hơn thế nữa, họ đang ở ngay Cảng Pelican này!”

Mặt ông tái nhợt. “Không thể nào.”

“Reid Dixon chính là Moses. Con trai anh ấy, Will, chính là *con trai con*. Thằng bé là cháu ngoại của cha.” Cảm xúc trào dâng khiến cô nghẹn lại một hồi lâu. Cô cố dằn nỗi đau xuống. “Thằng bé tuyệt vời lắm, cha ạ. Tuyệt vời lắm! Con đã bỏ lỡ mười lăm năm cuộc đời với chính con trai của mình. Tất cả đều bởi cha đã nói dối con.”

Ông cẩn thận đặt chiếc thùng xuống đất và thở dài. “Cha biết con sẽ không bao giờ chịu đi cùng cha. Cha không muốn con ở lại đó và bị những lời rao giảng giả dối đó nuốt chửng. Lúc đó, cha đã biết tất cả chỉ là dối trá. Thậm chí, hơn thế nữa, cha thật sự đã nghĩ mọi người đều sắp chết. Cha phải đưa con tới nơi an toàn. Con không hiểu đi đâu đó sao?”

“Chúng ta có thể đưa thằng bé đi cùng mà! Vẫn còn thời gian. Cha đã thấy Moses và Will. Cha đã biết thằng bé ở đâu.”

“Không có thời gian để đi cứu nó. Cha cũng không tin mẹ con. Bà ta sẽ thuyết phục con rằng tốt hơn hết là để đưa bé ở lại. Con biết khả năng thuyết phục của bà ấy mà.”

“Con không tin nổi tới giờ cha vẫn khẳng định là mình đúng.” Lòng ngực cô nghẹn lại thêm khát được hít thở không khí trong lành, tránh xa khỏi những lời tự ngợi ca của ông. Ông vẫn tin là mình đúng. Sao ông có thể ảo tưởng như vậy? Chẳng lẽ ông không nhận ra nỗi đau trong mắt cô chưa bao giờ tan biến? Ông không biết lời nói dối trong giây lát đó của mình đã cướp đi của cô những gì hay sao?

Tất cả những gì ông thấy chỉ là ham muốn của riêng mình, ông đã có mọi điều mình muốn, một cuộc sống mới rời xa khỏi hội cùng giáo và mẹ cô. Còn cô phải trả giá để ông có được sự nghiệp và khu đất mình yêu thích. Thật ích kỷ làm sao!

Cô quay đầu và chạy ra cửa. Ông gọi với theo, nhưng cô lờ đi. Cô không thể nào hít thở nổi giữa những lời dối trá đã choáng chợp trong không khí ấy nữa. Chẳng lẽ cô không thể tin tưởng bất cứ ai sao?

Đáng ra cô nên hỏi cha hiện giờ mẹ đang ở đâu. Chắc ông biết. Có lẽ ông vẫn luôn biết Reid và Will ở đâu. Cũng có lẽ là không, ông ấy đã kinh ngạc khi biết họ đang ở trong thị trấn.

Cô gọi chú chó của mình khi chạy ra xe SUV. Parker do dự một chút trước khi tạm biệt lũ sóc và bám theo gót cô. Cô tiến đến xe của mình, để chú chó ngẩng an toàn trên ghế sau rồi gục xuống ghế. Cô không biết phải làm gì với mớ cảm xúc đang đảo lộn ruột gan và khiến chân tay cô run rẩy.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được ý nghĩ về đức tin, đức tin chân chính, giống như một dòng nước mát xoa dịu đôi gò má nóng bỏng. Nhưng cô đã rời khỏi vòng tay Chúa quá lâu rồi, có lẽ Ngài sẽ không muốn lắng nghe nỗi phiền muộn lớn nhất trong đời cô vào thời khắc này.

Will là con trai cô. Jane vẫn đang cố làm quen với suy nghĩ đó và tưởng tượng cuộc đời cô sắp sửa thay đổi thế nào. Cô muốn tập trung vào niềm vui trong tương lai và buông bỏ cơn thịnh nộ đang ngấm sục sôi. Hoặc là cô kiểm soát được nó, hoặc là nó nuốt chửng cô.

Cô trở lại địa phận Cảng Pelican và trong lúc đang lái xe về phía trường học thì để ý thấy chiếc SUV của Reid đang đậu ở bãi xe. Hai bóng người cao ráo đang chơi bóng rổ, cô nhận ra thân hình của Will ngay tức khắc. Cô tắt xe vào bãi đỗ và ngắm nhìn họ hồi lâu. Chắc chắn mỗi lần nhìn thấy con trai, cô đều sẽ cảm thấy vui vẻ.

Con trai cô vẫn còn sống và rất tuyệt vời. Cô khó mà hiểu nổi tại sao đứa trẻ bé tí ngày xưa lại biến thành một chàng trai mạnh mẽ và đẹp đẽ đến vậy. Cô đưa mắt nhìn Reid, nụ cười chợt biến mất.

Những lời nói dối, muôn ngàn lời nói dối. Cả cuộc đời cô bị định hình và thay đổi vì những lời dối trá. Công việc của cô là tìm ra sự thật và công lý, nhưng giờ nó như thể một bài tập vô dụng vì cô nhận ra rằng mình đã nghĩ sai về quá nhiều người.

Reid dừng lại và nhìn về phía bãi đỗ xe. Anh huých cùi chỏ vào người Will, sau đó hai người họ cùng đi tới. Ngực cô căng ra, cô thở hắt ra một hơi, rồi hít thở đều vài lần để tự trấn an bản thân. Cô không muốn làm

hông thời khắc ở bên Will như thế này. Con giận dành cho cha thằng bé có thể hủy hoại mối quan hệ giữa hai mẹ con. Cô luôn khinh bỉ cách những người đã ly hôn nói xấu người kia, để cho con trẻ phải trả giá vì sự bất bành của cha mẹ.

Parker cũng nhìn thấy họ, nó vui vẻ cất tiếng sữa, đuôi ngoáy tít. Cô bước ra và mở cửa sau cho nó. Nó chồm tới để chào đón Will và Reid. Will nựng Parker, rồi dừng lại ở xe của cha để lấy ra một cái túi. Thằng bé mỉm cười với cô, hai khóe miệng như kéo đến tận mang tai. Trái tim cô căng tràn vì hạnh phúc trước nụ cười đó.

Will bước vượt lên cha mình vài bước, lon ton đi tới trước mặt cô rồi dừng lại. “Dạ, ừm, mẹ. Con gọi như thế được chứ ạ?”

Mẹ. Cô chưa từng mơ mình sẽ được gọi như thế. Nước mắt cô lại trào ra, cô mặc kệ tất cả mà vươn tay về hướng con. Niềm hạnh phúc đang lan tỏa tới từng tế bào trong cơ thể cô không thể nào diễn tả bằng lời.

Will ôm cô vào lòng, còn cô nức nở trên ngực áo con. Thằng bé bối rối vỗ về rồi hơi quay sang nhìn cha như thể muốn hỏi, “Con phải làm gì với mẹ bây giờ?”

Cô khịt mũi, rồi ngẩng đầu lên. “Thường thì mẹ không hay xúc động như thế này đâu, Will ạ. Mẹ hứa sẽ không làm con xấu hổ như thế này bao giờ nữa đâu.” Cô lùi lại và nắm lấy cánh tay con. “Con trai của mẹ. Mẹ vẫn không thể tin nổi. Mẹ yêu con từ tận đáy lòng, Will ơi. Bây giờ mẹ mới được làm mẹ, nhưng mẹ học nhanh lắm. Chắc là mẹ sẽ phạm sai lầm, nhưng đừng bao giờ nghi ngờ tình yêu của mẹ. Nó vẫn luôn thuộc về con ngay từ lần đầu tiên mẹ nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn nhố của con.”

Nước mắt lại muốn trào ra, nhưng cô nỗ lực để ngăn chúng lại. Cô thả tay Will ra và nhìn Reid. “Tối nay em ở với con nhé?”

Cô cảm thấy khó chịu vì phải hỏi xin phép anh bất cứ điều gì, chính anh đã giấu cô sự thật về Will. Đôi mắt nâu của anh lắng nghe yêu cầu của cô. Cô phải dằn lòng để không đe dọa sẽ lôi anh ra tòa nếu anh không chịu đồng ý. Nhưng đó không phải cách để bắt đầu một mối quan hệ, dù xa cách về không gian nhưng vẫn thân mật với Will.

Reid rút tay vào túi. “Will có thể ở với em bất cứ lúc nào con muốn.”

Cô không thể nhìn thẳng vào mắt anh, nên tầm mắt cô rơi xuống đầu gối ở cạnh anh. “Cảm ơn.” Hai từ đó suýt khiến cô nghẹn họng.

Will nhét một cái túi vào tay cô. “Con... con mua quà sinh nhật tặng mẹ. Nhưng họ chưa gói. Mong là mẹ sẽ thích.”

“Ôi, con yêu. Mẹ không quan tâm tới chuyện đó đâu.” Cô nhìn vào trong túi giấy của cửa hàng sách Hai Chú Rùa rồi lôi ra một cuốn sách về lịch sử La Mã. “Mẹ chưa đọc cuốn này.”

“Nó mới ra đấy.” Giọng thằng bé có vẻ hơi lo lắng.

Món quà đầu tiên của con trai cô. “Mẹ sẽ nâng niu nó. Cảm ơn con.” Cô ôm con lần nữa, nhưng không lâu để thằng bé không nghĩ rằng cô là một bà mẹ quá con. Cô đã nghe những người khác phàn nàn rằng những đứa con đang ở độ tuổi thiếu niên của họ chẳng hề thích ôm ấp. Cô sẽ khá buồn nếu con trai cô cũng cảm thấy y như vậy.

Cô ép mình quay sang nhìn Reid lần nữa, nhưng vẫn không thể nhìn vào mắt anh. “Em đưa con đi bây giờ nhé?”

“Đương nhiên rồi. Anh sẽ mang vài bộ quần áo của con tới.” Anh đưa tay về phía cô. “Jane, anh... anh xin lỗi. Anh mong chúng ta có thể vượt qua chuyện này. Em có thể tha thứ cho anh không?”

Cô quay đi để không phải nhìn thấy nỗi khát khao trong cử chỉ của anh. “Có lẽ. Em sẽ cố gắng, nhưng em không muốn đối mặt với chuyện đó vào ngày hôm nay.” Đến chính cô còn xấu hổ vì sự đạo đức giả trong giọng nói nhẹ nhàng của mình. Cô không muốn trở thành loại người dựng lên một mặt nạ giả dối, nhưng nếu không kiểm soát được những ý nghĩ điên cuồng trong đầu mình, cô sẽ không thể làm được chuyện gì cả.

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt anh thiêu đốt lưng mình trong lúc đi cùng Will và Parker ra xe. Tất cả những cảm xúc mới chớm nở mà cô dành cho Reid vẫn còn nóng bỏng, cô không thể nào quên đi nụ hôn đó. Nụ hôn tuyệt vời, ngọt ngào, thân thuộc như được trở về nhà. Nhưng sau tất cả những chuyện đã xảy ra, rốt cuộc nó có ý nghĩa gì? Cô không dám chắc mình có thể gạt bỏ cảm xúc sang một bên để nhìn nhận thấu đáo. Riêng việc gây dựng tình thân với Will đã đủ để rút cạn năng lượng trong cô rồi. Đó mới là ưu tiên hàng đầu của cô lúc này.

Dù gì cô cũng sẽ phải nói chuyện với Reid và làm rõ mọi chuyện trong quá khứ, nhưng không phải hôm nay. Có lẽ, cô sẽ tìm ra cách để bước tiếp, cùng với cậu con trai cao lớn đang đi bên cạnh mình. Ngày hôm nay sẽ được dành để khám phá những điều tuyệt vời trong tâm hồn cậu thanh niên đẹp trai đang ngời bên cạnh cô.

Núi Sinai: Theo đạo Thiên Chúa, đây là nơi Moses - lãnh tụ tôn giáo - nhận năm sách đầu tiên của Kinh Thánh.

Người lãnh đạo của hội cùng giáo trong truyện đã lấy tên theo lãnh tụ tôn giáo trong truyền thuyết.

Một loại bánh rán phủ đường.

Tạp chí dành cho người thích đi du lịch của National Geographic - một hệ thống truyền hình lớn của Mỹ.

Dwayne Johnson tên đầy đủ là Dwayne Douglas Johnson, còn được biết đến với nghệ danh The Rock, là nam diễn viên, nhà sản xuất và cựu đô vật người Mỹ.

401k là tên gọi của quỹ hưu trí tư nhân (Retirement Savings Account), ra đời ở các nước phát triển trong bối cảnh chính phủ của các quốc gia này ngày càng cạn kiệt về tiền mặt, sợ rằng về lâu dài không thể trả nổi tiền lương hưu cho người dân, nên cho phép tư nhân lập ra quỹ 401k nhằm đề phòng rủi ro.

Reese Witherspoon (tên đầy đủ là Laura Janene Reese Witherspoon) là nữ diễn viên người Mỹ từng đoạt giải Oscar, nổi tiếng với vẻ đẹp mảnh mai và các nhân vật với tính cách đầy tham vọng.

Bệnh xơ cứng teo cơ một bên (ALS), còn gọi là bệnh nơ-ron vận động (MND), hay bệnh Lou Gehrig, là một căn bệnh riêng biệt gây ra cái chết của các nơ-ron điều khiển xương. Những biểu hiện đặc trưng như co cứng cơ, rung cơ, teo cơ sẽ dẫn tới khó khăn trong việc nói, nuốt, và sau cùng là việc thở.

Phòng khám khẩn cấp: Loại hình phòng khám đa khoa tại Hoa Kỳ cung cấp dịch vụ cấp cứu nhanh chóng.

Cửa hàng một điểm đến (one-stop shop) là cửa hàng có diện tích lớn, đáp ứng đa dạng nhu cầu của khách hàng. Tại đây, chỉ một lần dừng chân, khách hàng có thể lựa chọn, mua sắm cho nhiều nhu cầu khác nhau của mình.

Nữ nhân vật chính trong bộ phim sitcom truyền hình Mỹ *Leave It To Beaver*.

Đây là phương pháp được cho là sẽ có ích đối với người đột ngột bị hoảng loạn. Hành động đặt đầu ép lên đùi này sẽ tăng sức ép lên phần thân, khiến tăng huyết áp, tránh bị ngất xỉu. Đồng thời, cũng giúp người bị hoảng loạn không bị ngã nếu họ bị ngất.

Federal Bureau of Investigation (FBI): cơ quan trực thuộc Bộ Tư pháp Hoa Kỳ có nhiệm vụ thực hiện điều tra tội phạm ở cấp độ liên bang và tình báo nội địa.

Chim gõ kiến có lông đầu màu đỏ.

Vận động viên golf chuyên nghiệp người Mỹ, được đánh giá là một trong những vận động viên golf thành công nhất mọi thời đại.

Crème brûlée còn được biết đến với tên gọi kem cháy, crema catalana hoặc kem Trinity, là món tráng miệng gồm đế custard béo phủ một lớp nước caramen cứng.

Pompeii là tàn tích một thành bang La Mã bị chôn vùi một phần gần Nopoli, Ý, hiện nay thuộc vùng Campania, địa giới công xã Pompeii. Cùng với thành phố Herculaneum, Pompeii đã bị phá hủy và chôn vùi hoàn toàn trong một vụ phun trào của núi lửa Vesuvius kéo dài trong vòng hai ngày năm 79 sau Công nguyên.

Món súp đặc hoặc món hầm có nguồn gốc ở miền nam Louisiana trong thế kỷ 18, chủ yếu ăn chung với cơm.

Một loài rắn độc trong họ nhà rắn lục.

Thành viên của Thượng viện (hay còn gọi là Thượng nghị viện) - một trong hai viện của Quốc hội Hoa Kỳ.

Tên đầy đủ là Achille-Claude Debussy, một nhà soạn nhạc người Pháp nổi tiếng.

Trong tôn giáo, Tông đồ (apostle) hay Sứ đồ chỉ các đồ đệ của Chúa Giê-su được phái đi để truyền giảng.

Stephen William Hawking là một nhà vật lý lý thuyết, vũ trụ học, nguyên Giám đốc Nghiên cứu tại Trung tâm Vũ trụ học lý thuyết thuộc Đại học Cambridge. Ông mắc chứng bệnh xơ cứng teo cơ từ năm 21 tuổi, sống trong trạng thái liệt toàn thân và phải ngồi xe lăn trong phần lớn cuộc đời còn lại. Mặc dù được chẩn đoán chỉ có thể sống thêm được vài năm nhưng Stephen Hawking đã kéo dài sự sống của mình cho đến năm 76 tuổi.

Bệnh Lyme là một chứng nhiễm trùng do vi khuẩn thuộc chi *Borrelia* gây ra. Các triệu chứng nặng của bệnh gồm méo một bên hoặc cả hai bên miệng, đau khớp xương, đau đầu nghiêm trọng đi kèm với cứng cổ, hoặc tim đập nhanh.

Quy trình gửi trát đòi của tòa án Hoa Kỳ cho đương sự bao gồm việc xác định tên đương sự và sau đó thông báo cho đương sự rằng anh ta đã nhận được trát đòi của tòa.

Special Weapons And Tactics (Đội Chiến thuật và Vũ khí đặc biệt) là đơn vị chiến thuật ưu tú trong các cơ quan thi hành pháp luật được đào tạo để thực hiện các hoạt động có nguy cơ cao nằm ngoài khả năng của lực lượng

cảnh sát thông thường như: thực hiện giải cứu con tin và các hoạt động chống khủng bố, phục vụ bắt giữ tội phạm có độ nguy hiểm cao và tội phạm có vũ khí hạng nặng.

Bánh Shepherd là một món bánh nổi tiếng của Anh, được làm từ thịt cừu tươi băm nhuyễn ăn kèm rau trộn và nước sốt. Mặt trên cùng của bánh là lớp khoai tây nghiền được nướng giòn.

Có lẽ tác giả lấy ý tưởng từ quán rượu McGuire có thật ngoài đời. Truyền thống ký lên những tờ đô-la mệnh giá nhỏ và dính lên tường để kỷ niệm của các vị khách từng đến quán ăn này khiến nó trở thành một địa điểm nổi tiếng.

Cựu Thế giới (Old World) bao gồm các phần của Trái đất được người châu Âu biết đến trước khi Cristoforo Colombo trong chuyến hải hành của mình phát hiện ra châu Mỹ vào năm 1492, bao gồm đại lục Á - Âu - Phi và các đảo bao quanh.

Nội chiến Hoa Kỳ, hay Chiến tranh giữa các tiểu bang, kéo dài từ năm 1861 đến năm 1865 giữa Liên minh miền Nam và Liên minh miền Bắc vì bất đồng trong vấn đề hủy bỏ hay tiếp tục chế độ nô lệ.

Chiến Tranh năm 1812 hay Chiến tranh Hoa Kỳ - Anh Quốc diễn ra do nhiều nguyên nhân, trong đó bao gồm việc Anh cản trở Mỹ mở rộng lãnh thổ, căng thẳng thương mại giữa hai nước và vấn đề cưỡng ép người Hoa Kỳ gia nhập quân đội Anh Quốc.

VHF (Very High Frequency) là dải tần số vô tuyến nằm trong khoảng từ 30MHz - 300MHz do Liên minh Viễn thông Quốc tế (ITU) thực hiện phân bổ. Bộ đàm VHF phục vụ cho công tác liên lạc trên biển hay nông thôn, nơi địa hình khá bằng phẳng, ít vật cản xung quanh.

Một dụng cụ chuyên dụng được chế tạo và trang bị cho các thợ lặn hay người nhái hoạt động trong môi trường nước dùng để săn bắt các động vật dưới nước, đánh bắt cá hoặc dùng để tự vệ, chống trả các loài động vật nguy hiểm.

Mayday là khẩu hiệu cấp cứu quốc tế trên biển, có thể sử dụng ở bất cứ đâu khi gặp nạn ngoài khơi.

Siêu anh hùng trong truyện tranh và phim của hãng Marvel. Nhân vật này nổi tiếng với khả năng cận chiến và sức khỏe. Jane có ý nói Reid đã chứng tỏ bản thân không khác gì nhân vật này.